

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EYES of the UNHOLY

EVIE JAMES

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

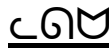
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

EYES of the UNHOLY

EVIE JAMES

Telif hakkı © 2026 Evie James'e aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Gerçek ürünlere, markalara veya hizmetlere yapılan herhangi bir atıf yalnızca örnekleme amaçlıdır. Bu kitapta bahsedilen hiçbir ürün, marka veya hizmet herhangi bir şirket, kurum veya kuruluşla bağlantılı, sponsorlu veya onaylı değildir. Bu kitaptaki tüm şarkı başlıkları, sanatçılar ve müzik eserlerine yapılan atıflar yalnızca anlatım amaçlı kullanılmıştır. Bu isimlerin ve başlıkların kullanımı, sanatçılar veya telif hakkı sahipleriyle bir onay, sponsorluk veya bağlantı anlamına gelmez.

Bu kitap, telif hakkı yasası kapsamında korunan sanat eserleri, resimler, yazı tipleri ve diğer materyalleri içermektedir. Bu materyaller için gerekli tüm lisanslar alınmış olup, resimler, yazı tipleri ve kapak resimleri ilgili telif hakkı sahiplerinin izniyle kullanılmaktadır. Bu materyalleri kitaptan görüntülemek ve indirmek kabul edilebilir olsa da, bu materyallerin yetkisiz çoğaltılması veya dağıtılması kesinlikle yasaktır ve müsamaha gösterilmeyecektir. Bu, telif hakkı sahibinin açık izni olmadan resimlerin, yazı tiplerinin veya kapak resimlerinin paylaşılması veya satılması da dahil olmak üzere ancak bunlarla sınırlı kalmamak kaydıyla her türlü eylemi kapsar. Ayrıca, telif hakkıyla korunan materyalin herhangi bir şekilde değiştirilmesi veya manipüle edilmesi, orijinal telif hakkı sahiplerinin yazılı izni olmadan yapılmamalıdır. Herhangi bir materyalin herhangi bir şekilde kullanılmasından önce gerekli tüm lisansların alındığından emin olmak okuyucunun sorumluluğundadır. Telif hakkı yasasının herhangi bir ihlali yasal işlemle karşılanacaktır.

ISBN e-kitap 978-1-967669-09-7

ISBN Kağıt Kapak 978-1-967669-10-3

Kapak ve Kitap Tasarımı: Evie James

Kapak Fotoğrafı: Wander Aguiar, @wander_gray_wolf

Kapak Modeli: Torey James McGaw, @toreyjamesmcgaw

Yayıncı İletişim Bilgileri:

Evie.James.Author@gmail.com

"Her Őeyde bir çatlak vardır."
Işık işte böyle içeri giriyor."
~ Leonard Cohen, "Marş"

Yazarın Notu

Bu roman, kurgusal bir suç dünyasında karanlık konuları ele alıyor. Şiddet, ahlaki açıdan gri karakterler, açık dil ve rızaya dayalı yetişkin yakınlığı içeriyor. Geçmiş travma ve iyileşme unsurları, bir karakterin duygusal yolculuğunun merkezinde yer alıyor.

Okuyucuların hassasiyetleri farklılık gösterdiğinden ve bu öyküde ele alınan ciddi temalar nedeniyle , **okuyucuların kitaba başlamadan önce içerik uyarısının tamamını incelemelerini önemle tavsiye ederim.**

İçerikle ilgili değerlendirmelerin ayrıntılı listesine şu adresten ulaşabilirsiniz:

EvieJames.com

Lütfen sorumluluk bilinciyle okuyun.

İçindekiler

[1. Bölüm 1](#)

[2. Bölüm 2](#)

[3. Bölüm 3](#)

[4. Bölüm 4](#)

[5. Bölüm 5](#)

[6. Bölüm 6](#)

[7. Bölüm 7](#)

[8. Bölüm 8](#)

[9. Bölüm 9](#)

[10. Bölüm 10](#)

[11. Bölüm 11](#)

[12. Bölüm 12](#)

[13. Bölüm 13](#)

[14. Bölüm 14](#)

[15. Bölüm 15](#)

[16. Bölüm 16](#)

[17. Bölüm 17](#)

[18. Bölüm 18](#)

[19. Bölüm 19](#)

[20. Bölüm 20](#)

[21. Bölüm 21](#)

[22. Bölüm 22](#)

[23. Bölüm 23](#)

[24. Bölüm 24](#)

[25. Bölüm 25](#)

[26. Bölüm 26](#)

[27. Bölüm 27](#)

[28. Bölüm 28](#)

[29. Bölüm 29](#)

[30. Bölüm 30](#)

[31. Bölüm 31](#)

[32. Bölüm 32](#)

[33. Bölüm 33](#)

[34. Bölüm 34](#)

[35. Bölüm 35](#)

[36. Bölüm 36](#)

[37. Bölüm 37](#)

[38. Bölüm 38](#)

[39. Bölüm 39](#)

[40. Bölüm 40](#)

[41. Bölüm 41](#)

[LACHLAN](#)

[Bölüm](#)

Bölüm

Bölüm

Birinci Bölüm

Tanrı *Kilisede dua eden kıza yapmaya kalkıştığım şey için beni affetsin.*

Lourdes Meryem Ana Kilisesi, Doğu 90. Cadde üzerinde yükseliyor ve caddenin karşı tarafındaki Ruppert Parkı'na gölge düşürüyordu. Salıncaklar rüzgarda gıcırıyor, Noel ışıkları yapraksız ağaçlarda parılıyordu. Mahallenin çoğu çoktan yatmıştı.

Yukarı Doğu Yakası'nı bembeyaz, tertemiz bir kar örtüsü kaplamıştı, sanki Tanrı dünyanın hâlâ kurtarılabileceğine kendini ikna etmeye çalışıyordu. Meryem Ana kış gecesine karşı parılıyordu, taş cephesi sıcak bir ışıkla yıkanmış, vitray pencerelerindeki azizlerin ve günahkarların öyküleri içeride yanan lambalarla aydınlanmıştı. Bir sığınak. Doğru türden bir ruh için güvenli ve sıcak. Benim gibi adamları itmesi gereken bir yer.

Bu gece barış planlarımızda yoktu.

Kaçırma olayıydı.

Kış soğuğu yüzümü ısıırken SUV'nin kapısını arkamdan kapattım. Kirpiklerime yapışan kar taneleri, düştükleri hızla eriyordu. Baştan aşağı siyah giyinmiş, geceye karışmak için yaratılmış karanlık bir silüettim. Şehir sessizdi, tatil telaşından sonra nihayet uykuya dalmıştı. Sadece ara sıra bir taksi geçiyor, lastikleri donmuş çamurda gıcırdayordu.

"Kendine dikkat et kardeşim," diye mırıldandı Lachlan direksiyonun arkasından, çatlak camdan beni izlerken. "Burada oturup, def olup gitmek için beklemek yerine, seninle birlikte içeri girmemi istemediğinden emin misin?"

"Eminim," dedim. "Sadece birkaç dakika sürer. Sessiz ve temiz olur."

Burun kıvırdı. "Sessiz ve temiz iş yapılmaz. Gürültülü ve felaket işler yaparsın, sonra da her şeyin planın bir parçası olduğunu iddia edersin."

Kapı çerçevesine elimi dayadım ve içeri doğru eğildim. "Motoru çalışır halde tut. Ben çağırınca doğu tarafındaki kapıya doğru gel. Burada bütün gece hayat tercihlerimi tartışarak vakit geçirmeyeceğiz."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Emredersiniz, Yüzbaşı."

"Aptal," diye mırıldandım, ama bunda gerçek bir tehdit yoktu. İşler ters gittiğinde, beni kurtarmak için Tanrı'yı ve ülkeyi hiçe sayacağına güvendiğim tek adam Lachlan'dı.

SUV'ye sırtımı döndüm ve kiliseye doğru yürümeye başladım. Yürürken nefesim önümde hafifçe buharlaşıyordu, ellerim soğuk havaya rağmen çıplaktı. Eldivenler tutuşumu köreltiyordu ve bu gece hassasiyete ihtiyacım vardı.

Belediye Başkanı Andrew Hayes'in tek çocuğu o binanın içindeydi, mum ışığı ve tütsü kokusuyla yıkanıyor, uzun zaman önce beni dinlemeyi bırakmış bir Tanrı'nın önünde diz çökmüştü.

Saygısızlığa aldirış etmeden onu cezalandırmaya karar vermiştim.

Ona zarar vermek istemiyordum, en azından elimden geldiğince. Ama Noel gecesi bir rahibeyi kiliseden kaçırmak, ruhu zaten yarı yarıya yanmış benim gibi İrlandalı bir dinsiz için bile en kötü türden küfür sayılırdı.

Annem haç çıkarır ve üzerime kutsal su serperdi.

Yürürken bu düşünce çenemin kasılmasına neden oldu.

Dün gece Cipher Coffee'nin arka masasında sadece birkaç dakika konuşmuştuk bu konu hakkında; ben fikri ortaya atıyordum, Nikolai Volkov ise benden iki kat daha acımasız adamları bile tedirgin eden o hesapçı, tehlikeli sakinliğiyle dinliyordu. Sendika için yeraltı dünyasının karanlık tarafını yönetiyordu ve ister istemez ona itaat

ediyordum. Lacey onun yanında oturmuş, sanki bizim gibi adamların dünyayı nasıl yakıp yıktığını sayıyormuş gibi ikimize bakıyordu. Cehennemden sağ çıkmış, muhasebecilerin defterleri okuduğu gibi erkekleri okumayı öğrenmiş bir kadın olmuştı; borçlar, günahlar, zayıflıklar, hepsi bir bakışta toplanıyordu. Nik'in bratva kraliçesiydi.

Onlara fikrimi anlatmayı zar zor bitirmiştım ki Nik'e o bakışı attı; planımın gerçekten de zahmete değer olabileceğini söyleyen bakış. Bu benim teklifimdi, benim oyunumdu: kızı alıp Hayes'e tasma takmak. Delgado, MS-13, para akışları, hatta insan kaçakçılığı zincirinin daha üst kademelerindeki isimler hakkında bildiği her şeyi ortaya dökene kadar onu sıkıştırmak. Belediye başkanını yeterince zorlarsam, rahat hükümet dairelerinde saklanan kartel destekçileri terlemeye başlayacaktı.

Dünyamızda güç dört şeyden ibaretti: şiddet, para, bilgi ve sadakat. Bu geceki iş bunların dördünü de kapsıyordu.

Hayes'in kızını ele geçirmek bize mükemmel bir koz kombinasyonu sağlayacaktı.

Riskli mi? Elbette.

Değer mi?

Eğer bu durum Delgado'nun kanatlarını budadıysa ve Manhattan'ın yarısına The Syndicate'in bu şehri tam bir kaostan koruyan tek şey olduğunu hatırlattıysa, o zaman kesinlikle buna değdi.

Karşı tarafta, Hayes'in kıymetli kızı için görünen tek güvenliği, siyah bir şehir arabasına yaslanmış, burnu soğuktan kızarmış, sıkılmış görünen bir güvenlik görevlisiydi. Sanki bu gece beklediği tek tehdit, arkamızdaki parkta sarhoş bir Noel Baba'nın işemesiymiş gibi telefonunda gezinip duruyordu.

Tembel herif.

O adamın dikkatsizliği bana Andrew Hayes'in bir baba olarak nasıl biri olduğuna dair bilmem gereken her şeyi anlattı.

Siyasi olarak, bu adam bir yılan gibiydi. Belediye başkanlığı görevindeki ikinci ve son dönemini tamamlarken, tüm dünyanın gözü üzerindeyken özel bir Senato seçimine sinsi bir şekilde girmeye hazırdı. Seçilmek için karısının ölümünü kullanmıştı. Dindar görünmek için kızını kullanmıştı. Oy almak için elinden gelen her türlü taktiği kullanmıştı. Ve tüm bu cilalı halkla ilişkiler saçmalıklarının altında,

Delgado'nun eli belediye başkanının cebindeydi; onu kartel parasıyla satın alıyor ve MS-13'ün adamlarıyla destekliyordu. Beyaz Saray'da, penislerinin kan ve genç kadınların gözyaşlarına bulanmış olduğunu inkar etmeyi seven adamlarla karşılıklı iyilikler yapıyordu.

Kilisenin ön cephesinin en uç noktasına ulaştığımda ve taş ile tuğla arasına gizlenmiş siyah demir servis kapısının bulunduğu dar girintiye adım attığımda, botlarım tuzlu buz üzerinde gıcırdadı; burası bir zamanlar papaz evinin bahçesine giden eski bir ara sokaktı. Bekçi bana doğru bir bakış bile atmadı. Atsaydı, beni soğuktan kaçan bir Upper East Side iş adamı sanırdı.

Kilidi açarken, kapı elimde yumuşak, metalik bir sürtünme sesiyle açıldı. Eskiydi. Bakımsızdı. Zahmetsizdi. İçeri girmek için yeterince araladım, sonra arkamdan hafifçe aralık bıraktım.

Yan geçide girdiğimde sokak gürültüsü azaldı. Taş duvarlar dar sokağı çerçeveliyordu, soğuk hava tütsünün kalıntılarını taşıyordu. Her adım beni kilisenin gölgesine ve annemin hâlâ inandığı, eğer O'nu hayal kırıklığına uğratmayı bırakırsak bizi kurtarabileceğine inandığı Tanrı'ya doğru çekiyordu.

Artık çok geç.

Dar geçitte durdum, geçmiş zihnimde çözülürken gölgelerin etrafımı sarmasına izin verdim. Belki kilise yüzündendi, belki de Noel gecesi olmasından, ama bir an için, bir zamanlar olduğum çocuk, şimdi olduğum adamla bir anda karşı karşıya geldi.

Annem bizi temiz tutmaya çalışmıştı, Allah razı olsun. İrlanda kırsalındaki bir koyun çiftliğinde, limanlardan, silahlardan ve Byrnes soyadından uzakta saklanan iki oğlan. Daha yeni yetişkinliğe adım atmışken, gitmememiz için bize yalvarmıştı. Babam ise orada, çenesi sıkılı bir şekilde durmuştu, bir adamı ne olduğundan ancak belli bir süre alıkoyabileceğini biliyordu. O zamanlar o bakışı okuyamayacak kadar küçüktüm; çok geçmeden bunun tarihin tekerrürünü izleyen bir adamın yüzü olduğunu öğrendim.

On yıl önce New York'a gelmiştik. Ben yirmi yaşındaydım, Lach on sekiz. Ne üniversite diplomamız vardı, ne burada bir anlam ifade eden bir aile ismimiz, ne de bize el uzatmaya istekli kimse. Sadece nasıl çalışılacağını ve nasıl savaşılabileceğini bilen iki inatçı İrlandalı çocuktuk.

Gündüzleri inşaat şantiyelerinde sırtımızı kırarak çalıştık. Geceleri ise havası duman ve kötü kararlar kokan kulüplerde fedailik yaptık. Her kuruşumuzu ve her bahşişi biriktirdik. Gabriel ve Julian'la yakınlaştık ve birlikte, Manhattan'ın yeraltı dünyasının atan kalbi olan, eski ailelerin ve politikacıların içki içmek, pazarlık yapmak ve birbirlerine güvendiklerini göstermek için geldikleri tarafsız bir alan haline gelene kadar Xyst'i sıfırdan ve saf iradeyle inşa ettik.

Xyst'i kendi başımıza kurduğumuzu sanıyorduk, Anastasia'nın yıllardır Luca Genovese'nin gölgesinde sessizce onu ve bizi koruduğunu fark etmemiştik. Sadece onun varlığı bile, bedelini anlamadan çok önce bizi Luca'ya bağlamıştı.

Ana bir gece kulübümüze girdi, bu utangaç, kütüphaneci tipli kız muhasebe işi arıyordu—ama utangaç değildi ve kesinlikle zararsız da değildi. Onun bir mafya prensesi olduğunu bilmiyorduk. Rus bir Pakhan'ın kızı ya da Luca Genovese'nin evlilik yoluyla yeğeni olduğunu bilmiyorduk. Kanlı bir olaya dönüşmek üzere olan bir görücü usulü evlilikten kaçtığını bilmiyorduk. Ve kesinlikle onu işe almanın dördümüzü de doğrudan bir savaşın içine sürükleyeceğini bilmiyorduk.

Ana beraberinde bela getirmişti. Luca, onun ortadan kaybolmasının ardından ortalığı toplamış ve New York Polis Departmanı'nı birden fazla kez başımızdan uzak tutmuştu; ona olan borcumuzun farkında bile değildik. Xyst'i ilk kez şahsen ziyaret ettiğinde, üstü kapalı tehditlerine hiç de iyi bakmadım. Karşı koydum. Adamlarından biri, sandığım kadar dokunulmaz olmadığımı hatırlatmak için burnumu düzeltti.

Bu, Ceneviz dünyası etrafındaki huzursuz yörüngemizin başlangıcıydı.

Ve Ana'nın hayalet ikiz kardeşi, bir hacker, milyarder, güç simsarı olan Nik Volkov sahneye girdiğinde, kaçak bir mafya prensesinden çok daha büyük bir şeyle uğraştığımız açıkça ortaya çıktı. Nik sadece kapıları açmıyordu; kilitleri de kontrol ediyordu. Ona hazır değildik, ama saygı hızla oluştu. Nik ile çalışmak, dolu bir silahın yanında durmak gibiydi; tehlikeliydi, ama onu düşmanlarınıza doğrulttuğunuzda kendinizi daha güvende hissediyordunuz.

Geçen hafta, Delgado'nun Nik'in dikkatini dağıtmak ve Lacey'i kaçırmak için belediye başkanını kullanmasından hemen önce, geçmişten gelen bir hayalet bizi buldu. Sadakat yemini ettiğimiz ritüel sırasında soy ağacımız hakkında bilgi edinmiştik, ancak Jack Byrnes ile ilk kez karşılaşmak bizi şaşırtmıştı.

"Amca," diye seslendi, sanki eve dönmüşüz ve o da çiftliğe uğramış gibiydi. DNA testine ihtiyacı yoktu; babamın gözlerine, sesine ve bize bakarken yüzündeki o Byrnes bakışına sahipti. Bize mirasımız hakkındaki gerçeği anlattı—annem ve babamın kim olduğumuzu nasıl gömmeye çalıştıklarını. Biz sadece sessiz bir İrlanda kasabasından gelen çoban çocukları değildik. Bir zamanlar şiddet ve demir gibi bir sadakatle hüküm süren güçlü bir İrlanda klanının çocuklarıydık. Ebeveynlerimiz o dünyadan kaçmaya çalışmışlardı. Ve, kahretsin, biz farkında bile olmadan doğrudan o dünyaya geri dönmüştük.

Sonra Luca Genovese, Long Island'daki o ritüel odasında, yanında Nik ile birlikte, avuçlarımızda kan, kadife kutularda SIG'ler ve adımıza açılmış offshore hesaplarıyla kaderimizi mühürledi. Mafya üyesi. Kaptan. Hayal edebileceğimizden çok daha büyük bir savaşın malıydık ve görünüşe göre savaşın bazı bölümlerinden sorumlu tutulacak kadar da faydalıydık.

Bu gece oyun ilk kez benim eserim oldu.

Luca'nın değil.

Nik'in değil.

Bana ait.

İşler yolunda giderse, Hayes ve MS-13 arkadaşlarının kontrolünü Sendikaya verirdim. İşler berbat giderse, federal hükümetle, basınla ve doğu kıyısındaki her duyarlı seçmenle savaşın ortasında kalırdık.

Duvara yaslanıp kendimi ittim, botlarım taş zeminde hafifçe sürtünerek koridorda ilerlemeye devam ettim.

Buzlu camdan yapılmış yan kapı hafifçe parlıyordu. Kapının ardında herhangi bir hareket yoktu.

Kadın büyük olasılıkla ön sıralarda, yalnız başına, diz çökmüş, elleri kavuşturulmuş ve saçları peçeyle örtülü bir şekilde duracaktı. Saflığın kusursuz bir örneği.

Scarlett Hayes.

Hakkındaki kamuoyu bilgilendirmesinde kırılgan bir varlık olarak resmedildi; annesinin ölümünden sonra İspanya'daki katı bir Katolik yatılı okuluna gönderilen travma geçirmiş bir genç kız. Ardından, genç kadınlara itaati aşıladıkları ve onları sessizliğe, yoksulluğa ve iffete yemin ettirdikleri kapalı bir Karmelit manastırına kapatıldı. Yıllarca saklandı, sadece St. Patrick's'deki özenle hazırlanmış görünüm ve sevgili babasıyla birkaç fotoğraf çekimi için ortaya çıkarıldı.

Hikayeye inanmadım ama ortaya müthiş bir görüntü çıktı.

Her görünüşü koreografikti; yüzü eğilmiş, yarı dönmüş, peçelerin altında gizlenmişti. Basın, soluk bir profilden ve kat kat donuk kahverengi bir kıyafetten fazlasını asla görmedi. Hayes bunu sağladı. Onu ne kadar az görürlerse, ona o kadar çok inanıyorlardı.

Ama o cilalı hikayenin altında çok daha çirkin bir şey vardı; özellikle de babasının kendi doğruluğunu parlatmak için onu kullanma biçimi.

Bu sırada Delgado ile olan savaş Belediye Binası'na da sıçramıştı. Hayes, bir kartel canavarının şehri yağmalamasına, kulüpleri aracılığıyla fuhuş yapmasına, hayır kurumları aracılığıyla para aklamasına izin veriyordu; karşılığında ise bir Senato koltuğu ve genç kadınlara parti malzemesiymiş gibi davranan Washington'daki adamlardan birer okşama alıyordu.

Hayes iktidar istiyordu. Delgado ise insan bedeni istiyordu. Beyaz Saray ise inkar edilebilir bir gerekçe arıyordu.

Sendika ise kontrolü ele geçirmek istiyordu; fuhuşu ortadan kaldırmak istiyorlardı çünkü eski ailelerin bile aşmayı reddettiği sınırlar vardı.

Peki ya ben? Ben, bu tür işler halledilmesi gerektiğinde Nik ve Luca'nın güvendiği adam olmak istedim.

Avucumu soğuk cama bastırdım, eski duvarların derinliklerinde bir yerlerdeki ısıtıcının hafif titreşimini hissettim. Kilitsiz kapı sessizce açıldı ve içeri girdim.

Zihnimde *sessiz ve temiz bir şekilde* tekrarlandı.

Dışarıdaki güvenlik görevlisi üşüyüp veya sıkılıp onu kontrol etmeye vakit bulmadan önce girip çıkmış olurdum. Hiçbir kirlilik olmazdı. Hiçbir tanık olmazdı.

Kismetse.

Dinliyor muydu acaba?

Kilise karanlık değildi. Sıcak sarkıt lambalar, yükselen Gotik kemerleri altın rengine boyuyor, ışık oyma taşlara yansiyarak mekanı inanılmaz derecede yüksek gösteriyordu. Kutsal alan duvarlarındaki yukarıdan aydınlatma, geniş duvar resimlerini aşağıdan aydınlatarak, resmedilmiş azizleri nöbet tutan devlere dönüştürüyordu. Beyaz mermer basamaklar ve korkuluklar zeminden yükseliyor, her ışık parıltısını yakalıyordu. Kırmızı yılbaşı çiçekleri kutsal alanı süslüyor, renkleri camdaki kalp atışları gibi titreyen alevlerin oluşturduğu kırmızı dua mumluklarının kümelerini yansıtıyordu.

Ve orada, tüm bunların arasında küçücük kalmış bir halde, mumların önünde yalnız bir figür diz çökmüş duruyordu.

Bir an için nefes almayı unuttum.

Gördüğüm en güzel kadındı. Kusursuz. Melek gibi. Yüzü ışığı öyle bir şekilde yakalıyordu ki, gerçeküstü geliyordu. Açık teni ışıktaki yumuşak ve parlak bir hal alıyor, narin hatları gölgede çerçeveleniyor, tüm dinginlik ve sessiz zarafet—dolgun kırmızı dudaklar, tadılmayı bekleyen bir baştan çıkarıcılık, hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı türden bir günah. Zorla içine sokulduğu dünya için fazla güzeldi. Ruhunu MS-13 gibilerine satan Hayes gibi bir baba için fazla güzeldi. Onu saklamasına şaşmamalı.

Sonra vücudunun geri kalanı da netleşti.

Üzerinde, altındaki kadının izlerini tamamen örtmek için kat kat giyilmiş, tam bir Karmelit rahibe kıyafeti vardı. Kahverengi yün bir tunik ayak bileklerine kadar uzanıyordu, ağır ve sadeydi. Uzun omuz örtüsü iki basit parça halinde üzerine serilmişti. Kutsal gün için omuzlarına beyaz bir pelerin atmıştı, her şey saçlarını gizleyen ve o imkansız yüzü çerçevelleyen siyah bir örtünün altında kaybolmuştu. Etek altından sade kışık botlar görünüyordu—pratik, gösterişsiz.

Bütün o kumaşlar.

Tüm bu tevazu.

Sanki kilise onu kendi kuralları altında gömmeye çalışıyordu.

Ve o hâlâ parlıyordu.

Elbette, elimdeki tek koz, dizlerinin üzerinde, mahvolmayı bekleyen bir cazibe abidesi gibi görünen kadındı.

Ne yazık ki o bir rahibeydi.

İkinci Bölüm

Diz çökmek her zaman bu kadar acı vermezdi. İspanya'dan önce, rahibelerden ve itaat derslerinden önce, kilisede herhangi bir on dört yaşındaki kız gibi diz çökerdim; huzursuz, dalgın, ödevlerimi, arkadaşlarımı veya üç sıra ötede oturan çocuğu düşünürdüm. Acı değildi. Boyun eğme değildi. Hayatta kalma değildi.

Bu gece dizlerim yanıyordu çünkü burada olmayı ben seçmiştim. Dizlikteki ince minder, altındaki sert yüzeye kemiklerin baskısını yumuşatmakta hiçbir işe yaramadı. Ağırlığımı milimetre milimetre kaydırdım, acıyı görmezden geldim, tıpkı alıştığım gibi; baskıyı, sıcağı, diz kapaklarımın arkasında oluşan donuk zonklamayı görmezden geldim.

Yine de İspanya'daki Katolik yatılı okulundan daha kötü değildi.

Bizi çıplak taşların, pirinç tanelerinin ve hatta derimizi delip geçene kadar acıtan çakılların üzerinde diz çöktürdüler. Saatlerce diz çökerken, nazik gözlü ama sert ağızlı bir rahibe bana itaatin sevgi olduğunu ve itaatsizliğin Tanrı'yı yeterince sevmediğim anlamına geldiğini hatırlattı.

Bu geceki, o gecenin yanında hiçbir şeydi.

Aslında dua etmiyordum.

Ellerim önümde kavuşturulmuş, parmaklarım kenetlenmiş, başparmaklarım çaprazlanmıştı, ama düşüncelerim karmakarışık.

Bakışlarım adak mumlarına dikilmişti. Hatta arada bir dudaklarımı oynatıp, sessizce dualarımı okuyormuş gibi yapıyordum. Kilisenin arkasından veya beni gözetleyen kameralardan bakıldığında, yeterince içten görüldüğünden emindim.

Bu bir oyundu. Bu günün her anı bir performanstı.

Gece dualarına gelmeyi istemiştım, Tanrı'ya ihtiyacım olduğu için değil, babamdan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım olduğu için. Gracie Mansion'daki boğucu havadan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bağışçılardan, gergin gülümsemeleriyle siyasi danışmanlardan, gizli servis özentilerinden, tabletleriyle dolaşan asistanlardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Herkes babamın kutsal ve iyi olduğunu iddia ediyordu.

Bu, birinin sürekli başımda dikilmeden on dakika geçirebilmemin tek yoluydu.

Babamın her hareketimi gözetlemesi için tuttuğu koruma, her zamanki gibi işe yaramaz bir şekilde ön kapının dışında bekliyordu. Beni havaalanından aldığı andan itibaren ne kadar beceriksiz olduğunu fark etmiştim. Tipik bir kiralık polis, eve gidip karısına hiçbir şey yapmadan belediye başkanının kızını *koruduğunu* anlatabileceği anı bekliyordu. İstersem, muhtemelen yanından sıyrılıp geçebilirdim.

Ama planım bu değildi. Bu gece koşacak enerjim yoktu. Sadece günün bir an önce bitmesini istiyordum.

Mum ışıklarına baktım, düşüncelerimin hayatın kolay olduğu yıllara kaymasına izin verdim.

Küçükken bu kilise bana çok büyük geliyordu; tütsü kokusu beni sarıyor, koroların sesleri tonozlu tavanlardan yankılanıyor, güneş ışığı sıraları gökkuşağı renkleriyle boyuyordu. Tüm bu ihtişam beni nefessiz bırakmıştı, Tanrı'nın kendisinin renkli ışık huzmelerinin bir yerinde yaşadığına emindim. Merdivenlerden çıkarken babamın eli elimi sarmıştı. Her zaman çok yüksek sesle ve biraz da detone şarkı söylerdi ama bunu yaparken gülümserdi ve annem de utanç verici değil de sevimliymiş gibi kolunu sıkardı. Kolunu bana sarar, parfümü etrafımızda yayılırken hafifçe sallanır, dinler ve dua ederdi.

Gözlerimi kapattığımda artık renk görmüyordum. Sadece göz kapaklarımın arkasını görüyordum.

Dünya, annemin bir araba kazasında öldüğüne, karlı bir Manhattan yolunda trajik bir kaza geçirdiğine inanıyordu. Babamın adamları basına bu hikayeyi anlattılar. Bu sayede babam, acı çeken bir baba, acı çekmiş bir koca, seçmenlerin anlayabileceği şekilde kaybı anlayan bir adam rolünü oynadı; tüm bunlar olurken, asıl suçlu olanlar hesap vermekten uzak tutuldu.

Gerçeği gayet net hatırlıyordum.

Gri bir kış gökyüzünün altında, kaldırım inşaat iskeleleriyle çevriliydi. Küçük bir şey hakkında tartışıyorduk; eteğimin boyu, arkadaşlarım, okulda öptüğüm bir çocuk. Sokak gürültüsü kulaklarımda bulanıklaşıyordu, tıpkı kötü bir şey olmadan hemen önce olduğu gibi.

Sonra dünya yerle bir oldu.

Metalin kırılmasının çatırtısını ve çığlığını duydum. Yıkılan iskelenin kükremesini. Annemin elleri omuzlarımdaydı, beni sandığımdan daha fazla güçle yana doğru itiyordu. Avuç içlerime ve dizlerime kaldırımın çarpmasını hissettim. Vücudunun ezilme sesini duydum.

Bir beton levha onu sıkıştırmıştı, etrafımızda toz bulutları yükseliyordu. Gözleri bir anlığına kocaman açıldı, vahşice bana baktı, beni buldu. Sonra hiçbir şey yoktu.

Arazinin sahibi olan şirketin parası vardı. Hem de çok parası. Avukat tutacak, sessizlik satın alacak, müfettişler satın alacak ve babamı satın alacak türden bir para.

Kaza hikayesine inandı ve yüklü miktardaki çeki kabul etti.

Karar verildiği sırada odada değildim, ama daha sonra kapılardan ve duvarlardan yeterince şey duydum. Görünümden, bir adamın trajediye verdiği tepkinin onu nasıl daha güçlü, daha güvenilir gösterebileceğinden bahsettiler. Birisi basit bir cümle önerdi: "Shannon kontrolünü kaybetti; hava berbattı" ve odadakiler kabul etti. Temiz, sempatik, inandırıcı. Kampanya için iyi.

O, gerçeğin yerine hırsı seçti. Adaletin yerine imajı seçti. Onun yerine kendini seçti. Benim yerine kendini seçti.

Bundan kısa bir süre sonra, ikinci sınıfımın ortalarında, benim etrafta bulunmamın çok riskli olduğuna karar verdi. Çok gürültülüydüm. Çok öfkeliydim. Odaklanması gerekirken koridorlarında sürekli onun yüzünü görüyordum. Güvenliğim için

olduğunu söyledi. Adamları, yükselen bir belediye başkanının kızı için şehrin güvenli olmadığını söyledi. "Başka bir trajediyi göze alamayız."

Babam İspanya'yı bana bir kaçış yolu olarak sattı; kederden, kaybettiğim her şeyi hatırlatan şehirden uzaklaşma şansı. Belediye başkanlığı sorumluluklarını üstlenirken beni güvende tutacağını söylediği bir yerde yeni bir başlangıç olacaktı. İyileşme yeri dedi. Ama beni gönderdiği yer merhamet veya iyileşmeyle ilgili değildi. Disiplin, boyun eğme ve erdem diliyle örtülmüş sessiz bir zulümle ilgiliydi. İspanya benim güvenliğimle ilgili değil, onun rahatlığıyla ilgiliydi ve sonunda bir hapishaneye dönüştü.

Yatılı okul, güzel Madrid şehrinin üzerindeki bir tepede yer alıyordu. Üniformalar giyerdik ve ne olmamamız gerektiğini öğrenirdik. Her kural ihlalinin bir sonucu vardı. Eğer düzgün durmazsam, oturmazsam, konuşmazsam veya nefes almazsam, *itaatsiz* kelimesi bir silah olarak kullanılırdı. Ve eğer çok fazla karşı koyarsam, her zaman yandaki manastır vardı.

"Gerçek Karmelitler tüm hayatlarını itaate adanmışlar," demişti baş rahibe bir keresinde, sesi tatlı ama zehirliydi. "Eğer bizimle uslu duramıyorsanız, belki de onlara aitsinizdir."

Sessizlik. Sadelik. Yalnızlık. Dışarıya açılan kapı yok.

Hayır, teşekkürler.

Saflığın asla Tanrı ile ilgili olmadığını, kontrole ilgili olduğunu erken yaşta öğrenmişim. Kızları örtün. İradelerini kırın. Onları, güçlü erkeklerin onlardan faydalanabileceği kadar sessiz bir hale getirin.

Dizlerim yanıyordu, bu da beni birdenbire gerçekliğe geri döndürdü.

Bu gülünç kostümü giyip bu gece buraya kadar geldim, biraz kafa dinlemek için çaresizdim. Kahverengi yün kaşındırıyordu; uzun omuz askısı ve pelerin rahatsız ediciydi. Peçe alnımı ovuyordu ve tüm katmanların altında tenime sıcaklık yapmıştı.

İçimden bir ses, ayağa kalkıp her şeyi burada, sunağın önünde yırtıp atmak istiyordu. O kıyafeti ateşe verip yanışını izlemek istiyordum.

Yapmazdım ama gerçekten çok istedim.

Bu gün, dünyayı ateşe vermek istememi fazlasıyla sağlamıştı zaten.

Bu sabah Aziz Patrick Kilisesi'ndeydik. Her açıdan izleniyorduk, kameraların ve kalabalık kilisenin sürekli gözetiminden kaçış yoktu. Babam ve ben ön sıradaki bankta oturuyorduk, sanki ruhumun sahibiymiş gibi elimi sıkıca kavramıştı. Muhabirler, kızının hayatını Tanrı'ya adanmış olmasının ne kadar özel bir şey olduğundan fısıldıyorlardı. Gözlerimi yere indirdim, ellerimi hareketsiz tuttum, çenemi o kadar sıkı kenetledim ki canım acıyordu.

Ardından günün geri kalanını tatil kutlamaları için Gracie Mansion'da geçirmek üzere geri gönderildik. Bağışçılar, yemek şirketleri, personel—eski zenginler, yeni zenginler ve aradaki tüm kirli paralar—Işıklarla süslenmiş ve beyaz masa örtüleriyle donatılmış bir binaya akın etti.

Beni herkese sanki bir azizeymişim gibi tanıttı. "Bu benim kızım Scarlett. O, manevi bir çağrı seçti." Sanki beni susturmak için göndermemiş gibi.

Dürüstlükten, şehri temizlemekten, organize suçla mücadeleden ve hak ettiğini düşündüğü parlak gelecekten uzun uzun bahsetti.

Bu, Gracie Mansion'daki son haftasıydı. Yeni belediye başkanı 1 Ocak'ta yemin edecekti. Ama o, iktidarı kaybetmekten korkmuyordu. Zaten daha büyük şeylere yönelmişti: özel bir seçim, boş bir Senato koltuğu. Daha büyük bir sahne. Daha büyük bağışçılar. Daha büyük düşmanlar.

Personeli, tatillerden sonra bizi park manzaralı ve her an hizmetinizde olan personeli olan bir çatı katı dairesi olan Peregrine Hotel & Residences'a taşınmamız için hazırlıyordu. Güzel bir yerdi, ama bana göre değildi. Çok geçmeden, zor yoldan kurduğum gizli hayatıma, Madrid'e geri gönderilecektim. Orada bir dairem vardı, babamın yalanlarının çatlaklarından zar zor elde ettiğim küçük bir özgürlük dilimi. Ve topladığım dosyalarım vardı—isim listeleri ve küçük gerçek bombaları, bazı insanları başka nelerimin olabileceğinden çok korkutacak türden. Beni tekrar hapse atmayı iki kez düşünmelerini sağlayacak kadar.

Babam bunu bilseydi aklını kaybederdi.

Ne yazık ki, manastırı yakmamda bana yardım edecek kadar güvenebileceğim biri değildi.

Dizlerime biraz rahatlama sağlamak için ağırlığımı değiştirdim. Hareket ederken, ensemde bir ürperti hissettim.

Bu duygu beni bir anda sardı.

Birisi beni izliyordu.

Hareketsiz kaldım. Ne bir kıpırtı, ne de başımı çevirdim.

Kollarımda karıncalanma hissettim, sanki inceleniyormuşum gibi bir duygu.

Doğu duvarı boyunca uzanan, dar bir yan geçide açılan buzlu cam bir kapı vardı. Hep oradaydı ve çocukken neredeyse hiç fark etmemiştim. Rahipler, mihrap görevlileri ve personel zaman zaman oradan geçirdi. Kapılarla dolu bir kilisede sadece bir kapıydı.

Bu gece, bu yanılttı; kutsal duvarların kötü şeyleri dışarıda tuttuğu yanılsamasını paramparça eden bir müdahaleydi.

Bakışlarım mumlarda kaldı, ancak gözümün ucuyla duvardaki çizgiyi kapıya kadar takip ettim.

Kapının ardında karanlık bir silüet duruyordu, dikkatlice kapıyı iterek açıyordu. Uzun boylu. Anahtarlarla uğraşmıyordu. Buraya ait biri gibi hareket etmiyordu. Kesinlikle rahip değildi.

Midem kasıldı, ama bu his saf korku değildi. Merak da vardı.

Eğer babamın adamlarından biriye, beceriksizdi. Değilse... o zaman işler tamamen yanlış bir şekilde ilginç bir hal almıştı.

Onun burada olduğunu bildiğime dair hiçbir işaret vermedim.

Bunun yerine, rolün hakkını verdim.

Başımı eğdim, böylece peçe öne doğru düşerek yüzümün büyük bir kısmını gizledi.

Dışarıdan bakıldığında kusursuz bir rahibe gibi.

İçimde zihnim hızla çalışıyordu.

Önünde diz çöktüğüm adak masasının iki yanında piringten yapılmış mumluklar duruyordu; burnu kıracak, hatta daha kötüsünü yapacak kadar ağırdılar. Altımdaki diz çökme yeri sağlam ve keskindi. Gerekirse birinin kaval kemiğine doğru geriye doğru itebilirdim. Birkaç adım ötedeki mihrap korkuluğu, üzerinden atlayabileceğim kadar alçaktı.

Çıkış yolları ve derme çatma silahlar aradım. Bu savunma becerilerini, bir buçuk yıl önce, yanımda sadece delil yığının ve üzerimdeki kıyafetlerle manastırdan ilk kaçtığımda öğrenmişim.

Adam aniden içeri süzüldü, kapı kapanırken mermer zeminde sessizce bir gıcırta sesi çıkardı. Soğuk bir hava esintisi zeminde süzülerek tuniğimin etek ucunda dolandı. Ölçülü ayak sesleri taşa hafifçe değdi, ses ne tereddütlü ne de aceleliydi.

Merdivenlerden sessizce, kutsal alanın yanından arka tarafa doğru adımlar atıldı. Öylesine mutlak bir sessizlik vardı ki, iğne düşse bile duyabilirdim.

Donakalmış bir halde, yavaşça nefes aldım, omuzlarımın kasılmamasına çalışarak nefesimi içeri ve dışarı saydım.

Arkamdaki sıraların bir yerinde, mermer zeminde ayakkabı sesleri yankılanıyordu. Dikkatini üzerimde hissedebiliyordum.

Hareketleri kararlıydı; sessiz, deneyimli, Tanrı'nın evinde yanlış bir hareketti bu. Kim olursa olsun, gölgelerin sahibiydi, sanki Noel gecesini diz çökmüş bir rahibenin arkasına sinsice yaklaşmak hiçbir şey değilmiş gibi. Bu tür bir kibir, korkudan çok daha hızlı bir şekilde sınırlarımı yakıp kavurdu.

Öfkem patlama noktasına gelmişti.

Beni ihanete uğratan kiliseye çok kızgındım. Bu hasta disiplin yöntemini ilahi müdahale diye adlandıran rahibelere, babamın yozlaşmasına, asla seçmediğim hayata ve bu gece ve diğer birçok günde içine tıklandığım kostüme çok kızgındım.

Eğer bu adam titreyen küçük bir rahibe bekliorsa, büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

Arkamdaki mermer zemine sessiz, ölçülü adımlarla dokunarak aradaki mesafeyi kapattım.

Arkamdan adımını atarken giysisinin kumaşı hafifçe hışırdadı, bu da ne kadar yakınımda olduğunu açıkça gösteriyordu.

Nefes alışverişinin sesini zar zor duyabiliyordum; kontrollü, düzenli, hiç de gergin görünmüyordu.

Boyu benden çok daha uzun olunca kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Ve kim olursa olsun, o buraya dua etmek için gelmemiştir.

"Ölümün gölgesi gibi üzerime öylece mi çökeceksin?" diye sordum sessizce. Dindarlıkla örtülü bir meydan okuma.

Cevap vermedi.

Ellerimin titremesini engellemeye çalışırken avuçlarım nemlendi.

“Eğer beni soymaya geldiyseniz,” diye mırıldandım, “çok hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Karmelit rahibeleri sessizlik ve yoksulluk yemini ederler, biliyorsunuz. Çalmaya değer hiçbir şeyim yok.”

Hâlâ yanıt yok.

İlginç.

Kalp atışlarım göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Bunun korkudan mı, sinirden mi yoksa tehlikeli bir şey çevreme girdiğinde her zaman yükselen heyecandan mı kaynaklandığından emin değildim.

Pekala. Eğer konuşmazsa, biraz daha zorlarım.

“Sanırım Meryem heykelinin üzerindeki tören tacını hedefleyebilirsiniz.” Başımı hafifçe yan sunağa doğru eğdim. “Antik altından ve incilerden yapılmış ve muhtemelen buradaki eskrim yapmaya değer tek şey o.”

Hafif bir homurtu çıkardı. Sinirlenmişti, cezbedilmiş değildi.

Yani o buraya dua etmek ya da bir şey çalmak için gelmemiştir.

Bu da geriye kalan—

Ben.

Kaçırma mı?

Yoksa daha karanlık bir şey mi?

Birinin dua ederken arkasından sessizce yaklaşan bir adam, pek de kutsal niyetler taşıdığı izlenimini vermedi.

Elinin değmesinden saniyenin çok küçük bir bölümü kadar önce vücudunun sıcaklığı bana çarptı.

Büyük bir avuç içi omzumu sıkıca, acele etmeden kavradı. Bir kapma değil, bir sahiplenme.

“Benimle gel,” dedi.

Sesi—derin, biraz pürüzlü ve belirgin bir İrlanda aksanıyla—doğrudan omurgamdan aşağıya doğru aktı.

Kimıldamadım.

“Biliyorsun ki,” diye fısıldadım, “Mesih’in gelini olan bir kızı kirletmek senin ruhunu mahkum edecektir.”

“Ruhum çoktan kararmıştı.”

Çıkmazdaydık.

Öfkem kabardı.

Parmakları omzumdan ön koluma doğru kayd, sonra da sıkıca kavradı.

Bir anda beni yukarı çekti.

Beni üzerinden sürüklerken diz çökmek için kullanılan destek çubuğu geriye doğru süründü, ama ben çoktan hareket etmeye başlamıştım, vücudum düşünmeden önce tepki vermişti.

Ben bağırmadım.

Savaşım.

Dizlik çerçevesinin desteğini kullanarak topuğumu geriye doğru, dizine doğru ittim.

Çok sert vurdu. Çıkardığı inilti, diz kapağına isabet ettiğimi gösterdi.

Darbeyi absorbe etti, ama bu şaşkınlık bana yarım saniyelik bir zaman kazandırdı, tam da kolumu çevirip onun kavrayışından kurtarmak için yeterliydi.

Tekrar uzandı ama ben daha hızlıydım.

Yorgan bacaklarıma dolanmıştı, bu yüzden onu hızla kopardım—uzun omuz örtüsünü başımın üzerinden çekip ona fırlattım. Kalın yün yüzünü kapladı, bana bir nefes daha kazandırdı. Ardından pelerin geldi, omuzlarımdan silkip attım ve doğrudan göğsüne fırlattım.

İkisini de tek bir hamlede kenara çekti, ama ben çoktan tuniği tekmeleyerek çıkarmaya, ölü derisini döken bir yılan gibi sıyrılmaya başlamıştım bile.

Kostümün altında gerçek kıyafetlerim vardı: siyah spor taytı ve vücudumun her hattına yapışan uzun kollu bir sıkıştırma üstü. Bunların hiçbirinde kutsal bir şey yoktu.

Bir anlığına durdu, bakışları beni baştan aşağı süzmek için yeterince uzun bir süreydi. Çenesi kasıldı, nefesi kesildi, gözleri belli belirsiz bir şeyle karardı.

Hiç de şaşırtıcı değil.

Şehvet.

Yüzünde sıcak ve tehlikeli bir şey parıldadı, görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboldu ama gözden kaçacak kadar hızlı değildi.

Ve ben güldüm, aramızdaki mesafeyi kesen bir kahkaha attım.

Çünkü az önce önemli bir şey öğrenmiştim.

Bu adam kavgaya beklemiyordu.

Ve beni çekici bulacağını kesinlikle beklemiyordu.

Ani bir hamle yaptı.

Yanlara doğru kıvrılarak sıyrıldım ve dengesini bozmak için omzumu sırtına çarptım. Bu hareket bizi birlikte sendelemeye itti ve ivme bizi doğrudan en yakın adak standına doğru sürükledi.

Çarpıştık, kırmızı cam parçaları beyaz mermer zemine bir yıldız kümesi gibi saçıldı. Geri çekilmedim—tüm gücümle ona saldırdım, avuçlarım göğsüne o kadar sert çarptı ki geriye doğru savruldu. Ayaklarımız sunağın korkuluğunun kenarındaki yılbaşı çiçeklerine dolandı, birlikte sendelerken saksılar devrilip kırıldı. Toprak yere saçıldı, kırmızı yapraklar ayaklarımızın altında dağıldı, dengemizi sağlamaya çalışıyorduk.

Belimi kavradı ve ben de hızla dönerek dirseğimi kaburgalarına sapladım.

"Kahretsin!" diye hırladı, sesindeki öfke çok belirgindi.

Sunak korkuluğunun üzerinden atladım, geçerken avuçlarım korkuluğun üstüne çarptı. Tam arkamdaydı. Döndüm ve dizimi tam kasıklarına doğru hedefleyerek ona doğru geri fırladım.

Beni havada yakaladı, darbenin etkisiyle döndü ve darbe onun yan tarafına isabet etti, ama yine de bir an için onu sarstı.

İyi.

Kolunun altından sıyrılıp tapınağın ön tarafına doğru ilerledim, ama o çok hızlıydı. Eli peçemi sıkıca kavradı.

Gizli pimler koptuğunda çekme acı vericiydi ve bir anda pat diye yerinden çıktı.

Siyah kumaş yırtılıp açılırken kulaklarıma serin bir hava çarptı. Parlak kırmızı, gür buklelerim etrafıma dağıldı, sırtımdan aşağı vahşi ve özgürce döküldü.

Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi donakaldı.

Şaşkınlığını gördüm.

Yeniden kalibrasyon.

Uysal küçük bir rahibe değil, çok daha tehlikeli biri olduğumu anladığı an.

Kedi gibi sıırttım ve kanını akıtmak için tekrar üzerine atıldım.

Saçlarımın yarattığı şaşkınlığı beklediğimden daha çabuk atlattı. Bir, belki iki kalp atışı kadar kısa sürede sığırdı.

Bir yük treninin gücüyle üzerime geldi. Belimden yakaladı, elleri o kadar büyüktü ki parmakları neredeyse birbirine değiyordu, beni kavrayıp ileri doğru itti. Bu kuvvet beni yerden kaldırdı ve bizi ileri doğru fırlattı. Son saniyede döndü ve darbenin şiddetini kendi üzerine aldı. Döndüğü sırada omzu kutsal alanın mermer basamağına çarptı, vücudu çarpışmayı emerken ben de onun üzerine serilmiş halde yere düştüm.

Bir saniye içinde onun üstüne çıkmış, kalçalarının üzerine oturmuştum.

Çok yakın.

Durduramadan karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettim. Uyluklarım ve gövdem sert kaslara ve sıcaklığa bastırıldı. Altımda zümrüt yeşili, karanlık ve fazlasıyla farkında olan gözlerin parıltısını yakaladığımda, birdenbire her şey aklıma geldi: O, inanılmaz derecede yakışıklıydı. Kaslı. Sert hatlar ve tehlikeli bir kontrol.

Kötü düşünceler aklımdan geçti.

Hayır! Şimdi kesinlikle bu tür düşünceler için uygun zaman değildi.

Kasları altımda gerildi, sanki o da bunu hissediyor ve bundan nefret ediyormuş gibiydi.

Sonra yuvarlandı, ivme bizi birbirinden ayırdı ve ben de son anda kurtuldum.

O tamamen doğrulmadan önce ben çoktan ayağa kalkıp hareket etmeye başlamıştım.

Sunak önündeki üç basamağı zar zor çıkmıştım ki beni tekrar yakaladı.

Kolunu belime doladı, beni kendine doğru çekti ve ardından sunağın üzerine doğru itti. Şamdanlar etrafa saçıldı, metal parçalar taş zeminde şangırdadı, avuçlarımin altında kumaş buruştu. Arkamdan bastırıp beni orada sıkıştırırken sunağın kenarı kaburgalarımın battı.

Bedeni benimkini adeta kafese kapatmıştı, sağlam ve boyun eğmezdi; her bir çizgisi bana ne kadar büyük bir belada olduğumu açıkça gösteriyordu.

Beni ezmiyordu ama kollarından kurtulmam için de fırsat vermiyordu. Bir kolu omuzlarımin arkasına kayarak beni aşağıya

doğru bastırıyordu. Kalçaları beni yerimde sabitlemiş, vücudunun sert çizgisi benimkine yapışmıştı.

"Lanet olası ellerini benden çek, sapık herif. Defol git yoksa sana bağlı bir şeyini kırarım!" diye tükürdüm. Küfürler o kadar hızlı döküldü ki, Peder McHale beni duysaydı anında aforoz edilirdim.

"Rahibelerin böyle ağızları olduğunu bilmiyordum," diye homurdandı başımın üstünden.

O herif neredeyse eğleniyormuş gibi konuşuyordu.

Neredeyse onaylıyorum.

Bu da bir şekilde daha kötüydü.

"Bundan daha fazlasını vereceğim sana," diye tısladım, altında kıvranarak omuzlarımdaki baskıyı kırmaya çalıştım.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi hırıldayarak. "Gitmene izin vermiyorum."

İzin vermek.

Söz, onun kavrayışından daha kızgın bir şekilde yanmıştı.

Bileklerimi arkama doğru sürükleyerek bağlamaya çalıştı. Sunak üzerindeki dekoratif halı altımdan kaydı. Şiddetle çırpındım, ağırlığımı geriye doğru verdim ama o yerinden kıpırdamadı.

Bu dağ gibi adam yerinden oynatılamazdı.

Düşün, Scarlett.

Cephaneliğinizdeki *her şeyi* kullanın.

Kalçalarımı geriye doğru yuvarladım, kalçamın kıvrımı penisinin üzerinde sallanıyordu. Karşı koymuyordum. Direnmiyordum. Sadece cinselliğimi kullanarak onu şaşırtıyordum. Erkekler hep aynıydı ve bu devin dikkatini dağıtmak ve onu alt etmek için biraz kadın gücünden daha iyi bir şey yoktu. Tekrar hareket ettim, bu sefer daha sert bir şekilde, tüm o kıvrılmış öfkenin altında bir kadın olduğunu ona hatırlatmak için yeterince sürtündüm.

Bu, onun göğsünün derinliklerinden gelen bir homurtuya neden oldu.

Kontrolü dışında, cinsel organı sertleşti. Pantolonunun üzerinden bile, büyüklüğü beni hazırlıksız yakaladı.

Tereddüt etti. Elini biraz gevşetti—çok değil, ama yeterince.

Ellerimi hızla kurtardım ve arkamı döndüm.

Nefesi kesildi ve yüzündeki ifade—kaşları çatık, çenesi sıkılmış—adamin tüm hassas noktalarına bastığımı açıkça gösteriyordu. Vermek istemediği bir tepkiydi bu. Tam olarak arzu değildi, ama yüzünde daha ilkel bir şey belirdi, bu da onu benim kadar heyecanlandırıyordu.

Arkaya uzanıp sunağın kenarını kavradım ve iki ayağımla birden tekme atabilmek için iyice yukarı doğru ittim.

Sonra fırlattım.

İri cüssesine rağmen hızlıydı.

Devasa elleriyle dizlerimi kavradı, bacaklarımı birbirinden ayırdı ve ivmem beni ileri doğru taşıdı. Uyluklarım kalçalarının etrafına dolandı, göğüslerimiz çarpıştı ve nefes kesici, şiddetli bir çarpışmayla yüz yüze geldik.

Gözleri kocaman açıldı.

Artık aynı havayı soluyorduk.

Elleri kalçalarımı sıkıca kavradı.

Saçlarım öne doğru, etrafımızı saran vahşi bir perde gibi döküldü.

"Ön sevişmeye dikkat et, kızım," diye hırladı, arzuyla boğuklaşan sözleri boğazımı kuruttu. "Böyle devam edersen, umduğundan fazlasını elde edersin."

Cevabım kelimelerden ibaret değildi ve bunu yapmak istemiyordum ama belli ki en kötü niyetleri olan bir hayduktu.

Çenesini kavradım ve alt dudağına dişlerimi geçirdim; deriyi yırtacak kadar sertçe.

Ağızma viski ve bakır tadı doldu.

Bu sefer hırıltısı gürültülü ve ateşli değildi, ruh hali bir anda değişmişti. Eğlence sis gibi dağılmış, yerini şiddet almıştı; saf ve odaklanmış, zaman kaybetmeyen türden bir şiddet.

Tek bir hamlede beni belimden yukarı çekti ve dünya yana doğru eğildi. Adak mumları, kırık cam parçaları, kırmızı ve altın renkli parıltılar, beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzuna atarken gözümün önünden geçti.

Sırtına yumruklarımı indirdim, tekmeleyip vücudumu kıvırdım ama nafile.

"Beni yere indir, manyak herif—"

O tutuşunu ayarlarken, beni yere sabitlemek için bacaklarımın arkasına bir kolunu daha sıkıca doladığında sesim titredi.

Hızlı adımlarla, ayaklarını yere vurarak yan kapıya doğru ilerledi. Beni olduğum yerde kilitlemiş bir şekilde tutarken, gördüğüm tek şey sırtının kaslı çizgisiydi.

Bu tesadüf değildi.

Ve o bir hırsız değildi.

O bambaşka biriydi.

Çok daha kötü bir şey.

Kutsal alan arkamızda kaldı; darmadağınık sunak, ezilmiş yılbaşı çiçekleri, mermer zemine saçılmış kırık cam parçaları.

Yan kapıdan soğuk koridora doğru iterek girdi, bir eliyle bacağıımı sıkıca kavramış, diğer eliyle de cebinden telefonunu çıkarıyordu.

Bir işaret veriyordu. Bunun tamamen onun planının bir parçası olduğunu hemen anladım.

Lanet etmek.

Üçüncü Bölüm

S. Carlett tüm gücüyle savaştı; dirseklerini, dizlerini ve yumruklarını her yere savurdu.

Yan geçide girdim ve demir kapıya doğru hızla ilerledim, onu omzumda yüksekte tutarak ayaklarını yere basmasını engelledim. Mahalle sakinleri uyanmadan ve gardiyanın iki beyin hücresi sonunda kıvılcım çıkaracak kadar sert bir şekilde birbirine sürtünmeden önce onu kontrol altına alıp SUV'ye bindirmem gerekiyordu.

O canla başla direnip pes etmeyi reddederken, ben de hızımı kesmeden tutuşumu ayarladım.

Yumrukları omuzlarımla arasına, paltomun üzerinden bile acıtacak kadar sertçe indi. Beni düşürmesi için her yolu denedi. Sanki bir adım daha taşımama izin vermektense omurgasını kırmayı tercih edecekmiş gibi şiddetle çırpındı. Ve Tanrım, nasıl da direndi—vahşi ve amansız, içimdeki tüm kötü içgüdüler onu bağlayıp bütün gece onunla sevişmemi haykırıyordu.

Her sarsıntıda dudağım zonluyordu, ağzımın kenarı kanla ısınıyordu. Dizim ve omzum, aramızdaki arbededen, basamağa düşmemizden ve sunağın etrafındaki kaostan dolayı ağrıyordu.

Ve aman Tanrım, sikim taş gibi sertleşmişti.

Belediye başkanının küçük azizi tarafından fena halde dövülmekten zevk aldığım için değil. Kilisede kutsal değerlere küfür etmekten zevk

alan sapık bir herif olduğum için de değil.

Ama dudağımı ısırmadan hemen önce bana o şeytani gülümsemeyle baktığı için.

Çünkü ne yaptığını gayet iyi bilerek kalçasını bana sürtmüştü.

Çünkü o ağzıyla bana yaklaşıp mahvolmayı yalvarıyordu.

Ve bunların hiçbirisi onun anlattığı hikayeye uyuşmuyordu. Yakından bile uyuşmuyordu.

Telefonumda Lachlan'ın adına baş parmağımla dokundum ve telefonu kulağıma götürdüm.

Telefon bağlantısı kurulduğu anda, birden sertçe döndü ve dişlerini enseme geçirdi.

"Bunu bir daha yaparsan," diye hırladım, "seni dizime yatırıp perişan ederim."

"İsa, Lucian—"

Scarlett'ten kahkaha da olabilecek, hırıltı da olabilecek bir ses çıktı.

"Bütün o kaslarınla," diye alay etti, "hala uslu durmayan bir kadınla başa çıkamıyorsun."

"Sus artık," diye mırıldandım, onu kapıya doğru sürüklerken.

Lach kıkırdadı.

"Hemen öne gel!" diye çıkıştım ve telefonu kapattım.

Duvara ulaşmaya çalışarak kıkırdandı. Parmakları tutunabileceği her şeye pençe gibi yapıştı.

Telefonumu cebime koydum ve o tıslayana kadar sıkıca tuttum. Ona daha büyük olduğumu, daha güçlü olduğumu ve yakaladığımı kaybetmediğimi hatırlatmak için yeterliydi bu.

"Beni hiçbir yere götürmeyeceksin!"

"Beni izleyin," dedim, omzumu demir kapıya çarparak. Kapı metalik bir gıcırtyla açıldı ve ses koridorda yankılandı.

Ve elimdeki küçük şeytan—zeki ve hızlı—kendini yana doğru fırlattı.

İki eliyle kapı çerçevesine sıkıca tutundu.

"Siktir git," diye tısladı. "Siktir git, siktir git, siktir git—"

"Kahretsin," diye hırladım, ayaklarımı yere sağlamca basıp onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım.

O hiç kıkırdamadı.

Bir çekişmeye dönüştü; ben onu dışarı çekmeye çalışırken, o da sanki can simidiymiş gibi kapıya tutunuyordu. Tutuşu inanılmazdı.

Ona hayran kalmalıydim.

Dürüst olmak gerekirse, beynimin karanlık bir köşesinde bunu düşünmüştüm.

"Bırak beni," diye emrettim, ağzımdan buhar çıkıyordu.

"HAYIR!"

Tutuşumu değiştirdim, ön kolumla uyluklarını daha sıkı bastırdım ve boşa kalan elimle parmaklarını gevşetmeye çalıştım.

Kendi kendime küfrettim. "Kahretsin, yeter artık!"

Son parmağı da kurtuldu ve tekrar hamle yaptı, ama onu yakalamıştım.

Onu dışarı, açık alana taşıdım.

Sokak lambasının ışığı altında kalın kar taneleri yüzüme çarparak etrafımdaki şehrin sesini kısıtı.

Bir sonraki an, nefesini içine çekti ve avaz avaz bağırdı.

Doğu 90. Cadde boyunca yankılanan ve tuğla cephelerde yankılanan, tüyler ürpertici bir çığlık, her pencereyi izleyen bir göze dönüştürdü.

Kanım dondu.

" *İsa Mesih* ," diye hırladım, onu tekrar omzumda daha yukarıya doğru kaydırarak.

"YARDIM!" diye kükredi, "BANA YARDIM EDİN—"

"Çeneni kapat," diye hırçın bir şekilde söyledim ve bacağının arkasına bir tokat attım.

O yine de çırpındı ve bağırmaya devam etti.

Elbette yaptı.

Dışarıdaki sıkılmış güvenlik görevlisi, sanki adrenalin enjekte edilmiş gibi birden doğruldu ve telefonunu yere düşürdü. Gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde, neler olduğunu nihayet anladığında silahını aramaya başladı.

Durumu değerlendirmedim.

Korku omurgasını ele geçirdiğinde aptalların her zaman yaptığı şeyi yaptı.

Silahını kaldırdı ve en büyük hedefe nişan aldı.

İkimiz de.

Öfkem o kadar hızlı geldi ki neredeyse gözlerimi kör etti.

Bu işe yaramaz pislik, bana ulaşmak için Hayes'in kızının üzerinden geçmeye çalışacaktı.

"Yapma," diye hırladım.

Muhafızın elleri titriyordu, "Bırakın onu! Bırakın onu—" diye bağırdı.

Scarlett döndü, başını uzatarak bakmaya çalıştı.

Güvenlik görevlisi paniğe kapıldı ve ateş etti.

İlk kurşun geceyi yarıp geçti.

Sonra bir tane daha.

Sonra bir tane daha.

Kar yağmasına rağmen, ses binalardan yankılanarak sokakta yankılandı. Namlu alevi buzlu karanlıkta parladı.

Tam durduğumuz yere sprej sıkıyordu. O şerefsiz istese ahırın yan duvarını bile vuramazdı.

Bir an için, Scarlett hâlâ omzumda iken yanlış bir hareket yaparsam neler olacağını tam olarak gördüm. Bir kurşun kaburgalarını sıyracaktı. Boğazını. Kafatasını. Kanı karların üzerine dökülecekti.

Damarlarımı saf, bembeyaz bir öfke kapladı.

Hızla döndüm, vücudumu kaydırarak onu onun rastgele nişan alma menzilinden uzaklaştırdım.

Sonra çizim yaptım.

Yeni SIG'im, Luca'nın ritüelinden yeni çıkmış gibi, elimde ağır ve mükemmel bir şekilde duruyordu. Tutuşum kendinden emindi. Tabancalara her zaman doğal bir yatkınlığım olmuştu.

Muhafız tekrar ateş etti, kurşun yanımdan ılık çalarak geçti.

Silahı doğrulttum ve aşağıya nişan aldım.

Tek atış.

Tek, hassas bir çatlak.

Kurşun tam dizine isabet etti, darbe çok şiddetliydi.

Kemik, paramparça olmuş bir sesle kırıldı. Muhafızın bacağı yana doğru büküldü, eklem insan vücuduna yakışmayan korkunç bir açıyla çöktü.

Yüksek ve umutsuz, aşağılayıcı bir acıyla çığlık attı. Sertçe yere düştü, avuçları çamurda şapırdadı, paramparça olmuş dizini tutarken silahı yere düştü ve geceye doğru uludu.

Kan, altındaki beyazlığı hızla kapladı ve pantolon paçasını yayılan bir leke gibi ıslattı.

Parmaklarım tetikte sabit kaldı ama tekrar ateş etmedim.

Onu öldürebilirdim.

Çok kolay olurdu.

Ama Noel gecesi bir kilisenin dışında ölü bir beden görmek, kolay kolay örtbas edilemeyecek bir medya fırtınasıydı. Dizinden sakatlanmış bir özel müteahhit mi? Bu bir uyarıydı. Bu bir dersti.

Scarlett, sokak lambalarının altında solgun yüzü ve omuzlarına dağılmış saçlarıyla, bir anlığına ona bakakaldı.

Sonra bir anda, gevşemiş olan tutuşumdan kurtulup hızla koşmaya başladı.

Karlı zeminde botlarının gürültüsüyle kaldırımdan aşağı doğru hızla koştu. Hiç tereddüt etmedi. Geriye bakmadı.

Göğsüm sıkıştı; hem öfke hem de şoktan.

"Scarlett!" diye bağırdım kendimi durduramadan.

Gözünü bile kırpmadı.

Mesafeyi saniyeler içinde kat etti, 90. Cadde boyunca parka ve nehir kıyısına, yani belediye başkanının konutunu koruyan güvenli alana doğru dümdüz koştu.

"Kahretsin."

Arkamda gardiyan durmadan bağıırıyordu, ses o kadar yüksek çıkıyordu ki insanları sıcak yataklarından çıkarıp pencerelere doğru sürüklüyordu.

NYPD hızla gelecekti.

Lastiklerin buzlu kaldırımda çıkardığı gıcırtyla birlikte, direksiyonu tam da kaldırıma doğru çevirdim.

Lachlan'ın SUV'si savrulup yerine oturdu. Farlar yerde yatan muhafızı, kanı, silahı ve planımın enkazını aydınlattı.

Yolcu kapısı açıldı ve ben de içeri daldım.

Lachlan gaza bastı ve SUV ileri fırladı.

"Ne oldu lan?" diye çıkıştı, gözleri benden sokağa, oradan da dikiz aynasında kıvranan güvenlik görevlisine doğru gidip geliyordu. "Saldırıya mı uğradın?"

"Sus!" diye hırslı bir şekilde bağırdım, ön camdan sertçe işaret ederek. "Onu takip et. Doğuya. Şimdi."

İlerideki caddeyi ve kaldırımları taradım ve onu gördüm.

“İşte orada! Sağda.” Park halindeki birkaç arabanın yanında hızla koşan, saçları arkasında alev gibi savrulan, bacakları hızla hareket eden ve botlarıyla karı savuran bir gölgeye işaret ettim.

Lach küfretti ve gaza yumruk attı.

Onu uzaktan kovaladık; gözümüzün önünde kalacak kadar yakın, ama belediye başkanının evinden sadece birkaç blok ötede, sakın bir sokakta devam eden bir kaçırma olayı gibi görünmeyecek kadar da uzak bir mesafeden.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu, adrenalın seviyem hâlâ yükselmmişti.

Kışlık botlarıyla inanılmaz hızlıydı.

Virajı sertçe aldı, parka ve East End Caddesi'ne doğru yöneldi, hiç yavaşlamadı. Kar her şeyi daha parlak gösteriyordu, sokak lambalarının yansıması onu bir ışık hüzmesine dönüştürüyordu; bir görünüyor, bir kayboluyor ve park halindeki arabaların arasında tekrar belirliyordu.

Lach sakın bir şekilde, "Gracie Mansion'a doğru gidiyor," diye belirtti.

“Evet,” diye hırladım. “Nereye gittiğini gayet iyi biliyor.”

Yaklaşık yarım mil mesafe vardı ve o mesafeyi yıldırım hızıyla kat etmişti; o kapıların ardındaki güvenliğin tadını almıştı. Belediye başkanının güvenlik ağının yoğunlaştığı yerde onu yakalamaya kalkışmayacağımı biliyordu.

Onun güvenli alana doğru yaklaştığını, girişlerin yakınındaki muhafızların karanlık silüetlerini izledim.

Çok fazla yavaşlayamazdık. Yavaşlayamazdık. Duramazdık.

Kiliseye doğru yükselen siren sesleriyle bu mümkün değil.

Scarlett, çevre yolundaki basamaklara çarptı ve hızla yukarı koşarak korunaklı dünyaya karıştı.

Bir anda yok oldu.

Dördüncü Bölüm

parmaklarımla Uyuşmuş , içerideki güvenlik görevlisinin beni tanımasını umarak Gracie Mansion'ın ön kapısındaki güvenlik kulübesinin camına avucumu vurdum. Kiliseden koşarak çıktıktan sonra ciğerlerim yanıyordu ve dişlerim takırdıyordu. Karlar saçlarıma yapışmış, enseme eritiyordu.

Muhafızın başı aniden yukarı kalktı, kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Kapıyı açın!" diye bağırdım, adrenalinin etkisiyle vücudum titriyordu. "Çabuk olun! Ben Scarlett Hayes. Kilisede saldırıya uğradım ve korumalarım vuruldu. Canımı kurtarmak için kaçmak zorunda kaldım."

Aynada kendi vahşi yansımanı gördüm; alışkanlık değildi bu, ıslak üstüm vücudumun her yerine yapışmış, saçlarım ise her yöne fırlayan parlak kırmızı buklelerden oluşan karmakarışık bir haldeydi.

"Bayan Hayes?" diye sordu, tanıma ifadesiyle kolu çekmeye hazırlanırken.

"Evet, benim," dedim nefes nefese.

Zil çaldı ve kapı açılmaya başladı.

Ağzının önüne yerleştirilmiş mikrofona, "O burada," dedi. "Bayan Hayes giriş kapısında. Yara almamış gibi görünüyor."

Kulübenin arkasından bir yerlerden kapılar açıldı ve botlar kaldırıma değdi.

Kapı daha da açıldı ve ben de içeri girdim.

İki gardiyan hemen yanımda belirdi. Kaba bir el dirseğimi kavradı. Diğer de diğer kolumu yakaladı. Buz üzerinde dengemi bulmamı beklemeden, beni giriş yolundan uzaklaştırıp yukarı doğru yönlendirdiler.

"Bayan Hayes, başka bir şey olmadan önce sizi içeri almamız gerekiyor," dedi içlerinden biri kulağıma yaklaşarak.

Botlarım sıkışmış karda kayarak beni ileri doğru itiyordu. İçgüdüsel olarak onun tutuşuna karşı direndim, sonra durdum. Onlarla mücadele etmek bunu bir kavgaya dönüştürürdü ve ihtiyacım olan son şey bir kavgaydı.

Konağın tüm ışıkları yanıyordu. Ev, adeta bir Noel ağacı gibi ıslı ıslı parlıyordu ve her yer, sanki gece yarısını biraz geçmiş olmasına rağmen öğle vaktiymiş gibi hareket ediyordu.

Beni aceleyle içeri aldılar, yüzüme ılık hava çarptı. Saniyeler içinde kendimi *Turkuaz Oda'nın* ortasında buldum. Ve turkuaz derken, turkuaz halı, turkuaz duvarlar, turkuaz mobilyalar, turkuaz perdeler—her şey turkuazdı. Konfordan çok tarihi değeri için korunmuş odalardan biriydi.

Üniformalı güvenlik görevlileri ve NYPD polis memurları küçük gruplar halinde durmuş, telefonlarından başlarını kaldırıp hemen bakışlarını kaçırıyorlardı; muhtemelen dağınık görünüşümden şok olmuş gibi görünmemeye çalışıyorlardı. Bornozlu biri eliyle ağzını kapatmış bir şekilde koridordan bana bakıyordu. Bir başka personel ise pijamalarıyla, uykudan dağılmış saçlarıyla bana doğru aceleyle geldi.

"Mary," dedim onu tanıır tanımaz otomatik olarak.

Buraya geldiğimden beri çok nazik ve annee gibi davranıyordu.

Gözleri beni baştan aşağı süzdü. "Yaralandınız mı, Bayan Hayes? Doktor çağırayım mı?"

"Hayır efendim," dedim. "İyiyim. Sadece üşüdüm ve ıslandım."

"Pekala, sizinle ilgileniriz," dedi ve beni şömineye en yakın olan, henüz yeni yeni çıtırdamaya başlayan koltuğa doğru yönlendirdi. "Hiç endişelenme canım."

İki lamba, kanepelerin ve üzerinde kimsenin okumadığı kitapların düzenli bir şekilde istiflendiği sehpanın üzerine sıcak bir ışık

saçıyordu. Oda hafifçe sigara dumanı ve personelin her şeyin dokunulmamış gibi görünmesi için kullandığı temizleyici kokuyordu.

Diğer kadın koridordan içeri süzüldü ve omuzlarıma kalın bir yün battaniye sardıktan sonra tekrar uzaklaştı. Ben de battaniyeyi sıkıca üzerime sardım. Her iki kadın da, etraftaki güvenlik görevlileri yüzünden ne kadar yaklaşımlarına izin verildiğinden emin değillermiş gibi dikkatlice hareket ediyordu.

Pencerelerin arasına monte edilmiş televizyon açıldı, sesi kısık ama acil bir haber veriyordu. Son dakika haber spikeri, New York Belediye Başkanı'nın kızının da karıştığı Lourdes Meryem Ana Kilisesi'ndeki silahlı saldırı hakkında hızlıca bilgi verdi. Durumu veya nerede olduğu hakkında henüz kesin bir bilgi olmadığını ve olayın hala gelişmekte olduğunu belirttiler.

Mary elinde bir kupa ile geri döndü ve elime tutuşturdu. "Çay," dedi. "Papatya çayı, bal ve biraz viski."

Parmaklarımı bardağın etrafına doladım ve soğuktan ve koşudan hala titreyen ellerimle bardağı sabitlemeye çalıştım. Uzun boylu, geniş omuzlu ve şüphesiz tehlikeli yabancıyla olan mücadelemden kaynaklanan adrenalin hala geçmemişti.

Etrafımda insanlar konuşuyordu. Güvenlik güncellemeleri. Telefon görüşmeleri. Talimat alışverişi. Kimse benimle doğrudan konuşmadı. Ben, danışılan değil, yönetilen bir şeydim.

Oda eğildi.

Beyaz duvarlar. Plastik sandalyeler. Antiseptik kokan bir hastane bekleme odası. Muhabirler cam kapılara yapışmış halde beklerken, yetişkinler yakınlarda fısıldaşarak hangi haberin geceyi atlatacağına karar veriyorlardı.

Şöminedeki ateş patladı ve turkuaz renkli oturma odası yeniden netleşti.

Çaydan bir yudum aldım, viskinin yakıcı tadı varlığını bana hatırlatıyordu.

Sessizce itaat etmek işleri yoluna koydu. Her zaman böyle olmuştu. Herkesin dikkatini üzerimde tutmak istemiyordum.

Baba içeri girdi ve birdenbire oda sessizliğe büründü.

Ütülenmiş gömlek. Düzgün taranmış saçlar. Kaşlarının arasında endişe okunuyordu. Şık giyimli ve olayı idare etmeye hazırdı. Odayı

hızla geçti, gözleri bana kilitlenmişti.

"Scarlett," dedi. "İyi misin?"

Eli yanağıma değdi, sıcak ve tanıdıktı. Geriye doğru biraz yaslandım, böylece eli geri çekildi.

"Ben iyiyim."

Bakışları üzerimde herhangi bir görünür hasar ararcasına beni süzdü.

Arkasından, özel kalem müdürü Stephen Maddox, kulağında telefonla içeri girdi. Birkaç dakika sonra, halkla ilişkiler sorumlusu olduğunu öğrendiğim ama adını hatırlayamadığım bir personel, sanki bu bir acil durum değil de sıradan bir bilgilendirme toplantısıymış gibi, yanına sıkıştırdığı bir dosyayla onu takip etti.

Babam onları hiç dikkate almadan beni incelemeye devam etti.

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu.

"Hayır," diye kısaca yanıtladım. Sorguya çekilmek istemiyordum.

"Bana ne olduğunu anlat," diye devam etti, ancak gözleri kısa bir an televizyona kaydı.

Maddox kulağına yaklaşp, ateş açılan silahlardan ve yaralı bir güvenlik görevlisinden bahsetti. Babamın çenesi bir an için kasıldıktan sonra tekrar bana baktı.

"Bunu hallederiz," dedi Maddox'a, bana değil. "Şehri eski dünya ailelerinden arındırma çabamda, bu durum benim lehime sonuçlanacak."

Kısaca güldüm.

"Elbette," dedim. "Önemli olan bunun size fayda sağlaması. Sanki ben kaçırılacakmışım gibi değil."

"Scarlett," diye uyardı.

"Endişelenmenize gerek yok," dedim. "Yakında manastıra döneceğim. Bana ihtiyacınız olduğunda, azize kızı tanıtımlarınız için tekrar kullanabilirsiniz."

Oda sessizliğe büründü.

Yüzündeki ifade öfkeden sertleşti.

"Yeter artık," diye çıkıştı, çünkü insanlar dinliyordu ve benim görülmem gerekiyordu, duyulmam değil.

Daha da yaklaştı, gülümsemesi odanın geneline yeniden yansıdı.

"Bu gece bunu yapmayacağız," dedi sessizce. "Onların önünde asla."

Elbette, her zaman bir izleyici kitlesi vardı. Ama anlamlı bir sohbet için hiçbir zaman uygun bir zaman yoktu.

Gözlerine baktım ve yıllar önce bir hastane koridorunda gördüğüm aynı adamı gördüm; çoktan cesedin ötesini düşünüyordu.

Kilisede yaşananlar onun için anlatacağı hikaye kadar önemli değildi.

Beşinci Bölüm

vurdum Elimle gösterge paneline o kadar sert ki, torpido gözü sarsıldı ve açıldı.

"Kahretsin!" diye bağırdım ve kapıyı hızla kapattım.

Lach bana bakmadı. Gözleri etrafımızdaki her şeyi taradı, kimsenin bizi takip etmediğinden, polis araçlarının siyah SUV'umuzun yavaş çekimde bir silahlı saldırıdan kaçtığını fark etmediğinden emin olmaya çalıştı.

Hiçbir şey olmamış gibi araba sürmeye devam etti, beyni benim sinirden yapamadığı işi yaparken omuzları her zaman olduğu gibi gevşekti.

Doğu 90. Cadde'den uzaklaştıkça şehir daha da sessizleşti. Yumuşak ve zararsız görünen kar, az önce kötüleşen bir gecenin izlerini örtbas ederek yağmaya devam etti.

Çenemi sıktım, ağzımda kan tadı hissettim ve dişlerinin ağzıma batmasını, o dolgun dudaklarının sanki beni işaretlemek istercesine bela açmasını düşünmemeye çalıştım.

Lachlan ilk olarak sessizliği bozdu.

"Vay canına, harikaydı. Gerçekten sessiz ve temizdi, kardeşim," dedi alaycı bir tonla. "Sen ise sanki bir cadıyla kavga etmişsin gibi görünüyorsun."

O bana doğru bakarken ben de ona ters bir bakış attım.

"İçeride neler oldu böyle?" diye sordu. "Küçük bir rahibe nasıl dudağını patlatıp kıyafetlerini parçaladı?"

İçimden bir kahkaha fırlayıp çıkmak istedi ama boğazımda kaldı. Bunun komik hiçbir yanı yoktu.

"O bir rahibe değil," dedim kesin bir dille.

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı? Bütün o peçe, kilise ve dualarla beni kandırabilirdin."

"Rol yapıyordu," diye homurdandım. "Ona dokunduğum anda, sanki dövüşmek için eğitilmiş gibi canlandı."

Lach döndü, bir an beni dikkatlice süzdü, ilgisi giderek artıyordu. "Devam et."

Ön camdan dışarı baktım, istesem de istemesem de o anı tekrar tekrar zihnimde canlandırdım. Yüzündeki altın rengi ışık. Sakin sesi. Beni nasıl da kıskırtmıştı—serseri, hırsız, günahkar—sanki kemiklerinde zerre kadar korku yokmuş gibi.

"Cübbeyi parça parça çıkardı," dedim ve ağzım acı bir şaşkınlıkla büküldü. "Tam orada, sunağın önünde. Hepsi saniyeler içinde gitti."

Ellerim uyluklarımda kasıldı, o kutsal kamuflajın altındaki kıvrımlarının şokunu hatırladım.

"Ve o katmanların altında ne giydiğine inanamazsın... vücuduna yapışmış siyah spor kıyafetleri," diye homurdandım. "Tayt ve dar bir üst. Manastırlar için değil, günah için yaratılmış bir vücut."

Lach, yarı kahkaha yarı inanmazlık karışımı bir homurtu çıkardı. "Yani bana belediye başkanının küçük azizesinin cübbesinin altında yoga pantolonuyla dolaştığını mı söylüyorsun?"

"Doğru." Yutkundum, dolgun göğüsleri, ince beli ve kıvrımlı kalçaları zihnimde tekrar tekrar canlandı. "Ve üzerindeki peçeyi yırttığımda—"

Hiç tepki vermedi çünkü beni yeterince iyi tanıyordu ve bir kadına hak etmediği veya istemediği sürece asla sertçe dokunmadığımı biliyordu.

"Alev alev kızıl saçları, savaş ilanı gibi sırtından aşağı dökülüyordu," dedim sonunda. "Her yerinde kıvrıcıklar. Soluk yeşil gözler—parlak, yaramaz, heyecanlı. Mantiğin uçup gittiği ve kötü kararların kaçınılmaz hissettirdiği türden bir yüz."

Başımı salladım. "Ve şunu da söyleyeyim; şiddetin ortasında bana verdiği o gülümseme, sanki hayatının en güzel anını yaşıyormuş gibiydi. Sanki bundan zevk alıyormuş gibiydi. Bir sonraki adımda ne yapacağımı merak ediyordu."

Kahkahayla güldü. "Aman Tanrım. Yoga pantolonu ve peçeli bir kız tarafından alt edildin ve tahrik oldun."

"Anlamadım—"

"Bunu asla yapmazsın," diye araya girdi, küçük bir veletmiş gibi sırtarak. "Seni kanlar içinde, eli boş ve iraden tükenmiş halde bıraktı. İşte bu, yenilginin tanımıdır."

"Konuşmaya devam et," diye uyardım. Öfkem patlamak için her türlü bahaneyi arıyordu.

Hâlâ eğlenerek başını salladı. "Annem kulaklarımızı çeker ve aklımızı mı kaçırdık diye sorardı. Koyun gütmek ve burnumuzu temiz tutmak için yetiştirilmiş iki çiftlik çocuğu olarak, Noel gecesi bir rahibeyi kaçırmaya çalışıyoruz ve fena halde dayak yiyoruz."

"Kapa çeneni."

Bu sefer daha da yüksek sesle güldü. Keyfimin yerinde olmadığını biliyordu. Sözlerimdeki sertliği duyabiliyordu. Ama bu Lach'tı ve kardeşçe bir çekişmeden asla geri adım atmazdı.

Gözlerimi önüme diktim, şehrin kar taneleriyle kaplı ışıklar altında hızla geçip gitmesini izledim.

"O kız hiç de masum değil," dedim, ses tonum bir yargı gibiydi. "Onda başka bir şeyler dönüyor. Bacakları kalçalarımın dolandığında bunu hissedebiliyordum."

Bu onun dikkatini çekti. "Öyle mi?"

"Çok kurnazca dövüştü," dedim. "Kalçasını bana silah gibi kullandı. Üzerime çıktığında göz bebekleri kocaman açıldı; ne yaptığını gayet iyi biliyordu."

"Kahretsin," dedi. "Ve ben arabada bekledim."

Lach bir blok daha ilerledikten sonra dikkatlice sordu: "Şimdi ne olacak?"

Elimle yüzümü sildim. Adrenalin etkisinin azalmasıyla birlikte soğuk kemiklerime kadar işlemeye başlamış, yerini başarısızlığın ham öfkesine bırakmıştı.

"Şimdi ne olacak?" diye homurdandım, bu sözleri bir meydan okuma olarak algılayarak.

Bu işi sanki çok basit bir işmiş gibi anlatmıştım.

İçeri girip çıkmak. Hayes'i kontrol altında tut, Delgado'yu kontrol altında tut.

Gururum incindi.

"Eve gidiyorum," diye homurdandım. "Nik'in kurduğu sistemi çalıştırıp onu iyice gözetim altına alacağım."

Gözleri tekrar bana kaydı. "Peki Nik'e ne söyleyeceksin?"

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Bu benim sorumluluğumdur. Ben halledeceğim."

Dudakları büküldü, tartışmaya hazırdı, bana bu dünyadaki *sorumluluğumun canımızı kurtarmak* olduğunu hatırlatmaya hazırdı.

Ona bu şansı vermedim.

"Bir dahaki sefere ona karşı hazırlıklı olacağım," diye devam ettim. "İstediği kadar tıslayıp tükürebilir, ama geleceğinin kontrolünü bir şekilde ele geçireceğim. Vahşi olmak sadece özel muamele gerektiriyor."

Lach, hiç de memnun kalmamış bir şekilde burnundan nefes verdi. "Aman Tanrım."

"Kolay olmalıydı," dedim, ellerimi kucağımda yumruk yaparak. "Yakala ve git. Diz çökmüş sessiz bir rahibe. Ama melek yüzlü bir kızın böyle bir şeytan olabileceğini kim bilebilirdi ki?"

Gözleri yolda, dudaklarının kenarları düz bir şekilde, araba sürmeye devam etti.

"Aslında ne arıyorsun?" diye sordu birkaç blok daha ilerledikten sonra. "Kendini erken ölüme sürükleyecek bir bahaneden başka. O daha yeni yetişkinliğe adım atmışken beri kilit altında."

Arka koltuğa yaslandım, sanki hâlâ onun gölgesinin karda koştuğunu görebiliyormuşum gibi ön camdan dışarı baktım.

"Her şey," dedim. "Kim olduğu, neler yaptığı, nerelerde bulunduğu. Çünkü hareketlerine bakılırsa, savaşma biçimine bakılırsa, bir manastırda sessizce dua etmiş olamaz."

Ellerimi gevşetmeye zorladım.

"Gracie Mansion çevresindeki her kameranın gözetim altında olmasını istiyorum," diye devam ettim. "Çevre kameraları. Kapılar.

Sokak kameraları. Trafik kameraları. Giriş çıkışları takip eden her şey. Ne zaman ayrıldığını, kimin yanında olduğunu, kimin nöbet tuttuğunu ve kimin olmaması gereken yerde ortaya çıktığını bilmek istiyorum."

Hâlâ aklım almıyordu—onu elimde tutmuştum ve şimdi günlerce sürecektir saçma sapan bir gözetimle karşı karşıyaydım. İzlemek. Beklemek. Tahmin etmek. Doğru fırsatı bulmanın ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki, özellikle de belediye başkanının onu senatörlük kampanyası için sergilemeyi bitirir bitirmez İspanya'ya geri göndereceğini bildiğim halde. Ve işe yaramaz korumasıyla o sirkten sonra, onu daha da sıkı bir şekilde kilit altına alacaklardı. Öyle sıkı ki, muhtemelen manastırın kapısına ayak basana kadar bir daha gün ışığını görmeyecekti.

"Gracie Mansion'a nasıl gireceğimi de bulacağım," diye ekledim. "Şu herif Andrew Hayes'in ne yaptığını göreğim."

Lachlan homurdandı. "Sence Hayes'in kızının yatak odasında kameralar mı var?"

"Hayır," dedim, bu fikre neredeyse hakaret etmiş gibiydim. "Özel iç mekanlar mı? Asla. Eğer olması gerektiği kadar paranoyaksa, asla."

"Öyleyse ne faydası var?"

"Dış ve halka açık alanlar yeterli," dedim, parmaklarımı çenemin altındaki sakalı okşayarak. "Girişler. Resepsiyon odaları. Dışarıdan insanların girebildiği her yerde mikrofonlu güvenlik kameraları olmalı. Onun uyurken görmeme gerek yok. Babasının planlarını öğrenmem gerekiyor."

"Biliyorsunuz, Delgado işin içinde olunca, o yayınlara erişmek kolay olmayacak. Ya kız hiç dışarı çıkmazsa?"

"Öyle olacak. Kimse sonsuza kadar kafeste kalmaz. Böyle bir kız asla."

Lach itiraz etmedi. Beni yeterince uzun zamandır tanıyordu ve bir kararın kesinleştiğini, bir kere kesinleştiğinde de kolay kolay vazgeçmediğini anlıyordu.

Kasabayı gergin bir sessizlik içinde geçtik, batıya doğru ilerledikçe trafik azaldı ve yolda daha fazla kar birikti.

On Birinci ve 19. Cadde'deki Prism binası, nehre doğru ilerlerken görüş alanımıza girdi. Binamız Hudson Nehri'ne bakıyordu; bu, son

zamanlarda keyfini çıkardığımız yaşam tarzının yeni bir ayrıcalığıydı. Luca'nın parası, ritüelden sonra, kaslı çocuklar olmaktan çıkıp saygın erkekler olduktan sonra bize çatı katı daireler satın almıştı. Manzaranın tadını çıkarıyordum. Koyun sayarak büyümüş çocuklar için hiç de fena değildi.

Yeraltı girişine yanaştı ve durdu. Garaj ışıkları otomatik olarak yandı. Kameralar aracı takip ederek otomatik giriş izni verdi.

Doğrudan içeri girdik.

Bina sessiz ve kusursuzdu; her yerde güvenlik önlemleri alınmıştı. Dışarıdakileri etkilemek, içeridekileri ise görünmez kılmak için tasarlanmış bir yerdi. Adımlarımızı yavaşlatmadan garajı geçtik, özel asansöre bindik ve güvenlik taramalarından geçtik.

Kapılar kapandı.

Lachlan duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, işler ters gittiğinde sergilediği o sinir bozucu sakinlikle beni izliyordu.

"Yani," dedi hafifçe. "Lanet olası kız kardeşim. Delgado'ya ulaşmanın en iyi yolu bu olduğundan emin misin?"

Ona öfkeyle baktım.

Gülümsedi. "Sadece şunu söylemek istedim kardeşim, bu savaşı kazanmanın daha iyi yolları olabilir."

"Hadi yat," dedim.

Kıkırdadı ve alaycı bir teslimiyetle ellerini kaldırdı. "Dudak şişmeye başladı."

Asansör çatı katına açılıyordu; bu katta sadece bizim dairelerimiz vardı. Birlikte dışarı çıktık ve bir an durduk.

Lachlan çenesini kapıma doğru eğdi. "Bunu öylece geçiştirmeyeceksin."

"Hayır," dedim. "Bir dahaki sefere kaçmasına izin vermeyeceğim."

Bir an beni inceledi, aptalca bir şey yapmaya yarı yolda olup olmadığımı anlamaya çalıştı. Sonra bir kez başını salladı.

"Şehri sabah olmadan yakmamaya çalışın."

Kapıma doğru uzandım. "Söz vermiyorum."

Avucumu tarayıcıya bastırdım ve sistemin beni okumasını bekledim. Sessiz bir bip sesiyle kilit açıldı ve içeri adım attım, karanlığın beni sarmasına izin verdim.

Altıncı Bölüm

Son dakika haberleri, New York Belediye Başkanı'nın kızının neredeyse kaçırılıp kahraman bir güvenlik görevlisi tarafından **bitirdiğinde** kurtarılmasıyla ilgili hikâyeyi yeniden yazmayı , koridordan iki NYPD dedektifi içeri girdi. Biri omuzlarında hala eriyen karlarla dolu siyah yün bir palto giyyordu. Diğerisi daha yaşlıydı ve yüzünde Noel gecesi çalışmak istemeyen bir adamın sinirli surat ifadesi vardı.

Kendilerini Dedektif Reynolds ve Walsh olarak tanıttılar; Walsh ikisinden daha yaşlı olanıydı.

Mary arkamda durdu ve battaniyeyi düzelterek, sessiz bir destek gösterisiyle omuzlarımin üzerine daha yukarı çekti. Çay ellerimi ısıttı. Artık titremezdim, ama bunun tek sebebi tüm vücudumun kaygıdan dolayı kasılmış olmasıydı.

Babam karşımda oturuyordu, özel kalem müdürü de omzunun dibinde duruyordu.

Dedektif Walsh hiç tereddüt etmeden yanına oturdu ve bir not defteri çıkardı.

"Bayan Hayes," dedi dikkatlice, "bize olanları adım adım anlatmanız gerekiyor."

Dedektif Reynolds kollarını kavuşturdu. "Önce adamdan başlayalım. Nasıl görünüyordu?"

Ateşe doğru baktım ve yüz ifademi hiç değiştirmedim.

"Uzun boyluydu," dedim. "Koyu renk kıyafetler giymişti. Hızlı hareket ediyordu."

Son derece yakışıklı, yırtıcı hayvan kadar güzel ve raporlarıyla tamamen alakasız.

"Boyu ne kadar?" diye sordu Walsh.

"Benden uzun," dedim. "Geniş omuzlu."

"Saç rengi?"

Omuz silktim. "Karanlık."

"Dövme, yara izi veya aksanınız var mı?"

O derin, boğuk İrlanda aksanını hatırlayınca ağzım kurudu. Bacaklarımın kasılmasına neden olan bir sestir bu, ama bunu asla yüksek sesle söylemezdim.

"Bilmiyorum. Her şey çok çabuk oldu."

Reynolds öne eğildi. "Sana bir şey söyledi mi?"

"Birkaç şey," dedim.

"Tam olarak neyi?"

Burnumdan derin bir nefes aldım. "Bana onunla gelmemi söyledi."

"Sana adınla seslendi mi?"

Evet... oradan kaçarken duyduğum son şey buydu.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Babamın gözleri üzerimdeydi. Maddox, sanki araya girip cevaplarımı yönlendirmek istiyormuş gibi kıpırdandı. Onlara hiçbir şey söylemedim. Nedenini gerçekten açıklayamıyordum.

Walsh notlarına baktı. "Bayan Hayes, size tecavüz etmeye mi çalıştı?"

Soru, rahatsız edici bir şekilde tahmin edilebilir bir biçimde geldi. Onlar için bunu yerleştirmek en kolay kutucuktu.

"Hayır," dedim sakince.

Reynolds kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı?"

Herkes sessizdi, olan biteni tam olarak açıklamamı bekliyordu.

"Arkamdan yaklaştı ve kolumu tuttu. Panikledim ve kendimi savundum."

Reynolds alaycı bir şekilde, "Savunma eğitimi aldınız mı?" diye sordu.

Tereddüt etmedim çünkü tereddüt zayıflık göstergesiydi.

"Manastırda," diye başladım ve sözlerim acı bir tat bıraktı. "Bize temel öz savunma teknikleri öğretildi. Şehirde çalışırken bazen hedef oluyoruz."

Babamın ağzı "manastır" kelimesini duyunca büzüldü. Halkla ilişkiler sorumlusu kadının gözleri telefonundan kalktı, sonra tekrar başka yere kaydı.

Walsh, "Peki, kolunuzdan tuttuktan sonra ne yaptınız?" diye sordu.

"Geriyeye sıçradım ve adak kürsülerinden birine çarptım," diye açıkladım. "Koşmaya çalışırken cübbeme dolandım. Bu yüzden, mabetin içinde ilerlerken kalın katmanları üzerimden attım. Peşimden geldi ama beni yakalayamadı. Ona, Mesih'in gelinine dokunmamasını, yoksa lanetleneceğini söyledim."

Utanç içinde başımı sallayarak omuz silktim. "Muhtemelen kutsal bir yerin ortasında cübbemi ve peçemi çıkarıp attığım için delirdiğimi düşündü. Hatırladığım bir sonraki şey, yan kapıdan çılgınca bir koşuyla sokağa fırlamamdı. Kaldırıma çıkan demir kapı hafifçe aralıktı. Kapıyı hızla açtım ve arkama bakmadan koşmaya başladım."

Onun beni sunağa doğru ittiğinden bahsetmedim. Onun duvağını yırttığından bahsetmedim. Onun dudağını ısırıldığından bahsetmedim.

Ve asla, bin yıl geçse de, kalçamı kasten penisinin üzerine bastırıp onu taş gibi sertleştirdiğimi söylemem.

Reynolds, "Ardından güvenlik görevliniz dışarıda vuruldu," dedi. "Silahı kimin ateşlediğini biliyor musunuz?"

"HAYIR."

"Buna inanmak zor," dedi şüpheyle.

Gözlerine baktım. "Hava karanlıktı ve ben de korkudan kaçıyordum."

Walsh bir an bana baktı. "Başka kimse olaya karıştı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Reynolds geriye yaslandı, yüzünde öfke belirdi. "Profesyonel bir güvenlik görevlisi dizinden yaralanarak yere düştü ve tanışımız sadece belirsiz ayrıntılar verebiliyor."

Çenem kasıldı. "Bu bir soru mu?"

Walsh ona bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü.

"Resmi bir ifade vermek için yarın sabah karakola gelmeniz gerekecek," dedi. "Şimdilik dinlenmelisiniz."

Ben daha konuşmadan babam söz aldı. "Hiçbir yere gitmeyecek. İhtiyacınız olan tüm bilgilere sahipsiniz."

Bu koruyucu bir karar değildi. Kesin bir karardı.

Dedektifler itiraz etmediler. Eşyalarını topladılar ve çıktılar. Kapı arkalarından kapandığı anda oda yeniden seslerle doldu. İnsanlar ellerinde telefonlarla girip çıkıyordu. Güncellemeler hızla geliyordu ve kimse bana bunları yumuşatmaya zahmet etmedi.

Kilisenin dışında bekleyen güvenlik görevlisi hastanede ancak durumu stabil.

NYPD olay yerine hızla ulaşarak kiliseyi kordon altına aldı, ancak bir muhabir içeri girip fotoğraf çekmeyi başarmıştı.

Halkla ilişkiler sorumlusu kadın, sert bir ses tonuyla, "Fotoğraflar zaten dolaşmaya başladı," dedi. "Kutsal alan harap olmuş durumda. Mumluklar devrilmiş, her yer kırık cam parçalarıyla dolu ve bitkiler yere saçılmış."

Telefon babama doğru çevrilmişti. Babam bir saniye baktı, sonra hiçbir tepki vermeden geri verdi.

Yine de midem kasıldı, çünkü yarattığımız yıkımı hatırlamak için onu görmeme gerek yoktu. Sunak görevlisi avuçlarımın altında büzüldü. Vücudu benimkinin arkasına bastırılmış, beni yerimde hapsedmişti.

Omzumdaki eli sıkı ve kontrollüydü. Ama bu kısıtlama mantıklı gelmiyordu.

O kilisenin içinde bana yüzlerce şekilde zarar verebilirdi. Bunun için hem fiziksel gücü hem de yeteneği vardı. Beni köşeye sıkıştırmıştı. Tanrım, beni sunağın üzerine eğmişti.

Ama kolaylıkla alabileceği şeyi almadı.

Bunun yerine, beni hareket ettirmeye, zapt etmeye, dışarı taşımaya çalışmıştı.

Beni en çok rahatsız eden şey, vücudumun ona verdiği tepkiydi. Sanki omurgamdan aşağıya, ta içime doğru bir elektrik akımı inmiş gibiydi. Ben geriye doğru sürtünürken penisinin sertleşmesiyle oluşan güç dalgası, boğazından bir hırıltı çıkmasına neden olmuştu.

Dudaklarını ısırduğımda yüzündeki ifade de aklımda kalmıştı. Acı değildi. Şok da değildi.

Ama sıcaklık. Şiddet. Arzu.

Başımı çıkardığım anda, sanki beni yiyip bitirmek istiyormuş gibi, gözleri botlarımdan yüzüme kadar tüm vücudumu süzdü. Sanki beni istediği için kendine kızıyordu.

O anıyı keyifle hatırlamamalıydım.

Ama yaptım.

Neden onu belirsiz cevaplarla koruduğumu anlamadım. Onu "uzun boylu," "esmer ve hızlı" olarak nitelendirip neden bu kadar basitleştirdiğimi anlamadım; oysa onu bulmaları için yeterli ayrıntı verebilirdim.

Ayrıca, onun yakalanma ihtimalinin midemi bulandıran, rahatlama hissi vermeyen bu duyguyu neden yarattığını da anlamadım.

Belki de sadece tehlikeli erkeklerden hoşlanıyordum. Sorunum hep buydu. Ateşten hiç korkmamıştım. Sadece yara izlerine hazırlıksızdım.

Kapı girişinde biri kısık sesle küfretti: "Kullanılabilir kamera görüntüsü yok. Ne kiliseden, ne de yakındaki sokak kameralarından."

Elbette yoktu.

Güçlü adamlar için içine girdiğinde kameralar her zaman arıza yapardı. Görüntüler bozulurdu. Gerçek kaybolurdu. Bu, tekrar tekrar yaşanan hoş bir tesadüftü.

Maddox babama yaklaştı. "Basın neden kameraların hiçbir şey kaydetmediğini soracak," dedi. "Organize suç açısını öne sürebiliriz. Eski aileler. Kolay satılır bir şey olur."

Babamın gözleri kısıldı. "Yap şunu."

Halkla ilişkiler sorumlusu kadın dosyasını açtı ve sanki önceden prova ettiği bir metni okuyormuş gibi konuşmaya başladı.

"Bunu bir kilise içinde gerçekleşen tecavüz girişimi olarak değerlendiriyoruz," dedi. "Korkakça bir saldırı. Şehir kuşatma altında, belediye başkanının kızı hedef alındı. Belediye Başkanı Hayes, göreve geçiş sürecinde suç dünyasını temizlemeye yemin ediyor—"

Babam sözünü yumuşak bir tonla, "Daha yüksek bir makama," diyerek tamamladı.

İşte asıl mesele buydu. Ben değildim. Kilise değildi. Tanrı'nın evinde bir adamın bana el uzatıp beni ele geçirmeye çalışması da değildi.

Midem bulandı.

"Bana tecavüz etmeye çalışmadı," dedim, odadaki tüm sesleri duyacak kadar yüksek sesle.

Halkla ilişkiler görevlisi göz kırptı. Babamın başı yavaşça bana doğru döndü.

"Bu seni ilgilendirmez tatlım," dedi.

İnanmaz bir nefes verdim. "Affedersiniz?"

Sesini yükseltmedi. Buna gerek de yoktu. Sesi soğuklaştı, tıpkı tartışmasız itaat istediğinde kullandığı gibi.

"Sarsılmışsın," dedi. "Mantıklı düşünemiyorsun ve çok yorgun olmalısın. Yatağa gitsen nasıl olur?"

Bu sözler, annemin ölümünün beni derinden etkilediği yere, tam olarak aynı şekilde dokundu.

Üzüntü değil. Kayıp değil.

Herkesin acımın kutsal değil, yararlı olduğuna karar verdiği an.

Hikâyenin gerçeğin önüne geçtiği an.

Omuzlarımda battaniye, üzerimde hâlâ ıslak kıyafetlerle odanın karşısından ona baktım.

Bunu mide bulandırıcı bir netlikle anladım.

Annem ölmüştü ve o da kariyerini bu olay üzerine kurmuştu.

Bu gece biri beni öldürmeye çalıştı ve bunu çoktan bir kampanya anlatısına dönüştürmeye başlamıştı: hukuk ve düzen, kamu güvenliği, kızını koruyan bir baba.

Boğazım düğümlendi ama ona beni yıkılırken izleme zevkini yaşatmak istemedim. Yutkundum ve yüz ifademi sakın tutmaya çalıştım.

Çünkü bunun nasıl işlediğini biliyordum.

Ona duygu verirsem, onu kullanır.

Ona gerçeği söyleseydim, onu gizlerdi.

Ve eğer izin verirsem, hayatımı bir silaha dönüştürmeye ve onu kendisine en çok fayda sağlayacak yere doğrultmaya devam edecektir.

Bundan sonra sanki ben odada yokmuşum gibi konuşmaya devam ettiler.

Ben koltuğa oturmuş, battaniye hâlâ omuzlarımda, kupa elimde soğumaya bırakılmış halde, onlar hikâyeyi gözden geçirip, inceliklerle işleyerek parıldayana kadar cilalarken ben de oradaydım.

Maddox, "Seçmenler buna bayılacak," diye kıkırdadı.

"Bu, banliyölerde yaşayan ailelere, özellikle de dindar seçmenlere duyulan sempatiyi artırıyor," diye yanıtladı bir başka ses.

Halkla ilişkiler sorumlusu, "Sabah bir basın toplantısı düzenleyeceğiz," dedi. "Erkenden. Başkaları yapmadan önce döngüyü kontrol altına alacağız."

Babam başını bir kez salladı, zihni çoktan başka yerlere dalmıştı.

Aramızdaki mesafe odanın ötesine doğru genişlerken onu izledim. Artık babama benzemiyordu. Sadece soyadını paylaştığım bir adamdı. Acıyı ve korkuyu para birimi olarak kullanmayı bilen bir yabancı.

"Çok yorgunum," dedim ayağa kalkıp odanın içinden geçerken. "Ve kıyafetim olmadan kendimi çıplak hissediyorum. Odama çıkıyorum."

"Elbette," dedi babam. "Biraz dinlen."

Bir güvenlik görevlisi beni, konfor yerine gösteriş için tasarlanmış olan üst kattaki misafir süitine kadar eşlik etti.

Kapı arkamdan kapandı ve ben de kilitledim.

Sessizlik ve serin hava çok sert bir şekilde vurdu, bu yüzden hemen rahibe kıyafeti kadar nefret ettiğim sade pamuklu geceliğimi giydim.

Odanın karşısına geçip yatağın kenarına oturdum, sonra kendimi geriye bıraktım ve uzun süre tavana baktıktan sonra telefonuma uzandım.

Haber zaten her yerdeydi.

Ekranı kaydırırken başlıklar birbirine karıştı. *Belediye Başkanının Kızı Kilisede Saldırıya Uğradı. Upper East Side'daki Kilise Yakınlarında Silahlı Saldırı.* Kilisenin fotoğrafları ekranı doldurdu.

Onları geçip aramaya devam ettim.

Onunla ilgili hiçbir fotoğraf yok. Bulanık bir video yok. Anonim bir paylaşım da onun adına herhangi bir iddia veya yakınlık öne sürülmedi.

Telefonu yere koydum ve karanlık ekrana baktım.

O kimdi?

Babamın düşmanları mı göndermişti onu? Eski bir mafya ailesi mi bir mesaj vermek istiyordu? Yoksa tamamen başka bir şey miydi, farklı gölgeler arasında mı hareket ediyordu?

İstemesem de zihnim o kavgayı tekrar tekrar canlandırdı. Elleri. Gücü. Kendi kendine küfretme şekli. Bana tecavüz edebileceği ama etmediği an.

Bana bakış şekli, sanki beni paramparça etmek ve aynı anda da bütünüyle korumak istiyordu.

Gözlerimi kapattım ve yavaşça nefes verdim.

Nefret ve hayranlık o kadar iç içe geçmişti ki, birinin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını ayırt edemez hale gelmiştim.

Yedinci Bölüm

Çati katı dairem, serin bir düzen ve temiz çizgilerle açılıyordu: beyaz zeminler, çelik ve cam detaylar ve Hudson Nehri'ne bakan iki katlı pencerelerden oluşan uzak bir duvar, ışık için inşa edilmiş bir katedral gibiydi. Nehir aşağıda uzanıyor, karanlık ve kıvrımlı bir şekilde Manhattan'ı Jersey kıyısından ayırıyordu.

Her şey planlıydı. Sade ve düzenliydi.

Ama soğuk değildi. Köşeler ve kenarlar vardı elbette, ama aynı zamanda yumuşak kumaşlar ve bir içkiyle oturup aşağıdaki şehri izleyebileceğiniz ya da birini içeri davet edip şehir manzarasının sohbetin yarısını oluşturmalarına izin verebileceğiniz yerler de vardı. Ben hiçbir zaman çok konuşan bir adam olmadım.

Hayatımın büyük bir bölümünü elimdekilerle yetinerek, daha fazlasını beklemeden geçirmiştım. Burası farklıydı. Bir inziva yeri. Büyüdüğüm yerden çok uzak bir yerdi. Burası inanılmaz bir ödüldü ve bunun bedelsiz geldiğine inanacak kadar saf değildim.

Kapı arkamdan gürültüyle kapandı ve ben orada bir anlığına öylece durdum, sessizliğin tadını çıkardıktan sonra paltomu çıkarıp antredeki ilk sandalyeye bıraktım.

Dilim kan ve başarısızlıkla kaplıydı.

Doğrudan mutfağa yöneldim.

Dolabı hızla açtım ve viskiyi kaptım, bardakla uğraşmadım bile. Bardağı geriye doğru eğip uzun bir yudum aldım.

O ateş, yarılmış dudağımı yaktı ve boğazımdan aşağı doğru inerek beni kavurdu.

İyi.

Bunu memnuniyetle karşıladım.

Yutkunduktan sonra, elimle ağzımı sildim ve kararmış camda kendi yansıma baktım.

Onu elde etmiştim.

"Kahretsin!"

Ama bu, hayal kırıklığıma kapılacak zaman değildi. Korkak değildim ve o kızı ele geçirmeye ve Sendika'nın adamlarına onun bizim için ne kadar değerli olduğunu, ona sahip olmanın Delgado'yu ve Hayes'in etrafındaki siyasi makineyi nasıl kontrol edebileceğini kanıtlamaya kararlıydım.

Bir yudum daha aldım, şişeyi yere bıraktım ve apartmanın bu tarafındaki, misafir kanadının karşısındaki ofisime doğru yöneldim. Kapı arkamdan sessiz bir tık sesiyle kapandı.

Bu düzenleme Nik'in işiydi. Nik, ofisi birden fazla monitör, yüksek performanslı bir bilgisayar ve benim, Lachlan'ın, Gabriel'in ve Julian'ın kullanımına yönelik şifreli disklerle donatmıştı; çünkü Nik Volkov imparatorluklarını sadece silahlarla kurmuyordu. Onları bilgiyle kuruyordu. Yönettiği özel güvenlik devi DarkMatter, aslında kontrol ettiği şeyin sadece halka açık yüzüydü.

Bize temelleri öğretmişti; bir sistemi nasıl kullanacağımızı, erişim sağlayacağımızı, veri akışlarını nasıl çekeceğimizi ve alarm vermeden veya dikkat çekmeden kalıpları nasıl gözlemleyeceğimizi. Gözlerimizi ihtiyaç duyduğumuz yerlere nasıl yönlendireceğimizi, onun gibi davranmadan nasıl yetkin olacağımızı öğretmişti.

Oturup sistemi çevrimiçi hale getirdim. Ekranlar teker teker açıldı ve odayı serin mavi bir ışıkla aydınlattı. Kimlik bilgilerimi girdim ve güvenlik kontrollerini geçtim; parmaklarım artık bir ay öncesine göre daha hızlı hareket ediyordu. Öğrenme eğrisi dikti, ama tekrar işini görmüştü.

Şehir altyapısıyla başladım. Önce kamu sistemleri—trafik kameraları, sokak kameraları, ulaşım ve imar planlamasına bağlı

belediye yayınları. Gizlilik için değil, denetim için tasarlanmış ağlar. Gracie Mansion ve çevresindeki sokakların yakınındaki her şeyi tek bir çalışma alanına yönlendirdim.

Ekranlardan birinde şehir haritası belirdi, görüntüler yüklenmeye başladı. Bağlantılar kuruldukça canlı göstergeler yanıp söndü. Diğer monitörlerde de birer birer video pencereleri açıldı.

Çit hatları. Kapı girişleri. Parkın yanından geçen East End Bulvarı. Belediye başkanının güvenlik çemberine bağlanan kavisler. Çoklu açılardan dış mekan görüntüleri.

İç besleme yok.

Tam da beklediğim gibi.

Arkama yaslandım ve ana kapıdaki hareketliliğe odaklandım. Kar, kadrıdan süzülerek görüntüyü yumuşatıyordu. Siyahlara bürünmüş bir bekçi, çit boyunca volta atıyordu, duruşu kaskatıydı. Diğerleri ise güvenlik kulübesinin yanında, sıkılmış bir ifadeyle duruyordu.

İlgili yayınları zamanlayıcıyla sırayla gösterecek şekilde iki monitör ayarladım ve sürekli olarak izleme modunda tuttum. Dışarı çıksa, bir araba yanaşsa, güvenlik en ufak bir şekilde bile hareket etse, her şeyi görebilecektim.

Bu, bekleme süreciydi.

Ve bundan nefret ettim.

Sonra yeni bir pencere açtım ve adını yazdım.

Scarlett Hayes.

Birkaç tuş vuruşuyla sistem, kamu kayıtları, internetteki bahsedişler, sosyal medya gibi bulabildiği tüm verileri çekmeye başladı; bu da bir tablo oluşturmaya başlamak için yeterliydi.

Önce doğum belgesi geldi.

New York Şehri hastanesi. 1 Ocak. Yeni Yıl Günü gece yarısından birkaç dakika sonra doğdu.

Yirmi ikinci doğum gününe birkaç gün kalmıştı.

Aman Tanrım. Bu, aramızda neredeyse on yıl gibi bir süre bıraktı. Ağzını düşündüğüm gibi düşünmemem, onu mahvetmeyi hayal etmemem hakkım yoktu. Nik ve ben, onun kaçırılmasını, bizim gibi erkeklerin yaptığı gibi, pratik terimlerle konuşmuştuk. Plan basitti: Bir Sendika kocası bulmak ve onu Hayes ve Delgado'yu sıkı bir tasma altında tutacak bir evliliğe kilitlemek.

Ama bu plan, onun basit, uysal, kilise faresi gibi biri olduğunu varsaymıştı. Bu kız öyle değildi. Ve birdenbire soru, evlendirilip *evlendirilmeyeceği* değil, *kiminle* evlendirileceğiydi; çünkü Scarlett Hayes, nabızı atan ve yüzüğü olan bir Sendika uşağına teslim edilmekten çok daha değerliydi.

Sırada okul kayıtları vardı.

Manhattan'da geçen ilk çocukluk yılları. Seçkin özel okul. Okul ücretleri her zaman zamanında ödenirdi, öğretmenlerin notları ve devamsızlık kayıtları tutulurdu. Olağanüstü bir şey yoktu. Ayrıcalıklı bir şehir çocuğuydu; kulüpler, geziler, profesyonel bir geleceğe götüren türden bir hayat.

Lise ikinci sınıfının ortasında her şey değişti. Hiçbir açıklama yapılmadan Madrid dışındaki bir Katolik yatılı okuluna—Colegio Sagrado Corazón de Madrid—nakledildi. Disiplin kaydı yoktu. Kamuoyuna duyuru yapılmadı. Sadece sessiz bir yurtdışı taşınması ve mevcut bilgilerin keskin bir şekilde azalması söz konusuydu.

Lise eğitimini orada tamamladı.

Ve hemen ardından, şehrin hemen dışında bulunan, münzevi bir Karmelit manastırına girdi—Monasterio de San Juan de la Cruz.

Ara yıl yok. Üniversite başvurusu yok. Staj yok. Gönüllü çalışma yok. Kendi hayatını kurma girişimi yok. Sadece yoksulluk, sessizlik ve yalnızlık yemini. Dünyadan sonsuza dek dışlanmış.

Hmm, bu daha çok bir bağlılıktan ziyade bir cenaze törenine benziyordu. Küçük bir asi olduğunu yeni kanıtlamış biri için bir trajediydi. O kilisede benimle kavga eden kız, sessizliğe veya itaate hiç meyilli değildi. Ve İspanya'dan önce çok sıradan görünen, normal bir yolda ilerleyen ve birçok seçeneğe sahip bir gencin, aniden taş duvarların ve kilitli kapıların ardında kaybolmayı seçmesi hiç mantıklı değildi.

Eğer hiç seçim yapma şansımız olmasaydı durum farklı olurdu.

Manastırdan sonra, kamu kayıtlarından neredeyse tamamen kayboldu. Kendi adıyla veya belirgin bir takma adla hiçbir sosyal medya hesabı yoktu. Yaşındaki bir kızın bırakmaması gereken hiçbir dijital izi yoktu. Sadece babasıyla bağlantılı, özenle planlanmış birkaç görünüm – bayram ayinleri, dini etkinlikler, resmi kanallar aracılığıyla yayınlanan birkaç onaylı fotoğraf.

Beni en çok rahatsız eden şey yokluğu değildi; beni etkileyen, bunun kasıtlı olarak yapılmış olmasıydı.

Ardından annesiyle ilgili makaleleri buldum.

Shannon Hayes. Mimar. İrlandalı-Amerikalı. Manhattan'ın merkezinde bir trafik kazasında hayatını kaybetti.

Her makale aynı şeyi, aynı ifadeyi kullanarak söylüyordu: Trajik bir kaza. Yaslı bir baba, tek çocuğunu "yasından kurtulması için" yurt dışına gönderdi.

Dil, kusursuz bir şekilde cilalanmıştı.

Araştırma amaçlı hiçbir takip yapılmadı. Tutarsızlıklar kabul edilmedi. İkinci bir haber kaynağına başvurulmadı. Sadece basına verilen ve hiçbir değişiklik yapılmadan tekrarlanan bir hikaye.

Arkama yaslandım ve ekrana baktım.

İçgüdülerim beni uyardı. Politikacılar kaosun kendi anlatılarına girmesine izin vermezlerdi. Sorunları gömerlerdi. Onları temizler ve yerine sindirilebilir bir şey koyarlardı.

Scarlett Hayes'e ne olduysa, annesine ne olduysa, anlatılan versiyon hiç de öyle değildi.

Birileri onun hayatındaki pürüzleri silmiş gibiydi.

İnsanlar bunu ancak gerçek tehlikeli olduğunda yaparlardı.

Öne eğildim, dirseklerimi masaya koydum, gözlerim Gracie'nin çevresindeki görüntülerle diğer ekranımdaki veriler arasında gidip geliyordu.

Scarlett, kamu kayıtlarında adeta bir hayalet gibiydi.

Ağzı günah gibi, yumrukları ateş gibi bir hayalet—zihnim istemsizce Lourdes Meryem Ana Kilisesi'ndeki tartışmamıza geri döndü.

O gece benim için tam bir felaketti. Dilimi dudağımdaki yarığa bastırdım ve onun bana nasıl sürtündüğünü, ne yaptığını tam olarak bildiğini hatırlayınca penisim seğirdi.

Vücudumun tepki vermesi beni sinirlendirdi. Seks beni sarstığı için değil – asla sarsmamıştı – ama o bunu dikkatimi dağıtmak için kullanmıştı ve ben de buna izin vermiştim. Sorun arzusun kendisi değildi. Oyuna getirilmekti sorun.

Lanet olsun, sevişmeyi çok severdim. Her zaman sevmişimdir. Benim için basitti; sadece fiziksel rahatlama, açlığın giderilmesi, hiçbir şeye borçlu olmamak. Sonsuza dek sürececek bir ilişki hakkında

yalanlar yoktu. Aşk yaşamadım ve genç yaşta kalbimi kimseye vermemeyi öğrenmiştim.

İnsanların nasıl oynadıkları konusunda da hiçbir şekilde ukala değildim. Cinsellik rızaya dayalı ve yetişkinler arasında olduğu sürece, bire bir mi yoksa istekli insanlarla dolu bir odada mı olduğu önemli değildi. Etiketin ne olduğu da önemli değildi—biseksüel, eşcinsel, heteroseksüel, tek eşli veya çok eşli—kimsenin umurunda değildi, yeter ki herkes istediğini elde etsin. Hatta Conan'ın ne istediği konusunda kafasını toplaması için Anastasia'yı onunla paylaşmışım. Bu beni daha az erkek yapmamıştı. Erkekleri arzulamama da neden olmamıştı. Sadece kadınların ne istediği ve sizi yargılamayacağınıza güvendiklerinde ne kadar ileri gidebilecekleri konusunda daha açık fikirli olmamı sağlamıştı.

Ama Scarlett—

O, çözülmesi zor bir bilmeceydi.

Kutsal bir rahibenin kılığına bürünmüş bir iblis.

Teslim olmaktansa ölmeyi tercih edercesine savaşıyor bir kız.

Ve o, tek bir gecede beni sinir etmeyi başarmıştı.

Gracie'nin kapısının bulanık görüntüsüne tekrar baktım; kar savruluyor, muhafızlar ileri geri yürüyor, her şey dışarıdan sakın görünüyordu.

Başka bir ekranda ise adı, doğum tarihi ve silinmiş geçmişiyle birlikte parlıyordu.

Çenemi sıkarak, gözlerim alev alev yanarak sandalyeme yaslandım.

Azize miydi, günahkâr mıydı, belalı mıydı—her neyse o...

O benimkisiydi.

Sekizinci Bölüm

bir Kapıya yapılan yüksek ve sabırsız vuruş, sabah saat ikiden sonra nihayet dalmayı başardığım huzursuz uykumdan beni aniden uyandırdı.

"Bayan?" diye seslendi bir erkek. "Bu odada olmam gerekiyor."

Yan tarafıma döndüm ve gözlerimi kısarak saate baktım. Tam sekiz. İsa.

Kapı çalma sesi bu sefer daha yüksek ve ardından kapı kolunun belirgin bir şekilde sallanma sesi geldi.

"Kilitledim," dedim boğuk bir sesle, kendimi doğrultarak. "Bir dakika verin bana."

Adam kapıdan sert bir sesle, "Bir program var," dedi. "Yeni belediye başkanının ailesi için bu odayı hazırlamaya başlamamız gerekiyor."

Ben cevap veremedim Mary'nin sesi araya girdi, sakın ama kararlıydı.

"Daha yeni uyandı," dedi. "Beklemeniz gerekecek."

Bir sessizlik oldu. Mırıldanarak bir şikayet duyuldu. Ardından uzaklaşan ayak sesleri geldi.

Kendimi yataktan sürükleyerek kalktım ve sabahlığımı üzerime sardım; başım zonkluyor, vücudum kemiklerime işlemiş bir yorgunlukla ağırlaşmıştı. Odayı geçip kapıyı hafifçe araladım ve Mary'nin orada durduğunu gördüm.

"Özel odaları yeniden dekore ediyorlar," dedi sessizce. "Yeni belediye başkanının genç bir oğlu var. Bu oda onun olacak."

"Çok tatlı. Umarım küçük çocuk için mükemmel bir yer yaparlar ve en güzel oyuncaklarla doldururlar." Ona çarpık bir gülümseme verdim. "Yarım saate ihtiyacım var," dedim. "Duş almak için."

Başını salladı. "Merak etmeyin, acele etmeyin. Ama kapıyı kilitli tutun; bugün buralarda çok hareketlilik olacak."

Ardından uzanıp katlanmış bir demeti kaldırdı.

"Ah, bu da bu sabahın erken saatlerinde bırakıldı," diye ekledi. "Meryem Ana'dan."

Alışkanlığım şu: Temiz, ütülü ve özenle katlanmış.

Kapıyı biraz daha açtım ve elinden aldım. Az kalsın kaçırılacak olma düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Aşağı indiğinizde sizi bekleyen bir kahve ve simit olacak," dedi. "Acele etmeyin."

Kapıyı kapatıp kilitledim, duşa girmeden önce bir an alnımı kapıya yasladım.

Su aynayı buğulandıracak ve omuzlarımdaki gerginliği çözecek kadar ısınana kadar duşun altında durdum. Duştan çıktıktan sonra vücuduma bir havlu sardım ve yatağın üzerinde duran rahibe kıyafetine baktım.

O şeyden nefret ediyordum.

Yünün hışırtısı. Onu giydiğim anda beni yok etmesi.

Ama oyunumu sürdürmem gerekiyordu, bu yüzden saçımı kuruttum ve isteksizce giyindim.

Salona adımımı attığımda kendimi toparlamıştım, yorgunluk katlanılabilir bir seviyeye gelmişti. Uzun eteklerim ayaklarımın etrafında hışırdarken merdivenlere yöneldim.

Aşağı inerken ev sessizleşti.

Bunun rahibe olmamdan mı yoksa dün gece yaşananlardan mı kaynaklandığını anlayamadım. Her iki durumda da, geçerken gözler başka yöne çevrildi.

Mary söz verdiği gibi mutfakta kahvaltıyla bekliyordu.

"Nasılsın canım?" diye sordu usulca kahve doldururken.

"İyiyim," dedim, bu dürüst olmaktan daha kolaydı.

Bana bir kupa uzattı ve küçük bir tabağa ikiye bölünmüş bir simit koydu. Pencerenin yanındaki küçük masaya oturdum ve her iki tarafına da kalın bir tabaka krem peynir sürdüm.

Kahve sert, siyah ve sıcaktı. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Yemek yerken, aklım kilisedeki olaylara geri döndü. Kocaman ellerinin belimi nasıl sardığına, ne kadar yakınlaştığına ve beynim farkına varmadan önce vücudumun nasıl tepki verdiğine. Kötü niyetli bir adamın beni bu kadar etkileyebileceğini hiç hayal etmemiştim.

Ondan kurtulduğum için rahatlamam gerekirdi ama bunun yerine kim olduğunu bilmeyi, onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi çok istedim.

Bir yudum daha kahve aldım ve kendimi onu düşünmemeye zorladım.

Etrafımda, evde telaşlı bir hareketlilik vardı; tabletler ışık saçıyor, maket bıçakları bantları kesiyor, mobilyalar yer değiştiriliyor ve etiketleniyor, sesler oda numaralarını ve envanter listelerini haykırıyordu.

Gracie Mansion'ı bizim hızlı ayrılışımız için hazırlıyorlardı.

Benim için büyük bir sorun değildi çünkü dünyadaki tüm eşyalarım tek bir bavula sığmıştı.

Öğleden sonra, nakliyeciler gelmişti.

Babamın takım elbiseleri, dosyaları ve çerçeveli fotoğrafları, ki bunları zar zor hatırlıyordum, hiç vakit kaybetmeden paketlenip kamyonu yüklendi.

Onların işlerini yapmalarına ve beni unutmalarına izin vererek kenarda durdum.

Görünmezlik bugün bir lütuf oldu.

Turkuaz Oda'daki ikili koltuğa oturmuş, elimde telefonumla sessizce ekranı kaydırırken, etrafımdaki ev boşalıyordu.

Pahalı bir telefonum yoktu. Ama sosyal medyada hesap açmak ve ihtiyacım olan her şeyi aramak için yeterli internet paketim vardı.

Yedi yıldan fazla bir süre telefonsuz, sosyal medyasız, dış dünyayla gerçek bir bağlantım olmadan yaşadım, sonunda tekrar erişim sağladım. Bu kadar uzun bir aradan sonra çevrimiçi olmak ilk başta gerçeküstüydü. Her şey değişmişti; uygulamalar, platformlar, hatta insanların birbirleriyle konuşma biçimi bile. Bir süre, sanki yabancı bir dili yeniden öğreniyormuş gibiydi.

Gerçek adımları kullanmadım. Unutulabilecek bir şey seçtim; binlerce başka kadına da kolayca ait olabilecek bir hesap ve kullanıcı adı. Fotoğraf yok. Etiket yok. Babam, manastır veya beni tanıyan herhangi biri tarafından izlenebilecek hiçbir bağlantı yok. Bilerek görünmez kaldım.

Ama son birkaç haftadır işin püf noktalarını çözmüştüm. Sosyal medyada gezinmeyi ve interneti kendimi aptal hissetmeden kullanmayı öğrenmiştim. Ve şimdi şehre geri döndüğüme göre, yeni edindiğim becerilerimden faydalanmaya niyetliydim.

Telefonumla burada oturduğumu kimse fark etmemiş gibiydi. Neden fark etsinler ki? Onların tüm kişisel eşyaları ellerinden alınmamıştı. Sessizlik, yoksulluk ve itaat yemini etmeye zorlanmamışlardı.

İspanya'daki manastırda günlerimin dakikası bile planlanmıştı ve cep telefonu kullanmamıza asla izin verilmiyordu. Güneş doğmadan önce uyandırılıyor ve hücrelerimizden çıkmadan önce giyinmiş ve sessiz olmamız bekleniyordu. Önce dua, sonra daha çok dua, sonra da ayin geliyordu. Kahvaltı hızlı ve sessizdi, ardından temizlik, çamaşır, dikiş ve bizden istedikleri diğer işler arasında gidip gelen saatlerce süren çalışma geliyordu. Konuşmak sınırlıydı ve gözetim altındaydı. Yemekler genellikle sessizce, birileri kutsal metinleri yüksek sesle okurken birlikte yeniyordu. Eğlence kısa ve sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu. Konuşmaya izin verilen tek zaman dilimi buydu ve o bile gözetim altındaydı.

Öğleden sonraları daha çok çalışma, daha çok dua, alçakgönüllülük ve kiliseye hizmet üzerine daha çok eğitimle geçti. Akşamlar her gece aynı şekilde bitiyordu: dua ve ardından sabaha kadar süren mutlak sessizlik. Telefon yok. Müzik yok. Gizlilik yok. Seçenek yok. Sadece tekrar ve kontrol.

Yıllarca hayatım böyle geçti. Artık o şekilde yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğim noktaya gelmişim.

Şimdi burada oturmuş, elimde telefonla, nakliyeciler kutuları yanımdan geçirirken özgürce ekranı kaydırırken, eski hayatımdan ne kadar tamamen koptuğumu fark ettim. Yeni hapishanem güzel değildi, ama en azından biraz özgürlüğüm ve buraya geri dönüp bir daha asla geri dönmeme umudum vardı. İspanya'ya geri dönme düşüncesi midemi bulandırdı.

Babamın yeni evindeki misafir süiti, otel odalarının güzelliğine benzer bir güzelliğe sahipti. Her şey nötr ve pahalıydı; açık bej duvarlardan kalın halıya ve hiç oturulmamış yepyeni mobilyalara kadar, kimsenin fazla rahatlamaması için özenle seçilmişti. Burada uzun süre kalmamam gerektiği açıktı.

Her yerde güvenlik vardı; asansörde iki, koridorda da bir güvenlik görevlisi bulunuyordu. Bana kibarca ama kararlı bir şekilde, babamın ekibinden biri onay vermedikçe daireden çıkmamam gerektiği söylendi. Maddox, Gracie Mansion'dan ayrılmadan hemen önce, sanki listesindeki sıradan bir maddeymiş gibi bu mesajı ilettiler.

"Kilise olayından bahsetmeyeceksin," diye eklemişti.

Başımı salladım ve konuyu uzatmadım. Duvarla tartışmanın bir anlamı yoktu.

Herkes gittikten sonra, ortalık sessizleşti. Nefret ettiğim türden bir sessizlikti bu. Odadan odaya dolaştım, alışkanlığım tenimi kaşındırıyordu, ta ki misafir odasındaki dolabı açıp arka köşeye sıkıştırılmış bir yığın eski, yıpranmış kutu bulana kadar.

Onları hemen tanıdım.

Onlar benimkilerdi. Ya da en azından bir zamanlar benimkilerdi.

Onları dışarı sürükledim ve yere oturup sararmış bantları söktüm. İçinde annemin ölümünden önce görmediğim fotoğraflar vardı. Küçük şeyler de vardı, bir zamanlar raflarda ve komodinlerde duran hatıralar. Eski programların, kartların ve tokası eksik bir tenis

bilekliğinin arasında gömülüydüler. Paketlenip unutulmuş bir hayatın parçaları. Saklanmadan önce var olduğumu kanıtlayan her şey.

Altı yaşındayken Rockefeller Center'da annemle birlikte çekilmiş bir fotoğrafımız vardı; ikimiz de atkı ve eldiven takmıştık, annem kollarını bana dolamış buz üzerinde patenlerimi yönlendiriyordu. Bir diğerinde ise bebeklikten lise ikinci sınıfa kadar en yakın arkadaşım olan Sofia ile sekiz yaşındayken bir dans gösterisindeydik; saçlarımız geriye taranmış, pembe tütülerimiz uçuşuyordu ve bir gün baş balerin olacağımıza inanarak orada duruyorduk.

Fotoğraflardan birinde, babamın gözlerini kullanmadan gülmeyi öğrenmeden önceki belediye meclisi seçim kampanyası sırasında ailem yer alıyordu. Kolu annemin omzundaydı ve annem, sanki onun geleceğine herkesten daha çok inanıyormuş gibi, içtenlikle gülüyordu.

En çok canımı acıtan ise on üçüncü yaş günümdekiydi. Annem omuzlarımda ellerini tutmuş, bana bir şeyler söylemek için eğilmişti tam o sırada fotoğraf çekildi. Bu, benimle birlikte kutladığı son doğum günüydü.

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken fotoğrafın üzerinden baş parmağımla geçtim, sonra da pasaportum ve telefonumun yanına, rahibe kıyafetimin altındaki bel çantama koydum.

O zaman anladım ki, yatılı okulda geçirdiğim yıllardan veya manastıra girdikten sonraki dönemden hiçbir fotoğrafım yoktu. Hiçbiri. Bir yerlerde kaybolmuşum.

Doğum günüme kadar geçen günler uzadı, babam toplantılar ve konuşmalarla meşguldü. Televizyona çıktı ve kilisede yaşananları, mücadelesinin daha büyük boyutlara ulaşması gerektiğinin kanıtı olarak kullanarak, sadece şehri değil, ülkeyi de eski mafya ailelerinden arındıracağına söz verdi. Haftanın sonuna doğru, haberler çoktan başka yerlere kaymış, Washington'dan gelen daha gürültülü bir manşet tarafından yutulmuştu.

Peregrine konutu, Gracie Mansion'dan daha sessiz ve daha kontrollüydü. Uzun süreler boyunca yalnız kaldım, izlendim ama etkileşime girmedim. Her saniyesinden nefret etmeme rağmen, rahibe kıyafeti giymek bekleniyordu.

İspanya'yı düşündüğümünden daha fazla düşündüm.

Manastır düşüncelerime sızdı. Kaçtığım gece. Elizabeth'in ortadan kaybolduğu gün.

Birkaç ay önce gelmişti, gözleri parıl parıl, hevesliydi, seçildiği için ne kadar şanslı olduğunu, uyum sağlamaya ve aday olarak kendini kanıtlamaya ne kadar hazır olduğunu anlatıyordu. Bize bu hayatın ona göre olmadığına karar verdiğini ve kendi isteğiyle ayrıldığını söylediler. Apaçık bir yalan.

Elizabeth genç, güzel ve acı verici derecede masumdu. Koruyucu aile sisteminde oradan oraya savrulmuş bir çocuktü. Anne babası yoktu. Ailesi yoktu. Onu arayacak kimse yoktu.

O öğleden sonra, yatağının tüm eşyaları toplanmış, adı silinmişti ve içimde bir şeyler koptu.

Aynı akşam, ellerim titreyerek kişisel dosyayı açıp pasaportumu almak için rahibin odasına gittim. Dosya dolabının üzerinde bir yığın kağıt duruyordu ve onları da aldım. Okumaya vaktim yoktu, sadece yanlış olduklarını biliyordum—büyük miktarlarda para gösteren defterler, çok fazla kadın ismi ve Tanrı'dan başka kimseye hesap vermeyen ve kilise bürokrasisinin katmanlarının ardına saklanan bir manastır için hiçbir anlam ifade etmeyen nakliye belgeleri.

Böylece üzerimdeki kıyafetlerden, pasaportumdan ve evraklarımdan başka hiçbir şeyim olmadan ormanın içinden yola koyuldum.

Hayatta kalmak için gerekenleri çaldım; bir evin arkasındaki ipten kıyafetleri ve otobüs durağının yakınında sahipsiz bırakılmış, cübbemi, pasaportumu ve belgelerimi içine tıktırabileceğim kadar büyük bir sırt çantasını aldım. İlk geceyi Casa de Campo Parkı'nda, dizlerimi göğsüme çekerek, soğuk, kirli ve birkaç dakikadan fazla uyumaktan korkmuş bir halde yerde kıvrılarak geçirdim. Sabahleyin açlıktan ve ağrıdan perişan haldeydim ve çok yalnızdım, ama en azından İspanya'da bunca yıl geçirdikten sonra dili iyi konuşuyordum.

Başka nereye gideceğimi bilmediğimde mantıklı gelen tek yer olan Centro San Martín de Porres'e yürüdüm. Madrid'in kenarında, kilise tarafından işletilen bir yardım merkeziydi; yiyecek başka yeri olmayan insanlara yemek veren, yoksullara ve evsizlere bakan bir yerdi. Manastırdan oraya daha önce birkaç kez yemek servisine, temizliğe ve her şeyini kaybetmiş insanlarla dua etmeye gönderilmiştim.

Tanıdık olduğu için kendimi güvende hissettim. O zamanlar bunun beni bir sonraki hapishaneye götüreceğini bilmiyordum.

Belgeleri oraya, başka koyacak yerim olmadığı için çaresizlikten sakladım. Henüz ne olduklarını veya neden önemli olduklarını anlamamıştım. Ama yıllar içinde kaybolan kızlarla bağlantılı olduklarına dair içimde bir his vardı. Onları yanımda tutma riskini göze alamadım, bu yüzden plastik bir çöp torbasına sardım ve kimsenin bakmayı düşünmeyeceğini umarak binanın arkasına sakladım.

Bundan sonra yapacak başka bir şey kalmamıştı, yardım merkezinin beni kabul etmesine izin vermekten başka çarem yoktu. Beni doyurdular, kalacak yer verdiler, hatta istediğim yerde telefon görüşmesi yapmama bile izin verdiler. Babamı aradım ama cevap vermedi. Bunu hiç dile getirmedi ve hala manastırın kuralları altında yaşadığımı düşünüyor, ya da her zaman yaptığı gibi kendi anlatısına uymayan her şeye göz yumuyor.

Tek bir şeyden emindim: Bir daha asla İspanya'ya dönmeyecektim.

Dokuzuncu Bölüm

babam Ben mutfağa girdiğimde çoktan giyinmişti. Takım elbisesi ütülüydü, kol düğmeleri yerindeydi. Bir zamanlar gür ve koyu olan saçları artık şakaklarında gri teller vardı ve biraz daha seyrekti, ama her zamanki gibi kusursuzca taranmıştı. Tezgahın başında espresso makinesini çalıştırıyor, kahve telvesini sıkıştırırken hafifçe buhar çıkıyordu. Beni görünce gülümsedi—uzun zamandır görmediğim gerçek beni—ve bu kalbimi acıttı.

Evde her zaman kahve yapardı. Önce annem için, sonra da ben kahvenin tadını sevdiğimi iddia edebilecek yaşa gelince bana.

"Günaydın canım," dedi. "İyi uyudun mu?"

"Evet, teşekkür ederim," dedim usulca, onunla gerçek bir sohbet edebilmeyi çok istiyordum.

Espresso'yu doldurdu, üzerine buharla ısıtılmış süt ekledi ve bardağı bana uzattı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Gerçekten muhteşem bir kadın oldun. Buraya geldiğinden beri katıldığımız etkinliklerdeki tavrın – o kadar zarıfsın ki. Tam da ihtiyacım olan şeydi." Memnuniyetle başını salladı. "İletişime geçip ziyaret önerisinde bulunduğun için çok sevindim. Uzun zaman oldu, değil mi?"

Küçük bir yudum aldım ve o kendi fincanını hazırlarken, İspanya'da nasıl yaşadığımla ilgili gerçeği bilseydi ne düşüneceğini merak ettim.

"Noel yaklaşıyordu," dedim dudağımdaki bir damla kremayı yalayarak. "Eve ne zamandır gitmediğimi düşünüyordum. Sanırım şehirdeki tatil zamanlarının nasıl olduğunu özledim." Dirseğimi tezgâha dayadım ve biraz öne eğildim. "Dürüst olmak gerekirse, cevap verdiğiine şaşırdım—iki yıl oldu. İspanya'dan seni birkaç kez aradım ama hiç geri aramadın."

"Ne? Hayır," dedi hafifçe kaşlarını çatarak. "O kadar uzun süre geçmiş olamaz." Elini sallayarak konuyu çoktan geçiştirdi. "Şehrin belediye başkanı olmak ve Senato seçimlerine hazırlanmak zihnimi meşgul etti, bu kesin. Ama iki yıl mı?" Başını salladı. "Şehrin kaosu ve sessizlik yemini arasında zaman akıp gitmiş olmalı."

Çarpık bir sırtıyla bana döndü.

"Biliyorsun, başkanlık için aday olmam konuşuluyor. Bu harika olmaz mıydı?"

"Hım, evet, bu *ilginç olurdu*. " Bu ihtimale nasıl yanıt vereceğimi bilemedim, bu yüzden espressomdan bir yudum daha aldım. Gerçi ne düşündüğümün pek bir önemi yoktu. Her zamanki gibi, onun odağı kendindeydi.

"Yeni yıl sabahı küçük bir etkinlik var," diye devam etti kayıtsızca. "St. Catherine Çocuk Hastanesi. Sadece ilgilendiğimizi göstermek için bir fotoğraf çekimi. Aileler için çok şey ifade edecek."

Yarın yılbaşı gecesi, yani yirmi ikinci yaş günümü kutlayacaktım.

"Ve sonra," diye ekledi, sanki sonradan aklına gelmiş gibi, "Madrid'e dönüş uçuşunuz o akşam saat beşte. Her şey ayarlandı. Sizi business class'a yükseltmek için puanlarımı kullandım," dedi ve bana dünyanın en büyük iyiliğini yapıyormuş gibi göz kırptı.

Midem alt üst oldu.

"Çok kısa sürede," dedim.

Başını salladı. "En iyisi bu. Kilisede olanlardan sonra burada güvende olmadığınız açık."

Hiç beklemediğim bir anda, engelleyemedi sözler ağızımdan döküldü: "Annemi hiç özlüyor musun?"

O, hareketsiz kaldı.

"Evet," dedi sessizce. "Her gün. O benim her şeyimdi. O öldüğünde, kalbim de onunla birlikte öldü."

Boğazım düğümlendi. "Hâlâ buradayım."

Gözleri benimkine kaydı.

"Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordum. "Çünkü o öldükten sonra beni sakladın, sanki ortadan kaybolmamı istiyormuşsun gibi."

Bir an için yüzünde suçluluk duygusu belirdi. Gerçek bir suçluluk duygusu.

Sonra doğruldu.

"Güvenli bir yerde olduğundan emin olmalıydım," dedi. "Dünya karanlık, Scarlett. Güçlü erkekler genç kadınlara korkunç şeyler yapıyor. Sana kimsenin dokunamayacağı bir yerde ihtiyacım vardı."

Kısaca güldüm. "Hayatımın nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikriniz yok. İnanın bana, karanlık beni çoktan etkiledi."

Çenesi kasıldı. "Kilisedeki o saldırı benim haklı olduğumu kanıtlıyor."

Tabii ki aklına ilk gelen şey buydu. Şaka yaptığım karanlığın artık günlük hayatım olduğunu aklından bile geçirmezdi.

"Adamı buldular mı?" diye sordum.

"Endişelenmenize gerek yok," dedi. "Birinde güvenli bir şekilde Madrid'e döneceksiniz."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, ancak koridorda ayak sesleri duyuldu. Kapıda elinde telefonla bir görevli belirdi.

Babam yanımdan geçerken yanağımdan öperek, "Seni seviyorum," dedi. "Sonra konuşuruz."

Ben daha bir kelime bile söyleyemeden gitmişti.

1 Ocak sadece doğum günüm değildi.

Son teslim tarihim gelmişti.

Mutfağın bir ucundan diğer ucuna iki kez yürüdüm, sonra bardağımı yere bıraktım ve ellerimi tezgâhın üzerine koydum.

Param yoktu. Kredi kartım yoktu. Başkasının yardımı olmadan kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

İspanya artık gelecek için bir sorun değildi.

Odamıza geri döndüm ve kapıyı kapattım. Bavulumu karıştırıp telefonumu çıkardım ve ana ekrana baktım.

Radikal bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Eğer Tanrı varsa, elbette bana yardım ederdi. Kilisesine sırtımı dönmüş olsam da, hâlâ inanıyordum.

Utanacak vaktim yoktu.

Reddedilmekten korkacak vaktim yoktu.

Kendimi kurtaracaksam, bunu şimdi yapmalıyım.

Yatak odasının kapısını kilitledim ve doğruca dolaba gidip arkamdan kapattım. Sırtımı duvara yaslayarak yere kaydım ve oturdum.

Şimdiye kadar sosyal medya hesaplarıma hiç fotoğraf eklememiştim. Sadece gölgelerde gizlenen, yüzü olmayan bir profildim. Korkutucu olmak için değil, çünkü hiç sosyal hayatım yoktu.

Daha önce incelediğim kutulara uzandım ve profil fotoğrafı olarak kullanabileceğim bir resim bulana kadar sayfaları karıştırdım.

İkinci sınıftaydık—Sofia ile dolaplarımızın önündeki koridorda, kollarımız birbirimize dolanmış, ikimiz de fazla göz kalemi sürmüş ve her şeyi biliyormuş gibi sırtıyorduk. Saçlarım çılgın bir topuzdu, çillerim tamamen görünüyordu, onun uzun, ipeksi siyah saçları ise yumuşak bukleler halinde sırtına dökülüyordu. Pürüzsüz zeytin rengi tenine, benim asla sahip olamadığım kusursuzluğa imreniyordum. Fotoğrafta ondan daha uzundum—bunu unutmuştum—o bana doğru eğildi, ağzı kahkaha atarken açıldı, her zaman daha yüksek sesle, her zaman korkusuzdu.

Telefonumu kaldırdım ve fotoğrafın bir fotoğrafını daha çektim. Işıklandırma kötüydü ama idare etmek zorundaydım; yabancı olmadığının kanıtıydı bu.

Telefonu aldığım günden beri, uyuyamadığım gecelerde çok zamanımı telefonumu kaydırarak, benden çok uzak görünen hayatlar yaşayan insanları izleyerek geçiriyordum.

Sofia'nın sayfasına adını yazdığım anda çıktım.

Hayatının en güzel dönemini yaşıyordu; eskiden pijama partilerinde konuştuğumuz türden bir hayat: moda çekimleri, seyahat fotoğrafları, çatı katı partileri, haute couture kıyafetler. Zengin ve ünlülerin kaldığı otellerde kalıyordu çünkü artık iki milyondan fazla takipçisi olduğu için o da öyleydi.

Hâlâ Sofia'ydı, sadece daha yaşlı ve daha derli topluydu. Gençliğindeki gibi umursamaz ve kontrolsüz değildi, aksine kendine güvenen biriydi; kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Geçmişe duyduğum özlemle sayfaları geriye doğru kaydırdım.

Katılamadığım doğum günleri vardı. Öğrenci yurtları ve üniversiteye yerleşme törenleri. Yan yatmış mezuniyet kepleri, arkadaşların kollarına sarılmalar. Onu yeterince iyi tanıyan ve yanında utanmadan aptalca davranabileceği insanlarla yapılan geziler. Açıkça yaşadığı ilişkiler. Büyürken olması gereken tüm normal şeyler.

Sofia ilerlemeye devam ederken ben uzaklaştırılmışım; üniformalar giydirilmiş, ne zaman konuşup ne zaman susmam gerektiği söylenmiş, fotoğraftaki kıza benzeyen hiçbir şey kalmayana kadar soyulmuştum.

İspanya'da geçirdiğim yıllardan kalma fotoğraflarım yoktu ve daha önceki fotoğraflarım da çoktan kaybolmuştu. Bu telefonu almak için elimden gelen her kuruşu biriktirmeseydim, hayatımı geri alma şansım olmadan hala İspanya'da olurdum.

Göğsüm sıkıştı ve bu his geçene kadar telefonu halının üzerine koydum. Şimdi kendime acıma ya da ağlama zamanı değildi.

Sofia'yı özledim. Sofia en yakın arkadaşımkenki halimi özledim. Ve şu anda, başıma gelenlerin bir kısmını bile anlayabileceğini düşündüğüm tek kişi oydu. Bana yardım edebilecek tek kişi oydu.

Telefonu tekrar elime aldım ve beni tanıması için görünen adımları tam adımla değiştirdim, ardından profil fotoğrafı olarak ikimizin fotoğrafını ekledim.

Ardından yeni bir mesaj açtım ve boş ekrana baktım.

Yazdım. Sildim. Tekrar yazdım.

Sonunda güvenli bir şey gönderdim.

Scarlett:

Merhaba Sofia. Ben Scarlett Hayes. Beni hatırlıyor musun bilmiyorum ama profilini buldum ve merhaba demek istedim.

Gönderilen mesaj, büyük olasılıkla istekler klasöründe kayboldu.

Okundu bilgisi yok. Yazım noktaları yok. Sadece sessizlik.

Duvara yaslandım ve karşıma çıkan tüm gönderilere ve videolara göz atarak zaman öldürdüm. Kısa videolar izledim, alt yazıları okudum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Sonra elimdeki telefon titredi.

Donakaldım.

Ekran bir bildirimle aydınlandı.

Sofya:

Scarlett???

Aman Tanrım. Evet, seni hatırlıyorum. Merhaba.

Sen olduğuna inanamıyorum.

Tutmuş olduğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

Scarlett:

MERHABA.

Uzun zaman oldu.

Sofya:

Evet. Gerçekten de öyle.

İspanya'da hayat nasıl? Hala orada mı yaşıyorsun? Rahibe olduğunu duydum.

Uzun zaman önce sana mesaj atmayı denedim ama mesajlarım hiç ulaşmadı.

Tereddüt ettim, sonra dürüstçe ama dikkatlice cevap verdim.

Scarlett:

Evet, annem öldüğünden beri oradayım.

Evet, rahibe oldum. Telefon kullanmama izin verilmedi.

Ama şimdi bir tane var.

Bir an duraksama oldu.

Sofya:

Tamam aşkım.

Bu... yoğun bir süreç gibi geliyor.

Yutkundum.

Scarlett:

Karmaşık bir durumdu.

Ama şehre geri döndüm.

Sofya:

Bekle. Geri mi döndün?

Yani gerçekten burada mı?

Scarlett:

Evet.

Ama bu uzun sürmeyecek.

Bir başka, daha uzun bir ara.

Sofya:

İyi misin?

Bu basit soru beni neredeyse mahvetti.

Scarlett:

Dayanmaya çalışıyorum.

Başka kimle konuşacağımı bilmediğim için size ulaşıyorum.

Sofya:

Aman Tanrım. Gerçekten çok sevindim.

Sana ne olduğunu hep merak etmişimdir.

Ekrana bakıp ne kadar konuşmam gerektiği konusunda tereddüt ettim. Onu korkutmak ya da rahatsız hissettirmek istemiyordum.

Scarlett:

Yaklaşık bir buçuk yıl önce manastırdan ayrıldım.

Babam bilmiyor.

Cevabı çok çabuk geldi.

Sofya:

Ne?

Scarlett, "bilmiyor" derken ne demek istiyorsun?

Scarlett:

O, benim hâlâ rahibe olduğumu düşünüyor.

Derin bir nefes aldım çünkü bu imkansız durumu ona mantıklı gelecek şekilde açıklamam gerektiğini biliyordum.

Evden ayrıldığımdan beri babamla yakın değilim. Şehir hayatına ve şimdi de Senato seçimlerine o kadar dalmış durumda ki, varlığımdan bile haberi yok.

Manastırdan kimsenin ona ayrıldığımı söylememesinin nedenini bilmiyorum. Belki her ay bağışladığı para yüzündendir, belki de başka sebepleri vardır.

Sofya:

Bu kabul edilemez.

Hiç de değil.

Boğazım düğümlendi.

Scarlett:

Biliyorum. Ben de epey çıkmazda kaldım.

Söylenmesi gerekeni söylemek istemediğimden dudağımı ısırdım. Ama ya şimdi ya da asla.

İspanya'ya geri dönmek istemiyorum.

Sofya:

Tabii ki hayır!

Aman Tanrım. Annen bunların başına geldiğini bilseydi aklını kaybederdi.

Gözlerim yanıyordu.

Bunu anneme söylediğimde çok kızacak.

Lise yıllarından beri en iyi arkadaşlarıymış... tıpkı bizim gibi.

Kahvaltıdan beri ilk defa panik biraz hafifledi ve nefes alabildim. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, başka bir mesaj geldi.

Sofya:

Seni arayabilir miyim?

Ekranı bir an inceledim, sonra fazla düşünmeden numaramı yazdım.

Çağrı neredeyse anında geldi.

Telefonu kulağıma dayadım ve fısıldayarak, "Merhaba," dedim.

Sofia hemen cevap verdi: "Fısıldıyorsun. Neden fısıldıyorsun?"

"Bir dolabın içindeyim. Yüksek sesle konuşamıyorum."

"Scarlett—" Adımı söyleme şekli göğsümü sıkıştırdı. "Neler oluyor?"

Duvara yaslandım, dizlerimi daha da içeri çektim. "Çok fazla mahremiyetim yok. Babamın güvenlik görevlileri her yerde ve geri dönmek istemediğimi öğrenirlerse bana ne yapacaklarını kim bilir?"

Hemen cevap vermedi.

"Bu çok saçma," diye söylendi. "Ve aynı zamanda Belediye Başkanı Hayes'in karakterine de çok uygun."

Hafifçe nefes verdim, belki de bir kahkaha atacaktım.

"Yani, manastırdan ayrıldınız," dedi doğrudan konuya girerek. "Bir buçuk yıl önce. Ve o bilmiyor."

Hayır, hâlâ manastırda yaşadığımı düşünüyor.

"Nasıl?" diye sordu. "Bu nasıl olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedim, başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatarak. "İspanya'ya gittiğimden beri hayatım... bir kabus oldu. Param yok. Hiçbir şeyim yok. Zar zor geçiniyorum. Babamı aradığımda beni görmezden geldi. Sonra, birkaç hafta önce nihayet ona ulaşabildim ve tatil için eve gelmeme izin verdi. Belediye başkanlığından ayrılıp Senato adaylığını açıkladığı sırada, dindar kızını Noel'de yanında sergilemekten çok mutlu oldu. Ona rahibeler birliğinden ayrıldığımı söyleyemedim."

"Bu iğrenç. Her zaman onun sahte olduğunu söyledim. İkiyüzlü bir pislik. Sadece laf kalabalığı yapıyor, icraata geçmiyor."

Yutkundum. "Beni geri gönderiyor."

"Ne zaman?"

"Yeni yılın ilk günü, saat 17:00'de kalkan bir uçahta."

Kısa bir sessizlik daha oldu.

"Pekala, o zaman uçuşunuzdan önce gelip sizi alacağım."

Kalbim yerinden çıktı. "Bence bunu yapamazsın."

"Neden?"

"Babamın o günün ilk saatlerinde çocuk hastanesinde bir kampanya etkinliği var ve benim de onun yanında olmam bekleniyor. Ondan sonra bir daha yalnız olmayacağım. Uçağa bindirilene kadar gözetim altında olacağım."

"Aman Tanrım, Scarlett, bu çok kötü."

"Kaçmak için tek şansım yarın gece. Şehir tam bir kaos içinde olacak ve *belediye başkanı da* yılbaşı topunun düşmesi için dev düğmeye basmakla meşgul olacak."

Yavaşça nefes verdi. "Gerçekten de berbat bir zamanlama, değil mi?"

Başımı öne eğdim. "Biliyorum. Özür dilerim, ben..."

"Senin yüzünden demek istemedim," diye araya girdi. "Yılbaşı gecesi için planlarım çoktan hazırды. Kuzenim Margaretta Atlanta'dan geldi ve sadece birkaç günlüğüne burada kalacak."

"Anlıyorum," dedim. "Gerçekten anlıyorum. Sizden bir şey değiştirmenizi istemiyorum."

"Scar, bu durum hiç iyi değil; sen de iyi değilsin," diye homurdandı, sesi endişe doluydu. "Ama merak etme, bir çözüm bulacağım."

"Rahatsızlık vermek istemiyorum," dedim sesimdeki çaresizlikten nefret ederek. "Sadece gidecek bir yere ihtiyacım var. Belki bir süre sizin evinizde saklanabilirim. Hiçbir sorun çıkarmam. En kısa sürede bir iş bulup hemen oradan uzaklaşırım. Sadece geri dönemem. O lanet uçağa binemem."

Uzun süre sessiz kalınca, telefon görüşmesinin kesilip kesilmediğini merak ettim.

"Sen bir engel değilsin," dedi kararlı bir şekilde, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Asla. Sadece Margaretta'yı zor

durumda bırakmadan bunu iyice düşünmem gerekiyor."

"Anlıyorum ve iptal etmenizi istemiyorum," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Gerçekten. Bunun size hiç beklemediğiniz bir anda geldiğinin ve zamanlamanın berbat olduğunun farkındayım."

"Lisedeki en yakın arkadaşımın haber alacağımı ve New York belediye başkanından kaçış planları yapmasına yardım edeceğimi hayal bile edemezdim," diye kıkırdadı. "Ama bu sana yardım etmediğim anlamına gelmiyor. Aslında her şey oldukça heyecan verici."

İçimde beliren gergin heyecanla birlikte yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemedim.

"Yarın ne olursa olsun," dedi tereddüt etmeden, "seni babanın elinden kurtaracağım. Bir şekilde. Onun güvenlik görevlilerinden nasıl kurtulacağımızı bulacağız."

"Aman Tanrım, Sof, bu inanılmaz!"

"Ve isterseniz," sesi heyecanla patlayarak, "bizimle gelebilirsiniz. İnanılmaz bir Yılbaşı gecesi planımız var. Barlar, özel bir kulüp, her şey var. Tamamen çılgınca. Her şey sefahatle ilgili. Yaşlanıp sıkıcı olmadan önce en iyi hayatımızı yaşamakla ilgili."

Sonra kendini toparladı. "Ama eğer bu çok fazla gelirse, her zaman benim evimde kalabilirsin. Hiç baskı yok. Ciddi söylüyorum. Şu an karar vermek zorunda değilsin."

Yutkundum. "Aslında... dışarı çıkmayı çok isterdim."

"Gerçekten mi?" diye cıvıldadı, belli ki çok heyecanlıydı.

"Çok *uzun zaman* oldu. Manhattan'dan ayrıldığımdan beri kız arkadaşlarımla gerçekten eğlenceli hiçbir şey yapmadım. Sadece eski hayatımı geri istiyorum."

Güldü. "Tamam. Senin bu halini çok seviyorum."

Kendi kendime gülümsedim. Yıllardır ilk defa, yılbaşı gecesi atlatmam gereken bir şey gibi gelmiyordu.

"Pekala," dedi, konuyu değiştirerek. "Ama önce önemli sorular."

"Ah?"

"İçki içiyor musun? Ve yakışıklı bir adam seninle flört ederse panikleyecek misin? Çünkü bu sakın bir akşam yemeği ortamı değil."

Burun kıvırdım. "Gerçekten mi? Madrid gece hayatı Manhattan'ı sakın gösteriyor. Ve kim Lemon Drop'ı sevmez ki?"

Nefesi kesildi. "Şu anda kimsin sen?"

"Bunu bilmek bile istemezsin."

"Kızım, şimdi bir araya geldiğimizde tüm sırları *anlatmalısın* . Merakımı iyice uyandırdın. Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim, Sof. Gerçekten. Bu benim için her şey demek. Seni de görmek için sabırsızlanıyorum." Tereddüt ettim, sonra ekledim, "Şimdi çok... göz alıcısın. Gerçek bir rock yıldızı gibi."

"Aman Tanrım, durun artık," diye güldü. "Ben hâlâ benim. Sadece üniversite yıllarımda çektiğim birkaç uçuk video viral oldu ve birdenbire insanlar bana kendim olmam için para ödemek istediler. Çok çılgın bir yolculuktu."

"Hayatınız harika görünüyor. Belki benimkini de hayata geçirmeme yardımcı olabilirsiniz."

"Kesinlikle. Ve yılbaşı gecesiyle başlıyoruz," dedi hiç tereddüt etmeden. "Bizimle birlikte hazırlanmak için Margaretta'nın annesinin Jersey'deki evine geleceksin. Ön hazırlık yapacağız, saç ve makyajımızı yapacağız—her şeyi yapacağız. Yanınızda parti kıyafetleriniz bile var mı?"

"Keşke," diye inledim. "Eve dönüşümden şüphelenilmesin diye rahibe rolü oynamak zorunda kaldım. Ve inan bana, kahverengi yün bir rahibe kıyafeti Manhattan gece kulübü kıyafeti *değil*."

"Hayal edebiliyor musun? Merak etme. İhtiyacın olan *her şeyi* getireceğim. Hâlâ benimle aynı numara ayakkabı giyiyor musun—7 numara?"

"Evet."

"Bu kader," diye ilan etti. "Seni giydirmek artık resmen en sevdiğim kısım."

Yanaklarım acıyana kadar gülmekten başımı salladım. "Gerçekten bunu mu yapıyorsun?"

"Elbette. Yılbaşı gecesi. En iyi arkadaşım geri döndü. Ve şehir çıldırırken sizin evde oturmanıza izin *vermeyeceğiz*."

Sinirlerim sonunda ağır bastığı için tereddüt ettim. "Artık aynı kişi olup olmadığımı bilmiyorum."

"Sorun değil," dedi hiç etkilenmeden. "Benim de yok."

Margaretta'nın annesinin adresini bir çırpıda söyledi. "Saat yedide. Babana ve ailesine, liseden birkaç eski arkadaşım ve anneleriyle

Jersey'de akşam yemeği yiyeceğimizi söyle. Bu onların izini kaybettirecektir."

"Tamam. Anladım."

"Buraya geldiğinde her şeyi halledeceğiz," diye duraksadı, sadece bir saniyeliğine. "Ve Scarlett, artık endişelenme. Ben yanımdayım. Ben tam bir kız arkadaşımı. Her zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. İstediğin zaman."

"Teşekkür ederim, Sofia," diye fısıldadım, duygudan boğazım düğümlenmişti.

"Elbette," dedi usulca.

Telefon görüşmesi bitti ve ben karanlık dolabın içinde oturmuş, kalbim hızla çarparken telefonuma bakıyordum.

Korkmuştum ama içten içe heyecanlıyım.

Babam, yönetim görevini sonlandırmak üzere bir gün süren basın etkinliklerinin ardından eve geç geldi.

Onu görmeden önce duydum—bir telefon görüşmesinin sona ermesinin alçak mırıltısı, bir dolap kapağının çarpma sesi, bir bardaktaki buzların hafifçe şıkırtısı. İçeri girdiğimde oturma odasındaydı, ceketi çıkarılmış, kravatı gevşemiş, elinde viski vardı. Köşedeki televizyon, tartışan yüzlerin donmuş bir görüntüsünde takılı kalmıştı.

Koltuğa oturdu ve bana da yanına gelmem için işaret etti.

"Hey," dedim hafifçe.

Bu sefer yorgun bir gülümsemeydi, omuzları günün yorgunluğunun etkisiyle gevşemişti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim, yanına doğru yavaşça ilerleyerek. "Sana bir şey sormak istiyordum."

Başını hafifçe yana eğerek beni süzdü. "Naber tatlım?"

"Lise yıllarından eski bir arkadaşımın yarın akşam görüşmek istiyorum," dedim, bir şey planladığımdan şüphelenmesin diye umursamaz bir tavır takınarak. "Sadece akşam yemeği. Jersey'deki annesinin evinde."

Hemen cevap vermedi. Başparmağıyla bardağının kenarını okşayarak sessiz televizyona baktı. Uzun bir süre sonra, içeceğinden derin bir yudum aldı ve bana bakmak için döndü.

Sonunda, "Yarın yılbaşı gecesi," dedi. "Bir sürü işle uğraşacağım. O zaman dışarıda olmanızın en uygun zaman olduğundan emin değilim."

"Evet, ama—" Ağzım kurudu. Zorlukla yutkundum. "Erken döneceğim. Gece yarısından çok önce."

Koltuğa daha da yaslandı, bir kolunu kanepenin üzerine uzattı. "Scarlett, kilisede olanlardan sonra—"

"Biliyorum," dedim hızla. "Ama güvenlik önlemlerinizi şu anda en üst seviyede. Kimsenin onları aşmasının imkanı yok. Bunun için gerekli önlemleri aldınız."

Yavaşça nefes aldı, gözleri kadehindaki kehribar rengi girdaplara dikilmişti.

"Eve gelmeme izin verileli çok uzun zaman oldu," diye ekledim sessizce. "Dikkatli oldum. İstedığınız her şeyi yaptım. Etkinliklerinizde yanınızda oldum. Sessiz kaldım." Sanki onun da aynı fikirde olmasını umuyormuş gibi ellerimi birleştirdim. "İsteddiğiniz her şey olmaya çalıştım."

Bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluşturdu.

"Merak etmeyin, ertesi sabah St. Catherine's'te yanınızda olacağım," dedim usulca. "Gitmeden önce birkaç eski arkadaşımın akşam yemeği yemek istiyorum. Beni haberlerde gördüler. Bu kadar uzun süre uzakta kaldıktan sonra neden onları görmek istemediğimi anlamıyorlar. Gitmezsem kaba olduğumu düşünecekler."

Avucumu, fazla düşünmemesi umuduyla, kolunun yakınındaki koltuğun arkasına bastırdım.

"Lütfen," dedim. "Sadece birkaç saatliğine."

İçini çekti, sonra eliyle yüzünü sildi.

"Sanmıyorum," dedi. "Dışarıda beni hedef almak için seni kullanmak isteyen tehlikeli insanlar var."

"Anlıyorum," diye yalvardım. "Ama tüm süre boyunca güvenliğinizle birlikte olacağım. Yokluğumu bile fark etmeyeceksiniz."

Yine sessizleşti. Bardağındaki buzlar kıpırdayarak küçük bir şıkırtı sesi çıkardı.

"Pekala." Nefesini verdi. "Akşam yemeği. Ve sonrasında doğruca eve gel."

İçime bir rahatlama hissi yayıldı. Kaçış planımın bir adımı daha tamamlanmıştı.

"Evet elbette."

"İki adam görevlendiriyorum," diye devam etti. "Yakınlarda kalacaklar. Başka yerlere gitmeyecekler."

"Ne düşünüyorsanız o, baba."

Başını salladı, kararını vermişti.

"Teşekkür ederim." Ellerimi eteğime sürerek hafif bir gülümseme sundum.

Arkamı döndüğümde, "Ve Scarlett..." diye ekledi.

Durakladım ve geriye doğru baktım.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Sözleri boş ve anlamsızdı. Bunları gerçekten mi söyledi yoksa bir babanın böyle anlarda söylemesi gereken şeyler olduğu için mi söyledi anlayamadım. Belki ikisi deydi. Belki de hiçbirisi değildi.

Beni göndermeden hemen önce, aramayı kesmeden hemen önce, sessizliğin daha kolay olduğuna karar vermeden hemen önce bana seni seviyorum demişti.

"*Seni seviyorum*" demenin kolay olduğunu öğrenmiştim.

Önemli olan orada olmaktı. Uzaklaşmak daha kolayken zor olanı yapmak. Sözler ucuzdu. Anlam ifade eden tek şey eylemlerdi.

Ve çok uzun zamandır benim için ortaya çıkmamıştı.

Onuncu Bölüm

Lachlan kumandaya bastı ve garajdan çıkıp trafiğe karıştı; şehir, kar, tatiller ve yarın geceki gece yarısı geri sayımıyla heyecanlanan turistlerle doluydu.

Xyst saat on civarında yeni yeni ısınmaya başlıyordu. Gece geç saatlerdeki olağan kaosun öncesindeki sakinlik.

Bir eli direksiyonda gevşek bir şekilde, trafiğe karıştı.

"Peki," dedi. "Hayes'in kızıyla ilgili durum nasıl gidiyor?"

Arka koltuğa yaslandım, kolumu kapıya dayadım ve önümüzdeki araçların arka lambalarının üst üste yığılmasını izledim.

"Yarın gece o benim olacak."

Hafifçe kıkırdadı. "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Bu kendinden emin bir tavır gibi geliyor."

"Beni duydun," dedim soğukkanlılıkla. "Doğru anı bekliyordum ve sonunda o an geldi."

Direksiyon simidine parmaklarıyla vurarak, "Bu Nik'i mutlu etmeli," dedi.

Noel gecesi aklımdan geçti—dişlerinin dudağıma batması, korkusuzca bana karşı koyması. Tam bir meydan okuma. Onu yanlış anlamıştım ve bedelini ödemiştim.

Bu fırsatı kaçırmak istemiyordum.

"Kiliseden beri her dakika gözlerim onun üzerindeydi."

Hayes, Gracie'den mi ayrıldı?

"Evet, Beşinci Cadde ve 61. Sokak'taki Peregrine'e doğru."

Lach ılık çaldı. "O yer çok pahalı. Görevden yeni ayrılmış bir belediye başkanının genellikle yerleşeceği türden bir yer değil."

"Delgado'nun parasıyla o bloğu satın alabilirdi," diye mırıldandım.

"Orada da güvenlik önlemlerinin sıkı olduğunu tahmin ediyorum."

"Zor bir durum," diye başımı salladım. "Ama DarkMatter'ın yardımıyla, binanın içindeki ve çevresindeki tüm kameralara ve hatta içerideki iki kameraya bile erişimim var."

"Ve?"

Burnumdan nefes verdim.

"Berbat görünüyordu." Dilim alt dudağımdaki neredeyse iyileşmiş yarığa değdi. "O berbat kıyafetin içinde, sanki boğuluyormuş gibi. Ne bir ateş vardı ne de yüzünde bir renk. Kilisede boğazımı parçalamaya çalışan kız değildi bu."

Onun gür kızıl bukleleri, burnunun üzerindeki çilleri ve dolgun kırmızı dudakları gözümün önünden geçti. İlkokulda bir çocukken bile çillere hep hayran olmuşum.

"Eğer benim olsaydı," diye parmağımı kaldırdım, "çuval bezi giymezdi. Baştan ayağa parayla alınabilecek en güzel kıyafetleri giyerdi."

Lach bana şöyle bir baktı. "Konudan sapmışsın."

Kahretsin.

Elimi indirdim ve kafamda o kapıyı hızla kapattım.

"HAYIR."

Buna inanmadığını belli ederek kıkırdadı.

"Önemli değil. Ne gibi davranıyor olursa olsun, gerçek değil. Hayes'in onun için yaptığını söylediği her şey de yalan."

O kısım hayal gücüne ihtiyaç duymadı.

Son birkaç günü onun hakkında bulabildiğim her şeyi inceleyerek ve Hayes'in yeni evinde onu yakından izleyerek geçirdim. Sürekli insanlar girip çıkıyordu; politikacılar, bağışçılar, personel. Hayes her zaman bakımlıydı, kendi evinde sanki bir seçim kampanyası etkinliğindeymiş gibi hareket ediyordu; adam asla rahatlamıyordu.

"Hayes, kızla sadece kamera varken iletişim kuruyor," diye devam ettim. "Kamera kapalıyken, kız neredeyse yok oluyor."

Lach derin bir nefes verdi. "Kafese kapatılmış bir hayvan gibi."

"İşte bu kısım bana doğru gelmiyor," bir şeyleri kaçırdığım hissinden kurtulamıyordum. "Sahip olduğu tek aile onu eve kapatıyor."

Hayatındaki her ne yanılsa, onu kontrol etmek için kullanılan dinden daha derine iniyordu. Dünyaya taktığı maskeye rağmen, altında yatanı çoktan görmüştüm.

Kırmızı ışıktaki trafik tıkanmıştı. Salı günü için çok fazla insan dışarıdaydı, yarısı zaten sarhoştur.

Lachlan yavaşça durdu. "Onu izliyorsun, peki ya o? Belediye başkanı hakkında, apaçık ortada olanın dışında -ki o kendini beğenmiş bir herif- işe yarar bir şey öğrendin mi?"

"Evet." Kuru bir nefes verdim. "Nik'in çıkardığı şeylerle benim eklediklerim arasında, liste çok uzun oldu."

"Peki burada aslında neyden bahsediyoruz? Şehirdeki yolsuzluktan mı, yoksa daha büyük bir şeyden mi?"

"Daha büyük. Delgado sadece MS-13'ü Manhattan'dan yönetmiyor. Bu sadece görünen kısmı."

"Peki ya altta?"

"Uluslararası ölçekte insan ticareti." Sesimdeki yoğun öfkeyi gizleyemedim. "Kızlar kargo gibi taşınıyor. Özel kulüpler, denizaşırı mülkler ve dikkatleri ilgili erkeklerden uzak tutacak kadar meşru görünen paravan yardım kuruluşları aracılığıyla alınıp satılıyorlar. Delgado dağıtımı yönetiyor, şiddeti bir iş gibi yürütüyor."

"Peki Hayes nereye uyuyor?"

"Olayların kenarında değil, tam tersine içeride. Operasyonu yönetmiyor ama temiz kalmasına yardımcı oluyor – izinler, denetimler, imar planlaması. Doğru yerlere siyasi baskı uyguluyor ki kimse neden belirli binalara baskın yapılmadığını, neden şirket defterlerinin denetlenmediğini, neden davaların mahkemeye çıkmadan önce askıda kaldığını sormasın."

"Yani Delgado ona çok büyük paralar ödüyor."

"Evet. Ve Hayes sözünü tutuyor." Koltuğumda kıpırdandım. "Sadece New York'ta değil. Onun kanalları aracılığıyla gelen para burada

durmuyor. Nik'in daha önce işaret ettiği aynı çevrelerle bağlantılı: ultra zengin iş adamları, yabancı güç simsarları, kimsenin celp çıkarmaya cesaret edemediği için mahkeme celplerine cevap vermeyen adamlar."

Işık değişti ve trafik tekrar akmaya başladı.

"Ve şimdi Hayes, özel bir seçimde Senato koltuğu için yarışıyor," diye devam ettim. "Zamanlama mükemmel. Kendini organize suçları temizleyecek adam olarak tanıtıyor, aynı zamanda en kötü suçlulardan para alıyor."

Lach başını sallayarak, "Ve o, seçim kampanyası bağışlarıyla maaş alıyor," dedi.

"Aynen öyle," diye onayladım. "Sadece Wall Street saçmalığı değil. Yabancı para. Kartel bağlantılı para. Kimsenin sorulara cevap vermek zorunda kalmaması için Süper PAC'ler aracılığıyla yönlendirilen nakit. Bana sorarsanız, yasallaştırılmış kara para aklama."

Lach onaylayarak homurdandı. "Demek ki tamamen satın alınmış."

"Doğru. Ve şimdi bunun meyvelerini topluyoruz."

"Ve eğer Delgado müzayedeler düzenliyorsa," dedi yavaşça, "eğer güçlü adamlar genç kızlar için para ödüyorsa—"

"O halde Hayes tam olarak neyi koruduğunu biliyor."

"İşte bu yüzden kızını sakladı."

"Şans."

Bir dakika sonra Xyst'in önüne geldik. Slade'in boş bıraktığı kaldırım kenarındaki yerlerden biri bizi bekliyordu. Lach motoru durdurdu ve biz dışarı çıktık, içeriden gelen bas sesleri ön kapılardan dışarı sızıyordu.

Slade, biz bir adım daha atmadan bizi fark etti. Kapıyı açtı ve müzik ile sıcaklık bizi içeride karşıladı.

"İyi akşamlar," dedi kenara çekilerek.

"Nasılsın?" diye sordu Lach.

Sırıttı. "Biliyorsun, tatiller insanların en iyi yönlerini ortaya çıkarıyor. Damen Jasper ve Toxic Romance bu hafta büyük beğeni topladı. Hanımlar bu tarz şeylere bayılıyor."

"Evet, Damen her zaman Ana'nın favorilerinden biriydi. Eminim bu akşam onunla sohbet etmekten çok hoşlanacaktır," diye kıkırdadım ve içeri girerken Slade'in sırtını sıvazladım.

Xyst'in giriş katı canlıydı; ışıklar yanıp sönüyor, müzik odayı dolduruyor, bar üç sıra halinde tıklım tıklım dolup taşıyor, bedenler gevşiyordu. Henüz zirve noktası değildi. Bu saat, pahalı hatalar yapmayacak kadar akli başında olan erkekler içindi.

Lach ve ben kalabalığın arasından sıyrıldık. Kimse bize yaklaşmadı. Kimse konuşmaya çalışmadı.

Doğrudan asansöre yöneldik.

Kapılar Xyst'in üst katına açılıyordu; sessiz, halı kaplı, viski ve parfümün hafif kokusuyla sıcacık bir yerdi burası ve bu koku asla buradan ayrılmıyordu.

Omuzlarım biraz gevşedi. Bu kat bizimdi. Meraklı meraklılar yoktu. Etkilemeye çalışan takım elbiseliler yoktu. Azıcık paranın onları dokunulmaz kıldığını sanan aptallar yoktu.

Alt kat tiyatroydu. Üst kat ise iş yeri.

Aria, asansör kapılarına dönük masanın arkasında oturuyordu. Şık siyah bir blazer ceket giymiş, saçlarını geriye toplamıştı; tüm dikkatler zaten üzerimizdeydi. Erkeklerin yönetildiklerini unutturacak kadar havalı ve kendinden emin bir güzelliğe sahipti.

Başını kaldırıp gülümsedi, bizi zaten bekliyordu.

"İyi akşamlar çocuklar."

"Aria," dedim masanın önünde durarak.

Lach selam vermek için çenesini hafifçe eğdi.

Aria'nın bakışları, alışılmış hızlı bir değerlendirmeye üzerimizden geçti. "Herkes zaten ofiste."

Çekmecelerden birini açtı, ince bir dosya çıkardı ve masanın arkasından çıkarak bana uzattı.

"Nik bunların sizde olduğundan emin olmak istedi. Delgado ve Hayes arasında, örtbas etmek için çok çalıştıkları birkaç yeni bağlantı var. Ama Nik'i biliyorsunuz, samanlıkta iğne bulabilir. Hayes'in Delgado'ya Lacey'i kaçırmada yardım etmesi büyük bir hataydı. Nik misilleme yapmaya fazlasıyla hazır."

Klasörü aldım. "İşinize yarayacak bir şey var mı?"

"Birkaç teyit aldık," dedi. "Sonunda bazı zaman çizelgeleri örtüşüyor."

Lach sessizce içini çekti. "Hayes'in hâlâ nefes alıyor olmasına şaşırdım."

Aria'nın dudakları kıvrıldı, bastırılmış ama eğlenceli bir ifadeyle. "Nik diğerleriyle birlikte içeride. Lacey de onunla birlikte. Ha, bir de Anastasia ve Conan da burada."

Ana'nın kulübü yönetmesini özledim. Uzaktan elinden geldiğince yardımcı oldu ama o olmadan aynı şey değildi. Aptalca bir şey yapmadan önce beni nasıl sakinleştireceğini her zaman bilirdi. "Nik onların geleceğinden bahsetti. Ana nasıl?"

Yüz ifadesi anında yumuşadı. "Gerçekten çok iyi. Doğrusu, ısı ısı parlıyor. Anne adayı olmak ona çok yakışıyor."

Ana'yı aylardır görmemiştim. Şehre son geldiğinde, çok sevdiği Chelsea'deki taş evini toplamış ve satmak yerine bana kiraya vermişti. Geri döner mi diye merak ediyordum ama bebek yolda olduğu için bu pek olası değildi.

"Peki Conan'ın durumu nasıl?" diye sordum.

"Etrafımda dolanıyor," diye kıkırdadı Aria. "Koruyucu. Gururlu. Tam da beklediğiniz gibi."

Başımı salladım. "Sanırım bu geceki güvenlik önlemleri ayarlanmıştır, değil mi?"

"Ah, evet," dedi. "Nik, hem karısı hem de kız kardeşi burada olduğu için evi çok sıkı bir şekilde koruyor. İkisinden de hiçbirisiyle ilgili risk almak istemiyor."

Bu, tam olarak doğru çıktı.

Kenara çekildi ve koridora doğru yöneldi. "Eminim sizi görmek için sabırsızlanıyorlardır."

"Teşekkürler, Aria," dedim.

Gülümsedi. "Her zaman."

Lach ve ben, Xyst'in ayaklarımızın altında yükselen alçak uğultusuyla birlikte koridordan ofise doğru ilerledik.

Özel ofis, kulübün üst katında, kalın bir kapı ve ses geçirmez duvarlarla çevriliydi; yaptığımız her planı duymuş olduğumuz bir yerdi burası.

Lach kapıyı çalmadan açtı.

Tanıdık sesler ve yemek kokusu mekanı dolduruyordu. Açık paket servis kutuları, bir kenara itilmiş bir şişe İrlanda viskisi, su bardakları ve yarısı boş bir pasta tepsiyle birlikte konferans masasının üzerini kaplıyordu.

Nik, ceketi açık, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, sanki buranın sahibiymiş gibi masama yaslandı. Siyah takım elbise. Kravat yok. Yakasının açık kaldığı yerden dövmeler boğazına doğru uzanıyordu. O kendine has ürkütücü sakinliğiyle.

Lacey, yanına çok yakın duruyordu, yarı ona dönük, eli hafifçe göğsündeydi. Ancak tüm dikkati Gabriel'deydi, söylediği bir şeye gülüyordu; doğal sıcaklığı, mafya üyeleriyle dolu bir odayı adeta delip geçiyordu. Sadece varlığıyla bile ortamı yumuşatıyordu.

Ana'nın görücü usulü evlilikten kaçarken arabasıyla kaza yapması sonucu hayatını kaybeden ve onun hayatının aşkı olan Conan, sandalyesinin arkasında duruyordu. Bir eli sandalyenin sırtlığında, diğer eli ise bir şişe su tutuyordu.

İri yarı ve vücudu Nik'e rakip olabilecek kadar dövmeliydi; sakin bakışları hiçbir şeyi kaçırmazdı. Birini paramparça edip sonra eve gidip beşik kurabilecek türden bir adamdı.

İçeri girdiğimizde Ana başını kaldırdı, yüzü aydınlandı. Her zamanki gibi ıslık ıslık ve güzeldi. Karnı artık belirgindi, dar bir kazağın altından kıvrımlar oluşturunuyordu.

"Lucian," diye seslendi, yüzündeki gülümseme genişledi.

Ben daha üç adım atmadan sandalyesinden kalktı. Ana bana doğru hızla geldi ve kollarını boynuma dolayarak beni sıkıca kucakladı.

Güldüm ve onu yakalayıp ikimizi de dengede tuttum. "Sakin ol," dedim gülümseyerek. "Tanrım, sana bak. Çok güzelsin Ana. Annelik sana çok yakışıyor."

Biraz geri çekildi. "Seni özledim."

"Aynı şekilde," dedim. "Sensiz burası aynı değil."

Arkasında, Conan çoktan harekete geçmişti, bir eliyle sırtından tutarak onu dikkatlice tekrar sandalyeye oturtuyordu. Pasta tepsisine uzandı, iki tanesini bir tabağa koydu ve önüne yerleştirdi.

"Ye," dedi sakince. "İki insan yetiştiriyorsun."

Oda birdenbire sessizliğe büründü.

"İki mi?" diye patladı Gabriel.

Lach bana bir bakış attı. "İkizler mi?"

Ana, büyük bir keyifle güldü. "Sürpriz!"

Conan'ın ağzı seğirdi. "Bu Volkov ailesinde genetik bir özellik. Umarım onun güzelliğini de almışlardır."

Sevgiyle gözlerini devirdi. "Dikkatli olmazsam beni prefabrik bir eve dönüştürmeye kararlı."

"Sürekli hareket halinde olduğun için bu mümkün değil," dedi Conan son derece ciddi bir şekilde. "Ve kaloriye ihtiyacın var."

Gülümseyerek başımı salladım. "Koruyucu tavır sana yakışıyor. Seni görmek güzel, Thorin."

Yanıma geldi, avucu bir kez sırtıma vurdu. "Seni de görmek güzel. Meşgul olduğumu duydum."

"Her zaman," dedim.

Lach, Ana'nın diğer tarafına geçti, sanki küçük kız kardeşiymiş gibi saçlarını okşadı, sonra da şakağına bir öpücük kondurdu. "Tebrikler, kızım."

O da ona gülümsedi. İşte o böyle bir kızdı; bizim gibi erkeklere, bir yerlerde hâlâ bir kalpleri olduğunu hatırlatırdı.

Lach masanın diğer tarafına geçti, bir bardak aldı ve kendine iki yudum viski doldurdu. Conan Ana'nın yanındaki sandalyeye oturdu, suyunu bıraktı ve elini sandalyenin arkasına koydu.

Bu gece sadece bir aile buluşması değildi; görüşmemiz gereken işler vardı ve gün boyunca bunu konuşmayı beklerken çok gergindim. Belediye başkanının kızına saldırmam bir fitili ateşlemişti ve Delgado'nun misilleme yapması an meselesiydi.

Son birkaç haftadır birçoğumuzu neredeyse öldüren olaylardan sonra, bu odadaki herkesin hayatta ve nefes alıyor olmasının ne kadar büyük bir şans olduğunun farkındaydım. O kartel piçlerine karşı kesin bir koz elde etmeye kararlıydım.

Bakışlarım odanın her yerini taradı.

Gabriel, sanki içine dökülmüş gibi bir sandalyeye yayılmıştı; gürültülü enerjisi sadece Nik'in varlığıyla dizginleniyordu. Nik'in danışmanı Rory Lynch, elinde içkiyle duvara yakın bir yerde, dikkatli ve sessiz bir şekilde duruyordu; sonra kenara çekilip elinde kadehiyle masaya oturdu.

Eksik olan ve önemli olan tek kişi Julian'dı.

Son birkaç haftadır Xyst'te olduğundan daha çok ortalıkta yoktu. Bir sorun vardı onda ve eğer Scarlett Hayes ile uğraşmak zorunda olmasaydım, çoktan onu bulmaya başlamış olurdum.

"Julian nerede lan?" diye sert bir şekilde sordum.

Gabriel'in kaşları kalktı. "Aman Tanrım, keyfi kaçırmanın yolu bu mu yani?"

"Soruyu cevapla."

Nik'in gözleri, sessiz bir uyarı niteliğinde Gabriel'e doğru kaydı.

Ana kaşlarını çatarak Nik'e döndü. "Gelmiyor mu?"

Lach homurdandı. "Son zamanlarda çok sık ortadan kayboluyor."

"Julian, Julian'lığını yapar," dedi Rory omuz silkerek.

Nik'in gözlerini kışmasını sevmedim. Parmaklarının bardağına vurup sonra durmasını da.

Ana'nın gülümsemesi biraz soldu. "Burada olacağını söyledi. Söz verdi."

Conan'ın eli onun omzuna yerleşti.

"Bu onun için normal mi?" diye sordu Lacey.

"Öyle," diye sırttı Gabriel. "O ortadan kayboluyor. Biz hayatta kalıyoruz."

Nik'e baktım. "Onunla konuştun mu?"

"Evet."

"Ve?"

"Yolda olduğunu söyledi."

Çenemi sıktım. Lach'ın yanındaki sandalyeye çöktüm ve dosyayı masanın üzerine koydum.

Ana derin bir nefes aldı ve sonra nefesini verdi. "Şey. Bu hayal kırıklığı. Tacoma'ya dönmeden önce herkesi görmek istiyordum. Şehre dönmemiz muhtemelen biraz zaman alacak."

Lacey başını yana eğerek, "Birkaç gün daha buradasın," dedi. "Belki sen gitmeden önce gelir."

Gabriel bir pastaya uzandı. "Pekala, hepimiz Katolikler gibi somurtmaya başlamadan önce—"

"Biz Katolikiz," diye araya girdim.

Gabriel bana orta parmağını gösterdi ve devam etti. "—Sizin gece yarısı, kimsenin davetli olmadığı bir kilisede nasıl evlendiğinizden bahsetmek istiyorum." Bardağını Nik ve Lacey arasında ileri geri sallayarak sırttı.

"Evet, ben de bu konuda konuşmak isterim." Ana'nın gözleri Lacey'e kaydı.

Lacey hiç pişmanlık duymadan sırttı. "Tamamen anlık bir karardı."

Ana arkaya yaslandı ve güldü. "Nik ani kararlar vermez. Bir rahibi ve bir kiliseyi bu kadar çabuk, *bu kadar geç saatte* nasıl ayarladın?"

Nik içeceğinden yavaşça bir yudum aldı. "Bir telefon görüşmesi yaptım."

"Bu bir cevap değil," dedi Ana.

"Öyle," diye yanıtladı Nik.

Lacey güldü. "Detay vermeye alerjisi var."

Ana, erkek kardeşini işaret ederek, "Sen delisin," dedi.

Nik'in ifadesi değişmedi. Eli Lacey'nin sırtında yukarı doğru kaydı, parmakları rahat ve sahiplenici bir şekilde ensesine yerleşti. Lacey irkilmedi. Kendini düzeltti.

Ana, Lacey'ye dönerek, "Bir de şunu söyleyeyim," diye ekledi. "Buraya geldikten sonra bile bana söylemedin. Arasaydın keşke. Her şeyi bırakıp gelirdim."

Lacey'nin gülümsemesi yumuşadı. "Bir düğüne girdiğimi, içeri girene kadar bilmiyordum... Sonra işler bir şekilde kontrolden çıktı."

Ana gözlerini kırıştırdı. "Sana sormadı mı?"

Lacey omuz silkti. "Bana bir seçim hakkı verdi. Sadece... üzerinde fazla düşünmek için çok az zamanım oldu."

Gabriel boğazını temizledi. "Yeminlerin de yer aldığı, son derece hızlı gelişen bir rehine kriziydi."

Lacey onu işaret ederek, "Bu kabalık," dedi.

"Doğru," dedi Gabriel.

Nik'in gözleri Gabriel'e döndü; sakın, ölümcül bir bakış. "Şu pastayı bitir."

Gabriel sustu ve çiğnemeye başladı.

Ana güldü. "Yani, aceleyle yapılan bir evlilik mi? Bir Volkov bebeği daha mı yolda?"

Lacey hızla başını salladı. "Hayır. Kesinlikle değil... en azından henüz değil."

Ana gülümseyerek Conan'a baktı. "Bu gerçekleştiğinde, haberi ilk duyan biz olmalıyız. Bebeklerimizin birlikte büyüyecekleri kuzenlere ihtiyacı var."

Onları izledim; Conan'ın onlara nasıl yaklaştığını, Ana'nın sanki bir ömür boyu süren kaosun ardından nihayet sağlam bir şey bulmuş gibi ona nasıl yaslandığını. Onlar adına mutlu oldum.

Nik ayağa kalktı ve masanın başındaki sandalyeye oturdu. Lacey de yanındaki sandalyeye yerleşti, biz de ona doğru döndük ve ortam rahat bir havadan iş ortamına dönüşürken biz de yerimize oturduk.

Lacey, bir şişe suya uzandı ve sorulmadan Ana'ya doğru itti. Ana, kapağını açarken sessizce teşekkür etti.

“Hadi savaştan bahsedelim.” Nik avucunu masaya düz bir şekilde koydu ve odanın etrafına bakındı.

On Birinci Bölüm

Herkesin dikkati ona yöneldi ve rahat tavır bir anda yok oldu. Rory öne eğildi, kollarını masaya dayadı. "Conan ve Ana, Noel'den beri hiçbir şeyden haberdar değiller. Nik'in Delgado'nun kulübü The Sacrifice'ı yakıldığı gece savaş ilan ettiğini biliyorlar. Ama sonrasında ne olduğunu bilmiyorlar."

Ana bir yudum su içti, sonra Conan'a doğru eğilirken elini onun uyluğuna koydu.

Nik, bakışlarını Lacey'ye çevirerek, "Delgado çok sinirlenmişti ve benim olanı alabileceğini düşündü," dedi. "Karşılık vermeye karar verdi. Onu kaçırdı, işkence etti ve sonra da Rory ile beni öldürmeye kalkıştı."

Conan'ın çenesi kasıldı.

Nik kaşlarının arasındaki kırılganlık derinleşirken sözlerine şöyle devam etti: "Teterboro'da jetime sinyal gönderdi. Eğer Lacey dışarı çıkmasaydı, bizi uyarmasaydı, şu anda burada oturuyor olmazdık."

Rory'nin yumruğu masaya sertçe indi. "Birinci subayımız ve bir kabin görevlisi o kadar şanslı değildi."

Ana yutkundu. "Aman Tanrım."

Nik kız kardeşine bakmadı. Tüm dikkati bendeydi. "Delgado iki kere iskelemez. Bu da bizi Hayes'e getiriyor."

Kilisedeki hatamı tekrar gündeme getirmeye niyetim yoktu. Orada yaptığım hatayı düzeltmek benim sorumluluğumdaydı. Bu yüzden sağlam zeminde kaldım; Nik ile o zamandan beri kazdığımız toprağın üzerinde durdum.

"Delgado ve Hayes, düşündüğümüzden daha derin bir şekilde birbirine bağlı," dedim. "Sadece para veya iltimas değil. Siyasi koruma. İnsan ticareti. Gizli kayıtlardan asla çıkmayan sessiz örtbaslar. Hâlâ ortaya çıkarıyoruz, ancak Hayes'in sadece tehlikeye atılmış olmadığını, suç ortağı olduğunu bilmek yeterli."

"Kahretsin," diye mırıldandı Gabriel.

"O, kartel sorunu olan bir politikacı değil," diye devam ettim. "O, mekanizmanın bir parçası. Hayes, Delgado'nun ne yaptığını tam olarak biliyor ve kapıların açık kalmasına yardımcı oluyor."

Öne eğildim ve avuçlarımı masaya koydum.

"Şehirde genel merkezi bulunan en büyük ABD bankalarından biri de işin içinde. Delgado'nun yürüttüğü her kirli işlem sonunda onların elinden geçiyor. Ve eğer kadınları açık artırmaya çıkarıyorsa—" Masanın etrafına bakındım, hâlâ benimle olduklarından emin olmak için—"o zaman paranın akışını sağlayan rüşvetçi de Hayes'tir."

"Bu da bizi Scarlett Hayes'e getiriyor," dedi Nik.

Scarlett'in vahşi yeşil gözleri zihnimde yeniden belirdi. Peki, sevgili babamın planlarındaki rolü tam olarak neydi? Korunmak için saklanmış masum bir kız mı, yoksa kendi yaşındaki kızlarla bir bağlantı mı?

"Onu İspanya'da hapsedtikten sonra onun hakkında pek bir şey bilmiyoruz," dedim. "Ama bildiklerimiz endişe verici. Annesinin ölümü basın ekibi tarafından aşırı derecede manipüle edilmiş gibi görünüyor ve Hayes, kızı nadir basın etkinliklerinde ortaya çıkardığı durumlar dışında neredeyse yokmuş gibi ele alıyor."

Çenemdeki hafif sakalı elimle okşadım. "Noel gecesi onu yakalamaya çalıştığımda bana çok sert davrandı. Bu hiç beklemediğim bir şeydi."

"Onu kaybetmiştin," dedi Nik. "Onu kaybetmek dikkatleri üzerine çekti."

Bu bir azarlama değildi. Bu bir hesaplaşmaydı.

"Biliyorum."

O konuyu geçiştirdi.

Nik, "Scarlett Hayes, bir belediye başkanının kızının normalde sahip olduğu gibi kamuoyunda yer almıyor," dedi. "Hiçbir sosyal izi yok. Bağımsızlığı yok. Yirmili yaşlarında biri için, o bir hayalet."

Arkasına yaslandı, parmaklarını masanın kenarına vurdu. "Peki," diye sırttı. "Uysal küçük rahibenizle işler nasıl gidiyor? Bizim kozlarımızı kullanmada bir ilerleme kaydettiniz mi?"

Tuzağa düşmedim. Zaten kendime kızmışken Nik'e fırsat vermenin bir anlamı yoktu. Canımı acıtan yerden yere vurmaktan zevk alıyordu ve ona bu memnuniyeti yaşatacak ruh halimde değildim.

"O kilit altında," dedim. "Rapunzel kulesinde. Hayes onu 61. Cadde'deki Beşinci Sokak'ta bulunan Peregrine'deki yeni yerine taşıdı. Pahalı, güvenli ve sıkıca kilitlenmiş."

Gabriel gülerek, "Delgado'nun parası çok işe yarıyor," dedi.

"Ve 1 Ocak'ta İspanya'ya geri uçması planlanıyor," dedim.

Nik kaşlarını çattı. "Bugün onun doğum günü."

"Aynen yle. Hayes'in umurunda bile değil. Onun için bu bir kutlama değil, takvimine not aldığı bir şey."

Ana'nın ağzı sıkılaştı. "Bu... Çok acımasız."

"Onun için bu pratik bir çözüm," dedim. "İçine yaradıktan sonra onunla işi bitmiş oluyor."

Nik'in dikkati bendeydi. "Peki o zamana kadar?"

"O zamana kadar Hayes onu evde tutuyor ya da ahlaki elçisi olarak görevlendiriyor. Yılbaşı günü hakkında konuşmalarını duydum," diye devam ettim. "Gündüz bir etkinlik—basın, bağışlar, tüm o özenli rutin. Ama o kadar uzun süre orada kalacağından emin değilim. Yılbaşı gecesi için Jersey'deki bir arkadaşının evine akşam yemeğine gitmesine izin vermesini istedi."

"Ve o da kabul etti mi?" diye sordu Rory.

"Evet," diye gülümsedim.

Hâlâ gözümde canlanıyordu—onay verdikten sonra arkasını döndüğünde, yüzü aydınlanmıştı. Heyecan değil, kararlılık. Benim küçük azizem bir şeyler planlıyordu.

"Onun kaçmayacağını düşünecek kadar onu kontrol altında tuttuğunu sanıyor," diye homurdandım. "Yanılıyor."

"O akşam yemeği, ona verdiği ilk fırsattı," dedi Lach.

"Benim açılış konuşmam," diye düzelttim. "Yılbaşı gecesi Hayes çok meşgul olacak; seçkin partiler, Times Meydanı'nda topun üzerindeki ışığın çevrilmesi ve her yerde kameralar olacak."

"Ama bu sefer onu halka açık bir yerde yakalamayacaksın, değil mi?" diye sordu Nik.

"Hayır, onu takip edeceğiz ve mükemmel fırsatı bekleyeceğiz."

Rory sandalyesine yaslandı. "DarkMatter, sabahtan akşama kadar tam bir ekiple onu gözetim altında tutarak size yardımcı olabilir."

"Buna ihtiyacım olacak," dedim Nik'e dönerek. "Ve kapıları açmak için senin teknolojinin. Her adımını takip edecek kameralar— hareketlerinin önünde kalmamızı ve gittiği her yere içeriği görebilmemizi sağlayacak her şey."

Nik hiç tereddüt etmedi. "Tamam."

"O kız yılbaşı gecesi benim olacak."

Herkes başını salladı.

Nik masanın etrafına göz gezdirirken kaşları hafifçe kalktı. "Kulübe geri dönmeden önce başka bir şey var mı? Aşağıda yüksek bahisli bir poker oyunu dönüyor. Birkaç hedge fon yöneticisi, ters giden bir içeriden bilgiye dayalı işlem anlaşmasını, bildikleri tek yolla, yani masaya para koyarak çözmeye çalışıyor."

Ana parmağını kaldırdı. "Bir şey var."

Conan'a şöyle bir baktı, sonra tekrar Nik'e döndü. "Annemiz son zamanlarda özellikle görünmeye özen gösteriyor. Halk önünde etkinliklere, yardım galalarına katılıyor; St. Petersburg'daki tüm önemli sosyal etkinliklerde yer alıyor. Her zaman Alexey Melnichenko da yanında."

Dilini şaklattı ve başını salladı. "Bu bir mesaj. İttifak kurdular ve bunu bilmemizi istiyorlar."

Nik'in çenesi kasıldı. "Valentina her zaman tiyatroyu severdi. Babamın sadık piçlerinin Volkovi Notchi'ye ihanet edip Solntsevskaya Bratva'ya katılmalarını kolaylaştırdı."

Omuz silkerek geçiştirmeye çalıştı ama altında öfke yatıyordu. "Bırakın gitsinler. Kalmaya değer herkes zaten gitti."

Ana, alt dudağını ısırarak ve biraz dalgın görünen Lacey'ye döndü. "Valentina bizim annemiz. Kısacası, bizi demir yumrukla büyüttü ve

aramızda hiç sevgi yok. Alexey ise Daria'nın babası; ona işkence eden ve onu sefil bir yaşlı oligarka satan o hasta herif."

Conan, Lacey'i daha iyi görebilmek için döndü. "Daria, korkunç bir olaydan sonra kardeşim Braxton ile evlendi. Ukrayna'nın kuzey sınırından St. Petersburg'a kadar kaçtılar, Rus FSB'si ve Alexey'in askerleri peşlerindeydi."

Ana arkaya yaslandı, bir eliyle karnını okşayarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Daria, çocukluğundan beri yaşadığı her şeyden sonra iyileşiyor. Yavaş ilerliyor ama... daha iyi durumda. Braxton ona çok iyi geldi."

Conan'ın kardeşinin adı geçtiğinde ağzının nasıl kıvrıldığını fark ettim.

Ana, sanki hava durumunu bildiriyormuş gibi, gayet sakin bir şekilde sözlerine devam etti: "Ve ittifakımız burada, Amerika Birleşik Devletleri'nde sağlam. Volkov, Genovese, Moretti ve Byrnes. Sendika sağlam bir şekilde bir araya geldi. Nik'in hamile olmamın beni Sendika işleri için çok kırılgan kıldığını düşünmesine rağmen Luca beni gelişmelerden haberdar etti."

Nik ona baktı ve "İkiz bebek bekliyorsun" dedi.

Ana hiç etkilenmeden gülümsedi. "Ve hâlâ dikkatle takip ediyorum."

Bu durum masada birkaç hafif kıkırdamaya neden oldu.

Lacey derin bir nefes verdi ve omuzlarını silkti.

"Aman Tanrım," dedi. "Bütün o testosterondan sonra bir kadeh şaraba ihtiyacım var."

Gabriel homurdandı. "Kral ile evlenmeyi sen seçtin."

"Ve hayatta kaldı," diye karşılık verdi. "Zar zor."

Bu durum gerginliği azalttı ve Ana güldü.

Lacey, Ana'nın karnını okşadı. "Tamam. Savaş muhabbetini bırakalım. Şimdi de kaçırma veya ortalığı havaya uçurma gibi şeylerden bahsetmeyelim. Mesela bebeklerden."

"Evet, bu iyi bir fikir," dedi Ana elini karnına koyarak.

Lacey sözlerine şöyle devam etti: "Tacoma'nın çocuk yetiştirmek için mükemmel bir yer olduğuna eminim. Horsehead Körfezi'ndeki Gig Harbor Yarımadası'nın ne kadar muhteşem olduğunu okudum;

su, ormanlar, mahremiyet. Tüm bu Delgado kabusundan çok uzakta."

"Ve güvenli," dedi Conan, sanki önemli olan tek şey buymuş gibi.

Ana'nın gözleri parladı. "Bizi ziyaret etmen ve ailenin geri kalanıyla tanışman gerekecek."

Nik hiç tereddüt etmeden araya girdi: "Lacey, ben veya devasa bir Karanlık Madde gücü olmadan hiçbir yere gitmez."

Ana ona bir bakış attı. "Sen de gelebilirsin, biliyorsun. Şehirdeki tüm bu karmaşadan uzaklaşman sana iyi gelir."

"Hayır," dedi kesin bir dille. "Hamilesin. *Bu karmaşayı* yanımda getirmek istemiyorum. Sen ve Thorin kardeşler ortalıkta görünmüyorsunuz. Gözden uzak, gönülden uzak—böylece kimse sizi kullanarak Sendikaya veya bana ulaşamaz. Ve ben de bunu böyle tutacağım."

Lacey güldü. "Gördün mü? Dünyanın en kontrolcü adamı o. Onun haberi olmadan tuvalete bile gidemiyorum."

Nik, ayakta dururken bunu inkar etmedi. "Gözlerimin senin üzerinde olmasından hoşlanıyorum."

Lacey başını geriye doğru eğerek inledi. "Ugh, çok abartıyorsun."

Nik sırtı, tüm dikkati ondaydı.

"Yemek yaparken şarkı söylemeni izlemeyi seviyorum. Yoga hareketlerini yapmanı izlemeyi de. Ve özellikle de ben çok meşgul olduğumu ve fark etmeyeceğimi düşündüğün zamanlarda kendine dokunmanı izlemekten çok zevk alıyorum."

Birisi gerçekten boğuldu.

Nik sakın bir şekilde, "Ve bana ait olan şeye dokunmanıza izin verdiğim için minnettar olmalısınız," diye ekledi.

Lacey tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Benim vajinam senin değil."

Gabriel irkildi. "Aman Tanrım—"

"Seni vajinam ele geçirdi," diyerek sözlerini tamamladı.

Oda kontrolünü kaybetti.

"Tanrım," dedi Gabriel yüzünü ovuşturarak. "Dünyayı korkaklar yönetiyor. Biz sadece yöneticiymiş gibi davranıyoruz."

Nik, Lacey'i ensesinden yakalayıp kendine doğru çekti ve kimin izlediğini umursamadan onu sert ve müstehcen bir şekilde öptü.

Ayağa kalktım. "Pekala. Yeter."

Nik onu bıraktı ama kolunu beline doladı.

Nik'e, Lach'e ve sonra da Gabriel'e baktım. "Bu gece Xyst'i idare etmeye hazır mısınız?"

Gabriel sırttı. "Her zaman."

"Güzel. O halde işimiz burada bitti."

Dosyayı aldım ve masanın etrafından dolaşarak Ana'ya doğru yürüdüm, neredeyse herkes ayağa kalkmıştı. Birlikte çok şey yaşamıştık, ziyaretimizin bir selamlaşma ve el sallamayla sona ermesine izin veremezdik.

"Seni görmek güzel, Ana. Tatillerde şehre gelebildiğine sevindim," dedim, omzunu hafifçe sıkarak. "Ve bu adamın sana bakmasına da sevindim." Döndüm ve Conan'ın sırtına vurdum. "Harika bir baba olacaksın."

Conan gülümsedi. "Teşekkürler dostum. Öyle yapmayı planlıyorum."

Ana döndü ve ben düşünmeden kollarımı açtım. O da kollarıma girdi ve beni her zaman yaptığı gibi sıkıca kucakladı. Acaba bir kadına bir daha ona güvendiğim gibi güvenebilecek miyim diye düşündüm.

"Senin adına gerçekten çok mutluyum," diye fısıldadım. "Umarım çocukların da tıpkı senin gibi olur."

Geri çekildi, yüzünde bir gülümseme, gözlerinde ise yaşlar birikmişti. "Bu benim için çok şey ifade ediyor, Lucian."

Nik, Lacey'i öne doğru yönlendirirken, Ana'ya başını eğdi. "Seni, Lacey'i ve Conan'ı evime geri gönderiyorum. Dinlenmeniz gerekiyor. DarkMatter'daki en iyi adamlarımdan biri olan Henri, aşağıda sizi bekliyor. Bu yüzden, kumarhaneye inmeden önce sizi dışarıya kadar uğurlayacağım."

Ana gözlerini devirdi ama ofisten çıkarken itiraz etmedi.

Lach anahtarlarını bana uzattı.

"Yarın saat beşte benim evimde ol, böylece son dakika detaylarını görüşebiliriz," dedim.

"Anladım."

Gabriel bana iki parmağıyla selam verdi. "Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma."

"Bu, seçenekleri daraltmıyor," dedim ve bu onun kıkırdamasına neden oldu.

Resepsiyon alanında diğerklerinin yanına vardığımda asansör kapıları çoktan açılmıştı. Hep birlikte içeri girdik, kızlar çocuk odasının renkleri hakkında sohbet ediyordu. Aklım çoktan, bana birçok yönden iz bırakmış olan o ateşli küçük tilkideydi. Yarın akşamın bir an önce gelmesini dört gözle bekliyordum.

On İkinci Bölüm

saatlerdi Yılbaşı arifesinde öğleden sonra geç ve zamanın nasıl geçtiğini hiç bu kadar fark etmemiştim.

Bu saçma rahibe oyununa daha fazla katlanmak zorundaydım. Akşam yedi bir an önce gelsin istiyordum.

Banyo suyunun sıcaklığı omuzlarımı rahatlatmıştı, suya kattığım yumuşak çiçek kokusunu içime çekerken daha da derine indim. İnsanı güzel hissettiren türden bir kokuydu. Bacaklarımın derisi pürüzsüz ve dokunulabilir hale gelene kadar jilet tıraş ettim; dans etmeye ve belki daha fazlasına hazır bacaklar. Manhattan'ın en ünlü sosyetiklerinden biriyle yılbaşı gecesi dışarı çıkmanın nereye varacağını kim bilebilirdi ki?

Birlikte hazırlanma düşüncesiyle gülümsedim. Sofia ve Margaretta en iyi makyaj malzemelerine sahip olacaklardı; müzik çalacaklardı, şarap içecektik ve eğlenecektik. Diğer kızlarla sadece takılabildiğimden beri çok uzun zaman geçmişti; koruma yoktu, kurallar yoktu, her hareketimi izleyen kimse yoktu. Bu gece normal olacaktım.

Saçlarım kalın bir bakım maskesinin altında başımın tepesine toplanmıştı. Kıvrık saçlarım normal bir günde bile kabus gibiydi ve bu gece onları yönetilebilir hale getirmem gerekiyordu; kaçarken bir peçenin altına sokabileceğim, ama yine de pürüzsüz ve dolgun

görünecek, sanki çim biçme makinesiyle güreşmişim gibi durmayacak bir hale getirmem gerekiyordu.

Ayak parmaklarıma bakarak gerindim, çeneme kadar suya daldım ve kendimi nefes almaya zorladım. Bu gece işler yolunda gitmeliydi. Biraz iyi karma hak etmişim.

Gergindim. Tabii ki. Sadece bir aptal gergin olmazdı.

Ama içten içe, hazırdım...

İspanya bir kafes gibiydi ve geri dönmeyecektim. Babamdan kaçmak için ülkeyi otostopla geçmek zorunda kalsam da yapardım. Üç işte çalışıp birinin kanepesinde uyumak zorunda kalsam da sorun değil. Kırılgan değildim. Sadece artık yeter demişim.

Aklım hemen kilisedeki adama gitti.

Bundan nefret ettim.

Günler geçmişti ve gözlerimi kapattığımda onu hâlâ görmeden edemiyordum. O kaş çatması. Bana bakış şekli, sanki hiçbir şeye inanmıyormuş gibiydi; ne kutsal eyleme, ne de babamın gururla gösterdiği sessiz, tatlı kıza.

Ve elleri.

Tanrım. Elleri kocamandı. Beni yakaladı ve sanki her hareketimi, istesem de istemesem de kontrol edebiliyormuş gibi hareket ettirdi. Ve akıl almaz bir nedenden dolayı, bundan çok hoşlandım. Onunla mücadele etmekten hoşlandım—göz bebeklerinin arzuyla nasıl büyüdüğünü. Eminim ki partnerine hükmedebileceği sapkınlıklardan hoşlanan bir tipti. Beni omzuna attıktan sonra, o kocaman ellerinden biriyle yerimde tutarken, parmaklarının bacaklarımda en üst noktaya sıkıca yerleştiğini biliyor muydu diye merak etmeden edemedim.

Ve bu adama olan tuhaf takıntımı daha da kötüleştirmek için, babamın korumasıyla benim arama girmişti. Benim için risk almıştı. Ona haddini bildirmeye çalışan tuhaf bir kız için. Mantıklı değildi.

O gece yaşanan hiçbir şey mantıklı değildi.

Onunla savaşıyordum çünkü bir yabancının beni bir çuval patates gibi kiliseden sürükleyip çıkarmasına izin vermeyecektim. Ama zihnimin sapkın bir yanı, eğer beni almasına izin verseydim ne olacağını merak etmişti. Beni öldürürdü, satardı, en muhtemeli buydu. Yine de vücudum o sinir bozucu şeyi yapmıştı, beynim farkına

varmadan önce içime doğru bir karıncalanma hissi, alçak, hain bir sıcaklık şoku göndermişti.

Elbette, bu türden ani bir çekim uyandıran ilk kişi, gece yarısı beni kaçırmaya çalışan bir haydut olmuştu.

Mükemmel.

Derin bir nefes verdim ve kendime yüzüncü kez bunun önemi olmadığını söyledim. Bu geceden sonra gidecektim. Babam beni bulamayacaktı, beni kullanarak ona ulaşmaya çalışan adamlar da bulamayacaktı.

Belki de Sofia'yı o geceyle ilgili, silahlı adamlarla ilgili önceden uyarmalıyım.

Ama ben öyle yapmadım. Bu gecenin sade olmasını istedim. Hayatımda korku, sırlar ve kontrolle iç içe olmayan tek bir kişiye ihtiyacım vardı.

Sofia her zaman cesur bir kızdı. Şımarıktı, evet, ama zekiydi; yetişkinler onu korkutmaya çalıştığında gözünü kırpmayan türden bir kızdı. Babamdan kesinlikle hoşlanmıyordu ve ona karşı koymamda bana yardımcı olmayı bir eğlence haline getirmişti.

Bu bile, bu geceki planın işe yarayacağına dair güvenimi artırdı.

Suyun altına girdim ve saç kremini gevşetmek için parmaklarımı saçlarımdan arasından geçirdim, ardından el tipi püskürtücüyle duruladım.

Bu gece doğum günümdü. Yirmi iki yaşım. Ve tek bir kişi bile bunu kutlamadı. Babam da, personel de, hiç kimse. İspanya'ya dönüşümü 1 Ocak'a, sanki takvimdeki sıradan bir günmüş gibi planlamıştı. Ama New York Belediye Başkanlığına adaylığını açıkladığı günden beri pek de babacan bir tavır sergilememişti. Bu yüzden unutkanlığı beni şaşırtmamalıydı. Beni çok da rahatsız etmedi, çünkü bu yılki doğum günüm hayatımın geri kalanının ilk günüydü. Yeni hayatımın. Ve başkalarının hatırlayıp hatırlamamasına bakmaksızın, onu unutulmaz kılmaya kararlıyım.

Su soğumuştur ve cildim kırıkmıştı. Gitme vakti gelmişti. Ayağa kalktım, küveti boşalttım ve hızla hareket ettim. Saçlarımdaki düğümleri hızla taradım, kuruttum ve Gracie Mansion'da bulduğum bir maşa ile yumuşak bukleler yaptım.

Önce kaçış planlarıma uygun giyindim: sıcak koşu kıyafetleri, kalın çoraplar ve botlar. Pratik ve koyu renkli.

Ardından İspanya'dan ayrılmadan önce aldığım çapraz askılı çantayı hazırladım, pasaportumu ve az miktardaki paramı içine koyduktan sonra başımdan geçirdim.

Telefonumu evde unuttum.

Takip yok. Sinyal yok. Bir devlet görevlisinin beni bulmak için kullanabileceği *hiçbir* konum servisi yok. Mesajlarımı sildim ve telefonu da sıfırladım; Sofia'ya veya plana beni bağlayabilecek her şeyi sildim. Tuvalet kağıdına sarıp çöpe attım. Muhtemelen paranoyaktım, ama paranoya beni bu kadar uzun süre hayatta tutmuştu.

Sonunda Karmelit rahibe kıyafetini giydim.

Babamın çok sevdiği kostüm.

Saçlarımı arkaya doğru topladım, iyice gizledim ve aynadaki yansımama baktım, yüz ifademi donuklaştırmaya çalıştım. Bu geceki heyecanım ya da hırsım yoktu.

Ardından çatı katının ortasındaki özel asansöre doğru yürüdüm. Güvenlik görevlilerinden biri kaşlarını çatarak bana döndü.

Gösteri zamanı.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu, düğmeye basarken sesindeki rahatsızlık açıkça belliydi.

"Evet, teşekkür ederim," dedim tatlı bir sesle.

"Pekala, şu işi bitirelim artık."

Asansör kapıları hafif bir gürültüyle kapandı ve aşağı inmeye başladık.

"Memur Douglas," dedi otoriter bir tonla, sanki ondan etkilenmem gerekiyormuş gibi.

Ona şöyle bir baktım, sonra da dümdüz karşıya baktım. Kırklı yaşlarının ortalarındaydı, saçları dökülmeye başlamıştı, dövüşmeyi bırakmıştı ve ucuz, resmi görünmeye çalışan üniformasının düğmelerini geren bir göbeği vardı. Belinde bir tabanca, bir cop ve

kelepgeler vardı; dikkat eden herkese *güvensizliği* haykıracak kadar çok teğizat.

Sorun tam olarak buydu.

O, adeta neon bir tabela gibi göze çarpıyordu. Gerçek bir tehdit onu yarım saniyede fark eder ve silahını çekmeden önce etkisiz hale getirirdi. Babamın sadece görünüş olarak uygun adamları işe alma konusunda bir yeteneği vardı.

Douglas ağırlığını değiştirdi. "Pekala, Rahibe," dedi. "İşte bu iş şöyle yürüyecek."

Katlanmış ellerime baktım.

"Plana sadık kalacaksın. Etrafta dolanmayacaksın. Oraya vardığımızda seni görebileceğim yerde kalacaksın."

Başımı hafifçe salladım.

"İçki içmeyeceksin. Ve Noel gecesi Fred'le yaşananlar gibi hiçbir sorun çıkarmayacaksın."

Bu benim dikkatimi çekti.

Bakışlarımı onun gözleriyle buluşturacak kadar kaldırdım. "Fred'e hiçbir şey yapmadım."

Burun kıvırdı. "Eğer gece geç saatte dışarı çıkıp dua etmekte ısrar etmeseydin, bunların hiçbirisi olmazdı."

Derin bir nefes aldım ve sesimi sakın tutmaya çalıştım. "Babam, kızını kaçırmayı iyi bir fikir olarak gören adamları kendine çekmeseydi, en başından beri hiçbir sorun olmazdı."

Çenesi kasıldı. Benim ukalalığım onu sinirlendirmişti. Onun gibi erkekler buna asla tahammül etmezdi.

Başımı hafifçe yana eğdim ve ses tonumu yumuşattım. "Senin için dua edeceğim," diye ekledim. "Öfke ruha çok ağır gelir."

Bu onu susturdu. Rahatsız görünüyordu, bu da küçük bir zaferdi.

Asansör garaja açıldı ve ben de onu takip ederek motoru çalışır halde bekleyen şehir arabasına doğru ilerledim. Şoför—daha genç bir güvenlik görevlisi—arka kapıyı sessiz sedasız açtı.

Arabaya binerken, "Hoboken," dedim. "İşte adres."

Gazeteyi aldı, şöyle bir göz attı, sonra sürücü koltuğuna geri döndü.

Douglas trafikle ilgili bir şeyler mırıldanarak ön yolcu koltuğuna oturdu ve ben de yumuşak deri koltuğa yaslandım.

İki muhafız. Bu işleri biraz daha zorlaştırdı ama babam onların gözden uzak duracaklarına söz vermişti. İstenmeyen bir dikkat çekmek istemiyordu.

Radyoda neşeli bayram müzikleri çalarken, içimde gerginlik hissediliyordu. Yüz ifademi nötr tutmaya ve duruşumu gevşetmeye zorladım; tam olarak yapması gerekeni yapan bir kızın görüntüsüydü bu.

Babam hâlâ benim sahibi olduğunu sanıyordu. İspanya'nın beni kontrol edilebilir hale getirdiğini düşünüyordu. Manastırdan kaçışımdan beri bunu planladığımdan haberi yoktu.

Sofia, olayın tamamını bilmeden de olsa, kaçışımı mümkün kılmıştı.

Babamın ailesinin herhangi bir şeyden şüphelenmesi için hiçbir sebep yok.

Akıllı.

Şehrin renkli camlardan akıp gidişini izlerken planımı yüzüncü kez gözden geçirdim. Seçtiğim taş bina, Sofia'nın teyzesinin Hoboken'deki evinden birkaç blok ötedeydi; sakin bir sokak, yan tarafı saran geniş bir ön veranda. Kaldırımdaki çatlaklara kadar her yerini haritalandırmıştım.

Plan basitti.

Beni ön tarafa bırakırlardı. Verandaya doğru yürür, döner, el sallar, sonra da kararlı bir şekilde yan taraftan aşağı inerdim. Hiç tereddüt etmeden. Sonunda, kısa bir merdiven arka tarafa çıkıyordu.

Evlerin arkasında, dar bir servis yolu doğrudan bir sonraki sokağa uzanıyordu.

Gördüğüm ilk çöp kutusuna bu alışkanlığımdan vazgeçer ve kaçırdım.

Bu sprinti o kadar çok kez prova etmişim ki ezberlemiştim. Sola dön. Sonra sağa. Üç ev say. Bahçeden geç. Geriye bakma.

Tek değişkenler köpekler ve komşulardı.

Yakalanırsam, aptal numarası yapardım. Kaybolmuş gibi. Özür dilerdim. O tatlı kız kardeş numarası beni daha kötü durumlardan kurtarmıştı.

Kucağımda katlanmış ellerime baktım ve hafif bir memnuniyet hissettim.

Sofia ile iletişime geçmek, son yıllarda yaptığım en akıllıca şey olabilir.

Seçtiğim sokağa dönerken araba yavaşladı ve sonunda kalbim hızlanmaya başladı.

Neredeyse geldik.

Araba yavaşladı, lastikler kaldırıma hafifçe sürtünerek gıcırdadı.

"Burası uygun," dedim hafifçe öne eğilerek. "Lütfen verandanın hemen yanına."

Şoför tam istediğim yere yanaştı. Geri dönmeme gerek kalmadan doğrudan kaldırıma çıkabileceğim kadar yakındı. Uzaktaki duvardan aşağıya bakamayacakları kadar da yakındı.

Mükemmel.

Douglas sinirlenerek yerinde kıvrandı. "Burası doğru yer olduğundan emin misin?"

"Evet," dedim nazikçe. "Arkadaşımın teyzesi burada yaşıyor."

Kapıyı açarken gülümsedim, onun çıkmasını beklemedim bile.

"Bu akşam beni arabayla getirdiğiniz için teşekkür ederim," diye ekledim. "İkiniz de çok naziktiniz."

Şoför bana doğru bir bakış attı, ancak iki adamdan hiçbirisi arabadan inmek için çaba göstermedi.

"Çok uzun sürmesin," diye çıkıştı Douglas. "İşin bitene kadar burayı gözetim altında tutacağız."

"Elbette," dedim. "Çok uzun kalmayacağım. En fazla bir saat."

Şoför tereddüt etti. "Şey... ııı..." Boğazını temizledi. "Annem için dua eder misiniz?"

Douglas ona dik dik baktı. "Aman Tanrım, dostum."

"Hasta," diye mırıldandı şoför.

Anında yumuşadım. "Tamam," dedim. "Bir dahaki sefere kiliseye gittiğimde onun için bir mum yakacağım ve tamamen iyileşmesi için dua edeceğim."

Omuzları gevşedi. "Teşekkür ederim, Rahibe."

"Mucizeler her zaman olur," dedim. "Sadece inanmanız gerekiyor."

Douglas homurdandı. "Pekala. Başla."

Kabalık. Kapıyı sertçe kapatıp kaldırıma çıktım, soğuk burnumu yakıyordu. Araba rölantide çalışıyordu, farları hâlâ açıktı. Kısa yoldan

verandaya doğru yürürken, gözlerinin arkamda olduğunu hissediyor ve acele etmemeye çalışıyordum.

Merdivenlerin tepesine vardığımda döndüm ve hafifçe el salladım.

İyiyim. Yerinizde kalın.

Douglas el sallamadı. Şoför salladı.

Verandaya çıktım, sonra döndüm ve evin yanından yürüdüm.

Acele etmeyin.

Birkaç pencerenin önünden geçerken gölgeler beni yuttu. Nefesim kulaklarımda çok gürültülü geliyordu. Sakin kalmak için adımlarımı saydım.

İleride, dar merdiven arkaya doğru iniyordu.

Onları ikişer ikişer aldım, botlarım yıpranmış betona sessizce bastı, hızla ilerledim ve evlerin arkasındaki ara sokağa girdim.

Burada, rüzgarın çöp kutusu kapaklarını hışırdatması dışında, sessizlik hakimdi. Bir yerlerde, duvardan hafifçe bir radyo sesi geliyordu ve uzaktan bir araba kornası duyuluyordu.

Durmadım.

Hareket etmeye devam ederken ellerim önce peçeyle uğraştı, nefesim çok hızlandı. İğneler bana direndi, saçlarıma takıldı ve bir tanesi kafa derimi çizdiğinde içimden bir inilti çıkardım. Cübbe katmanları ağırdı ve işbirliği yapmıyordu, onlardan kurtulmak için kıvrıldığımda kollarımı takıyordu, yavaşlamayı reddediyordu.

Son parçayı da zar zor çıkardığımda kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu. Hepsini top haline getirip en yakın çöp kutusuna iyice tıktırdım, kapağını da gürültü yapmamasına dikkat ederek yavaşça kapattım.

Ancak o zaman havalandım.

Ciğerlerim yanarken, ara sokakta hızla koşarken ayaklarım kaldırıma sertçe çarptı. Sola. Sağa. Üç ev say.

Bir köpek havladı.

Yüksek sesli. Yakın.

Bok.

Kollarımı daha hızlı hareket ettirerek koştum, botlarım nemli betonda hafifçe kayarken, bir şey hırılayarak bana doğru hızla yaklaşıyordu.

Tam köpek atılmak üzereyken yönümü değiştirdim ve tasma aniden gerilerek köpeği havada geriye doğru çekti. Köpek, kaçarken öfkeli bir havlamayla tasmanın ucuna çarptı, gerildi ve ısırmaya çalıştı.

Arkama bakmadım.

Bir sonraki ara sokak beni Sophia'nın teyzesinin mahallesine çıkardı ve orada yabancı görünmemek için adımlarımı yavaşlatıp yürümeye başladım. Dikkatsiz davranmayı göze alamazdım.

On Üçüncü Bölüm

Sonunda, sokak görünümü haritasından ezberlediğim evi gördüm. Sofia'nın teyzesinin evi ısıltı ısıltı, pencerelerden sıcak bir ışık süzölüyordu.

Her şey bittiği için ellerim titreyerek merdivenlerden çıktım ve zili çaldım.

Kapı aniden açıldı.

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı Sofia, beni yakalayıp içeri sürüklerken. "Geldin!"

Gülmekten nefes nefese kalmıştı; tıpkı hatırladığım gibiydi ama aynı zamanda hiç de öyle değildi. Daha uzundu, sanki istese podyumda yürüyebilecekmiş gibi zahmetsizce güzel görünüyordu. Hâlâ gürültölüydü, hâlâ özür dilemeyen bir tavrı vardı ama şimdi onda daha önce olmayan bir incelik vardı.

"Parti başlasın!" diye seslendi arkasından, bizim yaşlarımızda bir kız elinde bir kadeh şarapla.

Sofia beni evin içine doğru çekerek mutfak masasındaki yaşlı bir kadını işaret etti ve "Bu benim kuzenim Margaretta," dedi. "Bu da teyzem Teresa."

Teresa sıcak bir gülümsemeye, "Siz Scarlett olmalısınız. Hoş geldiniz." dedi.

Daha merhaba bile diyemeden Sofia tekrar kollarını bana doladı ve sanki gerçek olduğumdan emin olmak istiyormuş gibi sıkıca sarıldı.

Ve işte böylece, yeniden eski dostlar olduk.

Sofia sonunda geri çekildi, ellerini omuzlarıma koydu ve gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. "İnanılmaz görünüyorsun," dedi. "Ayrıca, vay canına. Gerçekten buradasın."

"Biliyorum," dedim nefes nefese. "Bunun işe yaradığına inanamıyorum."

Gülümsedi. "Sana bir kadeh şarap alalım ve hazırlanmak için yukarı çıkalım. Bütün geceyi planladım, artık acele etmeliyiz."

Onunla burada olduğuma, hayatımı gerçek zamanlı olarak yeniden kurduğuma hâlâ inanamıyordum.

Ona doğru uzandığımda, bir yandan sessizlik beklerken, hiç tereddüt etmeden hemen cevap verdi. Sadece *gel*. Şimdi burada, elleri kollarımda dururken, doğru kişiye güvendiğimi biliyordum.

Bir zamanlar ayrılmaz ikiliydik. Geceleme partileri, paylaşılan sırlar ve ilk küçük isyanlarımız. Sofia her zaman cesur olan, dünyayı kendisine ayak uydurmaya zorlayan kişiydi. Ben ise daha ölçülü olan, izleyen ve öğrenen kişiydim.

Sonra annem öldü ve İspanya'ya taşındım.

Şimdi ise, tek bir kucaklaşmayla her şey silinip gitmiş gibiydi.

Bana bir kadeh prosecco doldurdu ve elimi tutarak beni merdivenlere doğru çekti.

"Gel bakalım, tam sana göre bir elbise ve topuklu ayakkabım var. İnan bana, kimse seni rahibe sanmayacak."

Güldüm ve onun beni sürüklemesine izin verdim.

Uzun zamandır ilk defa tam olarak olmak istediğim yerdeydim.

Sonraki bir saat en güzel şekilde birbirine karıştı; saç maşaları ısındı, makyaj kutuları, paletler ve fırçalar her yere dağıldı, seçenekleri tartışırken kıyafetler yatağın üzerine atıldı. İşimiz bittiğinde, Margaretta'nın eski yatak odası adeta bir ihtişam bombası yemiş gibiydi.

Sofia kadehlerimizi prosecco ile doldururken Margaretta da çalma listesini sonuna kadar açtı ve bu karmaşanın içinde Sofia benim için mükemmel küçük siyah elbiseyi buldu. Kısa, hafif ısıtılı, kıvrımlarımı saran bir elbiseydi; Yılbaşı gecesi kendimi tehlikeli hissettirecek kadar

cüretkardı. Margaretta saçımı düzeltirken Sofia da makyajımla uğraştı ve beni neredeyse tanıyamayacak kadar güzel bir dumanlı göz makyajı yaptı.

Bütün zaman boyunca konuştuk. Güldük. Birbirimizi motive ettik. Manhattan'dan ayrıldığımdan beri kaçırdığım her şeyi bana anlattılar; kim kiminle yatıyordu, kim para için evlenmişti, kim kamuoyu önünde rezil olmuştu. Sofia, elbette, birlikte okula gittiğimiz insanlar hakkında her detayı biliyordu, ikisi de zengin ve ünlülerin iç yüzünü biliyordu. Margaretta ise Miami'den ve şehre geri dönmek için can attığından yakınıyordu.

Sofia benim tam olarak kim olduğumu açıklamaktan kaçındığı için Margaretta bana Sofia'nın arkadaşlarından biriymişim gibi davrandı ve ben de onu düzeltmedim.

İkinci kadeh proseccoyu içtikten ve aynada kendime son kez baktıktan sonra, güvenlik görevlilerini tamamen unuttuğumu fark ettim.

Pekala. Artık bu onların sorunu.

Sofia sonunda telefonunu alıp Uber çağırdığında, biz de paltolarımızı giyip çantalarımızı kaptık ve gece bize ne getirirse getirsin, yüzümüz kızarmış, heyecan dolu ve hazır bir şekilde kapıdan çıktık.

On Dördüncü Bölüm

Şık bir Midtown barı ve dans kulübü olan West Fifty-Seven'in ,
önünde akşamın bu erken saatlerinde bile, sokağın yarısına kadar uzanan bir kuyruk vardı. Yılbaşı gecesi, müzik, alkol ve sıfır sorumluluk isteyen herkesi bir araya getirmişti.

Uber'den iner inmez on adım atmıştık ki, güvenlik görevlisi elini kaldırıp kalabalığa bağırdı.

"Ana kat tamamen dolu."

Sofia yavaşlamadı ve doğruca onun yanına yürüdü. Eğildi, sanki onu sonsuza dek tanıyormuş gibi adını söyledi ve yanağından öptü.

"Yukarıdaki özel etkinlik için buradayız."

Yüzünde bir anlık tanıma ifadesi belirdi ve geniş bir gülümsemeyle, "Geç kaldın," dedi.

"Biliyorum," dedi. "Beni cezalandırmayın."

Güldü, ipi çözdü ve arkamızdaki sıra yokmuş gibi bizi geçirdi.

Margaretta sevinçle bağırdı: "Bu asla eskimez."

İçeri girince ilk önce müzik çalmaya başladı; göğsünüzde titreşen türden bir bas sesiydi. Mekan tıklım tıklım doluydu ama henüz dağınık değildi. Her yerde güzel görünümlü insanlar vardı. Ceketler sandalyelerin üzerine atılmıştı ve kızlar çoktan yalınayak yerde dans ediyordu.

Sofia hemen bir barmene işaret etti.

"Merhaba Brandon. Üç limonlu shot," diye emretti ve telefonunu taratması için ona uzattı. "Ve lütfen hesabımı açık tutun."

Sırıttı ve başını sallayarak hızla hareket etti. Barda kadehleri geri uzattığında Sofia onlara bakmadı bile. Birini alıp bana uzattı.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım, bir an için şaşkınlık içinde kaldım.

"Hatırladın," diye kekeledim.

"Elbette yaptım," diye omuz silkti, sanki çok açık bir şeymiş gibi. "Unutacağımı mı sandın?"

Margaretta sıırıttı. "Yılbaşı gecesi doğum günü kutlamak bir nevi ikonik bir şey."

"Tam olarak değil," dedim bardağı kaldırarak. "Aslında 1 Ocak. Gece yarısından birkaç dakika sonra doğdum."

Margaretta güldü. "Daha da iyi. Dünyaya muhteşem bir şekilde geldin. Her yıl havai fişek bile izliyorsun."

Sofia kadehini kaldırdı. "Doğum günü kızına!"

"Kötü kararlara şerefe!" diye kıkırdadı Margaretta, önceden yaptığımız içki sohbetinden zaten keyifli bir haldeydi.

Gülümsedim ve bardağımı onlarınkine tokuşturup bir dikişte biramı bitirdim. Tatlı. Ekşi. Bitti.

Hemen ardından bir başka tur daha geldi; bu seferkini, yılbaşı gecesi projesi olarak bizi seçmiş gibi görünen bir grup adam hazırladı.

"Yeni yıla az kaldı, kutlu olsun," dedi içlerinden biri. "Bizden."

En uzun boylu adamdan bardakları aldık, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Sofia bardağını benimkine tokuşturdu. "Ne kadar misafirperver!"

Güldüm ve içki içtim.

Barın tamamı, harika vakit geçiren ve müziğin üzerinde bağırان insanlarla doluydu. Sarı saçlı ve koyu mavi gözlü bir adam elimi tuttu ve beni dans pistine çekti, ritim hızlandıkça beni kolayca kendine doğru çekti.

Karşı koymadım. Eğildim.

Elleri belime yerleşti—kendinden emin, sıcak, açıkça ilgili—ama beni sıkıştırmadı ya da daha fazlasını istemedi. Kalçalarımız ritme uyarak birlikte hareket ettik, duyamadığım bir şeye gülerken ağzı

kulağıma çok yakındı. Sarılmak, istenmek ama sahiplenilmemek iyi hissettirdi.

Bunu özlemiştim. O samimi yakınlığı. Birinin karşılık beklemeden benimle birlikte olmak isteme biçimini. Hiçbir gösteri yok. Hiçbir yükümlülük yok. Sadece bir dans.

Şarkı bittiğinde gülümsedim, kollarından sıyrıldım ve adımı sormasına fırsat vermeden kalabalığın arasına karışıp kayboldum.

İstenilmek hoşuma gidiyordu.

Ayrıca ne zaman kalacağımı ve ne zaman ayrılacağımı seçmeyi de seviyordum.

Bir adam benimle iki şarkı boyunca dans etti; elleri kibar, gözleri takdir doluydu. Öpüşmek için yaklaştığında gülümsedim, avucumu göğsüne bastırdım ve geri çekildim.

"Banyo," diye fısıldadım.

Anlayışla başını salladı ve ben tekrar kalabalığın arasına karıştım.

Elime bir içecek daha geldi. Başka bir yüz. Başka bir gülümseme.

İyi davrandım. Her zaman kibardım. Eğlenceli kalması için yeterince flört ettim, asla bir şey vaat edecek kadar değil. O geceki çizgim buydu ve aynen öyle kaldım.

Bu gece, amaç seks değildi.

Hareket etmektir. Dikkat çekmek ve hayatıma kendi şartlarımla başlamak.

Hepsi de yakışıklı ve terbiyeli adamlardı. İçki ısmarlamayı, dans etmeyi ve ellerini olması gereken yerde tutmayı bilen türden adamlardı.

Ama nedense, hiçbiri kiliseden gelen adam kadar midemi bulandırmadı.

Aklıma sürekli gelmesinden nefret ediyordum.

Farkında olmadan anılar zihnime süzüldü: ellerinin kalçalarımda olması, beni yerime sabitlediği zamanki vücudunun sıcaklığı. Kokusu—temiz, erkeksi, altında topraksı bir şey.

Korkutucu.

Ve evet, baştan çıkarıcı.

O kadar güçlü bir adamın yanına bile yaklaşmamalıydım. Muhtemelen parmaklarını şıklattı ve uzun boylu sarışın kadınlar sıraya girdi; neye bulaştıklarını tam olarak bilen ve bunu isteyen kadınlar.

Olayın etkisini üzerimden attım ve son bedava içeceğimi bitirdim. Sofia beni barın yakınlarında buldu, saçları dağınık, gözleri ışıltılı. "Harika gidiyorsun," dedi. "Ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum."

"Tekrar teşekkür ederim Sofia," dedim ona yandan sarılarak. "Eve dönmek ve babamın etkisinden kurtulmak çok iyi hissettiriyor."

Gözlerini devirdi. "Tam bir dolandırıcı."

Margaretta bizi buldu ve üçümüz gevşek bir daire oluşturarak birlikte dans ettik, güldük, birbirimize çarptık ve kötü bir şekilde şarkılara eşlik ettik.

Bir tur daha atış yapıldı.

Kendimi rahat ve keyifli hissediyordum, bu yüzden kendimi sansürlemeyi bıraktım.

Sofia kararlı bir şekilde ellerini çırttı. "Tamam. Yeter artık, gitmemiz gerekiyor."

Margaretta inledi. "Neden?"

"Çünkü bir sürprizim var."

Onunla birlikte inledim. "Ama burayı seviyorum. Gece yarısına yaklaşıyor ve yıla bir öpücükle başlamayı umuyordum."

"Endişelenme, ve unutma ki ben her zaman haklıyım," dedi Sofia. "Montlar. Şimdi. Gitmemiz gerek."

Dışarıda soğuk iyice kendini gösterdi, kalbimin hâlâ hızla çarptığını fark edecek kadar kendime gelmemi sağladı—korkudan değil, heyecandan. Daha kaldırıma bile varmadan bir taksi geldi.

İçeride Sofia arkasına yaslandı ve sanki bütün gece bu anı beklemiş gibi gülümsedi.

"Black Ledger'a gidiyoruz."

Ne olduğunu ya da nerede olduğunu hiç bilmeden gözlerimi kırıştırdım.

Margaretta'nın gözleri faltaşı gibi açıldı ve eliyle ağzını kapattı. "Bunu yapmadın!"

"Ah evet, yaptım!" diye çığlık attı Sofia, adeta titriyordu. "Hayatının en güzel zamanı olacak. Ben sürekli gidiyorum."

Margaretta başını salladı. "Geçen hafta bahsettiğinde şaka yaptığını sandım. Ama evet, ben de varım."

"Burası neresi?" diye sordum, zaten bilmek istemediğimden şüpheleniyordum.

Sofia, sanki Met Gala'ya davetiye gönderiyormuş gibi, "Bir seks kulübü," dedi.

"Bu tamamen rızaya dayalı bir süreç," diye devam etti. "Hiçbir baskı yok. İstemediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsiniz. Dans edebilirsiniz, izleyebilirsiniz, öpüşebilirsiniz, ne iyi geliyorsa onu yapabilirsiniz."

Elimi sıktı. "Seni tehlikeli bir yere götürmezdim."

Ona inandım.

Sorun bu değildi.

Madrid'de seçim özgürlüğü yoktu. Orada her şeyin bir bedeli vardı, beklentiler kurallar kılığında gizlenmişti. Bunun farklı olduğunu biliyordum ve Sofia da baskı yapmıyordu.

Aslında evet demek istemiyordum ama onun dünyasında yeri olan biri olarak görülmemi istiyordum, bir yardım vakası olarak değil. Ona, onun bana güvendiği gibi benim de ona güvendiğimi göstermek istiyordum. Minnettar olduğumu göstermek istiyordum.

Ben de gülümsedim ve "Tamam, ben de varım" dedim.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Bayılacaksın."

Taksi döndü, farları ıslak kaldırımında gezindi ve göğsümde bir şey yerleşti—tam olarak korku değil—endişe. Hayatımı kendi şartlarımla başlatma hayalim suya düşmüştü.

Kendime bunun benim seçimim olduğunu söyledim. Bir çizgi çekip, o çizginin ötesine geçip geçmeyeceğime karar verebilirdim.

Şimdilik bu yeterliydi.

On Beşinci Bölüm

Taksi, Park ve Madison arasında, Doğu 68. Cadde üzerinde, kireçtaşı sıra evlerle çevrili, sıradan bir binanın önünde durdu. Black Ledger göze çarpıyordu, ama mahalleye de uymuyordu. Cephesi çevredeki binalardan daha uzundu, taş işçiliği basamaklar veya konut detaylarıyla kesintiye uğramamıştı. Cephe daha pürüzsüz, daha düzgündü; bir evden çok, göz önünde kaybolmayı öğrenmiş eski bir kuruma benziyordu. Tabela yoktu. Piriç adres levhası yoktu. Sadece kısa bir merdivenin tepesinde, temizlenmiş, cilalanmış ve titizlikle bakımı yapılmış taşlarla çerçevelenmiş, tek bir mat siyah kapı vardı.

Hiçbir yönüyle dikkat çekmeye çalışmıyordu. Her şeyiyle gizem kokuyordu.

Sofia onu görür görmez gülümsedi. Margaretta sessizleşti, heyecanı gizlemeye zahmet etmediği sinirlerine karıştı, dizi durmadan titriyordu. Derim, soğukla alakası olmayan bir şekilde karıncalandı; mutlak kontrol üzerine kurulu yerlerde güvenmeyi öğrendiğim aynı içgüdüsel tepkiydi bu. Yatılı okuldan sonra iki yıldan fazla yaşamak zorunda kaldığım manastır gibi yerler. Burası rastgele girip, ilerledikçe keşfedebileceğiniz bir yer değildi. İçeride sizi bekleyen her şey kendiliğinden oluşmuyordu. Özenle hazırlanmış ve pahalıydı.

Sofia yerinde duramıyordu. "Tamam. Derin bir nefes al. Eşsiz bir dini deneyim yaşamak üzeresin."

Margaretta biraz fazla yüksek sesle güldü. "Kusacağım."

Sofia, çoktan kapı koluna uzanırken, "Hayır, korkmayacaksın," dedi. "Hem çok şık görüneceksin hem de korkmadığını belli edeceksin."

Kapıya dik dik baktım. Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Babam bunu öğrenirse, beni gerçekten öldürür."

Sofia bana sırttı. "Bu konuda haklısın. Onun tek derdi imajı ve Shoemaker'ın Capitol Hill'de merdivenlerden düşüp boynunu kırması *sonucu* ölmesinin ardından yapılacak özel seçimde Senato koltuğunu kazanmak."

Margaretta öne eğilerek Sofia'ya döndü. "Annem bunu *asla* öğrenmemeli."

"Aynı şey benim için de geçerli," dedi Sofia neşeyle. "Annen beni reddederdi."

Tam kaldırıma adımımızı attığımız sırada arkamızdan siyah bir sedan yavaşça kaldırıma yanaştı. Sofia hiç tereddüt etmedi. Merdivenlerden yukarı koştu, kapıya doğru ilerledi ve güvenlik panelini etkinleştirerek telefonunu tarattıktan sonra yüzünü cama doğru çevirdi. Gözlerinin üzerinden kısa bir ışık parlaması geçti. Kilit hafif bir tık sesiyle açıldı. Birkaç saniye sonra içerideydik, kapı arkamızda sorunsuz bir şekilde kapandı.

İçeri girdiğimizde, duvar aplikleriyle alttan aydınlatılan loş bir koridor önümüzde uzanıyordu. Sonundaki kapıya doğru ilerlerken, kasıtlı sessizlik göğsümde bir gerginliğe neden oldu. Yasemin ve sandal ağacının kokusu, sıcak ve samimi bir şekilde, görmezden gelinemez bir biçimde koridor boyunca bize eşlik etti.

Modern siyah bir takım elbise giymiş bir kadın masanın arkasında oturmuş, kusursuz bir gülümsemeyle bizi karşıladı. Bakımlı ve zarif görünümüyle, kısa siyah saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, makyajı kusursuzdu.

"İyi akşamlar hanımlar. Böylesine heyecan verici bir gecede bizimle birlikte olduğunuz için çok mutluyuz. Lütfen yerinize oturun, özel etkinlik belgelerini inceleyin ve sizi sağlık kontrolüne yönlendirelim," dedi ve masanın üzerinden üç tableti kaydırды.

Oturduk ve kenarlara takılı elektronik kalemleri kaldırdık.

"Bunlar feragatnamelerdir. Dikkatlice okuyun," diye uyardı kadın.

Şöyle bir göz gezdirdim. *Risk kabulü. Yaralanmadan sorumluluk yok. Onay her zaman geri çekilebilir. Güvenlik sözcükleri zorunludur.* Dil, hukuk dili gibiydi, steril bir dildi ve bu nedense tüylerimi daha da diken diken etti.

Margaretta, adeta donakalmış bir geyik gibi tablete bakakaldı.

Sofia hiç tereddüt etmedi. İmzası, gösterişli bir hareketti. "Sorun yok," diye mırıldandı sesini alçaltarak. "Kurallara takıntılılar."

Margaretta içinden "*Aman Tanrım!*" dedi ve yine de imzaladı.

Sofia, ben son sayfaya adımı yazmayı bitirmeden çoktan ayağa kalkıp yan kapıya doğru yönelmişti. İlk doğan çocuğumu başkasına devretmiş olmamayı umdum. Ama başka ne seçeneğim vardı? Değiştirme gücüm olmayan belgeleri bir saat boyunca incelemekle burada oturmaya niyetim yoktu.

Kadın tabletleri topladı ve başını kapıya doğru eğdi. "Sağlık taraması sadece birkaç dakika sürüyor. Rahatlayabilirsiniz. Bu gece çok iyi ellerdesiniz."

Birkaç dakika sonra, paslanmaz çelik tezgahlar ve yumuşak aydınlatmaya sahip şık bir odada duruyorduk. Bir hemşire sakın ve verimli bir şekilde kanımızı aldı, tüpleri etiketledi ve sonuçlarımızı kontrol etti. Yargılama yoktu. Soru yoktu. Sadece protokol.

İşlem bittiğinde, bileğime zarif bir altın bileklik takıldı.

Güvenlik kapısı açıldı ve başka bir koridordan geçerek bir soyunma odasına, günahlar için bir kostüm deposuna yönlendirildik.

Dantel, deri, ipekten yapılmış iç çamaşırları sıralar halinde asılıydı. Altın işlemeli maskeler. Taçlar. Pelerinler. Mücevher gibi dizilmiş kolyeler. Her şey sıcak ışıklar altında parılıyordu. Hayal edebileceğimden çok daha öteydi.

Margaretta donakaldı. "Aman Tanrım."

Sofia keyifle güldü. "Öyle değil mi?"

Topuklu ayakkabılarını çıkardı ve şekerçi dükkanına girmiş bir çocuk gibi neşeyle etrafta dolaşmaya başladı. "Tamam, biz kıyafetlerimizi değiştirirken kuralları tekrar edelim. Buranın adı The Black Ledger. Sadece davetle girilebilen, inanılmaz pahalı ve seçme süreci çok sıkı. Bu yüzden de çok güvenli."

Bir maske alıp ellerimde çevirdim. "Güvenli," diye tekrarladım, bunun güvenliğin tanımına bağlı olduğunu tahmin ederek.

"Öyle," dedi gayet sakin bir şekilde. "Hiçbir zorunluluk yok. Asla. Hayır dersiniz, hayırdır. Durursanız, durur. Güvenlik sözcükleri kutsal kitaptır. Şey, sahne hariç, çünkü bazen kalabalığın gürültüsünden duymak zor oluyor, bu yüzden gerekirse gerçekten bağırmanız gerekiyor."

Margaretta yutkundu. "Bir sahne mi?"

Sofia'nın gözleri parladı. "Evet! Asıl ilgi odağı burası—yuvarlak sahneli bir tiyatro. Katılmak için seçilmek çok özel bir şey. Prodüksiyon yöneticileri salonu inceliyor ve eğer beğenirlerse, sizi bir rol oynamaya davet ediyorlar." Başını yana eğdi ve fısıldadı, "Daha önce iki kez davet edildim ve size söyleyeyim, hayatımda yaşadığım en iyi seksdi."

"Bu, bir sosyal medya kraliçesi için tam da olması gereken bir şey," diye kıkırdadı Margaretta.

Başım dönüyordu ve bunun dans kulübünde içtiğimiz alkolden mi yoksa katılmak üzere olduğum şeyden mi kaynaklandığını anlayamıyordum. "Peki, davetlerini kabul ettiğinizde tam olarak ne oluyor?" diye sordum.

"Çoğunlukla sadece itaatkar olmanız gerekiyor, onlar da size rolünüzü öğretecekler." Dudaklarını ısırıp, bir an düşüncelere daldı.

"Buraya son geldiğimde tema deri ve danteldi. Ağız tıkaçları, kırbaçlar ve popo tıkaçlarıyla tam anlamıyla bir BDSM sahnesiydi. Tamamen kısıtlandığım ilk seferdi." Kendini dramatik bir şekilde yelpazeledi. "Vay canına, ne çılgın bir deneyimdi, her gün yapmak isteyeceğiniz bir şey değil ama lanet olsun—anıları sonsuza dek zihnime kazındı."

Odaya başka bir kadın girerken, kadın eliyle etrafı işaret etti. "Bu akşamın teması *Kraliyet Yuvarlak Masası ; Yeni Yılınız için birden fazla ikramlık.* "

Margaretta homurdandı. "Bu ne anlama geliyor ki?"

Sofia, heyecandan nefesi kesilmiş bir halde, "Taçlar, pelerinler ve insanların sizi bir ödül gibi izlemesi demek," dedi. "Bir gösteri demek. Birden fazla sahne demek."

Askıdan dantelli bir tulum alıp kendine doğru tuttu ve sırttı. "Umarım seçilirim."

Margaretta göz kırptı. "Tekrar sahneye çıkmak mı *istiyorsun*?"

Sofia omuz silkti. "Burada fark edilmek bir şey ifade ediyor."

Biraz çılgınca güldüm. "Eminim öyledir."

Elini ağzının kenarına götürerek, "Sadece bizim için," dedi. "Ayrıca, Giovanni bu akşam çalışıyor."

"Giovanni kim?" Margaretta sordu.

Sofia gözlerini devirerek sevgiyle, "Sahibi. Giovanni Moretti... Kripto parası ve dünyanın dört bir yanında özel kulüpleri var. Bana her zaman hayranlık duymuştu." dedi.

"Peki neden sen ilgilenmiyorsun?" diye sordum. "Boy 1.57 metre ve dişleri mi kötü?"

"Hayır, kesinlikle değil." diye sırttı. "Benim asla bulaşmak isteyeceğim türden biri değil. Şehri terörize eden yeni organize suç örgütüyle bağlantılı olduğunu duydum," diye ekledi sessizce. "Ama arkadaşlarımı getirmeme izin veriyor, yani tamamen kötü değil."

Margaretta'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Yani... buraya gelmemizin sebebi bir mafya babasının seni çekici bulmasıymış."

Sofia başını eğerek, "Doğru." dedi.

Gülüşerek, neşeli bir şekilde kostüm raflarını inceledik. Margaretta'nın elleri fark edilebilecek kadar titriyordu. İspanya'daki durumumdan bahsetmeye cesaret edemedim ama bu tehlikeli bir bölgede ilk kez bulunmam değildi.

Sofia çoktan soyunmuştu bile, kendi gardırobundan alışveriş yapıyormuş gibi askıları karıştırırken kendi kendine mırıldanıyordu.

"Ah, bu çok şirin," dedi, açık pembe dantelli bir iç çamaşırını çıkarıp havaya kaldırırken. "Çok asil. Çok lüks."

Margaretta gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde yaklaştı. "Bu neredeyse hiç önemli bir şey değil."

"İşte mesele de bu." Sofia elbisesini çıkardı ve giydi, askılarını ayarladıktan sonra omuzlarına parıldayan, yanardöner bir pelerin attı. Hareket ettiğinde pelerin ışığı yakalayıp parıldıyordu. Kristal bir taç taktı, yakındaki bir standdan parlak bir asa aldı ve yavaşça bir daire çizerek döndü. "Bana her istediğini elde eden bir prenses gibi görünmediğimi söyleyin."

Margaretta yarı gülerek, "Başın belaya girecek gibi görünüyorsun," dedi.

Sofia sırtıttı. "Aynen öyle."

"Pekala, ikiniz de sıra sizde. Hadi şu işe başlayalım." Elbiselerini ve topuklu ayakkabılarını bir dolaba koydu ve dijital şifreyi girdi. Ayaklarına baktı ve parmaklarını oynattı. "Tırnaklarım bile pembe. Bu arada, herkes yalınayak olmak zorunda. Sahne kuralları, zemini ve sahne malzemelerini korumak için."

Margaretta inledi. "Ayaklarım donacak."

Sofia homurdandı. "On dakika bekle. Bacaklarının arasında o kadar çok ısınacak ki, fark bile etmeyeceksin."

Margaretta, raflara doğru dönerken kızardı ve sonunda hareket ettiğinde altın gibi parıldayan, incecik bir kumaştan yapılmış, mücevherlerle süslü bir büstiyer ve dar bir harem pantolonu seçti. İncecik kolları, zarif ve dramatik bir görünüm sunuyordu. Aynada kendine baktı, yavaşça döndü. "Ben seksi bir cinim. Bayılıyorum buna."

Sofia onaylayarak, "Öylesin," dedi. "Çöl serabı gibi görünüyorsun, bir Arap şövalyesi için bir fantezi."

Margaretta kendini kucakladı ve gergin bir şekilde gülümsedi. "Tamam. Sanırım hoşuma gitti."

Niyetimden daha uzun süre oyalandım, parmaklarım kadife ve dantel üzerinde gezinip durdu, sonunda bir kostüm buldum: turkuaz renkli dantel bir iç çamaşırı elbisesi ve ona uygun külot, en önemli yerleri örtmesi amaçlanan kısa bir kadife pelerinle tamamlanmıştı – ancak etek boyu o kadar kısaydı ki kalçam zar zor örtülmüştü. Yakında bir oyuncak yay, ok dolu bir ok kılıfı ve plastik bir hançerin zaten takılı olduğu yumuşak deri bir kemer duruyordu. Askıda elmas benzeri kristallerle süslü altın bir taç vardı. Daha önce hiç böyle bir şeye sahip olmamıştım ve bu fırsatı kaçıramazdım.

Bu gece cesur bir İskoç savaşçı prensesi olurdum.

Evet, bu bana gayet uygundu.

Ben hançeri bacağıma bağlarken Sofia şöyle bir baktı. "Ah. Bu tehlikeli."

Omuz silktim, üzerimdekileri çıkardım, dantelli elbiseyi başımdan geçirdim ve pelerinimi omuzlarıma yerleştirip boynumdaki cırt cırtlı

kapatma ile sabitledim. Tacı kaldırdım, dikkatlice başıma yerleştirdim ve güvenli bir şekilde oturana kadar içnelerle sabitledim. Hafifti ama kesinlikle oradaydı. Hareket ettiğimde hançer tenime hafifçe değiyordu ve fiyonk sırtıma rahatça oturuyordu.

Zırh, diye düşündüm kendi kendime.

Görüneceksem, nasıl görüneceğimi kendim seçerdim.

"Sanki savaş başlatmak üzereymişsin gibi görünüyorsun," dedi Margaretta.

"Güzel," dedim hafifçe. "İyi kız olmaktan bıktım. Herkesin benden yapmamı istediği şeyleri yapmaktan bıktım."

Sofia'nın bakışları bir anlığına yumuşadı, sonra gülümsedi. "Kalpleri kıracaksın."

Sofia belki de çılgın bir kızdı ama yine de çocukluğumdan beri hatırladığım aynı en iyi arkadaşımdı. Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. "Teşekkür ederim. Sen en iyisisin," diye fısıldadım.

Soyunma odasından birlikte çıktık ve kulübe girdik.

Ve vay canına! Ne muhteşem bir yerdi.

Merkezde, etkileyici ışıktandırmanın altında mükemmel bir şekilde dairesel bir sahne yer alıyordu. Sahneden dışarı doğru geniş halkalar halinde teraslı katlar yükseliyordu ve her biri çeşitli seçeneklerle doluydu: standart kokteyl masaları, devasa, rahat koltuklar, minderli puflar, şezlonglar, tabureler ve kullanım amaçları konusunda hiçbir şüphe bırakmayan yüzeyler. Her katta barlar bulunuyordu, cam ve metal ışığı yansıtıyordu. Ana tiyatronun ötesinde, daha sessiz nişler, özel odalar ve perdeli koridorlar gördüm; bunlar izolasyon olmadan mahremiyet vaat ediyordu.

Sofia yürürken işaret etti. "Gördün mü? Dairesel tiyatro. İşte bu yüzden bu kadar iyi işliyor. Her koltuktan mükemmel bir görüş açısı var."

Kalabalığın arasından geçerken bedenlerimiz birbirimize çok yakındı. Muhtemelen en son gelenlerden biriydik, alkol ve seks kokusu havada ağır ağır hissediliyordu. Müzik kısık sesle çalıyor, ikinci bir kalp atışı gibi tenime işliyordu. Atmosfer vahşi ve gergindi ve Sofia bu ortamda adeta coşuyordu; el sallıyor, gülüyor, tamamen kendi elementindeydi.

Ben değildim.

Ama bu benim için de yeni bir şey değildi.

Madrid'de buna benzer odalar görmüştüm. Tercih olarak değil, hayatta kalma koşulu olarak.

Bu geceki fark niyetti. Ben buradaydım çünkü Sofia burada olmak istedi. Çünkü o benim kaçmama yardım ediyordu.

Çünkü bu gibi yerler benim için yeni değildi. Uzun zaman önce, buraların başka bir şeymiş gibi davranmadan nasıl hareket edeceğimi öğrenmiştim. Artık saflıkla ilgili yanılsamalar taşıımıyordum; sadece erkeklerin ne beklediğini ve bunu onlara vermenin bedelini biliyordum.

Merdivenleri çıkarken birçok çift göz bizi takip ediyordu.

Yine de, gözüme çarpan her erkek -iyi, çekici, istekli- birbirine karıştı ve kayboldu. Hiçbiri dikkatimi uzun süre çekmeyi başaramadı.

Ve sonra, hiç beklemediğim bir anda, düşüncelerim yine ona kaydı. Kiliseden gelen adam.

Bana bakış şekli, disiplinle sıkıca sarılmış kontrollü bir şiddetti. Üzerindeki o kısıtlama, adeta ikinci bir deri gibiydi. Korkutucuydu, evet. Ama kesinlikle şimdiye kadar gördüğüm en tehlikeli ve baştan çıkarıcı adamdı.

Sahneden birkaç kat yukarıda, teraslı oturma alanlarından birine ulaştık; burada koyu kırmızı kadife ile döşenmiş kavisli bir aşk koltuğu, yarı özel bir köşeye yerleştirilmişti. Buradaki aydınlatma daha loştu; bizi aşağıdaki gösteriden koparmadan samimi bir ortam yaratacak kadar karanlıktı. Sofia bir ucuna oturdu, son derece rahattı. Margaretta tereddüt etti, sonra ortaya oturdu, hala her şeyi izliyordu.

Yayımlı ve ok kılıfımı önümüzdeki alçak masaya koydum ve sandalyenin diğer ucuna oturdum. Masa dekoratif değildi, işlevseldi. Sağlam, göze çarpmayan metal halkalar kenarlarına eşit aralıklarla yerleştirilmişti ve üzerine ne koyarsanız koyun sağlam tutacak kadar kalın ayakları vardı. Kokteyl masası yüksekliğinde değildi, ama sıradan bir kahve masası da değildi. Bağlama oyunları için, kaldıraç ve kontrol için tam doğru seviyedeydi.

İster istemez, orada kaç kişinin cinsel ilişkiye girdiğini ve bu noktayı neden seçtiğimizi kaç kişinin merak ettiğini merak ettim.

Şampanya hemen geldi.

Masaya üç flüt yerleştirilmişti. Herkes yerini alırken flütün sesi odanın her yerine yayıldı.

Sofia gülümseyerek kendi bardağını kaldırdı. "Gördünüz mü? Burası önceliklerin ne olduğunu anlıyor."

Bir yudum aldım, baloncuklar dilimin üzerinde gezindi. Daha önce içtiğim her şeyden sonra, bu içecek hemen başıma vurdu.

Sofia yaklaştı. "Peki, babanın senin tamamen yokluğunu anlaması ne kadar sürer sence?"

Güldüm. "Eminim hakkımda çoktan bir arama emri çıkarılmıştır." Bir yudum daha aldım. "Ama saklanmak için daha iyi bir yer seçemezdim. Burası, onun asla bakmayacağı son yer."

Tereddüt ettim, sonra daha sessiz bir şekilde ekledim: "Umarım daha sonra beni senin evinde bulmaz."

Sofia elini salladı. "Merak etmeyin. Süper hayranlarım beni bulamazsa, babanız da bulamaz. Yeni evimi bir vakıf aracılığıyla aldım. Herkesin görebileceği tek isim avukatlarımın isimleri."

Ona dik dik baktım. "Vay canına. Ünlü biriyle arkadaş olmak, New York Belediye Başkanı'ndan kaçmaya çalışırken gerçekten çok işe yarıyor," dedim kaşlarımı kaldırıp gülererek.

Margaretta şampanyasını içerken boğuldu.

"Aman Tanrım," dedi öksürerek ve bana bakarak. "Aman *Tanrım* . Sen osun. Seni tanıdığımı sandım. Belediye başkanının kızı, rahibesin. İkinizin bana söylemediğine *inanamıyorum* —ya da—" başını ikimiz arasında bir o yana bir bu yana salladı— " *böyle* görünerek burada olduğunu. Çok harika, anlatmak için sabırsızlanıyorum—"

"Hayır!" diye bağırdık Sofia ile aynı anda.

Margaretta donakaldı.

Sofia, Margaretta'nın bacağını hızla kavrayarak sözlerini noktaladı: "Kimseye söyleyemezsin. Annene, arkadaşlarına, grup sohbetine, terapistine bile."

"Yapmayacağım," dedi Margaretta hızla.

Sofia başını yana eğdi. "Ciddi söylüyorum."

"Ben de öyleyim," dedim.

Sofia zehir gibi tatlı bir sesle sözlerine şöyle devam etti: "Çünkü eğer bunu yaparsan, seni tamamen mahvederim. Sosyal olarak. Kamuoyu önünde. Yaratıcı olarak."

Margaretta göz kırptı.

Sofia sözlerine şöyle devam etti: "Öyle müstehcen bir şey paylaşacağım ki telefonunuz alev alacak. Ve eğer yeterince iyi bir şey bulamazsam, bir şeyler uyduracağım."

Margaretta yutkundu. "Tamam. Yemin ederim."

"Serçe parmağımla yemin ederim," dedi Sofia.

Margaretta parmağını Sofia'nınkine taktı. "Serçe parmağımla yemin ederim." Sesi biraz alçalarak bana döndü. "Sana asla zarar vermem. Bu gece çok eğleneliydi ve bir dakika önce piskoposla birlikte rahibe olarak ulusal haberlerde yer alırken, bir sonraki dakika ise—" diye sırtarak ellerini önümde salladı "—bir sonraki dakika bir seks kulübünde son derece *seksi bir* halde olduğunu anlatmanı dört gözle bekliyorum."

Burnumu çektim. "Şu lanet olası cüppeden ve peçeden ne kadar nefret ettiğimi tahmin bile edemezsin."

Gülerek, "Bahse girerim," dedi.

"Babam hayatımı cehenneme çevirdi," diye açıkladım, kelimeler ağzımdan hiç olmadığı kadar kolayca dökülüyordu. "Ve geri dönmenin imkanı yok. Manhattan Köprüsü'nden atlamayı tercih ederim."

Sofia, Margaretta'nın etrafından uzanıp dizimi sıktı. "Geri dönmeyeceksin."

Aniden ışıklar kısıldı.

Odanın her yerinde konuşmalar kesildi, alçak ve ritmik bir müzik yankılanmaya başladı. Sahne yavaş yavaş aydınlandı ve herkesin dikkatini çekti.

Bir kadeh daha şampanya geldi.

Çevremizde bedenler birbirine yaklaştı. Eller kalçalara ve sırtlara dokundu. Dudaklar tereddütsüz birbirini buldu. Çiftler açıkça, tembelce, sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi öpüştüler. Bekarlar ise birbirlerini değerlendirerek, niyetleri hiç de gizli olmayan bir şekilde birbirlerine dokunarak dolaştılar.

Sofia arkasına yaslandı, gözleri parılıyordu. "Bu gece oynamak isteyen ikinizden biri varsa, role uygun görünmeniz gerekiyor. Yapım ekibi zaten sizi izliyor."

Margaretta daha dik oturdu ve kestane rengi buklelerini eliyle düzeltti.

Ben o tür şeylerle ilgilenmiyordum.

Alkol damarlarımı ısıtırken, koltuğa daha da gömüldüm, vücudumda titreşen müziğe kendimi bıraktım. Rol yapmayı umursamıyordum. Bu gece benim performans sergilememle ilgili değildi. Sofia ve Margaretta'nın harika vakit geçirmesiyle ilgiliydi. Ve ben de burada kalıp her şeyin nasıl geliştiğini izleyecektim.

Uzun zamandır ilk defa kendimi özgür hissettim.

Bu gece için plan yaparak nazar değiştirmekten çok korkmuştum. Bu anın ötesinde bir şey hayal etmekten çok korkmuştum. Ama burada, gürültü, bedenler ve olasılıklarla çevrili otururken, her şeyin mümkün olduğuna inanmama izin verdim.

Belki de alkolün etkisiyle söylüyordu.

Ama içimde hissettiğim o tatmin duygusu yadsınamazdı.

Mutluydum.

On Altıncı Bölüm

Işıklar kısıldı ve salonda bir sessizlik dalgası yayıldı, ardından sahnenin ortasına bir spot ışığı aniden açıldı.

Geniş omuzlu, iri yarı bir adam, oyun için yapılmış, bağlama halkaları, tutacakları ve tekerlekleri olan yuvarlak bir masanın önüne çıktı. Uzun, kırmızı kadife, beyaz kürkle süslenmiş bir cübbeye sarınmış olan Kral, kalabalığa parlak beyaz bir gülümsemeyle baktı. Uzun, koyu kahverengi saçları, yağla nemlendirilmiş bronz teninin üzerinde serbestçe dökülüyordu. Başında eğri bir taç vardı ve elinde altın bir asa sallıyordu. Kendini fazlasıyla beğenmiş bir adamdı.

Müziğin ritmine uygun olarak asayı kaldırdı ve tiyatronun her katından yükselen alkışlar, ısıklar ve kahkahalarla kalabalık anında karşılık verdi.

"Bayanlar ve baylar," diye gürlledi tiyatral bir şekilde, "Kraliyet Yuvarlak Masası'na hoş geldiniz."

Alkış tufanı koptu, ardından bir çığlık duyuldu.

Sahneyi bir aşağı bir yukarı yürüyerek ve tüm kalabalığı kendine çekerek şöyle devam etti: "Bu gece teslimiyet önemlidir. Bağlılık önemlidir. Ve itaat—" duraksadı, sırtıttı, "—sıradan bir öpücükten daha fazlasını kazandırır."

Kalabalık alkışlarla onayladı.

"Bu yılbaşı gecesi, sadece gösteriyi izlemeyeceksiniz. Onun bir parçası *olacaksınız* . The Black Ledger'a hoş geldiniz."

Asasını dramatik bir hareketle savurarak töreni bitirdi ve arkasını dönerek koyu kırmızı deriyle kaplı devasa bir tahta oturdu. Tahta oturduğunda cübbesi açıldı.

Üzerinde kıyafet yok.

O, tüm ihtişamıyla göz önündeydi.

Arkasına yaslandı ve bacaklarını iyice açarak, ışıktan parıldayan üç gümüş frenulum halkasının arasında tembelce penisini okşadı.

Margaretta yanımda kıpırdandı; hem şok içindeydi hem de hayranlık duyuyordu.

"İsa," diye fısıldadı.

İki şövalye, müziğin ritmine mükemmel bir şekilde uyarak sahneye çıktı.

İkisi de altın işlemeli, kısa, kraliyet mavisi pelerinler giymişti; pelerinler çıplak gövdelerinin üzerine bolca örtülmüş ve her adımda dalgalanıyordu. Düşük bel eşofmanlar kalçalarına yapışmış, derin V kesimli göğüslerini vurguluyordu. Birinin dalgalı kestane rengi saçları ve koyu gözleri vardı; diğerrinin ise sarışın ve parlak mavi gözleri. Vücutları taştan oyulmuş gibiydi, Yunan tanrılarına özgü ve tapınmak için yaratılmış bir mükemmellik örneğiydi.

Yuvarlak masaya ulaştıklarında, altındaki gizli çekmeceleri açıp aletlerini özenle yerleştirdiler: kırbaçlar, ağız tıkaçları, kelepçeler, dildolar, zincirler, küçük kadife çantalar ve son olarak ışık altında parıldayan çok keskin bir çift hançer.

Midem kasıldı. Bu geceki kraliyet sarayında yer edinen herkes için bunlar ciddi oyuncaklardı.

Sarışın şövalyenin bakışları kalktı ve doğrudan Sofia'ya kilitlendi.

Aynı anda, koyu saçlı şövalye seyircilere döndü, etrafa bir kez göz gezdirdikten sonra ön sıradan bir adamı yakalayıp ayağa kaldırdı. Adam, şövalye onu sahne arkasına götürürken şaşkın ve istekli bir şekilde güldü.

Sarışın şövalye hiç tereddüt etmedi.

Seyircilerin arasına girdi, elini uzattı ve Sofia, ne yaptığının farkında olduğunu gösteren bir gülümsemeye elini sıktı.

"Anladın kızım!" diye sevinçle bağırdı Margaretta.

Sofia sahneye çıktığında, kralın önünde derin bir şekilde eğildi, iyice yere çömeldi ve o pozisyonda kaldı.

"Vay be, bir ortama nasıl hakim olunacağını çok iyi biliyor," diye mırıldandım.

Margaretta kıkırdadı.

Kral ona neredeyse hiç aldırış etmedi, sadece hafif bir ilgiyle kaşını kaldırdı.

Sarışın şövalye Sofia'nın etrafında dolandı, sanki yaramazlık yapmış gibi yavaşça ve kasıtlı olarak parmağını salladı.

Sofia yere eğildi, başını öne eğdi.

Kralın ağzı alaycı bir gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı.

Şövalye, rahat ve etkili bir şekilde elini kadının boğazına uzattı ve parıldayan pelerinindeki tokasını çözdü. Kumaş kayıp yere düştü, o da kadının önüne geçti. Parmağını Sofia'nın çenesinin altına geçirdi ve ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

Sonra onu belinden yakaladı, çevirdi ve tek bir hareketle masanın üzerine bıraktı.

Sarışın şövalye bacaklarının arasına girdi, baldırları masanın kenarından sarkıyordu. Elleri dizlerinden başlayıp yavaşça, acele etmeden, uyluklarının üzerinden, kalçaları boyunca ve beline doğru kaydı, bu sırada pembe dantelli iç çamaşırını da topladı. Tek bir akıcı hareketle iç çamaşırını vücudundan yukarı ve başının üzerinden geçirdi ve bir bakış bile atmadan kenara fırlattı. Taç ise taktığı yerde kaldı.

Sofia'nın nefesi kesildi.

Ellerini çıplak göğüslerinin üzerinde gezdirdi, başparmakları meme uçlarına değerken ağzı kıvrıldı ve dudaklarını yaladı. Buna karşılık kadının sırtı gerildi, göğsü ellerine doğru yükseldi.

Kalçasındaki küçük siyah kadife çantadan, altlarında ağırlıklı toplar asılı olan, elmaslarla süslü bir çift meme ucu klipsi çıkardı. Sırıttı, hızla her birini yerine yerleştirdi, sonra eğilip tek ve kararlı bir hareketle sıkıca kenetledi.

"Ah," diye inledi Sofia, yüzü bir an için buruşmuştu.

Başını yana eğdi, kaşlarını çattı ve homurdandı.

Sofia derin bir nefes aldı, sonra nefesini verdi ve çenesini aşağı indirdi. Bir an sonra elleri belinden göğüslerine kaydı, sanki

kalabalığa dayanabileceğini göstermek istercesine göğüslerini avuçlayıp sıktı. Gülümsemesiyle omuzlarındaki gerginlik azaldı.

"Ne kadar da iyi bir konu. Kral uysal kızlardan hoşlanmaz," diye övgüyle söyledi şövalye onaylayıcı bir sesle.

Sofia dudağını ısırdı. "Merak etmeyin, sizi memnun etmek için buradayım."

Seyirciler arasında alkış tufanı koptu.

"Çekil kenara!" diye tersledi, masanın ortasına doğru işaret ederek.

Sofia hareket etti, kalçasını hoş bir şekilde hafifçe yuvarlayarak ortaya doğru kaydırды, dizlerini birleştirdi, avuç içlerine yaslandı ve kendisine bakan her bakıştan keyif aldı.

Birkaç dakika sonra, koyu saçlı şövalye sahne arkasından döndü ve partnerinin yanına yerleşti. İkisi de tahta doğru dönerek esas duruşta beklediler.

Kral parmaklarını şıklattı.

İki şövalye birden hareket ederek Sofia'yı iki yandan kuşattı, dizlerini birbirinden ayırıp masaya iyice yasladılar.

Margaretta bana daha da yaklaştı. "İyi ki esnek biri."

Şövalyeler hançerlere uzandılar.

Sarışın şövalye, kılıcının düz tarafını Sofia'nın dizinden başlayarak merkezine doğru sürükledi, tenini sıyrarak kenarı kalçasındaki dantel kısma değene kadar indirdi. Aynı anda, diğer şövalye de kılıcının kör tarafıyla omzundan başlayıp göğsünün etrafından dolaşarak karşı kalçasına kadar bir çizgi çizdi. Birlikte, kılıçlarını içe doğru açılı bir şekilde tutarak kestiler.

Dantelli tangasının kenarları yırtıldı. Sarışın şövalye onu çekip çıkardı, burnuna götürdü ve abartılı bir nefes aldı; kalabalık şaşkına dönerken kaşları hoplayıp hopladı. Sonra da tangasını seyircilerin arasına fırlattı.

Kral, Sofya'yı inceledi.

Ardından şövalyelere onaylayıcı bir şekilde başını salladı.

Birlikte, masayı yavaşça döndürerek Sofia'yı tiyatronun geri kalanına her açıdan görünür hale getirdiler. Sofia sırtını kamburlaştırdı, bundan keyif alıyordu ve parıldayan kıvrımlarından ve kızarmış teninden, bundan sonra ne olursa olsun hazır olduğu açıkça belliydi.

Şampanya, ben istemeden tekrar elimde belirdi.

Bir yudum aldım ve bu gece ne kadar çok içtiğimi fark ettim. Daha önce içtiğim shotlar ve şarap, şimdi de içtiğim şampanya deyince alkol beni iyice etkilemişti. Ama tüm dikkatim Sophia'nın performansına odaklanmıştı.

Sarışın şövalye Sofia'nın omuzlarına doğru yaklaştı ve onu yavaşça yere indirdi. Kollarını teker teker kaldırıp ellerini başının iki yanına yerleştirdi. Ardından her iki bileğini de masanın altındaki cıvatarla sabitlenmiş zincirlere kelepçeledi.

Esmer şövalye Sofia'nın belini kavradı ve onu öne doğru çekerek bacaklarının arasına diz çöktü.

Dizlerini kollarıyla iki yana doğru bastırarak, dilinin düz kısmını anüsünden klitorisine doğru sürükledi. Kadın ağzına doğru kıvrıldı ve adam onun cinsel organına yoğun ilgi göstererek, yalayarak, ısırarak ve emerek onu ödüllendirdi.

Sofia'nın başı geriye doğru eğildi, ağzından bir inilti çıktı.

Ve işte o zaman gece gerçekten başladı.

Sarışın şövalye hançerini aldı ve avucuna sertçe vurarak sırttı. Partnerinin yanına yürüdü, başının arkasından yakaladı ve kendine doğru çekti, Sofia'nın sıvısını ağzından yaladıktan sonra dudaklarını sert ve sahiplenici bir öpüşmeyle birbirine bastırdı.

Esmer şövalye dikkatini Sofia'ya çeviremeden, sarışın adam ona döndü ve kılıcının kör ucunu vajinasından geçirerek, yavaşça karnının üzerinden, göğüslerinin arasından ve boğazına kadar yukarı doğru bir yol izledi.

Sofia nefes nefese kaldı. Karanlık şövalye iki parmağını içine soktu, müziğin ritmine uygun olarak pompalayıp yaladı.

Sarışın adam bıçağını kadının çenesi boyunca gezdirdi, sonra da onu bıçakladı.

Sıçradı, nefesi kesildi, gözleri faltaşı gibi açıldı, boynunda ince bir kan çizgisi belirdi ve aşağı doğru aktı.

Kalabalık sessizliğe büründü.

Sarışın şövalye kılıcı kaldırdı, ağzına götürdü ve ucundaki kanı yaladı.

Karnımın alt kısmında bir şey burkuldu.

Ardından bıçağın ucunu Sofia'nın başının yanındaki masaya sapladı.

Tahtanın çatlama sesi sessiz odada yankılandı.

Seyirciler hep bir ağızdan nefeslerini tuttular ve ben de farkında olmadan tuttuğum nefesi birden içime çektim.

Sarışın şövalye doğruldu, pelerinini omuzlarından sıyırdı ve ayaklarının etrafına düşmesine izin verdi. Ardından pantolonunu indirip çıkardı, sertleşmiş penisinin üzerindeki damarlar belirgin bir şekilde görünüyordu.

Margaretta bana döndü, gözleri kocaman açılmış ve tereddüt doluydu.

"Bunların hepsi bunun bir parçası," diye onu temin ettim. "Tek bir kelimeyle bunu durdurabilir. O sınırı aşmayacaklar."

Margaretta yutkundu ve arkasını döndü, yüzü kıpkırmızı olmuştu, gözlerini ondan ayıramıyordu. Kuralların benim için de geçerli olduğunu biliyordum; istediğim zaman buradan uzaklaşabilirdim. Ama şimdilik, ilgimi çekmişti.

Sarışın şövalye, bacaklarının arasındaki şövalyenin Sofia'yı zevklendirmeye devam etmesini izlerken kendi cinsel organını okşadı.

Tiyatro salonuna şöyle bir göz attım. İzleyicilerin çoğu artık daha açık bir şekilde yakınlık sergiliyordu. Yanımızdaki büyük bir koltuğu paylaşan bir çift vardı; güzel bir sarışın ve hâlâ takım elbisesiyle bir iş adamı. Kadın adamın üzerine oturmuş, sahneye doğru dönmüştü, eteği hareketlerinin çoğunu gizliyordu ama adamın cinsel organının üzerinde olduğu açıktı. Adamın elleri kadının üstünün altına kaydı, belini kavradı ve ritmi ayarlayarak onu yukarı kaldırıp, parmakları koltuğun kenarlarına saplanırken tekrar aşağı indirdi.

Ve işte böylece, mevcut durum paramparça oldu ve Madrid hiç beklemediğim bir anda üzerime çöktü.

Oradaki bir seks kulübüne ilk girdiğimde ellerim titremeyi bırakmamıştı. Nefes almakta bile zorlanıyordum. Her şey çok gürültülü, çok şehvetli gelmişti.

Bunun geçici olduğunu kendime söylemiştim.

Kendime başka seçeneğim olmadığını söylemiştim. Ya burada çalışacaktım ya da aç kalacaktım. İspanya'da çalışmak için hiçbir belgem yoktu ve manastır dışında orada yaşama hakkım da yoktu.

Kulübün yıllık açık artırmasında bekaretimin değerini ve bana ne kadar para ödeneceğini ilk öğrendiğimde ikilemde kaldım. Yardım

kuruluşunun himayesinden kurtulmak istiyordum. Kendime ait bir yer istiyordum. Kendi telefonum olmadığı için ödünç aldığım telefonlardan babamı aramaya çalıştım ama asla cevap vermedi veya mesajlarıma geri dönmedi. Ta ki birkaç hafta öncesine kadar.

O zamana kadar, çoktan içki, seks ve sefahat dolu bir dünyaya girmiştim. Ondan uzak durmak için elimden geleni yapmıştım, ama hayatta kalmak patronu memnun etmek anlamına geliyordu. Sessiz bir hapishaneyi, neon ışıklı geceler ve erişimi sahiplikle karıştıran adamlarla dolu daha gürültülü, daha kirli bir hapishaneyle değiştirdim. Ve bunun bana neye mal olduğunu bilmeme rağmen, manastırın boğucu kontrolünden kaçtığım için tek bir dakika bile pişman olmadım.

Bekaretimi satın alan adamı hatırladıkça ürperdim; şişman, bana bastıran şişkin bir göbeği vardı, nefesi yüzüme ekşi ve sıcak geliyordu. Beni nasıl sertçe yakalayıp yatağa fırlattığını ve hiç uyarı vermeden arkadan içime nasıl girdiğini hatırladım.

Acı ve aşağılanma beni kör etti, aklımın kaldırabileceği sınırları aştı.

Ondan sonra başka bir yere gittim. Zihnim bedenimden ayrılmıştı çünkü kalmak beni mahvederdi.

Geri döndüğümde, parmaklarındaki kanı—benim kanımı—yalıyordu ve bana bakirelerin kanının en pahalı şaraptan bile daha tatlı olduğunu söylerken gülümsüyordu. Ödediği her kuruşa değdiğini söylüyordu.

Bana para fırlattı ve elinde pantolonu ve gömleğiyle yarı çıplak bir şekilde dışarı çıktı, beni titreyerek ve bacaklarımin arasında acı hissederek bıraktı.

Bu yüzden kendimden nefret ettim.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Manastırdan sadece pasaportum ve bir yığın evrakla kaçmıştım. Param yoktu. Göçmenlik belgelerim yoktu. Yasal olarak çalışacak bir yolum da yoktu. Sonra da yanlış kadına, Dolores "Lola" Alcaide'ye güvenmişim; çünkü o, diğer rahibelerle birlikte bir zamanlar yoksulları doyurduğumuz yardım kuruluşunu yönetiyordu ve benim gidecek yeri olmayan bir kaçak olduğumu anlamıştı.

Onu kullanmıştı.

Beni geri göndermekle tehdit etmişti.

Dünyadan bunca yıl uzak kaldıktan sonra beni manipüle etti.

Kulübü işleten adamlar benim orada çalışmaktan nefret ettiğimi umursamamışlardı. Bana nasıl performans sergileyeceğimi, onlara nasıl para kazandıracağımı öğretmişlerdi.

Ve hayatta kalmak bana her şeye mal olmuştu.

Alkışlar ve tiz bir ıslık sesi beni birden gerçekliğe geri döndürdü.

Sofia'nın zevk çılgınlıkları ve inlemeleri, arka duvara kadar ulaşacak kadar yüksek sesle yankılanıyordu.

Sesi ham, muhtaç ve utanmazdı, dikkatimi çekti. Tam oradaydı, gecenin ilk orgazmının eşiğindeydi, bedeni şövalyenin dokunuşuna doğal bir şekilde, zevk için yaratılmış bedenlerin olması gerektiği gibi tepki veriyordu.

Yutkundum.

Keşke benim için de bu kadar basit olsaydı.

Annem öldüğünden beri hayatımda hiçbir şey kolay olmamıştı. Her şeyin bir bedeli vardı.

Ancak Sofia'yı izlemek, onu gerçekten izlemek, başka bir şeyi daha net bir şekilde ortaya koydu.

Onu yargılamıyordum. İlgiden hoşlandığı için değil. Kendini buna bu kadar özgürce açtığı için de değil. Belki de bu onun fetişiydi. Belki de görülmenin heyecanıydı, ya da bunu seçmenin gücüydü, ya da kuralların açık olduğu ve rızanın pazarlık konusu olmadığı bir alanda teslim olmanın basit mutluluğuydu. Etrafımızdaki insanlar için de aynı şey geçerliydi; izleyenler, dokunanlar, istediklerini alanlar ve aynı istekle geri verenler.

Bunda yanlış bir şey yoktu.

Farklı bir şey istememde hiçbir sakınca yoktu.

Daha önce hiç sadece zevk için seks yapmamıştım. Hiç peşimden koşulmamış ya da randevuya çıkmamıştım. Yıllarca kapalı bir hayat yaşadıktan sonra, arzu yerine erişim talep eden bir dünyaya atıldım. Ne istediğimi ya da kiminle istediğimi öğrenme şansım hiç olmamıştı.

Sofia'nın korkusuzca duyduğu zevki, Margaretta'nın ise seçim özgürlüğünü korumak için tasarlanmış bir yerde duyduğu kızarmış merak ve mutluluğu görmek, bana seksin bir para birimi ya da tehdit altında çalınan bir şey olmak zorunda olmadığını, özgürce talep

edilebilecek, insanların uğruna her şeyi riske atmaya hazır oldukları bir arzu olabileceğini hatırlattı.

Cinsel ilişkiye kapalı değildim ve elbette, performansı ve etrafımdakileri izlemek beni etkiledi, hatta tahrik etti. Ama birinin bana değer vermesini istiyordum, hayır, ihtiyacım vardı. Nasıl hissettiğimi önemseyen, yaralarımı anlayan ve kendileri kadar beni de memnun etmek isteyen birine.

Henüz doğru adamla tanışmamıştım; beni benim onu istediğim kadar isteyen, yanında kendimi güvende hissedebileceğim bir adamla.

Ve eğer böyle bir şey olursa, korkmam çünkü onun kollarında kendimi evimde gibi hissederdim.

Orgazm tüm vücudunu kasıp kavururken Sofia'nın çığlıkları daha da yükseldi, sırtı gerildi ve ağzı kırık bir iniltiyle açıldı. Ama orgazmı tamamlayamadan sarışın şövalye yer değiştirdi.

Elleri beline kenetlenmişti ve onu tek bir hareketle masanın üzerine, kendine doğru çekti, böylece başı kenardan sarktı. Uzun siyah saçları yere doğru döküldü, adam onu yeniden konumlandırırken saçları savruldu, bu sırada bacaklarının arasındaki esmer şövalye ayağa kalktı.

Parmaklarındaki sıvıları yalıyormuş gibi bir gösteri yaptı, dilini parmak boğumlarının üzerinde gezdirirken gözlerini seyircilere dikmişti, tadını çıkarıyordu. Kalabalık anında karşılık verdi; tiyatrodan onaylayıcı mırıltılar yankılandı.

Sarışın şövalye birkaç kez daha kendini okşadı, sonra penisinin ucunu Sofia'nın dudaklarına bastırdı.

Hiç tereddüt etmedi.

Dili hızla dışarı fırladı ve onu yaladı, sanki onu memnun etmek dünyanın en önemli şeyiymiş gibi.

Margaretta bana yaklaştı, nefesi sıcak ve şampanya gibi tatlıydı. "Aman Tanrım," diye mırıldandı, gözleri sahneye kilitlenmişti. "O adamın ne güzel bir kalçası var. Ve o dövmeler, Tanrım, bana fırsat verseydi ağaca tırmanırdım."

Kendi kendime güldüm. "Haklısın. Tam bir taş ev gibi yapılı."

Sofia'ya dönen esmer şövalye, masadaki küçük oyuncak çantasına uzandı. Parıldayan, mücevherli tabanlı bir anal tıpa çıkardı ve

kalabalığın onu incelemesi için bir anlığına havaya kaldırdı. Ardından küçük bir şişe kayganlaştırıcıyı eğdi ve yavaşça tıpanın üzerine akıttıktan sonra parmaklarını da kapladı.

Sarışın şövalye beklemedi.

Tek bir sert hamleyle ileri doğru itti ve Sofia'nın ağzını ve boğazını bir anda doldurdu. Kadın onun etrafında öğürdü, çaresiz bir inilti boğazından koptu ve bedeni ondan uzaklaştı.

Margaretta nefesini tuttu, eli hemen göğsüne gitti.

Bu beni şaşırtmadı.

Tipik bir adam, sadece kendi zevkine odaklanmış. Kontrolsüz.

Sarışın şövalye Sofia'nın saçını kavradı ve başını yerine çekti. "Uslu bir kız gibi davran," diye emretti, kalabalığın duyabileceği kadar yüksek sesle, "yoksa krallıktan sürgün edilirsin."

Dudaklarının arasına girdi ve tereddüt etmeden boğazına doğru kaydı. Sofia'nın yüzünden yaşlar süzülürken, boğazı kasılarak onu tekrar içine aldı. Parmakları zincirlere kenetlenmişti ve onların tutuşuna karşı direndi. Kalabalık alkışladı ve biri onaylayarak ısıklık çaldı.

Kral tahtında öne eğildi, bir eliyle cinsel organını okşayarak ilgiyle izledi.

Sarışın şövalye önce yavaşça, sonra daha sert bir şekilde Sofia'nın ağzını becermeye başladı, esmer şövalye ise dizlerini omuzlarına doğru itti ve ön koluyla orada destekledi. Seyircilerin onun dar, açıkta kalan deliğini mükemmel bir şekilde görebilmesi için yana doğru kaydı.

Ardından tıpayı kadının anüsüne bastırdı ve içeri doğru itti.

Sofia'nın elleri masayı tırmaladı, bu müdahale onu gererken kalçaları içgüdüsel olarak yukarı kalktı. Sakin kalamıyordu; her dokunuşa tepki veriyordu. Esmer şövalye bacaklarının arasında kaldı, başparmağı yavaş ve acımasız hareketlerle klitorisini okşayarak onu tam sınırdaki tutuyordu.

Ve daha sonra-

Müzik değişti.

Bir saray soytarısı kılığına bürünmüş adam sahneye neşeyle çıktı, dönerken ve eğilirken çanlar hafifçe çınlıyordu.

Onu anında tanıdım.

Daha önce kulise götürülen adam.

Bu rolü oynamaktan, gülünç olmaktan zevk aldığı aşıkardı. Kalabalığa öpücükler gönderdi, ardından Kral'ın işaretiyle merdivenlerden yukarı fırlayıp seyircilerin arasına karıştı.

Bizim altımızdaki sıradaki şezlongda oturan bir çiftin yanına durdu. Kadın üstteydi, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş adamın üzerinde oturuyordu, elleri adamın göğsündeydi.

Soytarı kırbacı indirdi; bir, iki, üç kez kadının kalçasına sertçe vurdu.

İlk darbeye çığlık attı, ancak adam kalçalarından tutarak her darbeye birlikte hareketlerini yönlendirdi.

Soytarı başka bir adamın yüzünü kavradı, onu sert ve dağınık bir öpücüğe çekti. Sofia'nın boğuk inlemeleri yükselip hızlanırken, soytarı arkasını dönerek seyircilerin arasına karıştı ve gözden kayboldu.

Odanın tamamı cinsel gerilimle dolup taşıyordu.

Ve ben de her şeyi izledim; tıpkı Margaretta gibi büyülenmiş, dehşete kapılmış ve gözlerimi kaçırmaktan kendimi alamamıştım.

Tüm dikkatim Sofia'daydı.

Şimdi gerçekten çok zorlanıyordu; ağzına girip çıkan kalın penis yüzünden ara sıra nefes almakta güçlük çekiyordu. Göğsü kabarıp inerken, şakaklarından gözyaşları süzülüyordu. Vücudu, bu çabanın, zevkin ve seyircilerin her çıkardığı sese verdiği desteğin etkisiyle titriyordu.

Margaretta'ya doğru eğildim. "Ben biraz..."

Sözlerimi bitiremeden bir el elimi kavradı ve beni ayağa kaldırdı.

Başımı hızla çevirdim ve soytarının bana sırtarak baktığını gördüm.

Margaretta güldü. Alkolün verdiği cesaret ve kötü kararların etkisiyle hareket ediyordu. "Hadi," diye ısrar etti omzumu iterek. "Yap şunu."

Yapmamalıydım.

İçgüdülerim bana oturduğum yerde kalıp soytarıdan uzaklaşmamı söylüyordu. Biri beni tanırsa diye gözden uzak durmalıydım. Gerçi böyle makyajlı, böyle giyinmişken tanınma ihtimalim yoktu ama yine de belli olmazdı. Ama reddederek de olay çıkarmak istemiyordum.

Ben de gittim.

Soytarı beni doğruca sahneye götürdü, kalabalığın önünde bir kez döndürdükten sonra tahtın önüne bıraktı.

Eğilmedim.

Çenemi yukarı kaldırıp, omurgamı dik tutarak, kimsenin önünde diz çökmeyi reddettim.

Kral sıırttı.

Elini uzattı, kolumu kavradı ve beni kucağına çekti.

Onun elinin ne kadar sıkı olduğunu anlayamadan, yanımda ıslak bir ses duyuldu.

Sarışın şövalye Sofia'nın ağzından çekildi, menisi göğüslerine ve karnına ipler halinde fışkırdı. Sofia nefes nefese, bitkin ve titreyerek inerken, şövalye eğildi ve ağzını yavaş, şefkatli bir öpücükle ele geçirdi.

Aynı anda, koyu saçlı şövalye çantasından kalın bir dildo çıkardı ve onu bir adak gibi ışıklara doğru tuttu. Kalabalık arasında gergin bir mırıltı yayıldı.

Soytarı masanın etrafında dans ederken, elindeki kırbacı Sofia'nın sertleşmiş meme uçlarından birine acımasızca ve hızlı bir şekilde indirdi.

Çığlık attı ve irkildi.

"Daha fazla!" diye bağırdı biri.

Soytarı güldü ve esmer şövalyenin kışına da bir tokat attı. Şövalye irkildi, döndü ve onu boğazından yakaladı. Soytarı yüzünü tuttu ve onu uzun, açgözlü bir öpücüğe çekti; bu da odada başka bir tepki dalgası yarattı.

Bu sırada sarışın şövalye Sofia'nın göğüslerine büyük ilgi gösterdi.

Kral elini bacaklarımın arasına soktuğunda, olan bitene tamamen kapılmışım.

Başımı hızla kaldırdım ve izleyicilerin bakışlarıyla karşılaştım.

Çok fazla göz.

Bu ilgi tenime işledi. Kapalı kapılar ardında seks yapmayı tercih ederdim. Bunu değil, bu gösteriyi.

Ama işte ben, kendini seks kralı sanan birinin kucağındaydım, parmakları külotumun içinde geziniyordu.

Kendime bunun sadece oyunculuk olduğunu, sadece bir gösteri olduğunu söyledim. Bunun rol olduğunu ve ben de buna uyduğumu

söyledim. İstersem bunu şimdi durdurabilirdim, ama durdurmadım.

Ne yazık ki benim tipim değildi.

Evet, iri ve kaslıydı. Ama fazla bakımlı ve yağlıydı. Sanki biri ona yeterince sert bir yumruk atsa ağlayacak bir porno yıldızına benziyordu.

Ve tüm bunların altında kibirli mi yoksa sıkılmış mı olduğunu anlayamadım.

Dokunuşundan uzaklaşmaya çalışarak kıvrandım ve o da direnişi cesaretlendirme sanarak homurdandı.

Orta parmağı vajinamın arasına kaydı ve içime girdi.

Ona bakmayı reddettim.

O da bana bakmadı, bakışları Sofia'daydı, ben de aynısını yaptım. Eğer o benim yokmuşum gibi davranacaksa, ben de aynısını yapacaktım.

Esmer şövalye soytarıyı iterek uzaklaştırdı ve Sofia'nın yanına döndü.

Bu kadar yakından, vibratörü çalıştırırken çıkan hafif uğultuyu duydum.

Kral tembelce klitorisimi okşarken, şövalye de vibratörü yavaşça Sofia'nın şişmiş vajinasına sokuyordu.

İnlemeleri yeniden yükseldi ve her vuruşta kalçaları sallandı.

Kral içime bir parmak daha soktu ve şövalyenin Sofia'yı çalıştıran dildosunun ritmine uyarak parmaklarını içeri ve dışarı doğru hareket ettirmeye başladı.

Eli dışında, ikimiz de Sofia'dan gözlerimizi ayırmadık veya ona bakmayı bırakmadık.

Onun beni hiç umursamadığını anlayabiliyordum; dokunuşu özensiz, mekanikti. Ben onun için sadece bir figürandım.

İyi.

Ona hiçbir tepki vermedim.

Bunu hak etmemişti.

O bilmiyordu ama ben inatçıydım ve kolay kolay memnun olmazdım. Özellikle de öyle olmaya karar verdiğimde.

Daha çok çabaladı, hızlandı ve boynuma ıslak öpücükler kondurdu.

Gözlerimi devirdim, bu da ikinci terasta oturan bir adamdan yuhalama sesi almama neden oldu.

Belki alkoldendi, belki de ondandı. Her iki durumda da işe yaramıyordu.

Hafifçe döndüm, bacaklarımı kapatarak elini yakaladım ve onu durdurmaya zorladım. Dikkatimi tekrar Sofia'ya verdim.

İşte o anda Sofia çığlık attı ve vücudu bir orgazm daha dalgasıyla sarsılırken titredi.

Koyu saçlı şövalye dildoyu çıkarıp havaya kaldırdı, parıldayan, kutsal bir şey gibiydi; seyirciler alkış ve müstehcen övgülerle coştı.

Kralın eli daha da sıkılaştı, ama ben ona kapımı açmayı reddettim, bu yüzden elini bacaklarımın arasından hızla çekti, beni acımasız bir hızla kucakladı ve Sofia'nın yanındaki masaya bıraktı.

Ağzı kulağıma değdi.

"Uslu dur," diye homurdandı sinirli bir şekilde, "ve bir gösteri yap. Yoksa daha sert davranırız. Hem senin hem de arkadaşın için daha acı verici olur." Bunu vurgulamak için bacağımyı tam da olması gerektiği kadar sıktı. "İyi ki feragatnameyi imzaladın."

İşler böyle yürümüyordu ve o da bunu biliyordu. Bu, Ledger'ın kuralı değildi, onun kuralıydı.

Bana doğru uzanırken hiç tepki vermedim.

On Yedinci Bölüm

tek Kral, bir ani hareketle boğazımdaki cırt cırtı kopardı. Pelerinim yırtılıp yere düştü. İç çamaşırı elbisemi yukarı çekip başımın üzerinden çıkardı; bu hareket saçımda iğnelenmiş tacı da yakaladı ve her şeyi bir kenara fırlatırken onu da kopardı. Küçük altın ve kristal taç yere sertçe düşüp paramparça oldu. Üzerimde sadece dantelli külotum ve uyluğuma bağlı oyuncak hançer kaldı.

Bana ne yaptığı umurumda bile değildi.

Ondan ya da tehditlerinden korkmuyordum; güvenli kelimemle ya da en kötü ihtimalle son bir buçuk yılda öğrendiğim birkaç pratik hareketle ondan kurtulabilirdim.

Ama Sofia bu geceyi aylardır planlıyordu. Daha önce Black Ledger'ı ziyaret etmiş ve mekanı çok sevmişti. Bunu onun için ya da Margaretta için mahvetmek istemezdim.

Bu yüzden işi kolaylaştırmaya karar verdim. Kralın iyi görünmesini sağlayıp, işi bir an önce bitirmek istedim.

Bu benim kararımdı ve aksi yönde karar verdiğim anda buna son verirdim.

Kirpiklerimi kaldırdım ve ona gülümsedim. "Dileğiniz benim emrimdir efendim," dedim, etraftaki masaların duyabileceği kadar yüksek sesle.

Memnuniyetle kıkırdadı ve cübbesini kenara attı.

Bakışlarım Sofia'ya kaydı. Yanakları kızarmış, gözleri parıldaayan, cinsel arzularla dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

En azından eğleniyordu.

Sarışın şövalye Sofia'nın kelepçelerini açtı. Sofia doğruldu, bileklerini ovuşturdu, hala nefes nefeseydi. Kralın işaretiyle şövalye onu öne doğru çekip dizlerinin üzerine oturttu ve sanki ona tapıyormuş gibi öptü. Tiyatrovari bir ödül.

Kral onaylayarak başını salladı.

Koyu saçlı şövalye beni yavaşça masanın üzerine geri oturttu, sonra önüme geçip ayaklarımı yukarı kaldırdı.

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarptı.

Kahretsin. Ben masum bir rahibe değildim. Bu beni neden bu kadar sarstı? Kalp atışlarım neden bu kadar hızlandı?

Ardından Sofia'nın ellerinden birini alıp kalçamın diğer tarafına yerleştirdi. Sofia'nın yüzü bacaklarımın arasında kaldı.

Parmaklarını külotuma geçirdi ve kalçalarımın altından çekip çıkardı, kumaşı dizlerime kadar yukarı kaydırıdıktan sonra baldırlarımdan aşağı ve ayaklarımdan da indirdi, sonra da bir kenara attı. Dizlerimi iyice açtı ve sanki "*yerinde kal*" dercesine vajinama birkaç yumuşak dokunuş yaptı.

Aynı anda sarışın şövalye Sofia'nın kalçalarını kaldırdı ve dizlerini omuzlarımdan iki yanına yerleştirdi.

Vajinası kızarmış, şişmiş ve kendi sıvısıyla kayganlaşmıştı. Mücevherli anal tıkaç, kalçalarının arasında parıldıyordu.

Bu gece kendimi hiç böyle bir durumda hayal etmemiştim.

Ama kaçış yoktu. Geri adım atma şansı da yoktu. Sofia'yı utandıracaktım ve o da bu gece bana katılmama izin vermesi için işletme sahibini ikna etmek için büyük çaba sarf etmişti.

Sadece nefes al, diye kendi kendime söyledim ve derin bir nefes aldım.

Zihnimi serbest bıraktım—güneşin ısıttığı battaniye, gelip giden okyanus dalgaları, kumda daireler çizen parmaklar. Her şey çok fazla geldiğinde gittiğim yer burasıydı. Yıllar önce evden ayrıldığımdan beri bu konuda ustalaşmışım.

Sarışın şövalye elini Sofia'nın beline bastırarak onu kendine doğru çekti.

Onun vajinası ağızımla buluştu.

Bir an sonra, dili klitorisimin üzerinden kaydı.

Kahretsin. Bu şekilde göz önünde olmak hiç bana göre değildi.

Yine de, Sofia'nın amını dilimde hissetmek, Sir Dick-a-Lot'u memnun etmekten daha iyidir.

Bunu onun için mahvetmek bir seçenek değildi, bu da bir şov yapma zamanının geldiği anlamına geliyordu. Bunu her gün yaptım ve bu gece de farklı değildi.

Kalçalarımı temasa doğru yuvarladım ve içimden inlemeler döküldü. Parmaklarım Sofia'nın yanaklarını kavradı, onu sadece benim için değil, kalabalık için de açtı. Yüzümü öyle bir açıyla çevirdim ki, dilimin vajinasında nasıl çalıştığını, kasıtlı bir gösterişle yalayıp emdiğini kolayca izleyebilsinler. İzleyiciler arasındaki erkek ve kadınlarla göz teması kurarak, dilimi içeri ve dışarı doğru hareket ettirirken her biri özel bir gösteri izledi.

Sırtımı kamburlaştırdım, uyluklarımı titrettim ve sanki orada değilmişim gibi nefes nefese kaldım. Sonra tiz bir iniltiyle orgazm oluyormuş gibi yaptım, kalçalarımı kıvırdım, sanki vücudum sonunda çökmüş gibi bir çığlık koptu içimden.

Alkışlar eşliğinde iğrenç övgüler yağdı.

Ama aklımdan geçen tek şey, insanları kandırmanın ne kadar kolay olduğuydu.

Çoğunun gerçek bir orgazmın nasıl bir şey olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Birden bire bir karıncalanma hissettim.

Bu, bir gösteri için can atan insanlarla dolu bir odanın önünde izlenmekten kaynaklanan türden bir ilgi değildi. Bu farklıydı; yoğunluk odaklanmış ve tek bir noktaya yönelikti. Dikkat o kadar daraldı ki, sonunda doğrudan bana yöneldi.

Beni tanıyan biri.

Birinin dikkati öylesine odaklanmıştı ki, bedenler ve içgüdüler arasındaki ince çizgiyi aşmıştı. Her zaman sahip olduğum altıncı hissim—hayatımın seyrini değiştirecek bir şey olmak üzereyken her zaman ortaya çıkan hissim—bir anda aydınlandı.

Vücudumdaki her molekül alarma geçti.

Terasları gözden geçirdim.

Ve işte oradaydı.

Uzun boylu, iri yarı, üzerine tam oturan siyah bir takım elbise giymişti; bir üst kattaki gölgeli bir köşede, kollarını kavuşturmuş, sırtını duvara yaslamış, odadaki hiçbir şey onu ilgilendirmiyormuş gibi oturuyordu—benden başka. Yüz ifadesi sert bir kaş çatmasıydı, gözleri benimkine kilitlenmişti.

Tanıdığımı hemen anladım. Kiliseden tanıdığım adamdı.

Çok az erkek böyle bir yapıya sahipti. Daha da azı, asla gösteriş sanılmayacak türden, kontrollü bir şiddete sahipti.

O neden buradaydı?

Lourdes Meryem Ana Kilisesi'nde neredeyse yakalandıktan sonra neden geri dönmüştü? Ve neden orada durup beni yargılıyordu—*gerçekten de* beni yargılıyordu, sanki orayı yerle bir etmek istiyormuş gibi?

Durun. Hayır.

Bunu yapma fırsatı bulamadı.

Kilisede, niyetleri kim bilir, bir saldırganın orada durup beni yargılamaya, sanki ben günahkârmışım gibi yargılamaya hakkı yoktu.

Onu siktir et.

Korku yerine, içimde kötü bir şey kıvrılıyordu. Meydan okuma. Tehlikeli, pervasız bir kışkırtma dürtüsü.

Ben de daha da kararlı davrandım.

Krala uzanıp ellerini Sofia'nın kalçalarına yönlendirdim, sonra masada yer değiştirdim, vücudumu açılı bir şekilde konumlandırıp daha da geriye yaslandım, ta ki başım Sofia'nınki gibi masanın kenarından sarkana kadar.

Gözlerim yine gölgeli girintiye takıldı ve onun öfkeli bakışlarıyla karşılaştım.

Sonra gülümsedim.

Hem bir vaat hem de bir meydan okuma.

Kaşımı kaldırdım ve bakışlarımı kaçırmayı reddettim; kafamda şu sözler yankılanıyordu: *Bana sahip değilsin. Beni yargılama hakkın yok.*

Bir anlığına kıpırdamadı.

Sonra duvardan destek alarak kendini itti.

Duruşu aniden dikleştı, ellerı yanlarında yumruk oldu. Burun delikleri genişledi. Tutunduğı tüm kısıtlama kırıldı ve o şeytani gözler, kanımı eşit miktarda korku ve açlıkla tutuşturarak öldürücü bir ifade aldı.

Ve dehşet verici bir kesinlikle, hayatımın gidişatının değıştığını anladım.

On Sekizinci Bölüm

HAYIR, KESİNLİKLE HAYIR.

Bana sadece o şeytani gülümsemeyi vermedi.

Göğsümün içinde bir şey koptu—sıcak, şiddetli, ani—ve ellerim yumruk oldu. Gözlerimin önünde kırmızı bir sis yayıldı ve ona ulaşmamı engelleyebilecek herkese meydan okudum.

Duvarın üzerinden kendimi fırlattım.

Damarlarımda kör bir öfke yanıyordu.

BANA AİT.

Bu kelime, sanki bir mahkeme kararı verilmiş gibi, beynime saplandı.

O aşağılık aktör Scarlett'e elini sürdüğü an, yer yerinden oynamıştı.

Ve adam onun kostümünü yırtıp, onu ağzı sulanan yabancılarla dolu bir tiyatronun önünde teşhir edince, bu gecenin halka açık bir gösteri *olmaması* planı suya düştü.

Işıklar altında teninin güzelliğini görür görmez büyülenmişim. Yumuşak. Açık. Bağımlılık yapan türden bir güzellik. Saklanmadı. Gözünü kırpmadı. Kaçmadı. Ve sırtüstü uzanıp dizlerini iyice açtığında, altın sarısı buklelerin altında pembe ve parıldayan vajinasının görüntüsü—aman Tanrım—beni mahvetti.

Başka bir kadının yüzünü Scarlett'in bacaklarının arasına indirip onu yalamasını, dilinin klitorisinin üzerinde kaymasını, ağzının onu

adeta yutmasını izlerken, vücudumun tepki vermekten başka bir seçeneği yoktu; Scarlett de sırasını alıp sanki oranın sahibiymiş gibi dilini o amın içine sokuyordu.

Güneyde kan kükredi; aklımı kaybettim. Ben bir insandım, bir aziz değil, ve onun görüntüsü—açık, meydan okuyan, utanmadan performans sergileyen—içimde vahşi bir şey uyandırdı.

O beden bir kurban değildi.

Burası toprak parçasıydı.

Benim bölgem.

Bir daha hiç kimse ona dokunmadı.

Hangi oyunu oynadığına ya da zırh gibi giydiği yalanlara aldırış etmedim. Buraya gönderilme amacım olan işe ya da Sendika'nın elde etmeye çalıştığı güce de aldırış etmedim. Bütün bunlar, bana doğrudan baktığı ve beni yargılamaya cesaretlendirdiği anda alevler içinde yok oldu.

Bedenimin zaten bana ait olduğunu bildiği şeye başka bir adamın sahip çıkmasına izin vermektense dünyayı yakıp yıkardım.

Beni daha önce hiçbir kadının yapmadığı şekilde, acımasızca ateşe vermişti ve buraya girerken ne planlamış olursam olayım, gözleri benimkilerle buluştuğu anda yok olmuştu.

Bu artık bir iş değildi.

Bu, mülkiyete sahip olma durumu idi.

Sahneye doğru hızla ilerledim, yerinden kımıldamayacak kadar aptal olan herkesi itip kakarak geçtim.

Scarlett'i takip etmeye başladığımızda akşamın böyle biteceğini hiç hayal etmemiştim.

Bu kulüp tam bir fiyaskoydu—ucuz viski ve salondaki tehditlerden çok gösteriyle ilgilenen özensiz güvenlik görevlileri. Sanki oraya aitmişim gibi, gece vardiyasında çalışan iki kişiyle arka kapıdan içeri girdim—hiçbir soru sorulmadı. Gizlilikle övünen yerleri soymak her zaman en kolay olanıdır.

Scarlett bütün gün gözetimim altındaydı. Babasının evinden, ona bir bakış bile atmadan, tek kelime etmeden, doğum günü olduğunu bile hatırlatmadan çıkmıştı. Onu gözetlemek için iki işe yaramaz güvenlik görevlisi görevlendirmişti ve Scarlett onları basit bir numarayla atlatmış, aptallar gibi orada oturmalarına neden olmuştu.

Hayes, Scarlett'in asla kendisine karşı gelmeyeceğini, onun üzerinde mutlak kontrolü olduğunu varsaymıştı. Her açıdan başarısız bir baba.

Sahneye yaklaştıkça göğsümdeki baskı daha da artıyordu. O masanın üzerinde, başını geriye doğru eğip ağzını açarak kral rolündeki o aptalın boğazını becermesine izin verirkenki görüntüsü gözlerimin ardında bir yanma hissi uyandırıyor ve tek bir şeyden emindim: bir daha kimse ona dokunmayacaktı. Bu gece değil. Asla.

Artık gölgelerde durmaktan bıkmıştım.

Ayakkabım sahneye değdiği anda, kendimi tutma yeteneğimi kaybettim.

Kralın kadının başının arkasına uzanırken kolunu tam hareket halindeyken yakaladım, hızla çektim ve elini masaya sertçe vurdum. Tepki veremedi, hançeri masanın üzerinden çekip aldım ve doğrudan eline sapladım.

Etleri yırtıldı ve çelik uç alttaki tahtaya derinlemesine saplanarak onu bir böcek gibi orada kalakaldı.

Tıpkı bir kız gibi çığlık attı.

Kan hızla fışkırdı, parmaklarından taşarak cilalı yüzeye yayıldı. Kalabalık çılgına döndü, hiçbiri bunun artık bir tiyatro gösterisi olmadığını anlamadı.

Palyaço kaçtı.

Şövalyeler üzerime saldırdılar.

Sofia çığlık attı ve geriye doğru sendeledi, bir sürü uzuv birbirine dolanarak masadan düştü. Scarlett kıpırdamadı. Sadece Kral'ın eline saplanmış bıçağa bakakaldı, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı aralık, şoktan donakalmıştı.

Sarışın şövalye önce bana yaklaştı.

Ensesinden yakalayıp yüzünü masaya bir, iki kez sertçe vurdum; vücudu gevşedi ve ayaklarımın dibine yığıldı.

Esmer olan sallandı.

Düşünmeden blok yaptım, diyaframına sert bir aparkat indirdim, nefesi kesildi, ardından sol kroşe ile burnunu paramparça ettim. Kan Scarlett'in çıplak tenine sıçradı.

Kırmızı renk, soluk tenine karşı acımasızca göze çarpıyor, göğüslerini ve karnını lekeliyordu. Eli ağzına gitti, benden kaçmaya çalışırken küçük, kırık bir ses çıktı ağzından.

Güvenlik görevlileri koridorlara doluşup bağırmaya başladılar. Odadaki herkes kaçmak için mücadele ederken tam bir kaos yaşandı.

Hiç tereddüt etmedim.

Ceketimi çıkardım, çıplak bedenine sıkıca sardım ve onu göğsüme doğru çektim. Titriyordu, parmakları yakalara yapışmış, kendini örtmek için çaresizce uğraşıyordu.

"Hadi ama, doğum günü kızı," dedim, çoktan hareket halindeyken. "Gitme vakti geldi."

Öfkeyle kekeleyerek, "Beni aşağı indir, seni şerefsiz!" dedi.

Ama kilisede yaptığı gibi benimle kavga etmedi.

Kulise doğru ilerlerken, uzun bir koridordan geçip arka kapıdan çıkarken, ardımda çığlıklar, kan ve perişan halde adamlar bırakarak, yumrukları hâlâ ceketimi sıkıca kavramıştı.

Scarlett'ı göğsüme sıkıca bastırarak sokağa daldım, yağmur betonu kayganlaştırıyordu. Başımın üstünde havai fişekler patlıyor, patlama sesleri sokak duvarlarından yankılanıyordu. Etrafı tarayınca, kulübün güvenlik görevlilerinin henüz bana ateş etmemiş olmasına şaşırdım.

Planladığım gibi sorunsuz bir çıkış olmadı.

Hiç beklemediğim bir anda, solumda bir flaş patladı. Çöp konteynerlerinin yakınında, objektifi bize doğrultmuş, elinde kamerası olan bir alçak herif pusu kurmuştu. Kahretsin!

Yarınki manşet kendiliğinden oluştu: Belediye başkanının kızı, çıplak halde, kan lekeli bir gömlek giyen bir adam tarafından bir seks kulübünden dışarı taşındı.

Flaşları ve arka kapıdan akın eden adamları umursamadan mesafeyi hızla kat ettim.

Lach, ara sokağın girişinde bekliyordu. Arka kapıyı hızla açtım ve Scarlett hâlâ kollarımda içeri girdim. Kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan Lach hareket etmeye başlamıştı bile.

Kapıyı hızla kapatırken lastikler ıslak kaldırımda gıcırdadı.

Scarlett, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi sendeleyerek benden uzaklaştı. Kilitler tık diye kapandığı anda avucu sertçe cama çarptı ve alnı cama yaslanırken bir iz bırakarak camda kaydı.

Dışarıdan incecik damlalar halinde akan yağmur, şehri ışık çizgilerine ve sokak kenarlarında biriken eski kar yığınlarına dönüştürüyordu. Titrek eliyle içeriden camı buğuladı. Yenilgiyi kabul

etmiş bir şekilde, kollarını beline dolayarak kendi içine kapandı. Vücudu soğuktan ve korkudan titriyordu.

Elimi dikkatlice koluna doladım, onu kollarımın arasına çekmek istiyordum. "Güvendesin," dedim usulca. "Sen—"

"Sakın bana dokunma!" diye bağırdı, sanki elim derisini yakıyormuş gibi elimden kurtulmak için kıvranarak.

Kapıya biraz daha yaklaşıyorsa, kapının öbür tarafında kalacaktı. Daha fazla yorum yapmaktan kendimi zor tuttum ve dikiz aynasından Lach'ın gözlerine baktım.

Yüzünü bir an için gererek irkildi, ardından başını salladı.

Evet, bu tam bir fiyaskoydu.

Derin bir nefes verip geriye yaslandım, ona o an için ihtiyacı olan alanı verdim. Çok panikliyordu—herkes paniklerdi—ve ben durumu daha da kötüleştirmek istemiyordum. Şimdilik ona nazik davranacaktım.

"Isıyı biraz daha aç," diye emrettim Lach'a, bu durumda ona yardımcı olabilecek herhangi bir şey düşünmeye çalışarak.

Kollarını ceketimin kollarına geçirmek için biraz kıpırdandı, ceketini sıkıca etrafına sardı ve kumaşı kendine doğru çekti.

Araba sessizdi.

Birkaç dakika sonra Lach ekrana dokundu ve Sam Smith'in *Unholy şarkısı* hoparlörlerden yankılanarak SUV'nin içini adeta bir nabız atışına dönüştürdü. Yalancılar ve günahkarlar için bir ilahi. Ben homurdandım ve Lach sırtarak omuz silkti, sesi biraz kıstı. Bu zaten cehennem gibi bir gece olmuştu.

Vücudumu ondan biraz uzaklaştırdım, istediği alanı ona verdim ama yine de onu incelemekten kendimi alamadım.

Duruşu kaskatı kaldı, her kası kasılmıştı, sanki hiç gelmeyecek bir darbeye hazırlanıyormuş gibiydi; sanki bu, kötü bir şeyle ilk kez karşılaşması değilmiş gibiydi.

Müzik yine "*kutsal olmayan*" kelimesini çalınca çenem kilitlendi. Lach'ın koltuğunun arkasına ittim ve o da çok sevdiği o country müziklerden birini açtı.

Daha önce, babasının evinden ayrıldıktan sonra onu takip etmeye başladığımızda, onun ve arkadaşlarının harekete geçmesiyle kolay bir takip ve basit bir kurtarma operasyonu bekliyordum. Son birkaç

gündür babasıyla birlikteyken onu izleyip yüz ifadelerini okuduktan sonra, bu gece alışılmadık bir şey yapacağını tahmin etmişim.

Ama onun patlayacağını asla hayal etmemişim.

Arkadaşının evinin kapısı açıldığında, *Rahibe Scarlett* illüzyonu öyle sert bir şekilde yok oldu ki, şok oldum; beni bu kadar etkilemek için çok şey gerekmişti.

Kalçasını zar zor örten kısa siyah bir paltoyla, sırtına kadar uzanan ve alev gibi kızıl bukleler halinde kıvrılmış saçlarıyla dışarı çıkmıştı. Ben böyle saçların arasında büyümüşüm ve bu bende ilkel bir şeye dokundu. Parmaklarımın o buklelerin arasında gömülü olduğu, onun dizlerinin üzerinde, vahşi yeşil gözleriyle bana baktığı ve penisimin ağzında olduğu görüntüsü göz kapaklarımın ardında canlandı.

Kot pantolonlu, namuslu bir kız bekliyordum.

Bana gelen şey tam bir tanrıçaydı.

Scarlett Hayes bir rahibe değildi.

Babasının onu dünyaya sattığı gibi değil.

Kendini satmaya zorlandığı şekilde de değildi bu.

Kızlar Uber'e binmişlerdi, biz de uzaktan onları takip etmiştik.

West Fifty-Seven tam bir kargaşa yeri. Arkadaşları kapıdaki fedaiyi oyalarken ben de ondan hemen önce içeri sızmışım. İri cüsseli bir adam için gölgelerin arasından süzülmekte ustaydım. Bar bölümüne adım attığında, o küçük siyah elbise neredeyse kontrolümü tamamen kırmıştı. Üzerindeki azıcık kumaş bile her kıvrımını sarıyordu. Erkekler ona kelebekler gibi çekiliyordu; dolaşan eller, şeytani gülümsemeler, çekicilik kılığında gizlenmiş bir hak sahipliği.

Ama kendimi tuttum.

Bunu istediğim için değil, çünkü halka açık bir ortamda bulunmak, şarjörüne geri koyamayacağınız bir mermi gibiydi.

O iyi bir kız olduğu için gölgede kaldım; kibar olmak için yeterince flört ediyor, işler biraz kızışınca da ortadan kayboluyordu. Bütün bunların onun için yeni olduğunu varsaymışım.

Yanılmışım.

Sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi, ardı ardına kadehleri içti. Ne bir sendeleme, ne de bir kıkırdama. Zihni yerindeydi, başı dik bir şekilde eğleniyordu. Yıllar sonra ilk kez bedeni kendisine aitmiş gibi güldü ve eğlence dolu geceye kendini bıraktı.

Kendime onu gözlemlediğimi, onun hakkında bilgi edindiğimi, ortalığı karıştırmadan onu ele geçirmek için doğru anı beklediğimi söylemiştim. Nik, barda yakaladığımız bilgilerden yola çıkarak arkadaşlarının temel bilgilerini içeren bir dosya gönderdi.

Sonra Sofia'nın planları onları, akla gelebilecek en kötü yerlerden biri olan Kara Defter'e sürükledi.

Araba yanaştığı ve o mütevazı giriş onları içine çektiği an, inanamayarak öyle bir şok yaşadım ki neredeyse kahkahaya dönüşecekti. Burası bir bar değildi. Bu bir hata değildi.

Bu, onun kendi seçtiği bir sınırdı.

Ledger'ın kendine özgü bir itibarı vardı: Moretti kulübü gibiydi; rıza, gizlilik ve kurallar. Zengin insanların sonuçlarından korkmadan aşırıya kaçtığı bir yerdi. Ama her cilalı günah çukuru gibi, ayrıcalık kokuyordu. Zengin adamlar, halka açık yerlerde aç kalma hakkı için para ödüyorlardı.

Sofia belli ki bu ortamda çok başarılı oldu. Orayı adeta bir taç gibi taşıdı. O kız gösterinin içinde kaybolmadı, aksine gösteriyi besledi. Gözlerin üzerinde olmasını istedi. Performansı istedi. Farklı olmayı istedi.

Scarlett o dünyaya ait değildi.

Masum olduğu için değil, rol yapmaya alışkın olduğu için. İzleyen herkesi kandıracak kadar iyi rol yapmayı öğrenmişti. Rahatsızlığını nasıl yutkunarak devam ettiğini hemen fark ettim.

Ama bu sefer mesele geceyi sağ salim atlatmak değildi. Mesele geceyi seçmektir. Ve bu onun için tamamen yabancı bir alandı.

Kostümler, Scarlett'in gerçek doğasına dair ilk kanıtlar olmuştu.

Kızlar soyunma odasından şehvetli küçük fantezilerle çıkmışlardı ve tiyatronun tüm dikkati Scarlett'e çevrilmişti. O kızıl buklelerde ve o açık, pürüzsüz tende insanları öne doğru eğilmeye iten bir şey vardı. Açlıkları anındaydı—sessiz, yırtıcı ve ödedikleri her kuruşa değecek bir açlık.

Sonra kadife elbiseli herifin gözleri ona takıldı ve gece karardı.

Radyoda çalan şarkı, beynimin her köşesine işleyen, hüznü bir balada dönüştü ve şakaklarımda hafif bir ağrıya neden oldu.

Sahnede Scarlett her zaman yaptığı şeyi yapmıştı: performans sergilemişti. Eğilmeyi reddettiğinde, derisinin altında kaynayan

çatışmayı gördüm, ama çenesini dik tuttu ve olacaklara kendini adadı. Sonra erkekler vücuduna bir aksesuar gibi davranırken yüz ifadesini sakın tuttu. Bana göre rahatsızlığı çok açıktı. Sadece dizlerini birbirine sıkıştırdığı o bariz hareket değil, daha ince ipuçları da vardı: ağzındaki gerginlik, omuzlarındaki hafif geri çekilme, gözlerinin donuklaşması.

Ama o yine de olmasına izin verdi.

Bunu istediği için değil, katlanabildiği için yaptı.

Bu, bazen en güvenli çıkış yolunun sessizce gitmek, teslim olmak ve zihnindeki gizli bir kapının ardında kaybolmak olduğunu öğrendiği anlamına geliyordu.

Bu gerçek onu adeta şok etti: Bu onun için yeni bir şey değildi.

Bu durum onun hakkında kötü düşünmeme neden olmadı.

Bu beni şiddete yönlendirdi.

Scarlett başının yan tarafını cama yasladı, gözleri yarı kapalıydı, yağmur damlaları camdan aşağı eğri büğrü izler bırakıyordu. Parmakları ceketimin kollarını çekiştirirdi, sonra kumaşa dolanıp onu kendine doğru çekti.

Ağlamıyordu ve bu neredeyse durumu daha da kötüleştirdi.

Bu gece bir iş yaptığımı, sendikanın aradığı kozu kullandığımı sanıyordum.

Bunun yerine, sadece planı tehdit etmekle kalmayıp, onu altüst eden bir komplikasyonla karşılaştım. Dünya onu kullanırken gülümseyebilen bir kadın. Midemi bulandıran şekillerde hayatta kalmayı öğrenmiş bir kadın.

Ve gözlerime baktığında—meydan okumayı, kışkırtmayı seçtiğinde—içimde bir şey patladı.

Ne romantizm, ne de şefkat.

İddia.

Mülk.

Onun benim koruyacağım, benim elimde tutacağım, gerekirse onun için dünyayı mahvedeceğim biri olacağına dair karanlık, acımasız bir kesinlik vardı içimde. Ve o hiçbir şeyden habersizdi.

Scarlett tekrar kıpırdandı, gözünün ucuyla bana baktı; tedirgin, öfkeli, göğsündeki ağır şoka rağmen hâlâ savaşılmaya hazır.

Gözlerimi ondan ayırmadım.

Radyo çalmaya devam etti.

Araba hareket etmeye devam etti.

Ve aramızdaki sessizlik o kadar yoğunlaştı ki, boğulacak gibi olduk.

On Dokuzuncu Bölüm

Lach bir sonraki virajı sertçe aldı, SUV hafifçe savruldu ve Scarlett'i kapıya doğru itti. Ceketim onun hareketiyle kaydı, kumaş kayarak görmek istemediğimden daha fazlasını ortaya çıkardı.

Ve, aman Tanrım, yine de gördüm.

Teninin görünmesi. Bacaklarının arasındaki üçgen. Paltomun altında çıplak olduğu, sıcak, yumuşak ve mahvolmayı bekleyen bir halde olduğu gerçeği. Vücudum anında tepki verdi, zamanlama ve sonuçlar umrumda değildi.

Çenemi sıktım ve bakışlarımı başka yöne çevirdim.

Onu eve götürün, giydirin ve hemen kendinize gelin.

Ama beynim beni dinlemedi.

Aklımdan geçen tek şey, dizlerinin üzerinde duran hali, yumruğumda sıkıca tuttuğum kızıl saçları ve ellerimin altında suskun kalan direnişiydi. Görüntüler davetsiz ve acımasız bir şekilde gelmeye devam ediyordu ve kurtulamadığım bu saplantı yüzünden kendimden nefret ediyordum.

Koltukta kendimi düzelttim ve sakinleşmeye çalışarak ön cama baktım.

Aria'ya tek elimle mesaj attım.

Hayes'in kızı için kıyafetlere ihtiyacımız var. Kız ufak tefek.

Aria bunu sabah halledecek.

On Birinci ve 19. Cadde'nin kesişiminde hemen ileride Prism adlı araba duruyordu, garaja girdiğimizde camlarının çoğu karanlıktı. Lach motoru durdurdu ve Scarlett ceketimi etrafına sıkıca sardı.

Önce ben indim, arkaya doğru dolaştım ve onun kapısını açtım.

Olduğu yerde kaldı ve gözlerini dikmiş bir şekilde karşısına baktı.

Yine de elimi uzattım. "Hadi gel."

Ona sanki bir yılan uzatmışım gibi baktı.

"Beni bırakın," diye çıkıştı. "Kimle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok. Babam New York şehrinin belediye başkanı. Peşinize düşecek ve düştüğünde de hapishanede çürüyeceksiniz."

Az kalsın gülecektim.

"Hayır, yapamaz," dedim sakın bir şekilde. "Güvenlik ekibini beş dakikadan kısa sürede kaybettin. Peregrine'den çıktığın andan itibaren benim adamlarım yayınları kontrol altına aldığı için seni şehirde takip etmesinin imkanı yok."

Dudakları büzüldü. "Şaşırsın. Kaynakları var, hem de sadece şehirle sınırlı değil. Senin yerinde olsam bu kadar kibirli olmazdım."

Ben kolumu kapı çerçevesine dayayıp onun alanına doğru yaklaşırken Lach yanıma geldi.

"Babanı tanıyorum," dedim. "Bunu nasıl idare edeceğini bulana kadar yerinden kımıldamayacak. Sokaktaki o fotoğraflar mı? Zaten her yerdeler."

İnleyerek başını koltuğa yasladı. "Hayatım neden hep böyle bir felaket? Ben iyi bir insanım. Yemin ederim öyleyim." Kollarını kavuşturdu ve yüzünü çevirdi.

"Hadi ama," dedim şimdi daha kararlı bir şekilde. "Bunu zor yoldan yapmama sebep olma. Donuyorsun, üzerinde sadece benim ceketim var, bacağına da o oyuncak bıçak bağlı, sanki seni kurtaracakmış gibi."

Yüzü buruştu. "Neredeyiz?" diye sordu. "Ve benimle ne yapacaksınız?"

"Seni eve götürüyorum," dedim. "Ve seni güvende tutacağım. Ondan çok daha iyi bir şekilde."

Başını şiddetle salladı. "Hayır. Bırak beni gideyim. Telefonunu ödünç alayım. Arkadaşım gelip beni alacak."

Lach kıkırdadı. "Şimdi, kızım," diye mırıldandı, "elbette bunun bu kadar basit olacağını düşünmüyorsun. Seni daha zeki sanıyordum."

Elimi tekrar uzattım.

Başını salladı. "Hayır."

"Pekala," dedim. "Zor yoldan olacak."

Elimi uzattım, kolundan yakaladım ve çektim. Hareketle ceket açıldı ve onu tamamen çıplak bıraktı.

Lach içinden küfretti ve arkasını döndü.

Scarlett çığlık attı ve ceketin yakalarını hızla kapatarak, ceketini göğsüne bastırdı.

Dilimi şıklattım. "Sen çok inatçısın."

Gözleri garajın içinde çılgınca ve hesapçı bir şekilde dolaştı. "Pekala. Yürüyeceğim."

Dışarı adım atmak üzereyken, onu kollarımın arasına aldım—ağırlığı hafif, bedeni göğsüme gergin bir şekilde yaslanmıştı—ve asansöre doğru yöneldim.

"Aman Tanrım," diye çıkıştı, kıvranmaya başladı ama bunun faydasız olduğunu fark etti. "Beni indir, seni tehditkar, seks kulübünde pusu kuran şerefsiz herif."

Düğmeye bastım ve dümdüz ileriye baktım.

Kadın içten içe güldü. "Beni öylece tutup götürebileceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı. "Sen de tıpkı neyin en iyisi olduğunu bildiğini sanan ve istediğini alan diğer tüm erkekler gibisin."

Kapılar kayarak açıldı ve biz içeri girdik.

Durmadı.

"Ne yani, hiç yorum yok mu Bay Gölge Adam? Tahmin edilebilir bir şey. Sen sadece kendini açıklamaya tenezzül etmeyen, tanrı kompleksine sahip kibirli bir herifsin."

Bakışları, arkamızdan içeri girip en üst katın girişini gösteren tarayıcıya elini bastıran Lach'a kaydı.

Kapılar kapanırken tutuşumu biraz ayarladım.

Kadın onu baştan aşağı süzdü, gözlerini kısarak sordu: "Ya sen? Orada öylece durup onun bana tecavüz etmesini mi izleyeceksin, yoksa sen de katılmayı mı planlıyorsun?"

Lach kendini tutamadan kahkaha attı. Teslimiyet işareti olarak iki elini de kaldırdı.

"Sakin ol şimdi. Ben sadece bu maceranın tadını çıkarmak için buradayım."

O alaycı bir şekilde, "Elbette öylesin," dedi.

Çenemi sıktım ama onun tuzağına düşmedim.

"Ne isterseniz söyleyin," dedim sakince. "Bu işin gidişatını değiştirmeyecek."

Hareketsiz kaldı.

Lach ağırlığını kaydırdı, sanki sayılar hızlanacakmış gibi gözleri tavana kayd. "Kardeşim," diye mırıldandı, "canlı bir tane yakaladın."

Onu görmezden geldim.

Scarlett bir an daha bana baktı, sonra yüzünü çevirdi ve asansör yukarı çıkarken kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

Onu sakın bir şekilde tuttum ve her sözünün kulak ardı edilmesine izin verdim.

Asansör özel bir koridora açıldı. Lach kapımı işaret etti. "Bıçakları sakla."

"Onu yakaladım," diye mırıldandım.

İki parmağıyla selam verip yerine doğru hızla uzaklaştı.

Avucumu tarayıcıya bastırdım, Scarlett ise aşağı inmeye çalışıyordu. Gerçekten kaçmanın bir yolu olacağını mı düşünüyordu, yoksa beni sinir etmeye mi çalışıyordu? Her iki durumda da, vücudum ona sanki okul çağındaki bir serseriye tepki veriyormuş gibi davrandı.

Eğer İrlandalı öfkem patlarsa, beklemediği bir şeyle karşılaşacaktı. Göğsümdeki ateş kaynıyordu, sadece baskıyı atmak için iyi bir kavga istiyordu. Bu gece en son istediğim şey başka bir kamuoyu önünde rezillikti; bunun yerine, bir bela fırtınası başlatmıştım. Hepsi de kızıl saçlı bir cadı yüzünden. Bu durum, onun sergilediği tüm o cesaretin altında hiç melek olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Onu kanepeye bıraktım.

Hemen ayağa kalktı, sıçradı, sonra dizleri bitişik bir şekilde minderin kenarına kaskatı bir şekilde oturdu, ceketimi sıkıca vücuduna sarmıştı. Önündeki yerden tavana uzanan pencerelerden yağmur süzülüyordu, ötesindeki Hudson Nehri karanlık ve huzursuz bir şekilde onun silik görüntüsünü yansıtıyordu.

Bakışları açık planlı mekânın her tarafını taradı.

"Şey," dedi nefes nefese, "bu... hayal ettiğim şey değildi."

"Hayır mı?" diye sordum, yatak odama doğru koridordan ilerlerken.

"Hayır," diye seslendi arkamdan. "Mafya tetikçilerinin daha karanlık, daha kasvetli bir yerde yaşadığını sanıyordum. İçki ve sigara kokan bir yerde. Belki de—" diye duraksadı, düşünerek, "—Hell's Kitchen'da bir apartman dairesinde? Ya da Bronx'un iç karartıcı bir köşesinde. Burası değil..."

"Hayat her zaman sürprizlerle dolu," diye karşılık verdim, sözleri beni kızdırmak için söylenmiş olsa da sesindeki hayranlığı çok sevmiştim.

Yatak odamda bir çekmeceyi hızla açtım ve elime geçen ilk şeyi, yumuşak siyah bir tişörtü kaptım. Telefonumu kullanarak termostatu birkaç derece yükselttim ve hemen dışarı çıktım.

Salona döndüğümde, kaldığı yerden aynen devam etti.

"Burası çok... beyaz," dedi. "Ve temiz. Dürüst olmak gerekirse, daha... tehlikeli bir şey bekliyordum. Etrafta silahlar, duvarlara vidalanmış kelepçeler ve zincirler, sergilenen kılıçlar ve bıçaklar."

Gömleği ona fırlattım.

"Şunu aç, Scarlett. Hem kim demiş benim oyun odam yok diye?"

Tişörtü yakaladı ve ne demek istediğimi anında anladı, gözleri hemen benimkine dikildi. "Patronluk taslıyor," diye mırıldandı.

Centilmen gibi arkamı döndüm.

Duvardaki ayna beni yalancı çıkardı.

Pencereden yansıyan ışık ve dışarıdaki karanlık sayesinde her şeyi gördüm.

Ayağa kalktı ve ceketimi üzerinden sıyırdı, kumaş çıplak omuzlarından aşağı, kollarından aşağıya doğru kayıp ayaklarının dibinde toplandı. Kesinlikle muhteşemdi—kilisenin karmaşasında görüldüğünden daha ufak tefekti, The Ledger'daki masanın üzerinde uzanmış halinden de daha ufak tefekti. İnce bir beli, yumuşak kıvrımları ve soğuktan sertleşmiş meme uçlarıyla dik ve gururlu duran dolgun göğüsleri vardı.

Sonra bir ayağını pufun üzerine koyarak dengesini sağladı ve eğilip uyluğundaki oyuncak hançeri çıkardı; bu da aklımı onun soyunma odasından ilk çıktığı ana geri götürdü.

Aklımı kaybetmek üzereydim neredeyse. Uzun kızıl saçları, kalçalarının kıvrımını gizleyemeyen turkuaz renkli kadife pelerininin aşağı dökülüyor, sırtına oyuncak bir yay ve ok kılıfı asmış, hançer uyluğuna sıkıca bağlanmış, altın taç ışığı yansıtıyordu. O, fantastik bir prenses gibi giyinmiş biri değildi.

O, egemenliğini ilan eden bir kraliçeydi.

Bu kostüm tevazu ya da yapmacıklık için seçilmemişti. Bu, otoritenin, dikkat çekmek için izne ihtiyaç duymayan bir kadının ilanıydı. Yalvarmayan bir güçtü. Erkekleri diz çöktüren bir güçtü.

Mükemmel.

Penisim pantolonumun içinde sertçe kasıldı.

Tişörte uzandı ve o acımasız saniye boyunca tek görebildiğim şey, kalçalarımın üzerinde oturmuş olması, penisimin derinlere gömülmüş olması ve ellerimin kalçalarını sarmış olması, meme uçlarının ağzımla buluşmasıydı. Onu yakalayıp boyun eğene kadar becerme isteğine karşı koymaya çalıştım.

Yumruklarımı sıktım.

Gömleği tek bir hareketle giydi, kumaş göğüslerini sıyrıp kalçalarına yerleşti.

Geri dönüşü olmayan bir çizgiyi geçmeden önce gözlerimi zorla başka yöne çevirdim.

Arkasını döndü, kendini kucakladı, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırdı. "Memnun musun?" diye sordu. "Yoksa sapık gibi bakmaya devam mı edeceksin?"

"Sıcak kalmanı istiyorum," dedim sert bir sesle. "Ve örtünmeni."

Kadın homurdandı. "Ahlak gemisi çoktan yelken açtı."

Bakışları odayı tekrar taradı, kapıları, çıkışları, düzeni inceledi. Her zaman değerlendirme yapıyordu; yarı sarhoş ve sarsılmış halde bile.

Ona duyduğum hayranlığın bu kadar büyük olmasından nefret ediyordum.

Mutfağa gittim ve mantıklı olan tek şeyi yaptım. Lavaboda uzun bir bardağı doldurdum ve tezgahın üzerine koydum. Sonra tost makinesine bir dilim ekmek attım—süslü bir şey değil, sadece karnındaki alkolü emmesi için. Ocağın yanındaki bir çekmeceyi açtım, baş ağrısı ilaçlarını buldum ve bardağın yanına koydum.

Arkamda, çıplak ayaklar mermer zeminde sessizce ilerliyordu.

"Yani," diye sordu, "bu ne? Mahkumun son yemeği mi?"

Arkamı dönmedim. "Su."

Tezgaha yaslandı. "Beni uyuşturup susturmaya ve seninle savaşamaz hale getirmeye mi çalışıyorsun?"

Buna istemsizce güldüm. "En iyi gününde bile bana karşı bir şansın olabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Şaşırabilirsiniz."

"Sen 1.52 boyunda ve 45 kilo ağırlığındasın, ben ise 1.93 boyunda ve 113 kiloyum. Hiç şansın yok."

"Hmph. Boyum 1.60," diye ekledi, "ve açıkça söyleyeyim, tecavüz etmene izin vermeyeceğim. Daha kısa olabilirim ama elimde bazı numaralar var."

Döndüm.

Bir saniye önce orada, meydan okurcasına çenesi yukarı kalkmış duruyordu; bir sonraki saniye ise ellerim belindeydi. Onu kaldırdım ve tezgâhın üzerine bıraktım, kalçası taşa çarptı. Sonra içgüdüsel olarak açılan dizlerinin arasına girdim ve kollarımı ona doladım.

"Kadınlara tecavüz etmem," diye homurdandım, aklının bu yöne kaymasına çok sinirlenmiştim. Daha önce biri ona böyle bir şey yapmış mıydı? "Bir daha o saçmalıkları söyleme."

Nefesi kesildi.

"Ya senin o ukala tavrın?" diye devam ettim, tezgâhın kenarına sıkıca tutunarak. "Sinirlerimi bozuyor. Biraz sessizce oturup su içersen nasıl olur?"

Birkaç santim geriye çekildim ve kalçasının yanındaki bardağa başımla işaret ettim.

İstemeyerek de olsa bardağı aldı ve bir yudum içti.

Sırıtırken başımı salladım ve ona aynı ukalalıkla karşılık verdim. "Ayrıca, kadınları cezbetmekte hiç zorlanmıyorum, özellikle de The Ledger gibi bir seks kulübünde. Asıl sorun, ellerini benden uzak tutmak."

Yutkundu, kaşları kalktı, gözleri dramatik bir şekilde aşağıya doğru kayarak pantolonumdaki çıkıntıyı inceledi.

"İlginç," dedi. "Bu gece senin yanında hiç kadın görmedim. Sadece sen, o kocaman ereksiyonunla gölgelerde somurtuyordun."

Bardağı yere koydu ve avuç içlerine yaslanarak, sanki ölçüyormuş gibi bakışlarıyla penisimin hatlarını takip etti.

"Bu en az üçüncü sefer, değil mi?" diye devam etti. "Kilise. Seks kulübü. Şimdi. Muhtemelen Lourdes Meryem Ana'sından beri her gece, değil mi Bay Gölge Adam?"

İstemsizce homurdandım. "Rahibelerin sizin gibi konuştuğunu, hatta seks kulüplerine gittiğini bilmiyordum."

Dudakları kıvrıldı. "Duyduğuma göre, mafya adamlarıyla yatan tek kadınlar, başlarına silah dayanmış olanlardır. Kim, bir kadınla birlikte olmak için sözleşmeye ihtiyaç duyan bir adam ister ki?"

"Kim diyor ki ben mafya üyesiyim?" diye karşılık verdim. Ensemde bir sıcaklık hissettim. Beni eğlence olsun diye kışkırtıyordu.

Sonunda, kendini tamamen bırakarak kahkaha attı. "Aynaya baktın mı hiç? Koca vücudunun her şeyi mafya diye bağırıyor. Koyu renk takım elbise. Belindeki silah. Ve o küstah sırtış—havalı ve sert görünmen için zorunlu. Haklı mıyım?"

"Hayatın karanlık yönlerini çok iyi biliyorsun galiba," dedim. "Ne yani, rahibelere geceleri birbirlerini yalamayı mı öğretiyorlar ki gündüzleri dizlerinin üstünde uslu dursunlar? Sofia Fernandez'le bu kadar iyi anlaşmanın sebebi bu muydu?"

Gülümsemesi kayboldu.

"Ne?" Nefesini tuttu. "Adını nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında çok şey biliyorum, kızım," dedim. "İnternette arama yapmak için dahi olmaya gerek yok."

Tam önümde sustu, yüzündeki o küstah meydan okuma ifadesi yerini daha sessiz ve hüzünlü bir şeye bıraktı. Sınırı aşmıştım.

"Sen bir canavarsın," diye mırıldandı.

Bu söz ağır bir darbe oldu.

"Ve şunu da bilin ki, manastırdaki kadınların çoğu iyi insanlardı," diye devam etti sessizce. "Misyonlarına inanıyorlardı. Üzücü olan şu ki, babamın beni zorla gönderdiği manastır —ki orada kelimenin tam anlamıyla yabancı bir ülkede parasız ve belgesiz esir tutuluyordum—ondan çok daha yozlaşmıştı. Liderler zalimdi. Vücudumdaki en kötü yaralar onların ellerinden."

Boğazı çalışıyordu.

"Ve ruhumdaki en kötü yaralar şunlardır—"

Bitiremedi.

Suçluluk duygusu beni ezdi. Bazen düşüncesiz bir pislik olabiliyordum. Biraz daha yaklaştım, bu sefer daha nazikçe, ve avuçlarımın arasına parmaklarımı koydum, başparmaklarım tenine değdi ve sıcaklığı hissettim.

"Özür dilerim," dedim. "Bunu söylememeliydim. Göründüğünden daha fazlası var sende. Bunu görüyorum. Ama bu gece bunun için uygun bir gece değil."

Yüzünü yukarı doğru kaldırdım, gözlerime bakmaya zorladım. "Seni yatırma vakti geldi. Çok yorgunsun ve yarıdan fazla sarhoşsun."

Bana doğru gözlerini kısarak baktı, odaklanmakta zorlanıyordu.

"Peki," dedi kaşlarını çatarak, "adınız ne, Bay Gölge Adam?"

Dizlerinin arasından çekilip arkamdaki tost makinesine gittim, küçük bir tabak aldım ve kızarmış ekmeği üzerine attım. Yanına koydum ve iki parmağımla hafifçe iterek kendine doğru yaklaştırdım.

"Tostunuzu soğumadan yiyin."

Kadın homurdandı. "Sorudan kaçma. Adın ne?"

Onu görmezden geldim ve yanımdaki dolabı açıp bir bardak aldım. Viski şişesi dün gecedan beri hâlâ dışarıdaydı. Bardağa kalın bir viski doldurdum, tezgaha yaslandım ve uzun bir yudum aldım, boğazımdaki yanma hissinin beni sakinleştirmesine izin verdim.

Başını yana eğerek beni izledi. Sonra çarpık bir gülümseme belirdi yüzünde. "Tahmin edeyim. Hannibal?"

Kaşımı kaldırdım ve başımı salladım.

"Jeffrey Dahmer?"

"HAYIR."

Gözlerinde karanlık ve oyunbaz bir parıltı belirdi. "Ted Bundy. Hayır, hayır—Jack the Ripper. İşte bu."

Hiç de eğlenmedim. "Hayır. Benim adım İsa Mesih."

Yüzünü buruşturdu. "Bu kutsal değerlere saygısızlık."

"Artık kurtarılamayacak durumdayım," dedim ve bir yudum daha aldım.

Omuzları düştü, bakışları ellerine indi ve parmakları tişörtünün etek ucunu çekiştirirdi. İçindeki neşe kayboldu, dudaklarını ısırmaya başladı.

"Ben senin tutsağın mıyım?" diye sordu. "Hayatımdaki diğer tüm erkekler gibi, beni başka bir kafese mi kapatıyorsun? Umursamayan bencil bir piç kurusu daha mı?"

Bardağı yere bıraktım.

"Bu sabah uyandığımda, sen sadece bir iştin. Hepsi bu." Lafi dolandırmadım. Ona bundan daha fazla saygı duyuyordum. "Plan, seni banliyöde sağlam bir aile babasının yanına yerleştirmekti; sana ihtiyacın olan her şeyi verecek ve babanın kontrolünü elinde tutacaktık."

Dudaklarını ısırdı. "Şimdi ne olacak?"

Artık işler farklıydı. Zaten senaryonun dışına çıkmıştım ama o benim onu sahiplendiğimi duymaya hazır değildi ve ben de bunu açıklamaya niyetli değildim. Doğrusu, bana ne yaptığını bilmiyordum, sadece bunca yıl sonra düşmanın çevrildiğini biliyordum.

"Sana bebek gibi davranmayacağım, Scar. Seçme şansın yok. Baban bu şehri yöneten şeytanlarla anlaşma yaptığı gün, seni İspanya'ya gönderdiği gün bunu kesinleştirdi."

Dudakları titredi. Bu durumdan hoşlanmadım ama yalan söylemek bir seçenek değildi ve geri adım atmaya da niyetim yoktu.

Kadın kıpırdanırken tişörtü yukarı kalktı ve bana vajinasının bir başka istenmeyen görüntüsünü verdi. Ağzım kurudu. Onu, nasıl direneceğini unutana kadar becerme düşüncesi o kadar ağır bastı ki, yüzümü çevirmek zorunda kaldım.

"Yani ben sadece..." Nefesi kesildi. "Kullanılıp istismar edilecek bir şeyden mi ibaretim?"

Bardak lavaboya gürültüyle düştü. Ona doğru geri yürüdüm ve bir avucumu bacağının yanındaki tezgaha koydum. Ona dokunmadan, kişisel alanına girerek yaklaştım.

"Durum bundan daha karmaşık," dedim. "Biraz uyuduktan sonra konuşuruz. Ama korkacak bir şey yok. Güvendesin. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Kirpiklerinin arasından bana baktı. "Sen hariç."

"Hayır." Başımı bir kez salladım. "Ben bile değil."

Çenesinin altına bir parmak sokarak dikkatini istediğim yere yönlendirdim. "Sana yalan söylemeyeceğim. Seni kırmayacağım. Ve ne pahasına olursa olsun, nefes almanı sağlayacağım."

Başparmağım alt dudağını okşarken, o da yalanı aramak için yüzümü süzüyordu.

"Yapmam gereken işler var," dedim, onu bırakıp geri çekilirken. "Ve sen de bir gece için yeterince şey yaşadın."

Koridora doğru işaret ettim ve bir adım geri çekildim. "Misafir odası sizin. Kendinizi evinizde hissedin. Yemeğinizi yiyin." Tabağın kenarına vurdum. "Suyu için, ilaçlarınızı alın, yoksa yarın cehennem olacak."

Yüzümü çevirdim çünkü çevirmeseydim kasıklarımındaki zonklayan ihtiyaca yenik düşecektim. Tezgahımın üzerindeki çıplak vajinası çok fazlaydı. Penisimin pantolonuma baskı yapması, içine girmek için yanıp tutuşması beni çok cezbediyordu.

Aramıza mesafe koymak, Nik'i aramak ve ortaya çıkan sorunlarla ilgilenmek için ofisime yöneldim.

Ayakları yere değdiği anda eli tişörtümün arkasına uzandı.

"Bekle," dedi. "Bana güvenmeni istiyorsan, her şey isminden başlar."

Arkamı döndüm ve elimi omzuna koydum.

"Lucian, Lucian Byrnes," dedim.

Başını yana eğdi. " *Lucian* adını daha önce hiç duymadım."

"Latince '*lux*' kelimesinden geliyor. 'Işık' anlamına geliyor." Dudaklarımın kenarı seğirdi. "İronik, biliyorum. Annemle babamın mizah anlayışı vardı. İrlanda'da doğdum ve büyüdüm, ama Lach ile on yıldır burada, şehirde yaşıyoruz."

"İrlanda," dedi, durumu birleştirerek. "Ve yan komşunuz da sizin kardeşiniz."

"Evet. O benim küçük kardeşim."

"Siz ikiniz nasıl oldu da organize suçun bir parçası olarak Manhattan'da bulundunuz?"

Kısacası, kaderimiz kapımızı çaldı ve biz de kapıyı açtık.

Onu orada düşüncelere dalmış halde bıraktım ve ofisime doğru, ters yöne yöneldim.

Arkamı döndüğümde, onun hareketsiz kaldığını, söylediklerimi düşünüp taşındığını, bana inanıp inanmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi düşündüklerini fark ettim.

İçeri girince kapıyı kapattım ve masamın arkasındaki sandalyeye çöktüm. Dirseklerimi tahtaya dayayarak başımı ellerimin arasına

eğdim.

Ben az önce ne yapmıştım böyle?

Bu, onun henüz öğrenmeye hazır olmadığı kısımdı.

O benimkisiydi.

Erkeklerin, rahatlık veya eğlence için sahiplenmek istedikleri şeyleri sahiplenme biçiminden farklı olarak, benimki nihai, kalıcı, şimdiki ve sonsuza dek sürecek bir şeydi. Başka bir erkeğin ona dokunmasına asla izin vermezdim. Ve ona zarar vermeye, dokunmaya, kullanmaya, kendini küçük veya istenmeyen hissettirmeye cüret eden herkese kendini açıklamak için ikinci bir şans vermezdim. Bundan daha fazla bir nedene ihtiyacım olmazdı.

Ve eğer babasının hayatına son verme fırsatı doğarsa, hiç tereddüt etmeden bu fırsatı değerlendiririm.

Henüz onun hikayesini bilmiyordum, ama yeterince şey biliyordum. Paylaştığı parçalar. Taşıdığı yaralar—duygusal ve diğer türlü. Yavaş yavaş, metodik bir şekilde kırılmıştı. Bu tür insanlar kolay kolay güvenmezdi. Tepkileri karmaşıktı, uyarı vermeden keskinlikten kapanmaya doğru savrulurlardı.

Bu da demek oluyor ki onu acele ettiremezdim.

Onu kaybetmek istemiyorsam ve onun kalbini kazanmak istiyorsam, yavaş hareket etmem gerekecekti. Daha önce hiç kimseyle olmadığı kadar yavaş. Hasarı katman katman ortaya çıkarmam gerekecekti. Her acıyı. Yuttuğu her gözyaşını. Ve bunu, her şeyi birden yeniden yaşamasına zorlamadan yapmalıydım.

Ama bu gece değil.

Bu gece mesafe önemliydi. Hem onun için hem de benim için.

Gün ışığı cevapları ortaya çıkaracaktı.

Şimdilik yapmam gereken bir telefon görüşmesi vardı.

Yirmiinci Bölüm

Gerçeklik yüzüme o kadar sert çarptı ki nefesim kesildi. Ofisi ile misafir odası arasındaki koridorda, belime kollarımı dolamış, cilalı zemine bakarak nasıl olup da buraya düştüğümü merak ediyordum; bir mafya babasının çatı katında, üzerimde sadece tişörtümle kilitli kalmıştım. Panik beni ele geçirmekle tehdit ederken kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyordu.

Yerimde duramayacak kadar enerjiktim, bir o yana bir bu yana yürüdüm, tırnağımı kemirdim ve kendi kendime mırıldandım.

O soytarının beni sahneye sürüklemesine izin vermemeliydim. Daha iyisini biliyordum—tam olarak ne olacağını biliyordum—ve izin verdim. Kralın elini külotuma sokup beni parmaklamasına izin verdim. Bütün o lanet olası yerin ucuz zevkleri için bana bakmasına izin verdim.

Aptalsın Scarlett. Çok aptalsın.

Tanrı aşkına, bir seks kulübünde çalıştım. Bu işin nasıl yürüdüğünü biliyordum—rıza ile zorlama, performans ile hak iddiası arasındaki farkı—ve yine de olmasına izin verdim. Sadece gülümsedim ve onlarla birlikte oynadım, istediklerini verdim, çünkü Sofia'nın bana kaçmamda yardım etmesi için o kadar çaresizdim ki her şeyi yapardım.

Onun suçu değildi; hayatımda neler olup bittiğinden haberi yoktu. Ve kendime karşı dürüst olursam, onu etkilemek, onun kadar korkusuz olduğumu göstermek istemiştim.

Elimle saçlarımı düzelttim ve midem bulanarak mutfığa doğru döndüm.

Bana bıraktığı suyun geri kalanını da bitirip lavaboda bardağı yeniden doldurduktan sonra, baş ağrısı ilaçlarını uzun bir yudumda içtim. Başım şimdiden zonluyordu, yarının çok zorlu geçeceğine dair hafif bir uyarıydı bu. Bu konuda haklıydı; içtiğim alkol miktarı, benden daha az inatçı birini yere serebilirdi.

Buzdolabını açtım ve midemi yatıştıracak bir şeyler bulmak için rafları inceledim. Hindistan cevizi suyu dikkatimi çekti.

Mükemmel.

Şişeyi kaptım ve ekmeğe uzandım. Bir çekmeceyi açarken donakaldım.

Bıçaklar.

Ucuz olanlardan değil. Askeri bir hassasiyetle yerleştirilmiş uzun, jilet gibi keskin bıçaklar.

Saplarının üzerinde parmaklarımı gezdirdim, birini nasıl saklayabileceğimi düşündüm. Ama sadece tişört giydiğimi düşünürsek, muhtemelen iyi bir fikir değildi.

O kadar kabadayı mıydı ki, peşine düşecek kimseden endişe duymuyordu? Yoksa beni o kadar aciz sanıyordu ki, denesem bile ona zarar veremeyeceğimi mi düşünüyordu?

Bu düşünce her iki durumda da midemi burkuyordu.

Çekmeceyi kapattım ve bu düşüncüyü kafamdan attım; buranın muhtemelen göremediğim köşelere gizlenmiş kameraları olabileceği ihtimali beni çok tedirgin ediyordu. Odayı taradım ama göze çarpan bir şey bulamadım.

Ekmek dilimini tost makinesine koydum ve manzaraya kapılarak devasa pencerelere doğru yürüdüm; nefes kesiciydi.

Aşağıda uzanan nehir, karanlık ve huzursuzdu; rüzgar, yüzeyinde buz tanelerini savuruyordu. Işıklar suyun üzerinde süzülüyor, her esintiyle yansımalar titriyordu. Nehir kıyısında, şehrin ışıkları sisin içinde parlıyordu. Hem uğursuz hem de güzeldi aynı anda.

Alnımı cama dayadım, avuçlarımı cama yapıştırdım ve aşağıya doğru baktım.

Bu, şimdiye kadar girdiğim en güzel kafesti.

Şartlar bu kadar kötü olmasaydı, burayı çok sevebilirdim.

Aklım Sofia ve Margaretta'ya kaydı. Tanrım, çok endişelenmiş olmalılar. Keşke telefonum olsaydı.

Bay Shadowman'ın adamlarının kamera kayıtlarını kontrol ettiğinden bahsetmesinden sonra, nüfuzunun ne kadar geniş olduğu apaçık ortadaydı. Eğer beni söylediği kadar temiz bir şekilde silebilirse, babam ve polis beni kolay kolay bulamayacaklardı.

Tüylerim diken diken oldu ve bunun dışarıdaki kasvetli havayla hiçbir ilgisi yoktu.

Bu durumdan kurtulma şansım olsaydı, bunu kendi başıma yapmalıyım.

Hâlâ yarı yaralı, yarı uyuşmuş bir halde, kendime nefes almam gerektiğini söyleyerek dairenin içinde amaçsızca dolaşım.

Bana kendimi evimde hissetmemi söylemişti; bir kaçırııcıdan garip bir teklifti ama en azından adam hakkında daha fazla şey öğrenme şansı vermişti.

Salon devasa büyüklükteydi; beyaz kanepeler, özenle seçilmiş gibi duran parlak renkli yastıklarla bölünmüştü. Şık, modern bir şöminenin üzerinde devasa bir televizyon asılıydı ve geniş duvarları modern sanat eserleri süslüyordu. Her şey abartıya kaçmadan pahalıydı. Temizdi ama yaşanmışlık izleri vardı.

Bunu tek başına başarabilecek tipte biri gibi gelmedi bana. Karısı mı vardı, kız arkadaşı mı, yoksa sadece yetenekli bir dekoratörü mü?

Şöminenin kenarı boyunca parmağımı gezdirdim ve küçük, girintili bir panele rastladım. Ona bastığımda kapı açıldı ve bir sıra kontrol düğmesi ortaya çıktı. Birine bastım.

Gazlı şöminedeki odunlar aniden alev aldı ve ben aptal gibi geriye sıçradım.

Aman Tanrım. Sinir sistemim o kadar altüst olmuştu ki, gazlı şöminedeki odunlardan bile irkildim.

Bir an orada durdum, sıcaklığın içime işlemesine izin verdim, kışın soğuşunu uzaklaştıran o sıcaklık... Mutfaktan tost makinesinin

patlama sesi geldi, sessiz ortamda yüksek bir ses yankılandı ve kendime gülmeden önce tekrar irkildim.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi toplamam gerekiyordu.

Tostu almak için geri döndüm, tost makinesinden çıkardım ve bir ısırik aldım. Sonra kendimi daha fazla kurcalamaktan alıkoyamadım.

Bir insanın mutfağından onun hakkında çok şey anlayabilirsiniz.

Mutfağında yapmacık hiçbir şey yoktu. Kullanım için tasarlanmıştı; tencere ve tavalar kolayca ulaşılabilir bir yerde istiflenmiş, bıçaklar özenle düzenlenmiş ve şaşırtıcı çeşitlilikte yiyecekler vardı. Tanıdığım baharatlar ve çaylar, tanımadığım diğerlerinin yanında duruyordu. Şarap buzdolabı dolabın altına gizlenmişti ve çoğu barı utandıracak kadar zengin bir içki dolabı vardı.

Viski çeşitleri beni cezbetti; çoğunlukla İrlanda viskisiydi ve tartışmasız pahalıydı.

Onun aksanını düşündüm—yıllar burada geçirdiği için yumuşamıştı ama yine de kesinlikle İrlandalıydı. Doğru anlamda sertti. Dürüst olmak gerekirse, insanı baştan çıkarıcıydı. Gerçi umurumda değildi. Benim tipim değildi. Zaten bir tipim de yoktu.

Daha önce hiç kimseyle çıkmamıştım. Seks benim için bir gelir kaynağıydı; eve dönene kadar hayatta kalabilmek için asgari düzeyde yaptığım bir şeydi. Duygular hiçbir zaman işin içinde olmamıştı.

Tosttan bir ısırik daha aldım ve birdenbire hayatımın rayından nasıl çıktığı beni yakaladı. Çılgın gecenin, şiddetin ve kulüpten telaşlı kaçışın ardından, yorgunluk bir anda üzerime çöktü. Kemiklerime kadar yorgundum.

Tezgahın üzerindeki kaseden bir muz ve suyumu aldım, sonra şömineye en yakın kanepeye geçtim. Sıcaklık çok rahatlatıcıydı.

Belki biraz oturmaliyim. Yediğim azıcık şeyi kusmadan önce midemin yatışmasını beklemeliyim. Bay Gölge Adam, tertemiz beyaz zeminine kustumuk dökülmesinden muhtemelen hoşlanmazdı.

Kanepenin önündeki pufu fark ettim ve kapağını kaldırdım. İçinde kalın, kabarık bir battaniye vardı.

Mükemmel.

Battaniyeyi üzerime çekip kıvrıldım, muzu bitirdim ve başımı yastıklara yasladım. Şömine hafifçe çıtırdıyordu. Daire, uzaktan gelen şehir sesleriyle uğulduyordu.

Eğer beni öldürecek olsaydı, şimdiye kadar yapmış olurdu.
İstemesem de istemesem de gözlerim kapandı.

Yirmi Birinci Bölüm

uyandım Birden .
Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nefesim kesildi; bedenim darbeyi bekliyordu—eller, ağırlık, bir adamın etimden ve kemiklerimden istediğini almasının tanıdık baskısı. O korkunç saniye için, yine oradaydım, yere serilmiş, bacaklarım arasında hayali bir dokunuştan acı çekiyordum.

Bu da tıpkı daha önceki birçok rüya gibi sadece bir rüyaydı.

Titrek bir nefes aldım ve gerinerek, uzuvlarımı hareket ettirmeye zorladım, kendimi gerçekliğe ve odanın sessizliğine bağladım. Gözlerim alışınca, gerçeklik mide bulandırıcı bir netlikle yerine oturdu.

Bu bir rüya değildi.

Hâlâ buradaydım. Altın kafeste bir mahkum, hayatımda tanıdığım en vahşi adamın insafına kalmıştım.

Hâlâ dilime yabancı olan Lucian ismi beni şaşırtmıştı.

Aklım bir anda Defter'e, ona dönüp ondan yayılan o karanlık ve ölümcül öfkeyi yakaladığım ana geri döndü. Evrenin o anda sarsıldığını biliyordum. Hissetmişim. Ama en çılgın hayallerimde bile Bay Gölge Adam'ın bana karşı bu kadar dengesiz olacağını hayal etmemiştim.

Sahneye fırladığında, *beni* öldürmeye geldiğini sandım. Ama bunun yerine, sanki hiçbir şey olmamış gibi kralın eline bıçak sapladı.

Neden bu kadar öfkeliydi?

Ben onun için sadece bir iş değil miydim? Babamı manipüle etmenin ve siyasi mekanizmayı kendi lehine çevirmenin bir aracı mıydım, diğerleri gibi? Bu tür bir öfke nereden geldi?

Belki de bu onun karakterinden kaynaklanıyordu—ya da belki de hayatı patronunu memnun etmeye bağlıydı. Her iki durumda da, çatı katı bana yeterince şey anlattı. Yüksek rütbeliydi. Mafya hakkında pek bir şey bilmiyordum—sadece duyduklarımdan—ama aptal değildim. Kendi şiddet dolu kurallarına göre yaşıyorlardı ve en tepedekilerin her zaman parası vardı.

İspanya'da bile, onlardan korkardık, kulübe girdiklerinde onlardan saklanırdık.

Kendimi doğrulttum ve hemen sendeledim.

Dışarısı hâlâ karanlıktı, sabahın erken saatleriydi. Şampanya ve shot'ların etkisiyle başım dönüyordu.

Vay canına. Evet. Çok fazla alkol içmişiz.

Ve aman Tanrım, tuvalete gitmem gerekti.

Ayağa kalkıp, onun işaret ettiği misafir odasına doğru koridorda yarı koşarak ilerledim. İlk kapıyı hızla açtım ve odayı görünce neredeyse donakaldım; sıcak tonlar, zengin kumaşlar, adeta bir kraliçeye yakışır, aşırı derecede yumuşak çarşafarla kaplı devasa dört direkli bir yatak.

Vaktim yok.

Yan taraftaki kapıyı hızla açtım; büyük ve boş bir dolaptı.

Sonraki bölüm, çok şükür, banyolu odaydı.

Zar zor yetiştim, rahatlamış bir kahkahayla nefes nefese oturup işi bitirdim. Bitirdiğimde arkama yaslandım ve gösterişli banyoyu inceledim; her yer beyaz mermer, içinde yüzebilecek kadar büyük bir küvet, daha önce hiç görmediğim kadar çok düğme ve özelliğe sahip camla çevrili bir duş.

Her yer kat kat lüksle doluydu.

Makyaj masasının önünde durdum ve büyük aynada kendi yansımamı görünce donakaldım.

Vay canına.

Saçlarım darmadağınık, bukleler isyan etmiş gibi her yöne dağılmıştı. Rimel yanaklarımdan aşağı akmış, dumanlı göz farı

kalıntıları gözlerime yapışmıştı. Perişan görünüyordum. Gotik. Sanki çok kötü bir geceden çıkmışım gibiydim—ki dürüst olmak gerekirse, bu da tam olarak uyuyordu.

Çekmeceyi açtım ve içinde beş yıldızlı bir otelde görmeyi bekleyeceğiniz türden bir dizi temizleyici ve losyon buldum. Lavabonun altında ise düzenli bir şekilde istiflenmiş havlular ve yumuşak yüz havluları küçük bir mucize gibi bekliyordu.

Evet. Teşekkür ederim.

Yüzümü yavaşça, yöntemli bir şekilde yıkadım; suyun makyajı ve korku kalıntılarını alıp götürmesinden memnundum. İşimi bitirdiğimde cildimi kuruladım ve tekrar yukarı baktım.

Daha iyi.

Artık uyanıktım ve zihnim biraz daha berraklaşmıştı.

Hâlâ kapana kısılmış durumdayım, ama daha istikrarlıyım. Ve istikrar, üzerinde çalışabileceğim bir şeydi.

Tanrım, keşke pantolonum olsaydı.

Yatak odasını alt üst ettim, çekmeceleri açtım, her yeri kontrol ettim ama hiçbir şey bulamadım. Sadece askılar ve hafif bir temiz çarşaf kokusu vardı. Kıyafet yoktu. En azından bana bir gömlek vermişti. Onun gibi birçok erkek beni çıplak bırakmayı tercih ederdi—amaç aşağılama, kimin patron olduğunu hatırlatmaktı.

Ama Lucian öyle yapmamıştı.

Hatta, beni çıplak görmek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi davrandı.

Kaşlarımı çattım, itiraf etmek istediğimden daha çok rahatsız olmuştum. Yani, kusursuz bir güzelliğe sahip değildim ama çirkin de değildim. Patronum hepimizin formda kalmasını sağlıyordu ve ben de fırsat buldukça barmenlik yapmayı, içki servisi yapmayı, salonda çalışmaktan daha çok tercih ediyordum. Tabii ki, bu faturaları ödemeye yetmiyordu. Bazen *randevulara* çıkmam gerekiyordu. Kimseyi etkilemeye çalışmadım ve sıkıcı biri olarak ün kazandım, bu da bana çok uygundu. Mekânın sahipleri bunu sevmiyordu ama beni nadiren cezalandırıyorlardı.

Yatılı okulda ve manastırda geçirdiğim yıllar bana nasıl ortadan kaybolacağımı öğretmişti. Gözden uzak, gönülden uzak.

Yavaşça oturma odasına geri döndüm. Adamdan eser yoktu ve ev sessizdi. Kendimi eğlendirmek için tekrar etrafı kurcalamaya başladım.

İşte o zaman asansörün yanındaki giriş holünde dolabı buldum.

Gizli değildi. Sadece çıkış yolunda kolay erişim için yerleştirilmişti.

Kilidi açınca içeriye göz attım: silahlar, bıçaklar ve kalbimin hızla çarpmasına neden olan diğer aletler.

Her şeyi tararken panik duygusu omurgamdan yukarı doğru yayıldı. Bu adam, bela bekleyen ve beladan korkmayan biriydi.

Silahlar arasında, uzaktan tanıdığım bir tür bıçak vardı: sustalı bıçak. Ağırlığına şaşırarak elime aldım. Merakım beni düğmeye basmaya itti.

Bıçak, şiddetli bir *çatırtıyla* öne fırladı.

Çılgılık attım ve yere düşürdüm, kalbim gümbür gümbür atıyordu, sonra tekrar almak için eğildim. Bu sefer dikkatlice denedim. Bıçağı çıkarmak için düğmeye basıyorsunuz, sonra geri çekmek için uç kapağı geri çekiyorsunuz. Basit ve etkili.

Ve elime tam oturdu.

Fazla düşünmeden dolabı kapattım ve bıçağı sakladım.

Dairenin geri kalanı bana hiçbir şey anlatmadı. Normal şeyler. Pahalı şeyler. Hiçbir belge yoktu. Hiçbir fotoğraf yoktu. Gerçekte kim olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Ofisine doğru koridordan geçmeye cesaret edemedim. Canavarı uyandırmak istemiyordum.

Sonra mutfağın yanından yukarı çıkan merdivenleri fark ettim.

Yavaşça yukarı çıktım, kendime bunun sadece başka bir oda olduğunu ve ayrıca bana kendimi evimde hissetmemi söylediğini söylüyordum. En üst katta geniş, açık bir alan vardı; pırıl pırıl ekipmanlarla dolu tam teşekküllü bir spor salonu ve yerden tavana kadar uzanan pencereler. Dışarıda, binanın etrafını saran bir avlu vardı. Buradan, yanındaki, erkek kardeşinin yaşadığı aynı büyüklükteki alanı görebiliyordum.

Hatta ikisini birbirine bağlayan dar bir geçit bile vardı.

İç duvarda tek bir kapı vardı.

Merak edip yanına gittim ve kapı kolunu çevirdim; açık olduğunu görünce şaşırdım.

Kapıyı hızla açtım ama pencere yoktu, doğal ışık yoktu, sadece karanlık vardı; ta ki parmaklarım bir düğme bulana kadar.

Işıklar aniden yandı.

Ah.

Kahretsin .

Elim hemen ağzıma gitti.

Burası bir BDSM oyun odasıydı.

Oda eziciydi—çelik ve deri, disiplin ve kısıtlama. Bir duvara yaslanmış, heybetli ve ayırt edilemez bir Aziz Andrew Haçı duruyordu. Tavan kirişlerinin altında, zincirler ve karabinalar düzgünce asılı, kullanıma hazır, yastıklı bir bağlama masası vardı. Köşede açılı bir şekilde yerleştirilmiş bir kırbaçlama sehpası bulunuyordu. Soğuk, klinik bir parlaklığa sahip bir muayene masası vardı. Kısıtlama için tasarlanmış bir sandalye—hayır, bir taht—vardı.

Zihnim çılgın atarken bile ayaklarım beni ileriye doğru taşıdı.

Odanın ortasında sağlam bir dolap duruyordu ve üzerinde özenle düzenlenmiş aletlerden oluşan bir raf vardı: kırbaçlar, kürekler, kamçılar. Mumlar, maskeler ve ağız bantları da bunların yanında, dağınık değil, düzenli bir şekilde duruyordu.

Ortalık karışık değildi.

Bu, aşırı bir kontrol biçimiydi.

Ve yatak.

Tanrım, yatak!

Lüks bordo saten, kadife ve deri nevresimler, ağır bir başlık ve derin ahşap direkleri çerçeveliyordu; her köşeye çelik bağlantı noktaları yerleştirilmişti.

Burada hiçbir şey tesadüf değildi ve her parçanın bir amacı vardı.

"Kahretsin!" diye bağırdım içimden.

Beni kıramayacağını söyledi.

Nefes almamı sağlayacağını söyledi.

Ama bu vaatlerin içinde başka her şey için de çok yer vardı. Beni seks oynacağı yapması için—ya da daha kötüsü, seks kölesi yapması için. Kendi adımı unutana kadar benimle sevişmesi için. Bacaklarımı açıp, sırf yapabildiği için bana ait olduğuna karar vermesi için.

Zihnimde bir anda panik patlak verdi.

Ya beni buraya kilitlerse? Ya kulüpteki adamlardan daha acımasız olursa? Bakireliğimi benden alan ve bana gerçek acının ne olduğunu öğreten o şerefsizden daha kötü olursa?

Kalp atışlarım boğazımı delip geçiyordu. Nefes alamıyordum. Çığlık atmamak için elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım.

HAYIR.

Hayır, hayır, hayır.

Hayatım daha da kötüye gidemezdi. *Tanrım, neden beni böyle cezalandırıyorsun?*

Sonra elimdeki bıçağı hatırladım. Gözlerim karardı, kulaklarımda kan uğultusu yankılandı. Eğer uyuyorsa... eğer hızlıysam... ona sinsice yaklaşabilirdim. Boğazını kesebilirdim. Bıçağı kalbine saplayabilirdim.

Tüm duyularımı kırmızı bir sis kapladı.

Artık bu tuzağa düşmekten bıktım.

Kullanım ömrü sona erdi.

O adamın ne tür bir canavar olmaya karar verdiğini görmek için beklemekten bıktım.

Panik içinde kör olmuş, mantıksız ve titreyerek, içgüdüsel olarak odadan kaçtım. Titreyen bacaklarımdan izin verdiği kadar sessizce merdivenlerden aşağı indim. Kalbim göğüs kafesime o kadar hızlı çarpıyordu ki duyabildiğim tek şey buydu.

Düşünme. Çok yüksek sesle nefes alma. Bunu mahvetme.

Koridor karanlıktı. Duvara sıkıca yapışarak ilerledim ve ilk kapıyı içeriye bakacak kadar araladım.

Bir ofis. İçeride kimse yok.

Yavaşça kapattım ve yoluma devam ettim.

Yan kapı koridorun sonunda yer alıyordu.

Elim düğmeyi kavradı ve o kadar çok titredi ki çekmek zorunda kaldım. Nemli avuçlarımı gömleğinin eteğine sildim, bıçağı bir elimden diğerine geçirdim. Sonra tekrar uzanıp, düğmeyi acı verici bir yavaşlıkla çevirdim.

Kapı hafifçe aralandı.

İçeriye göz attım.

O oradaydı.

Lucian, devasa bir yatağın üzerine uzanmış, karşısında şehrin loş ışığıyla hafifçe parıldayan opak pencereler vardı. Bir çeşit yüksek teknoloji ürünü gizlilik camı, diye tahmin ettim. Tabii ki öyleydi.

Nefes alışverişi derin ve düzenliydi, bu yüzden içeri girdim.

Acı verici adımlarla yatağa yaklaştım. Sırtüstü yatıyordu, bir kolu gözlerinin üzerinde, diğeri karnının üzerindeydi. Çarşaf kalçalarının üzerinden aşağı sarkmış, onu zar zor örtüyordu.

Ve Tanrım bana yardım et—nefesimi kesti.

Onu, tüm varlığıyla yanıma aldım.

Uyurken farklı görünüyordu. Daha az vahşi. Neredeyse güzeldi. Sert surat ifadesi gitmişti, kaşlarının arasındaki derin çizgiler yumuşamıştı. Boynu kalın ve kaslıydı. Kolları kocaman ve güçlüydü; biri tamamen dövmelerle kaplıydı, diğeri loş ışıpta okuyamadığım kelimelerle işaretlenmişti. Göğsünün ve kalbinin üzerinde daha fazla dövme vardı ve panik içinde bile ne yazdığını merak ettim.

Vücudu kusursuzluğuyla akıl almazdı. Üst üste yığılmış kaslar. Bir erkekte gördüğümden daha fazla karın kası, çarşafın altında kaybolan ve muhtemelen en büyük hazineyi temsil eden keskin bir V şekli.

Ve elleri.

O kocaman eller.

Kilisede bacaklarımı kavrayan aynı eller.

Defalarca hayalini kurduğum aynı eller...

Dudaklarımı ısırdım, göğsüm sıkıştı, zihnim bana hareket etmem için yalvarıyordu.

Dikkatinizi dağıtacak şeylere kapılmayın.

Yapın.

Şimdi.

Üst kattaki o oda, zihnimde bir anda canlandı. Haç. Masa. Yatak. İçlerinde istediği her şeye yer bırakmayacak kadar çok vaatte bulunmuştu.

Düşüncelerim karmakarışık bir haldeydi.

Boğazını kes.

Hayır, onu kalbinden bıçakla.

Kahretsin. Kahretsin. Bunu gerçekten yapabilir miyim?

Üzerine eğildim, bıçağı kaldırdım, nefesim ciğerlerimde hapsolmuştu.

Ya o ya da ben.

Kalbi hedefledim—

—ve birden uyandı.

Kolunu hızla kaldırıp, hareket halindeyken ön kolumu yakaladı. Aynı anda diğer kolunu da belime dolayarak dengemi bozdu. O yuvarlanırken dünya şiddetli bir şekilde altüst oldu, beni altındaki yatağa çarptı ve ezici ağırlığıyla bedenimi sıkıştırdı.

Serbest kolum başımın üstüne doğru çekildi, sıkıştı.

Eli hem bıçağı hem de yumruğumu hızla kavradı.

PATLATMAK .

Bıçak, o acımasız, mekanik *çatırtıyla* -hayat ya da ölüm sesi- fırladı ve başımın yanındaki yastığa saplandı.

Donakaldım.

Gözlerim bıçaktan yüzüne doğru gidip geldi.

Gölge Adam, kas yığını ve öfkesiyle üzerime doğru eğilmişti; göz bebekleri simsiyah olmuştu, yeşilden eser yoktu, sadece saf, filtrelenmemiş bir öfke vardı. Cehennemden koparılmış bir iblis gibi görünüyordu.

Ve o an, onu gördüm.

Kulüpten de aynı ifade geldi.

Duvarın dibinden kendini aşağı fırlattığı anın hemen öncesinde.

O gözler, kutsal olmayanların gözleri.

Ve dehşet verici bir şekilde anladım ki, hiçbir şansım yoktu.

"Lütfen, beni öldürmeyin," diye yalvardım. "Ölmek istemiyorum. Lütfen, lütfen bana zarar vermeyin. Ben sadece... yapamıyorum..."

O, hareketsiz kaldı.

Bir anlığına, tam üzerimde donakaldı.

"Scarlett? Ne düşünüyordun da bana sinsice yaklaştın? Seni öldürebilirdim," diye hırladı, öfkesinden İrlanda aksanı daha da belirginleşmişti.

Vücudum onun altında titriyordu, her sinirim çılgık atıyordu. "Ben... ben bilmiyorum," diye ağladım. "Panikledim. Lütfen beni öldürmeyin."

İşte o zaman içinde bulunduğumuz durumu anladım.

Bacaklarım kalçalarını çevrelemişti. Penisi sertleşmişti ve vajinamın üzerine baskı yapıyordu. Çıplaktı. Ben de çıplaktım. Bu farkındalık ikimizi de aynı anda vurdu.

"Çok yaramaz bir kız oldun," diye homurdandı. "Cezalandırılmayı hak ediyorsun. Dizimin üstüne yatırılıp, o krema gibi kıçın saçların kadar kızarana kadar şaplaklanacaksın."

Ondan kurtulmak için canla başla direndim.

Bunun yerine, kalçalarını yavaşça, bilinçli bir şekilde salladı; penisi kasıklarımın yukarı aşağı kaydı. Yavaş hareket klitorisimi alev alev yaktı. Penisinin ucundan ön meni karnıma damladı.

Aman Tanrım.

Neyi daha çok istediğimi bilmiyordum; kaçmayı mı yoksa onu acıyan kalbimin derinliklerine gömmeyi mi?

"Söz vermiştin," diye fısıldadım. "Söz vermiştin—"

Bir anda, dirseklerinin üzerine doğruldu, kalçalarını sabitledi ve bıçağı elimden kaptı.

"Evet," dedi soğuk bir şekilde. "Haklısın. Seni nefes alacak şekilde bırakacağıma söz vermiştim. Ama bu, seni kendi irademe boyun eğdirmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Diğer eliyle başımın üstündeki koluma daha sertçe bastırdı, kalçalarıyla beni yere sabitleyerek bıçağın ucunu çeneme dayadı.

Oynamıyordu.

Öfkesinin ateşi içimi yaktı. Dirseğinin üzerine doğru geri çekildi, bir eliyle yakamı kavradı, diğer elindeki bıçakla yakamı yardı ve tam ortadan ikiye yırttı, beni bakışlarının altında savunmasız bıraktı.

Bileğini hafifçe çevirmesiyle bıçağın ucu yanağıma dayandı.

"Anlıyorsun değil mi," dedi alçak ve ölümcül bir sesle, "bazı adamlar, onları uykularında öldürmeye kalkıştığın için boğazını keserler?"

Tüm vücudumu bir anda ürperttim.

Metal, çene kemiğim boyunca aşağı doğru sürüklerken tenime soğuk bir şekilde değdi; o kadar sertti ki, en ufak bir hareket yapsam beni kesebilirdi. Vücudumu hareketsiz tutmak için mücadele ettim.

Çenesi sıkıca kilitlenmişti, burun delikleri genişlemişti. İğrenç bir şekilde anladım ki, hâlâ hayatta olduğum için şanslıydım. Hayatım. Bedenim. Nefes alabilme yeteneğim. Hepsi onun ellerindeydi.

Bıçak boğazımdan aşağı doğru inerken, endişeli bir inilti ağzımdan kaçtı.

Bu kadar mıydı?

Onun öfkesi, hayatımda gördüğüm son şey miydi acaba?

Çelik daha da ilerledi, şah damarımı geçti ve orada görüşümü bulanıklaştıracak kadar uzun süre durdu. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Çok korkmuştum.

Sanki sonsuzluk sürmüş gibi gelen bir sürenin ardından, bıçak şeytani yolculuğuna devam etti.

Gözlerim, köprücük kemiğimin üzerinden geçerken onun gözlerine kilitlenmişti. Beni henüz kesmemiş olması, kontrolünün ve elinin ne kadar sağlam olduğunun bir kanıtıydı.

Durmadı ve bıçak daha aşağıya indi.

Nefesim kesik kesik çıkarken dudağım istemsizce titriyordu.

Bıçağın ucu göğsümün iç kıvrımını çevreledi.

İşte o zaman gördüm; simsiyah gözlerinin üzerinde parıldayan, bembeyaz bir ısı parıltısı.

Çelik, meme ucumun etrafını sardı. Geriye doğru kıvrılırken bir baskı oluştu, ardından derime hızlı ve hassas bir kesik açıldı.

Nefesim kesildi.

Sinsi bir sırıtişla yüzünde kurtvari bir gülümseme belirdi.

Ve beni altına alıp sıkıştırdığından beri ilk defa gözlerini benden ayırdı.

Kanın şiştiğini hissetmek için bakmama gerek yoktu.

Bileğini hızla çevirerek bıçağı fırlattı. Sonra eli göğsümü kavradı, parmakları etime sıkıca kenetlendi. Eğildi, dilini yavaşça yaranın üzerinde gezdirdi. Cinsel organı şişmiş klitorisime sürtünerek atıyordu ve engelleyemeden boğazımdan tiz, yabancı bir ses çıktı.

Korku ve acı arasında bir yerde, bedenim zihnimin henüz kavrayamadığı bir şeyi anladı: Beni kontrol etmek için bana zarar vermiyordu. Beni, derimin altında yakıcı ve inkar edilemez bir şekilde yeşereceğini bildiği bir tepkiye doğru yönlendiriyordu.

İnleyerek meme ucumu ağzına aldı ve dilini sıkı ucun üzerinde döndürdü.

Derin bir nefes aldım, oksijene çok ihtiyacım vardı. Kalçaları hareket etti, penisi ıslaklığımın içinden kayd—yakındı ama içeri

girmedi—sürtünme omurgamda kıvılcımlar yarattı.

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye homurdandı. "Sırılsıklam ıslanmışsın."

Sesinin göğsüme değmesiyle oluşan titreşim içimi altüst etti ve daha fazlasını istememe neden oldu.

Bu durumdan çıkmak mümkün müydü?

Neden bu kadar ıslandım?

Kulüpteki erkeklerle daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim; kayganlaştırıcı kullanmak, onların hoşuna gidecek şekilde taklit etmeyi öğrenmek, kendimi hiç vermeden onlara istediklerini vermek...

Dişleri meme ucumu kavradı, düşüncelerimi tekrar ona geri döndürecek kadar sertçe ısırıldı.

Diğer eli göğsümü kavradı, yoğurmaya ve sıkmaya başladı, beni bunaltıyordu. Bu çok fazlaydı. Zihnim dönüyordu, nefesim hızlanıp sığılaşıyordu, soluk soluğa kalmaya başlamıştım.

"Ah— *ah* ," diye sızlandım.

Her bir çimdik ve ısırıkla baskı daha da arttı, ta ki göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlayana kadar.

Ciğerlerimden kopan çığlık duvarlarda yankılandı.

Yıldızlar, içimden geçen, şok edici ve enfes bir dalgaya dönüştü ve şaşkınlıkla daha önce hiç böyle bir şey hissetmediğimi fark ettim. Gerçek sert bir şekilde yüzüme çarptı: Bu yeniydi ve inanılmazdı.

O kaosun, telaşın içinde bir yerlerde çığlıklarım kırık dökük ağlamalara dönüştü ve görüşüm daraldı. Nasıl oldu da kendimi onun göğsüne yaslanmış, kollarının arasında, bedenim kontrolsüzce titrerken buldum—ama işte buradaydım.

"Şşş," diye mırıldandı. "Şimdi sakın ol kızım. Seni yakaladım."

Ona sokuldum ve ağladım.

Beni kucağına aldı, hafifçe salladı, eliyle sırtımda yavaşça daireler çizerek okşadı. Nefesim tekrar tekrar kesildi, ta ki dökülecek gözyaşı kalmayana, titreme nihayet dinene kadar.

Karanlık, yumuşak ve merhametli bir şekilde beni sardı; o da altımda hareketsiz kaldı ve beni orada tuttu.

Yirmi İkinci Bölüm

kokusu Pastırma, yumurta, sotelenmiş soğan ve sert kahve beni uykumdan uyandırdı.

Başucu tahtasına yaslanıp boynumu çevirdim, o sertlik bir türlü geçmiyordu. Komodinin üzerindeki saat neredeyse öğlen 12'yi gösteriyordu.

Kahretsin.

Bu kadar uzun süre uyumayı planlamamıştım. Hem benim hem de onun rahatı için Scarlett'i misafir odasına götürmüştüm. Kollarımda cansızdı ve onu hareket ettirdiğimde ya da yatağa yatırdığımda bile kıpırdamadı.

İçtiğim alkolün mü, gecenin yorgunluğunun mu yoksa ona yaşattığım orgazmın duygusal yoğunluğunun mu etkisiydi, bilemiyorum.

Muhtemelen hepsi.

Ona öyle dokunmamalıydım. Onu bıçakla tehdit ederken bir yandan da tadına bakmak, benim için bile sınırları aşmıştı. Yaptığı o küçük numaradan sonra adrenalin hala vücudumda dolaşıyordu ve doğrusu, hayatta kalmış olması bir şanstı.

Ama kendimi durduramamıştım.

Beni rahatsız eden şey, kendimi kontrol edememem değildi; onu ilk gördüğüm andan itibaren onunla birlikte olmak istemiştim. Beni

rahatsız eden onun tepkisiydi.

Sadece korku değil.

Ama arzu.

Vücudu tereddüt etmeden tepki verdi, kalçaları sürtünmeyi kovalarken penisimi ıslattı, nefesi kontrol edemediği o küçük, çaresiz seslere dönüştü. Bu, düzgün bir şekilde dokunulmaya alışkın olmadığını gösteren bir tepkiydi.

Cinselliğiyle ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Sıradan bir gözlemci için The Ledger'daki performansı profesyonel ve deneyimli görünüyordu, ancak yüzeyin altında bir tereddüt ve hatta bir kızgınlık sezdim.

Külüpte kendine güvenliydi. Küfürlerle dolu arsız ağzı bile masumiyet ihtimalini tamamen ortadan kaldırıyordu. Yine de, benimle birlikteyken vücudu sanki yeni bir şey deneyimliymiş gibi tepki vermişti.

O güzel kafasının içinde, gösterdiğinden çok daha fazlası olup bitiyordu. Ve ben de Scarlett Hayes'i harekete geçiren şeyin ne olduğunu anlamak için o katmanları aralamaya kararlıyım.

Henüz anlamadığım nedenlerden dolayı, pek de aziz sayılmayan rahibeye takıntılıyım.

Avizenin sıcak ışığında parıldayan, diz çökmüş halinin görüntüsü tam bir baştan çıkarıcılıktı. Öylesine yoğun bir cazibeydi ki, eski kaderlerin modern Manhattan'da oyunlar oynayıp oynamadığını merak etmeme neden oldu.

Annemin çocukken bize yedirdiği, mitoloji ve sihir dolu o kitaplar, etrafımızda her zaman daha yüksek güçlerin iş başında olduğuna beni inandırmıştı. Lach ve ben buraya geldikten sonra bu inanç uzun sürmedi; acımasız, bencil bir kadın kalbimi ikiye böldükten sonra.

O zamanlar çok safmıştık. İkimiz de aptaldık. Ama sıkı çalışma ve birkaç acı ders bizi adam etmişti.

Artık Sendika'nın adamlarıydık ve Byrnes'in mirasını öğreniyorduk. Hayatın bize fırlattığı her şeye dayanacak kadar kalın derili hale gelmiştik.

Şey, belki de az önce tattığım o yasak meyve hariç.

Scarlett'le ilgili her ne yaşıyorsa, çok zorlu bir süreç beni bekliyordu. Kendime bir daha asla aşık olmayacağıma, o tür bir acıya

bir daha asla maruz kalmayacağıma söz vermiştim. Ve bunu çok iyi başarmıştım; odağımı işime, başarılı bir iş kurmaya vermiştim.

Ama o, benim çok uzun zaman önce gömdüğüm bir şeyi yeniden alevlendirmişti. Ve bunun farkında bile değildi.

Karnım guruldadı, düşüncelerimi böldü.

Bu kadın neden kahvaltı hazırlıyordu ki?

Bacaklarımı yataktan sarkıttım, saçlarımı elimle düzelttim ve tişört giymeye zahmet etmeden eşofman altımı giydim. Açlık beni mutfağa doğru itti.

Scarlett benim içeri girdiğimi duymadı.

Sırtı bana dönük, ocağın başında duruyordu, tavaya odaklanmıştı, omuzları onu yanıma aldığımdan beri görmediğim bir şekilde rahatlamıştı. Üzerinde, önceki gece paramparça olmuş tişörtünün yerine bıraktığım tişört vardı. Üzerinde bol duruyordu, sadece etek ucunun altından çıplak bacakları görünüyordu.

Onu yatağa yatırdığımda o kadar derinden dalmıştı ki, o güzel vücuduna ne kadar süre baktığımın farkında bile değildi. O kadar mükemmeldi ki.

Pürüzsüz teni hafifçe çillerle kaplıydı—bu çilleri yakında dilimle yavaş yavaş okşayacaktım. Dolgun göğüsleri ve ince beli ellerimin dolaşmasını adeta istiyordu. Ve Tanrı şahit, o vajinası ağzımı sulandırıyordu.

Onun tamamının benim olması sadece zaman meselesiydi.

Onunla oynamak benim hakkımdı. Birlikte çalışarak en sevdiği fantezilerini keşfederken sınırlarını zorlamak benim hakkımdı. Her zaman bana yeterince güvenen ve benim de güvendiğim bir kadın bulma fantezim vardı; onunla her türlü zevki keşfetmek.

Tavada pastırma çıtırdayarak kızarıyordu. Patatesler çevirirken cızırdıyordu, peynir de patates püresinin içine eriyordu. Bütün bu sıradan ev hayatı, yaşadığımız geceyle hiç uyuşmuyordu.

Daha da yaklaştım.

Öne doğru eğildiğimde irkildi, kızarmış yumurtaların olduğu tava tehlikeli bir şekilde devrildi. Düşmeden önce sapını yakaladım ve tekrar ocağın üzerine koydum.

"Allah aşkına," diye çıkıştı. "Senin gibi koca bir adam nasıl olur da ses çıkarmadan sinsice yaklaşabilir?"

"Sessiz kalmak hayatta kalmanızı sağlar."

Kaşlarından biri hafifçe kalktı. "Pekala, Bay Gölge Adam. Ben kahveyi doldururken siz de yemeği tabağa koyun. Krema mı yoksa şeker mi tercih edersiniz?"

"İkisi de değil. Ben o kızlara özgü şeylerden içmem," dedim, elinden spatulayı alarak. "Siyah ve sert olanı severim."

Gözlerini devirdi ama kahve makinesine döndü.

Yemeği tabağa koydum ve pencerenin yanındaki küçük cam masaya taşıdım. Camın dışında, soğuk ve gri bir gökyüzünün altında nehir kıyılarına vuruyordu. Oturdum ve Scarlett, omuzları gergin bir şekilde, kupalar ve peçetelerle arkamdan geldi; yemek yemek yerine tabağındaki yiyecekleri sağa sola itiyordu.

"Bu gerçekten de zengin bir sofra," dedim. "İyi bir İrlanda kahvaltısı."

"Çok fazla içki içen biri için mükemmel bir kahvaltı." diye şaka yaptı gülümseyerek. "Ve... teşekkür ederim. Tişört için."

"Yapabileceğim en az şey buydu." Başımı yana eğip gözlerine baktım. "Bunun ne olduğunu anlıyorum, biliyorsun. Yiyeceklerle sarılmış bir özür." Bir lokma daha çiğnedim. "Peki ya dün gece seni öldürmediğim için teşekkür etsen?"

Ağzı seğirdi. "Evet, teşekkür ederim. Hala burada olduğum için mutluyum."

Ben yemeye devam ettim, o ise bakışlarımı kaçıırken onu inceliyordum.

"Şunu bil diye söylüyorum, normalde şiddete meyilli bir insan değilim," dedi tabağındaki patates parçasını karıştırırken. "Hiç kimseye zarar vermedim. Ben—sen etraftayken ne oluyor bilmiyorum ama sanki bende en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyorsun. Belki de tüm o kaçırmalar yüzünden. Arkadan sinsice yaklaşımlar yüzünden." Kaşlarını çatarak bana baktı.

Sesi alçaldı. "Sizi... şey... hayata döndürmeye çalıştığım için özür dilerim."

Homurdandım. "Yani, beni sustalı bıçakla kalbimden bıçaklamaya çalıştığın için pişman olduğunu mu kastediyorsun?"

Patateslerden hızlıca bir ısırık aldı ve gergin bir şekilde omuz silkti. "Evet. Bu kesinlikle benim karakterime hiç uymayan bir davranıştı."

Çatalıma pastırma, yumurta ve patates doldurdum—hepsini tek lokmada—ve çiğnedim. *Aman Tanrım.* Bu kız yemek yapmayı biliyordu.

Sırıttım. "Sen her zaman böyle güzel yemek yapıyorsun, yoksa ben mi şanslıyım?"

Cevap vermek yerine, gergin bir gülümsemeyle kahvesinden bir yudum aldı.

"Dün gece arkadaşlarımı da mı kaçırdınız... sizin adamlarınız?" Kaşları çatıldı.

"Hayır, iyiler."

"Sofia iyi değildi. Bize böyle bir canavar gibi saldırdığınızda yüzündeki ifadeyi görmemiştım—"

"Onların iyi olduğunu söyledim. Oranın sahibini tanıyorum. Sizi endişelendirmesinler. Ama madem bu kadar konuşkansınız," diye şaka yaptım, "birkaç soruyu yanıtlasanız nasıl olur?"

Bardağını indirdi. "Elbette. Ama benimkini de cevaplarsan."

Bir lokma daha aldım. "Kuralları koyacak durumda değilsin." Yutkundum. "Ama bu, uzun zamandır yediğim en iyi yemek olduğu için, eğer bana karşı dürüst olmayı kabul edersen, üç sorunuza cevap vereceğim."

Gözlerini devirdi. "Konuşurken hep şiddetten mi bahsediyorsun?"

"Hayır." Parmağımı kaldırdım. "Bu birincisi."

Doğruldu. "Bekle, bu adil değil. Bu bir soru değildi. Bu sadece bir sohbetti."

Omuz silktim.

Sandalyesine yaslanırken çatalı tabağa sert bir sesle çarptı.

"Surat asma," dedim sakince. "Yemek ye. Asıl sen akşamdan kalmasın."

Kaşlarını çattı, doğruldu ve bir ısırık yumurta aldı. "Neden bu kadar patronluk taslıyorsun?"

"İki," diye omuz silkti. "Bu benim doğamda var."

"Hayır, durun artık," diye tersledi. "Bu bir soru değildi. Bu bir gözlemdi."

"Bir tane daha kaldı," diye kıkırdadım. "Onu iyi değerlendir."

Yavaşça derin bir nefes aldı, sonra gözlerime baktı. "Lütfen gidebilir miyim?"

Son yumurta kırıntılarını akışkan sarısının arasından sıyırıp, yapışkan lokmayı yedim, çatalımı tabağın kenarına koydum ve arkama yaslandım.

"Sana söylediğim gibi, hayır."

Çiğnedi, sonra çatalını bana doğru salladı. "Neden?"

"Dün gece Ledger'daki gösterinizden sonra basın olayı abarttı," diye açıkladım. "Geleceğinizle ilgili yeni kararlar almak zorunda kalıyoruz. Yeni başkan bu sabah yemin ettiğinden babanız artık belediye başkanı olmayabilir, ama haklıydınız—sizi geri getirmek için elinden gelen her şeyi yapıyor."

Omuzları gerildi.

"Onu rezil ettin," diye devam ettim. "Senato adaylığını tehlikeye atmış olabilirsin. Eğer bunu senin rehin alındığın, uyuşturulduğun ve zorla performans sergilediğin şeklinde açıklayamazsa, benden daha büyük sorunların var demektir. Ve güzel sosyetik arkadaşlarının senin yerine suçu üstleneceğini de sanma."

Gözlerimin içine baktım. "Eğer Sendika seni koz olarak kullanamıyorsa, bizim için de hiçbir faydan yok demektir."

Sessizlik uzadı.

"Görünüşe göre başını büyük belaya soktun," diyerek sözlerimi tamamladım.

Dudaklarının titrediğini fark ettim.

"Bana zarar verecek misin?" diye sordu.

Kollarımı kavuşturup derin bir nefes verdim. "Hayır."

Gözleri birden yukarı kalktı.

"Dediğim gibi, sana zarar vermeyeceğim," diye sııttım. "Eğer bir acı olursa, bu senin yalvarman yüzünden olacak."

Kaşları çatılarak kaskatı kesildi. "Yani, beni bırakmayacaksanız, benimle ne yapacaksınız? Satacak mısınız? Beni seks köleniz mi yapacaksınız? Yoksa başka bir şey mi?"

"Hayır," dedim kesin bir dille. "Bunların hiçbiri olmayacak."

Bana şaşkınlıkla baktı; hâlâ korkuyordu ve cevap arıyordu.

O, seksten korkuyor. Köşeye sıkıştırılmaktan korkuyor. Birinin onu kafese kapatmasından korkuyor.

Onun kendi isteği dışında alıkonulduğunu anladım. Ama olay bundan daha karmaşıktı. Çok daha karmaşıktı.

Bu yüzden taktik değiştirdim.

"Derin bir nefes al, Scarlett," dedim sessizce. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Özellikle de benim."

Gözleri, neredeyse tamamı yenmemiş olan tabağına indi ve küçük bir lokma aldı.

"En baştan başlayalım," diye devam ettim. "Bana annenin nasıl öldüğünü ve İspanya'da bir yatılı okula nasıl düştüğünü anlat."

Boğazı biraz düğümlendi.

Bu onun dikkatini çekti.

Çatalını bıraktı, peçetesini aldı ve parmaklarının arasında büktü.

"Bununla neden ilgileniyorsun?" diye sordu. "Çok uzun zaman önceydi. Ben daha çocuktum."

Öne eğildim, dirseklerimi masaya koydum, parmaklarımı birleştirdim. Duruşumda hiçbir tehdit unsuru yoktu, sadece odaklanma vardı.

"Bu önemli," dedim. "Çünkü baban için mi çalışıyorsun yoksa onun siyasi hırslarının bir parçası mı oldun, bunu bilmem gerekiyor."

O kadar hızlı ayağa kalktı ki, sandalye yere sertçe sürtündü.

Yüzünde öfke belirdi. Tabağını kaptı ve lavaboya doğru hışımla yürüdü.

"Dürüşlüğe ihtiyacım var," dedim, onu takip etmek için ayağa kalkarken. "Yardıımı istiyorsanız, kartlarınızı açıkça ortaya koymalısınız."

Kadın homurdandı. "Yardım?"

Tabağımı onun tabağının üzerine lavaboya koydum ve suyu açtım.

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak bana doğru döndü.

"On dört yaşındaydım," dedi. "Annem öldürüldüğünde on dört yaşındaydım." Sözleri acı bir şekilde ağızından döküldü.

"Annesinin cenazesinden bir hafta sonra beni Madrid'in hemen dışındaki Katolik yatılı okulu Colegio Sagrado Corazón de Madrid'e gönderdi. Annemin öldüğünü, korkunç bir kaza olduğunu henüz idrak edememiştim ki terk edildim."

Alt dudağını ısırđı, kaşlarını çatdı.

"Dili bilmiyordum ve rahibeler çok otoriterdi. Orası, bedensel cezanın sadece Tanrı'ya yaklaşmak anlamına geldiği bir yerdi. Korkunçtu."

Yutkundu ama durmadı.

"Hayatta kaldım. Başımı öne eğdim. Bekledim. Ve sonunda her şeyin biteceğini, eve dönebileceğimi düşündüğümde, durum daha da kötüleşti."

Sonra bana baktı, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Babam mezuniyet törenime bile gelmedi. Bunun yerine, yoksulluk, itaat ve sessizlik yemini ettikleri bir Karmelit manastırı olan Monasterio de San Juan de la Cruz'a gönderildim."

Gözlerini kırptırarak bana baktı.

"Yani hayır," diye bitirdi sözlerini. "Babamla çalışmıyorum. Artık onun kim olduğunu bile bilmiyorum."

Yüzünden her şey apaçık ortadaydı; yalan söylemiyordu.

Göğsümde ağır bir suçluluk duygusu vardı, ondan daha fazla bilgi almaya çalışıyordum ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Buna gücüm yetmezdi. Yaklaşanlarla, avladığımız canavarlarla baş edemezdim.

"Sormak zorundaydım," dedim. "Çünkü babanızın işleriyle bir bağlantınız olma ihtimali bile varsa—"

"Hayır, değilim," diye tersledi. "Hiçbir zaman da olmadım."

Gözlerime baktım ve başımı salladım.

Bu da acımasız bir netlikle tek bir şeyi ifade ediyordu: Andrew Hayes neye karışmış olursa olsun, kızı bunun bir katılımcısı değildi. O bir kurbandı.

Çok düşünmeden elimi kaldırdım ve avuçlarımın içine yanağını koydum, başparmağım tenine hafifçe değdi.

"Yani," dedim sessizce, "konuşma tarzınızdan ve Ledger'daki performansınızdan anlaşıldığı üzere, artık rahibe değilsiniz. Artık değilsiniz." Gözlerimin içine baktım. "Neden rol yapıyorsunuz? İspanya'da aslında ne yapıyorsunuz?"

Yüzü buruştu, sanki kelimeler ulaşamadığı bir yerlerde birbirine dolanmış gibiydi.

"Bu... karmaşık bir durum," dedi. "Ama haklısın. Manastırı terk ettim. Ve bulabildiğim tek iş yeraltı bir kulüpteydi."

Çenemin üzerinden elimle hafifçe geçtim.

Aman Tanrım. Bu iş çok daha karmaşık bir hal aldı.

"Bana öyle bakmayın," diye tersledi. "Orada çalışmak *istemedim* . Eve dönmek istedim. Denemeye çalıştım ama babam telefonlarımı duymazdan geldi."

Kollarını daha da sıkıca kavuşturdu, bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Üzerimdeki kıyafetlerden, pasaportumdan ve rahibin odasından gizlice aldığım bir yığın belgeden başka hiçbir şeyim olmadan manastırdan kaçtım. Param yoktu, telefonum yoktu, hiçbir şeyim yoktu. Göçmenlik belgelerim yoktu, İspanya'da çalışma veya yaşama hakkım da yoktu."

Başını salladı. "Gidecek başka yerimiz yoktu, sadece yiyecek dağıtan bir yardım kuruluşu ve o *kulüp* vardı."

Yutkundu.

"Bu yüzden dün gece Sofia ile birlikteydim. Babamdan kaçmama yardım edeceğine, beni geri göndermesini engelleyeceğine söz verdi."

Bakışları yere indi. "Manastırdan ayrıldığımı nasıl bilmiyor anlamıyorum. Belki de aylık bağışlarını göndermeye devam etmesi için ona yalan söylüyorlardır."

Yavaşça nefes verdi. "Birkaç hafta önce, sonunda telefonumu açıp beni St. Patrick's'teki bir Noel etkinliğine götürmeyi teklif ettiğinde, rol yaptım. Manastırdan hiç bahsetmedim. O da bahsetmedi."

Titreyen sesindeki korkuyu duyabiliyordum, ama anlattığı hikayenin daha fazlası olduğunu, manastırdan ayrıldıktan sonra başına gelenlerle ilgili bir şeyler olduğunu sezdim. Delgado'nun operasyonlarında paravan şirketler kullanılıyordu. Çaresiz kızlar kullanılıyordu. Tesadüflerden hoşlanmazdım ve bu tesadüften daha da az hoşlandım.

Hâlâ titriyordu.

"Scar," dedim ses tonumu yumuşatarak, "Üzgünüm. Bunun ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Ama geçmişini araştırmaya başladığımda, bazı parçalar eksikti. Birbirine uymayan şeyler vardı."

Bana şüpheyle baktı.

"Şehre döndüğünüzden beri babanızla birlikte katıldığınız etkinliklerde sizi izledim," diye suçlayıcı bir ses tonuyla konuşmamaya çalıştım, çünkü gerçekten dürüstlüğünü öğrenmek istiyordum. "Sadece dindar değildiniz, aynı zamanda babanıza da yakın

görünüyordunuz. Onun kampanyası için güçlü bir sembol. Kendinizi tanıttığınız gibi, yani bir rahibe olmadığınızı düşündürecek hiçbir şey yoktu."

Yavaşça nefes verdim. "Diyelim ki, o geceki dışarı çıkışınız sadece babanızı değil, birçok kişiyi şok etti."

Gözlerinden öfkeli gözyaşları süzülüyordu. Elimden itti.

"Rol yapmada gerçekten çok iyiyim," dedi.

"Evet," diye yanıtladım. "Fark ettim."

Kasıldı.

"Ledger'daki performansınız," diye devam ettim, pes etmek istemiyordum. "O adamların size dokunmasına tahammül edemiyordunuz. Sinirinizden yapmacık bir gülümsemeye geçişinizi yakaladım. Sahte orgazmınızdan bahsetmiyorum bile."

Nefesi kesildi.

"Bunu yakaladın mı?"

"Sence neden bu kadar öfkeliydim?" diye çıkıştım. "Gölgelerden çıkıp kimliğimi açığa vurmamın sebebi buydu. O insanların sana dokunmasına, bedenini kendi zevkleri, performansları için kullanmalarına izin vermeni, bu durumdan tiksindiğini, ne kadar nefret ettiğini görmemi izlemek beni çok kızdırdı." Çenem kasıldı. "Beni çok sinirlendirdi."

Başını salladı, belli ki sarsılmıştı.

"Neden umurunda?" diye sordu. "Ben senin için sadece bir işçiyim."

Bir tabak kaptı ve bulaşık makinesine doğru döndü. "Beni rahat bırakın. Beni gönderin. Ne planlıyorsanız onu yapın."

Omuzlarından tutarak onu bana doğru çevirdim.

"Scar, bana bak," dedim. "Sana zarar vermek ya da eski yaralarını yeniden açmak istemiyorum. Ama tehlikede olan sadece senin hayatın değil. Babanın bu şehirde güç için kullandığı insanlar kötü insanlar. Masum insanlara zarar veriyorlar. Sana da hiç düşünmeden zarar verecekler."

Bana baktı, sonra tekrar arkasını döndü ve tabağı rafa yerleştirdi.

"Evet, eski mafya ailelerini tanıyorum," dedi acı bir şekilde. "Yüz yılı aşkın süredir bu şehri yöneten organize suç örgütleri." Omzunun üzerinden bana baktı. "Senin gibi adamlar."

Çenesini parmaklarımın arasına alıp yüzünü kaldırdım.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Eski ailelerden daha kötü adamlar var. Belki kanunun doğru tarafında değiliz, ama bir ahlak kuralımız var; asla aşmadığımız sınırlar."

Nefesi kesildi.

"Ciro Delgado," diye devam ettim. "MS-13 kartelinin lideri ve babanın en büyük başışçılarında biri; babanın sahibi olan adam. Tehlikeli biri Scarlett ve şimdi babanın yanlış tarafında; kartelin yanlış tarafında."

Onu bıraktım.

Geriye doğru bir adım attı ve omuzlarını dikleştirdi. "Neredeyse iki yıldır tehlikenin yanlış tarafındayım. İnanın bana, ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum."

Diğer tabağı da içeri koydu ve bulaşık makinesinin kapağını sertçe kapattı.

"Ama benim sorunlarım sizin sorunlarınız değil. Bırakın gideyim. Kendime bakarım."

Yirmi Üçüncü Bölüm

S. Carlett mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru yürüdü. "Gitmene izin veremem," dedim arkasından.

Bana o kadar hızlı döndü ki neredeyse ona çarpacaktım. "Ama neden beni tutuyorsunuz?" Sesi hayal kırıklığıyla çatladı. "Anlamıyorum. Black Ledger'da olanlar yüzünden artık size bir faydam yoksa, neden hala buradayım?"

"İşin içinde bundan daha fazlası var," dedim. "Ve sen de bunu biliyorsun."

Gülüşü acıydı. "Ah, neyin peşinde olduğunu *çok iyi* biliyorum. Erkekler hep aynıdır. Tek umursadıkları şey, başkalarına ne kadar zarar vereceğini umursamadan kendi tatminleridir." Yaklaştı, gözleri alev alevdi. "Dün gece sarhoş olabilirim ama bana nasıl dokunduğunu hatırlıyorum. Biliyorum ki bu yüzden beni bugün henüz göndermedin."

Göğsüme parmağıyla vurdu. "Beni hapse atmak, bağlamak ve bedenimi ucuz zevklerin için kullanmak istiyorsun. Bana nasıl baktığını, bana ne kadar çok arzuladığını fark etmediğimi sanma." Dudakları kıvrıldı ve yarımada tezgahına doğru işaret etti. "Neden beni tezgahın üzerinde becermiyorsun da bu isteğini boşaltmıyorsun? İsteddiğini biliyorsun, değil mi?"

İşte oldu.

Omuzlarından yakalayıp onu orada tuttum.

"Seni becermek isteseydim," dedim sert bir sesle, "zaten yapmış olurdum."

Derin bir nefes aldı ama gözlerini kaçırmadı.

"Bunu kafana sok," diye hırladım. "Bana teklif edilmeyen hiçbir şeyi kabul etmem. Tıpkı dün gece olduğu gibi. Dokunuşumu istedin. Vücudun tehlikenin peşinden koştu, Scar—ve bana bir kere bile dur demedin. Kavgadan zevk aldın. Bıçak oyunundan." Çenem kasıldı. "Aradığın tehlike yüzünden sıırıslıkla olmuştun."

Nefesi kesildi.

"Şışmış küçük amcığın o sırrı ele verdi. İstedğini istedin ve ben de sana verdim."

Yavaş ve öfkeli bir nefes aldı, boynuna doğru kızarıklık yayıldı.

"Orada durup bana iyilik yapmış gibi davranma," diye karşılık verdi. "Sen de beni aynı derecede istiyordun. Gözlerinden anladım."

"Bana teklif edilenden fazlasını almadım," dedim.

Söylemediğim, içimde sakladığım şey şuydu: Ona orgazm yaşıtan ilk erkeğin ben olduğumu biliyordum. Daha önce de, sadece The Black Ledger'daki sahnede değil, her şeyi taklit ettiğini biliyordum. Ama anlayamadığım şey, Sofia'nın yaptıklarının ya da ona yapılan kötü muamelenin Margaretta'yı şok ettiği gibi onu neden şok etmediğiydi. Sanki yeni bir şey değilmiş gibi, bu gösteriye karşı neden duyarsız görünüyordu?

Bu cevaplar bekleyebilirdi. Şimdilik, sınırlarımı iyice bozuyordu.

Yerinden kıpırdadı ve geriye doğru tezgâha yaslandı, parmakları tezgâhın kenarını kavradı.

"Pekala," dedi. "Anladım. Ben sizin rehinenizim—babam aziz kız rolümü bozduğum için artık beni istemeyebilirsiniz bile." Sesi titredi ama kırılmadı. "Kolay hedef olmadığım için sinirlisiniz. *Mafya adamlarının* yemin ettiği bir kural gereği beni koruyacağınıza söz verdim."

Öfkeyle nefes verdi. "Yalvarmadığım sürece bana dokunmayacaksınız. Ve bu da ancak bana acırsanız geçerli. Beni banliyödeki bir serseriye satana kadar sadece bana katlanıyorsunuz."

"Sözlerimi ve niyetlerimi çarpıtıyorsun," diye çıktım.

"Hayır, değilim." Başını salladı. "Burada olmamın sebebi, beni burada tutmanızın sizin göreviniz olması. Sizin seviyenizde değilim. Sunabileceğim hiçbir şeyim yok." Kendini belirsiz bir şekilde işaret etti. "Muhtemelen uzun boylu, güzel sarışınlarla birlikte oluyorsunuzdur. Her ihtiyaç duyulduğunda farklı bir kadın."

Sesi alçaldı. "Elbette senin gibi bir adam, sırtımda sadece *senin* gömleğin olan, kısa boylu, kızıl saçlı, ezik bir adam için standartlarını düşürmez."

Omuzları düştü.

Yüzündeki ifade—tam bir yenilgi—bana attığı herhangi bir hakareten daha çok etkiledi beni.

Bu beni çok sinirlendirdi.

Ona değil, kendine söylediği yalana.

Belinden yakalayıp tezgâhın üzerine kaldırdım ve itiraz etmesine fırsat vermeden dizlerinin arasına girdim. Ellerimi yüzüne götürerek bana bakmaya zorladım.

"Gözlerinizi üzerime çevirin, Scar."

Gözlerini kaçırmaya çalıştı. İzin vermedim.

"Yanılıyorsun. Her konuda," dedim, avuçlarımın arasına yüzünü sıkıca alarak, her kelimemin doğru olduğunu anlamasını istiyordum. "Sende düzeltilmesi veya mazur görülmesi gereken hiçbir şey yok. Bakışların, hareketlerin beni derinden etkiledi. Kimse sana kendini nasıl göreceğini öğretmedi. Asıl suç bu. Çünkü sende istemeye, seçmeye, kalmaya değmeyecek hiçbir şey yok." Sesim alçaldı. "Ve sana aksini hissettiren herhangi bir erkek, en başta sana bakmayı hak etmiyordu."

Nefesi kesildi.

"Günah gibi yaratılmışsın. Tenin krem gibi soluk, çillerin sanki Tanrı seninle uzun uzun uğraşmış gibi. Saçların vahşi ve güzel, bir erkeğin yalnızken hayalini kurduğu türden. Ve dudakların—o dolgun dudaklar—öpülmek için yaratılmış." Başparmağım alt dudağına dokundu. "Ellerimin değdiği en güzel kadınsın."

Gözleri yaşlarla doldu.

"Bunu bana daha önce kimse söylemedi," diye fısıldadı. "Sadece bana acıdığın için nazik davranıyorsun. Anlıyorum. Senin için

yeterince iyi değilim." Yutkundu. "Sorun değil. Rol yapmana gerek yok."

Elini uzatıp alt dudağımdaki iyileşmekte olan kesiği nazikçe okşadı. "Aklımı kaybettiğim ve seni bıçaklamaya çalıştığım için gerçekten çok üzgünüm. Umarım bana inanırsın çünkü ben öyle bir insan değilim," sesi titredi. "Hayatımda incittiğim tek kişi sensin. Yakışıklı yüzünde bir yara izi bıraktığım için çok üzgünüm."

Sessizce içimi çektim. "Daha kötüsünü de yaşadım," dedim şimdi daha yumuşak bir sesle. "Bu işin doğasında var."

Dudaklarımda bir yara izi olması, asla iyileşmeyecek bir yara izinden daha iyidir.

"Bak, artık özür dilemene gerek yok. Anlıyorum. Yıllarca baban tarafından kafese kapatıldıktan sonra, isteğin dışında burada tutuluyorsun. Ama ben ondan daha iyi bir insanım. Bana güvenebilirsin."

Başını salladı. "Hayır, yapamam. Beni elden çıkarır çıkarmaz benden tamamen kurtulacaksın."

Bir an onu inceledim. Sonra aklımdan çıkaramadığım soruyu sordum.

"Neden böyle *panikledin* ?" diye sordum. "Yatağa gideceğini sanıyordum. Sakin görünüyordun. Beni öldürmeye kalkışmana ne sebep oldu?"

Başını öne eğdi. "Tek seçeneğimin öldürmek ya da öldürölmek olduğunu düşündüm. Ya da daha kötüsü."

"Daha kötüsü mü? Daha kötüsü ne olabilir ki?"

Sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Şurada kilitliyiz... yukarıdaki odada. BDSM işkence odası. Kabustan fırlamış gibi bir yer."

"Seni o odaya kilitlemeyeceğim."

Kaşlarını çattı. "Elbette."

"Burada daha birkaç haftadır yaşıyorum," dedim. "Bu yeri inşa eden hedge fon dehası yanlış bahis oynadı ve her şeyini kaybetti. Akıllıca bir iş olduğu için her iki çatı katı dairesini de aldım. Biri benim için, diğeri Lach için."

Duraksadım. "Ve dürüst olmak gerekirse, o odayı kullanmayı planlıyorum. Bunda yanlış bir şey yok. Cinsel deneylerde yanlış bir şey yok," dedim sakince. "İnsanlar güçten hoşlanır. Kontrolden.

Teslimiyetten. Bazıları acıdan hoşlanır. Bazıları ritüelden hoşlanır. Her şey rıza ve güvenle ilgilidir." Gözlerine baktım. "O oda bir kâbus değil. Ne istediklerini ve kiminle istediklerini bilen insanlar için bir yer."

Alaycı bir şekilde güldü. "Acı verici görünüyor. Frankenstein'ın laboratuvarı ile ürkütücü bir doktor muayenehanesi karışımı. İğrenç. Kim böyle bir şey ister ki?"

Kahkaha attım. "Şaşırsın. Küçük bir bıçak oyununa verdiğin tepki, bilinçaltının daha karanlık zevklere sahip olabileceğini gösteriyor." Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "Ama şimdilik, bu senin için değil. Hayır, güven gerektiriyor. Ve sen kimseye güvenmiyorsun."

Derin bir nefes verdi. "Neden yapayım ki? Ben sadece kullanılıp sonra da görmezden gelinmeye razıyım; yeter ki ağzımı kapalı tutayım ve rolümü oynayayım." Omuzları düştü. "Beni bırakın gitsin. Kimi aramanız gerekiyorsa arayın. Bana vurmadığı sürece sorun yok."

Tezgahtan kayarak inmeye çalıştı.

Ona izin vermedim.

Ona herhangi bir erkeğin dokunma düşüncesi bile içimde anında ve şiddetli bir öfke uyandırıyordu. Bana ne yaptığını, beni nasıl etkilediğini görememesi ise bu öfkeyi daha da körüklüyordu.

Bileklerinden yakalayıp tezgâha doğru bastırdım ve etrafını iyice sıkıştırdım.

"Çok yanılıyorsun," diye hırladım. "Lanet olası gözlerini aç. Seninle aynı odada bile duramıyorum, ereksiyon oluyorum." Sesimi alçaltarak yaklaştım. "Lourdes Meryem Ana Kilisesi'nde seni ilk gördüğüm andan beri, seni sonsuza dek becermekten başka bir şey istemedim."

Kaşlarını çattı ve gözlerini devirdi. "Pekala. Olur. Ne diyorsan." Avuç içlerini açtı ve göğsüme bastırdı. "Şimdi, aşağı inebilir miyim?"

Yerimde dimdik durdum.

Sonra beni daha sertçe itti ve tezgahtan kaydı, ama vücudum onun yolunu kesti.

Onun üzerimdeki baskısı, kalan son irademi de tamamen yok etti.

Onu kaldırdım ve dizlerini ayırarak tezgâhın kenarına geri oturttum.

"Tanrım," diye homurdandım, "şu ateşli bukleler beni mahvetti." Keskin bir hareketle işaret ettim. "Şu mükemmel vajinaya bak. Sulu. Sıkı." Sesim sertleşti. "Kendine bak. Sana hiçbir konuda yalan söylemiyorum."

Avucumu kasık bölgesine bastırdım ve başparmağımla klitorisini okşadım.

Kendini engelleyemeden ağzından hafif bir inilti çıktı.

"Bana dokunma şeklimden hoşlanıyorsun, değil mi?" dedim, tepkisini izleyerek.

Elimle parmağımı çevirip yavaşça iki parmağımı içeri soktum ve durdum.

Kalçaları hareketin peşinden kalkıyordu.

Parmaklarımı geri çektim. "Bak, benim için ne kadar da ıslanmışsın."

Onları tekrar suya batırdım ve çıkardım, bu da onun inlemesine neden oldu.

"Şu amciğin parmaklarımı nasıl yuttuğuna bak," diye emrettim.

Gözleri elime indi ve dudakları sessiz bir nefesle aralandı.

Elini tuttum ve kendi elinin üzerine koydum.

Donakaldı.

"Hadi bakalım," dedim. "Orta parmağını da benimkinin yanına batır."

Dudaklarını ısırdı.

"Söylediklerimi yap."

O da itaat etti.

"Bunu hissediyor musun? Benim için ne kadar ıslaksın. Ne kadar sıkıydın, Scar."

"İşte bu," diye mırıldandım, parmaklarımızı birkaç kez içeri ve dışarı doğru hareket ettirerek. "Şimdi klitorisini okşa. Kendini nasıl tatmin ettiğini bana göster."

Tamamen hareketsiz kaldı.

"Scarlett," dedim. "Göster bana."

Panik içinde bana baktı. "Yapamam. Ben... bilmiyorum."

İçimde ham ve sahiplenici bir duygu yakıp kavurdu. Ama bu aynı zamanda işleri yavaşlatmam gerektiğinin de bir işaretiydi; çünkü o isteksiz değildi, aksine henüz kendini tanımıyordu.

Onun hikayesi neydi? Kendine dokunmayı bile nasıl bilmezdi? Dün gece vücudunun verdiği tepki şüpheye yer bırakmadı; bir sevgilinin ona yaşattığı ilk orgazmdı, ama hayatındaki ilk orgazmı olması mümkün müydü?

"*BENİM* !" diye bağırdı içimden.

Başka bir erkeğin eli altında asla kendinden geçerek çılgık atmayacaktı—buna izin vermezdim. Öğreneceği çok şey vardı—bedeni hakkında, güven hakkında. Ve bunun doğru yapıldığından emin olacaktım. Belki oyun odası buna yardımcı olabilirdi. Şimdi değil. Sonra. Hazır olduğunda.

"Sorun yok, kızım," dedim daha yumuşak bir sesle. "Sana göstereceğim."

Parmak ucunu çekti ve üzerindeki parlak tabakaya baktı.

"Kendini tat, Scar."

Başını yana eğdi, kaşları çatıldı. "Ne?"

"Hadi bakalım," dedim sessizce. "Bana güven. Parmağındaki sıvıları em."

Aynı anda, parmaklarımı yavaşça içeri ve dışarı doğru hareket ettirdim, başparmağım klitorisine hafifçe değiyordu.

Tereddüt etti.

"Gözlerinizi üzerime çevirin, kızım."

Gözlerimi kilitledi ve kısık bir inilti çıkardı.

"İşte benim kızım," dedim. "Bak, avucuma nasıl da damlıyorsun."

İnledi.

Parmaklarına baktım, sonra tekrar dudaklarına döndüm ve başımı salladım.

Onu dudaklarına götürdü ve ucunu yaladı.

"Aferin sana kızım," dedim. "Şimdi de ağzına çekmeni göreyim."

Sırıttı ve parmağını yanaklarına bastırarak dediğini yaptı.

Homurdandım.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Seni tatmalıyım."

Tek bir akıcı hareketle parmaklarımı içinden çıkardım, dizlerimin üzerine çöktüm ve dirseklerimle bacaklarını geriye doğru bastırdım. Dilimi vajinasına daldırdım, derinlere doğru döndürdüm ve ağzımı tamamen kapattım; yaladım, emdim, ısırdım, onu adeta içtim.

"Mmm," göğsümün derinliklerinden bir inilti çıktı. Tam bir tatlılık. Penisimin kasıkları pantolonuma sürtünüyordu.

İnlemeleri gittikçe yükseliyor, çılgınca ve kırık dökük bir hal alıyordu.

Tam sınırdaydı ki—

Arkamızda bir kadın yüksek sesle öksürdü.

Scarlett çığlık attı ve geriye doğru sendeledi.

Döndüm, ayağa fırladım, içeri giren kim olursa olsun öldürmeye hazırdım.

"Aria, bu da neyin nesi?" diye bağırdım.

Orada, kollarında giysi poşetleri ve alışveriş çantalarıyla, hiç etkilenmemiş bir şekilde duruyordu; kusursuzca kavisli kaşlarından biri kalkıktı ve siyah topuklu ayakkabısının ucuyla yere vuruyordu.

"Bana Bayan Hayes'e biraz kıyafet getirmemi söylemişsiniz," dedi soğukkanlılıkla. "Ve işte buradayım." Bakışları kısa bir an Scarlett'e kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bu gösteriye gerek yoktu." Sırıttı.

Scarlett tezgâhtan atladı, tişörtünü üzerine çekti, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Çok özür dilerim," diye kekeledi. "Onun bir..." Utançtan kendini durdurdu. "Ben... gidiyorum."

Koridora doğru yanımdan sessizce geçmeye çalıştı.

Kolundan yakalayıp geriye doğru çektim.

"Kolay," diye mırıldandım, sonra eğilip Aria'nın yanağını öptüm.

Başını yana eğerek öpücüğü kabul etti, hiç rahatsız olmadı.

"Teşekkür ederim canım. Yardımın için minnettarım."

Koluna elimi koydum. "Scarlett, bu Aria Singleton. Aria, bu da Scarlett Hayes."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Hayes," dedi Aria, sanki bu son derece normal bir tanışmaymış gibi, hoş bir şekilde.

Scarlett'i serbest bıraktım ve Aria'dan çantaları aldım.

"Aria, Club Xyst'i yönetmeme yardımcı oluyor," diye ekledim. "İhtiyacınız olan herhangi bir şey olursa, o size yardımcı olmak için burada."

Scarlett, yüzü hala kızarmış bir şekilde başını salladı. "Sizinle tanıştığımıza da memnun oldum. Ve... kıyafetler için teşekkür ederim."

"Sorun değil canım," dedi Aria. "Umarım onları seversin. Lucian'a numaramı telefonuna kaydetmesini söyle; Xyst'e gelip çetenin geri kalanıyla tanışmalısın."

Scarlett çekingen bir şekilde, "İsterdim," dedi, "ama telefonum yok."

Aria gülümsedi. "Eğer erkekler senin bir tane alman gerektiğini düşünürlerse, eminim bir tane alırsın."

Scarlett tereddüt etti, sonra omuzlarını dikleştirdi. "Biliyor musun, o beni burada tutuyor? Bir mahkum gibi?"

Aria başını yana eğerek sözlerini düşündü. "Eminim ki onun da sebepleri vardır," dedi hafifçe. "Ya seni başkalarından koruyor ya da başkalarını senden koruyor." Bakışları biraz daha keskinleştirdi. "Her iki durumda da, akıllıysan kaçmaya çalışmazsın."

Bana döndü ve "Beyefendi, Nik'in o kapıdan içeri girecek bir sonraki kişi olmadan önce onunla görüşmeniz iyi olur." dedi.

Homurdandım. "Güvenlik profillerini değiştirdim ama o birkaç dakika içinde hepsini kırırdı."

Elimdeki çantaları düzeltiltim. "Kıyafetler için tekrar teşekkürler."

Gülerek, "Sorun değil. Senin o eski püskü tişörtlerinden daha iyi bir şeye ihtiyacı var." dedi.

Aria asansöre yöneldi.

Arkasından şöyle bir baktım, sonra Scarlett'e döndüm. "Hadi gel. Şu işini halledelim."

Kollarım alışveriş ve giysi poşetleriyle dolu bir şekilde, misafir odasına doğru koridorda ilerlemeye başladım. Aria'nın Scarlett'i mükemmel bir seçimle donattığından emindim. Birinin neye ihtiyacı olduğunu ve ne istediğini tam olarak bilme konusunda bir yeteneği vardı. Onu asla kaybetmemeliyiz; kesinlikle kaçırılmaması gereken birisiydi.

Scarlett, hâlâ kızarmış ve gergin bir halde, arkamdan odaya girdi.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum, ama düşünmeyin," dedim çantaları yatağın üzerine bırakırken. "Aria yıllardır Xyst için çalışıyor. Tamamen profesyonel bir ilişki."

"Sormadım ki," dedi usulca. "Ama söylediğiniz için teşekkür ederim. Onun evinize bu kadar rahat girebildiğine ve bizi o halde yakaladığına inanamıyorum."

Güldüm. "Kulüpte bizimle çalışırken her şeyi gördü. Hiçbir şey onu etkilemiyor. Ve ona tam yetki veriyoruz çünkü ondan bir sürü çılgın şeyle başa çıkmasını istiyoruz."

Yaklaştı, parmakları en yakın kulpa dokundu, sanki gerçek olduğuna güvenmiyormuş gibi. Birini açıp ters çevirdi. Yün, kaşmir, her renkten birkaç kazak yatağın üzerine döküldü. Başka bir çantayı

açıp içinden siyah, kalın tabanlı bir çift bot çıkardı. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Beden ölçülerimi nereden bildi?"

"Sana söylüyorum," dedim yatağın üzerindeki yığını işaret ederek. "Aria sihrini yapıyor ve her şey kendiliğinden oluyor."

"Ah," diye fısıldadı.

Her bir poşetle birlikte heyecanı daha da arttı ve hareketlerinin hızı da hızlandı. Peçeteler havada uçuştı. Kumaşlar ve ayakkabılar takip edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde birikti. Bir çocuk için Noel sabahı gibiydi.

Onu izledim ve göğsümde bir şey sıkıştı. Yüzünde kocaman, içten bir gülümseme belirdi. Yüzünde saf, filtrelenmemiş bir neşe ilk kez görüyordum.

Bana döndü ve "Sen... bunu yapmak zorunda değildin." dedi.

"Sana düzgün kıyafetler lazımdı, Scar."

Eli, ipekten yapılmış, koyu yeşil, günah kadar yumuşak bir elbisenin üzerinde gezindi. Sanki kırılğan, kıymetli bir şeymiş gibi dokundu. "Annem öldüğünden beri böyle kıyafetlerim olmamıştı."

Bu çok üzücüydü.

Onun gençlik yıllarını ve şimdi yirmili yaşlarını zorla yoksulluk içinde geçirme düşüncesi içimde şiddet dolu bir öfke uyandırdı. Andrew Hayes'in dizlerinin üstüne çökmesini istedim.

Elbiseyi vücuduna doğru tutarak döndü, köşeye sıkıştırılmış aynada yansımasına baktı. "Bunu giymek için sabırsızlanıyorum." Umut dolu bir bakışla bana baktı. "Beni yemeğe götürür müsün?"

Gülümsedim ama cevap vermeden önce telefonum titredi.

Ekrana şöyle bir göz attım.

Ben.

Çenem kasıldı.

"Bunu almam gerek. Bu patronum Nik," dedim.

Gülümsemeye devam ederek başını salladı. "Tamam. Hızlıca duş alıp giyineceğim. Sonra—" Yatağı işaret etti. "İşim bitince ortalığı toplarım."

Arkamı dönüp, omzum üzerinden işaret ederek, "Acele etme," dedim.

Kapıyı kapattığımda mırıldanıyordu.

O ses, ofisime kadar beni takip etti.

Kapıyı kapattım ve telefonu hoparlöre aldım.

"Konuş," dedim.

Nik selamlaşma zahmetine bile girmedim. "Bir sorunun var."

"Devam et."

"Delgado'nun adamları, Black Ledger'daki kişinin sen olduğunu anladılar."

Masamın arkasındaki sandalyeye çöktüm ve telefonu önüme koydum.

"Görüntüleri ele geçirdiler," dedi Nik. "İçeriden değil, çünkü Moretti'ye ait bir bina—dışarıdan. Yan binanın ara sokağındaki bir kameradan. Ve DarkMatter onları gömmeden önce görüntüleri satan bir fotoğrafçıdan. Profesyonel bir ele geçirme olduğunu biliyorlar. Adınızı biliyorlar."

"Kahretsin."

"Belediye başkanının şehirle olan bağlantıları sayesinde, hakkınızdaki her türlü veriyi didik didik inceliyor. Ben de elimden geldiğince temizledim, ama yazılı belgeler daha zor. Şu anda belediye kayıt dairesinde adamları var."

"Burada ne bulabilirim ki?" diye sordum, dirseklerimi masaya dayayarak telefona bakarken.

"Konumunuz," dedi Nik açık sözlü bir şekilde. O, lafı yumuşatmayı asla tercih etmezdi.

"Çatı katını avukatların isimleri altında gizledik," diye devam etti, "ama yeni bir eyalet açıklama zorunluluğu var. Gizlilik yasalarıyla korunuyor, elbette—ama Hayes'in bunları aşacak kadar nüfuzu var."

Duraksamadan devam etti: "Hayes panik içinde. Basın etrafını sarmış, Scarlett'i rahibe olarak ortalıkta dolaştırdığı için onu sahtekarlıkla suçluyor. Kişisel bağlarını araştırıyorlar. Elinde kalan tüm iyilikleri yakıyor. Ve öfkesiyle, her zamankinden daha aptalca bir şey yaptı."

"Ne?" diye sordum.

Bir an duraksadı. Bana durumun ne kadar kötü olduğunu söylemek için yeterince uzun bir süre.

"Onu Delgado'ya teklif etti."

Oda eğildi.

"Tekrar söyle."

"Yıllarca süren siyasi örtbas ve kara para aklama karşılığında Scarlett'i teslim etmeyi kabul etti. Delgado bunu kabul etti."

Öfke beni altüst etti. Bir şeyleri kırmamak için ellerimi masaya bastırdım.

"O şerefsiz—"

Nik'in klavyesinden gelen tuş sesleri odadaki tek sestti.

Nik, "Az önce polis şefine mesaj attı," dedi. "Sağlık durumunu kontrol etme bahanesiyle adresinize geliyorlar."

Elimle saçlarımı düzelttim. "Ne kadar süredir?"

"Üniformalılar soru sormak için gelmeden iki dakika önce. Delgado'nun adamları önce gelirse daha da kısa sürede."

Kanım dondu.

Nik hiç tereddüt etmedi. "Jersey'deki güvenli eve gidin—Teterboro yakınlarında. DarkMatter zaten bir koruma ekibini oraya yönlendiriyor."

"Anladım," dedim. "O yeri biliyorum."

"Hemen ortadan kaybolman gerekiyor."

"Taşınıyorum."

Telefonu kapattım ve çoktan koridorun sonuna gelmiştim.

İki adım sonra, misafir odasının kapısını hızla açtım.

"Scarlett," diye bağırdım. "Planlar değişti. Giyin. Hemen şimdi."

Başını hızla kaldırdı, saç kurutma makinesi uzun saçlarını savurdu. "Sorun ne?"

"Gidiyoruz."

Tartışmadı. İlerledi.

Antreye doğru döndüm ve ceketimi tek bir hareketle çıkardım. Omuz kılıfını taktım; deri kayışlar göğsümden geçti. İki tabancayı da kontrol ettim, yerlerine oturttum, sonra da bıçağı bacağıma sabitledim. Her şey kas hafızasıyla oldu. Hiçbir gereksiz hareket yoktu.

Scarlett yanıma koştuğunda ben çoktan ceketimi tekrar giymiş, güvenlik panelini tutmuş ve acil durum çantamı kapmıştım. Şükür ki, o da sıcak tutacak bir şeyler giymişti: yumuşak beyaz bir kazak, siyah kot pantolon ve botlar.

Onu aceleyle koridora, Lach ile paylaştığımız özel asansöre doğru götürdüm.

Kapısı ardına kadar açıldı ve asansör tam geldiği sırada beni karşıladı.

"Duymuşsunuzdur herhalde," dedim.

Lach yüzünü buruşturdu. "Nik'i biliyorsun. Her zaman verimlidir."

Kapılar kapanırken içeri adım attık.

Andrew Hayes kendi ölüm fermanını imzalamıştı.

Ve eğer Delgado benim aracılığımı ona ulaşabileceğini düşünüyorsa—

Denemesinde bir sakınca yoktu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Lucian beni neredeyse zorla SUV'nin arka koltuğuna itti, yanıma oturdu ve kapıyı sertçe kapattı.

Lachlan, emniyet kemerim takılmadan önce gaza bastı.

Chelsea arkamızda kayboldu—sert bir virajla Lincoln Tüneli bizi tamamen yuttu, sonra diğer tarafta tekrar gün ışığı belirdi. Birinden kaçıyorduk; bu çok açıktı. Beynim, Lucian'ın ayrılacağımızı söylediği andaki yüz ifadesini tekrar tekrar canlandırıyordu. Konuk odasından fırlayıp çıkış şekli, bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu—çünkü Lucian gibi adamlar, bir şeyler çok yanlış gitmedikçe böyle hareket etmezlerdi.

Lucian yanımda oturuyordu, bir kolu koltuğun arkasına yaslanmış, omuzları gergin, bakışları ileriye kilitlenmişti. Ondan yayılan gerilim, patlamaya saniyeler kala gergin bir haldeydi.

Kaşlarının arasındaki o çizgi, daha önce hiç görmediğim kadar derindi.

Sadece öfke değil.

Odak.

Soru sormaya yer bırakmayan türden.

Bu, benim abartılı ya da zor biri olmamla ilgili değildi. Bir şeyler ters gidiyordu. Hem de çok ters gidiyordu.

Ona şöyle bir baktım, sonra tekrar gözümü kaçırdım, gözlerimi ondan ayırmamak için ellerime bakıyordum. Garajdan çıktığımızdan beri bana bir kez bile bakmamıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, bir cevap beklemiyordum.

Haklıydım. Hiçbir tepki yoktu, en ufak bir kıpırdanma bile.

Lucian'ın sessizliği sinirlerimi alt üst etti. Beni korkutmaya çalışmıyordu, düşünmeye çalışıyordu. Ama ne düşünüyorsa düşünsün, bu onu çok gerginleştirmişti ve bu da beni daha da strese soktu.

Eğer bu sadece babamın sinirlenmesinden kaynaklansaydı, böyle görünmezdi.

SUV, lastiklerinin vızıltısı eşliğinde doğuya doğru hızla ilerledi, ufuk çizgisi arkamızda küçülüyordu.

Lucian sonunda kıpırdandı, hafifçe öne eğilirken dizi benimkine değdi. "Neredeyse geldik."

Neredeyse nerede? Tekrar sormak istedim ama sormadım.

Bütün bunlar başladığından beri ilk defa, bu denklemdeki sorunun ben olmadığım hissine kesin olarak kapıldım.

Bunun sebebi bendim.

SUV, ana yoldan ayrılıp sakin bir mahalleye girdi. İki katlı evler. Minivanlar. Kapılarda hala asılı duran yılbaşı çelenkleri. İnsanların çocuklarını büyüttüğü ve komşularının soyadlarını hiç öğrenmediği türden bir yer.

Lachlan, Terrace Caddesi üzerindeki tuğla ve dış cephe kaplamalı bir evin yakınında yavaşladı.

Hiçbir şey tehlike belirtisi göstermiyordu. Hiçbir şey göze çarpmıyordu.

Mülkün uzunluğu boyunca kalın çitler uzanıyordu; ardıc ağaçları o kadar sık dikilmişti ki adeta bir duvar oluşturmuşlardı. Evin yanından geçen uzun bir araba yolu, arka tarafa gizlenmiş bir garaja çıkıyordu.

Lach önce dikiz aynasına, sonra yan aynalara baktı. Camı biraz araladı, dinledi, sonra daha yavaş bir şekilde tekrar kontrol etti. "Yol açık."

Giriş yolunun kenarında duran bir adam—şimdiye kadar fark etmediğim biriydi—bir kez başını salladı ve kenara çekildi. SUV içeri girdi ve evin arka tarafına doğru ilerlemeye devam etti.

Lach motoru durdurdu. Ben hareket edemedim o ve Lucian çoktan dışarı çıkmışlardı.

Lucian kapımı hızla açtı. "Gel içeri."

Lach bagaj kapağını açtı ve kendi ve Lucian'ın çantalarını dışarı çıkardı.

Arabadan indim ve Lucian'ın eli sırtıma yerleşerek beni arka basamaklara doğru yönlendirdi.

Avluya ve araba yoluna yayılmış, her köşeyi gözetleyen dört adam saydım. Tüfekler aşağı doğru açılı ama hazırdı. Başları sürekli dönüyordu.

Bu, New York Polis Departmanı'nın enerjisi değildi.

Bu, özel güvenlik görevlisi kılığına girmek değildi.

Bunlar, sorun çıkmasını bekleyen ve beklenmedik bir şekilde ölmeyi planlamayan profesyonellerdi.

Onlardan biri saygıyla Lucian'ı başıyla selamladı.

"evre yolu yeşil," dedi adam. Bakışları omzumun üzerinden sokağa doğru kaydı. "şimdilik."

"şimdilik," diye tekrarladı Lucian ifadesiz bir şekilde. Bu sözleri o da benim kadar sevmemişti.

Arka basamaklardan sessizce çıktık.

Ayaklarımı zorla adım attırmaya çalıştım ama beynim sürekli olarak nerede olduğumuzu unutuyordu; tamamen sıradan, orta sınıf bir mahalleydi.

Lucian Byrnes'in beni buraya getirmesinin hiçbir mantığı yoktu.

Arka kapıyı iterek açtı ve beni içeri çekti.

Sessizlik, doğallıktan uzak bir bütünlükle her yeri kaplamıştı. Dışarıdan hiçbir uğultu yoktu. Uzaktan trafik sesi duyulmuyordu. Havaalanının gürültüsü yoktu.

Tamamen ses yalıtımlıydı.

Kalp atışlarım hızlandı.

Mutfak ve oturma odası arasındaki açık alanda durduk; mat kömür rengi duvarlar ve botların altında gıcırdamayan sessiz zeminler bizi evrelemişti. Mekan sağlam ve kusursuzdu, gösteriş yapmayan bir şekilde pahalıydı.

Ağzımı kapalı tuttum ve gözlerimle etrafımı inceledim.

Mutfakta beyaz mermer tezgahlar vardı. Oturma odasında, içine gömölüp dünyayı unutabileceğiniz türden derin deri kanepeler bulunuyordu. Koridorlardan birinin sonundaki cam kapı, yapay ışıkla hafifçe parlıyordu; sanırım bir ameliyathaneydi. Banliyö kamuflajının ardında gizlenmiş bir sinir merkezi.

Göz önünde duran bir kale.

Lucian beni oturma odasına doğru yönlendirene kadar eli sırtımda kaldı.

"Burası DarkMatter'ın güvenli evlerinden biri," dedi. "Sizi güvende tutmak için ihtiyacımız olan her şeye sahip."

Güvende miyim?

Başımı yana eğdim. "Neyden güvende?"

Lucian'ın bakışları bana değil, etrafımızda olup bitenlere odaklanmıştı.

"Babam bana asla zarar vermez," dedim. Her şeye rağmen bu kadar otomatik bir şekilde söylenmiş olmasından nefret ediyordum, ama dürüst olmak gerekirse, sırf kızgın olduğu için bana neden zarar vereceğini hayal edemiyordum. " *Seni* tutuklamaya çalışabilir. Seni hapse atabilir. Ama bu—" Silahlı adamları ve ev kılığındaki sığınağı işaret ettim. "Bu gerçekten gerekli mi? Neden bu kadar paniklisin?"

Lucian sonunda bana baktı.

Yüz ifadesi yumuşamadı.

"Dediğim gibi Scar, Defter olayından sonra durumun karmaşıklaştı. Ama biz bunun üstesinden geliyoruz. Babanın sana dokunmasına izin vermeyeceğiz."

Boğazım düğümlendi ve kollarımda karıncalanma hissi yayıldı.

O, işini yapan bir adam gibi konuşmuyordu. Sanki etrafıma bir çizgi çekiyordu. Konuşma tarzında bir sahiplenme vardı. Konuşma şekli, benim gözden çıkarılabilir biri olmadığımı açıkça ortaya koyuyordu. Artık sadece halletmesi gereken bir sorun değildim; beni elinde tutmak istediği biri idim.

Kanepeyi işaret etti. "Otur."

"Ayakta duracağım."

Gözleri kısıldı. Kızgın değildi, ama değerlendiriyordu. Beni ne kadar zorlayabileceğini ölçüyordu.

Kollarımı kavuşturup olduğum yerde kaldım. Oturmak için çok gergindim ve gerçekte neler olup bittiğini daha iyi öğrenmek için ona yakın kalmak istiyordum.

Eğer bu sadece babamın halkla ilişkiler kriziyle ilgili olsaydı, burada olmazdık.

Lucian bir kez başını salladı. "İstersen kendine bir şeyler içip yiyebilirsin," dedi. "Diğerleriyle konuşmam gerekiyor."

Arkasını dönüp koridordan yatak odalarına doğru yürüdü.

Anlamadım.

Fark edilir derecede değil.

Bunun yerine, filmlerdeki insanlar gibi, hareketlerimi rahat tutarak pencereye doğru yavaşça ilerledim. Ama bu bir film değildi. Bu benim hayatımdı ve bilgisizliğin bilgiden daha güvenli olduğunu düşünecek kadar kimseye güvenmiyordum. Ev büyük değildi, bu yüzden umarım konuşmalarını dinleyebilirdim.

Şimdiye kadar Lucian ve Lach'ın yanı sıra altı silahlı adam daha saymıştım. Hepsi de ustaca bir verimlilikle hareket ediyordu. Bunlar kesinlikle paralı güvenlik görevlisi değildi.

Lucian, mutfak girişinin yakınında, salona doğru yarı dönük bir şekilde iki adamla birlikte duruyordu.

Onlardan biri uzun boylu, geniş omuzlu ve diğerlerinden daha yaşlıydı. Duruşu dik ve ifadesi kontrollüydü.

Lucian'a başıyla selam verdi. "Berbat görünüyorsun." Aksanı hiç şüphe götürmez bir şekilde Fransızdı.

"Sana da günaydın, Henri," diye mırıldandı Lucian.

Adamın ağzı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Öğleden sonra."

Lucian ceketinin altından bir silah çıkardı ve şarjörü kontrol etti.

Henri bana doğru baktı. Gözleri beni baştan aşağı hızlı ve soğukkanlı bir şekilde süzdü, sonra tekrar başka yöne çevirdi, sanki beni aynı anda hem sınıflandırıyor hem de reddediyormuş gibi.

"Ev kilitlendi mi?" diye sordu Lucian.

"Kilitli," dedi adam. "Ama yenilmez değil."

Lucian'ın telefonu titredi.

Hemen cevap verdi. "Nik."

Ağızından ilk kelime çıkmadan hoparlör düğmesine bastı.

İsmi tanıdım. Bizi aceleyle kapıdan dışarı çıkarıp buraya getirmeden hemen önce, telefonu açarken ona patronum diye hitap etmişti.

"Hoparlördeyiz," dedi Lucian. "Henri de benimle birlikte."

"Güzel," Nik'in sesi odayı doldurdu.

"Patron," diye onayladı Henri.

Nik vakit kaybetmedi. "NYPD, çatı katınıza zorla girdi."

Lucian homurdandı. "Nasıl?"

"Hidrolik ayırıcı," dedi Nik. "Hayat kurtarıcı aletler. Rutin bir işlemiş gibi davranmaya bile tenezzül etmediler. Kapınızdan geriye hiçbir şey kalmadı."

Henri hafifçe ıslık çaldı. "İnce bir detay."

Lucian'ın bakışları bana kaydı ve ben de hızla bakışlarımı kaçırdım —camın ötesindeki sokağa, sonra tekrar bana—beni izlediğimi fark etmemiş olmasını umdum.

Nik sözlerine şöyle devam etti: "Orada arama yaptılar."

Lucian'ın sesi sakinliğini korudu. "Sistemlerinizi hackleyemezlerse orada hiçbir şey yok, ki bu da şüpheli."

Nik, "Aria'nın teslim ettiği kıyafetleri buldular," dedi. "Bayan Hayes için olduğunu varsaydılar."

Midem kasıldı.

"Ama uzun süre kalmadılar," diye ekledi Nik. "Oldukları yerde durdular ve gittiler."

Lucian'ın çenesi kasıldı. "Bu garip."

"Evet," diye onayladı Nik. "Bir şeyler çeviriyorlar. Merak etmeyin, üzerinde çalışıyorum. Yakında sizi bilgilendireceğim."

Henri, "Bunu her şey alev almadan hemen önce söylersin hep," diye espri yaptı.

Nik'in kahkahası hiç de eğlenceli değildi. "Her yer zaten yanıyor."

Çağrı sona erdi.

Lucian telefonuna yarım saniye baktıktan sonra cebine koydu.

Henri arkaya yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Siz ve Bayan Hayes rahatınıza bakın," dedi. "Görünüşe göre bir süre burada kalacaksınız."

Duruşumu gevşek, yüz ifademi ise sıkılmış bir şekilde tuttum.

İçimde düşüncelerim bir türlü dönmeye devam ediyordu.

NYPD, Lucian'ın çatı katında. Bir kapı paramparça edilmiş. Çok hızlı biten bir arama. Bu bir sorundu.

Lucian pencerenin yanına geldi ama konuşmadı. Orada sessizce durduk, hiçbir şeye bakmadık.

Önce ben pes ettim.

"Neden benim yüzümden kendinizi ve adamlarınızı tehlikeye atıyorsunuz?" dedim sessizce. Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atsa da sesim titrek değildi. "Beni bir yere bırakın ve onlara teslim olun. En kötü ne yapabilirler ki?"

Lucian'ın başı hızla döndü, bakışları benimkine kilitlendi.

Devam ettim. "Kaçabilirim. Kimse nereye gittiğimi asla bilemeyecek. Ben kırılğan değilim, Lucian. Bir yolunu bulurum."

Çenesi bir kez kasıldı.

"Seni bulacaklar," dedi mutlak bir kesinlikle. "Ve Scarlett, bir manastıra kapatılmaktan daha kötü şeyler de var."

Oda giderek daralıyormuş gibi geldi.

"Oraya geri dönmektense ölmeyi tercih ederim," diye homurdandım. "Ölüm bir lütuf olurdu."

Lucian'ın eli cama çarptı ve ben de sıçradım.

"Öyle deme."

"Ama bu doğru."

"Bana biraz güvenin," diye ekledi daha yumuşak bir sesle.

Kısaca güldüm. "Seni neredeyse hiç tanımıyorum. Bunu görmezden gelmemi nasıl bekliyorsun? Bu tehlikeli, belki de ölüm kalım meselesi. Bunu sana ya da bu adamlardan herhangi birine yapamam."

Mantıksal olarak, beni kaçırın bir mafya adamına güvenmemem gerektiğini anlıyordum. Mantık bunu haykırıyordu. Ama içgüdülerim bana güvenebileceğimi söylüyordu. Bu içgüdü, mantığı umursamıyordu.

Lucian benim ölmemi isteseydi, ölmüş olurdum. Bana zarar vermek, beni kullanmak, beni takas etmek, beni fidye karşılığında serbest bırakmak isteseydi, çoktan yapmış olurdu. Bunun yerine, bana sanki kırılabilir bir şeymişim gibi davrandı. Sanki önemliymişim gibi. Sanki beni kaybetmek ona her şeyine mal olacakmış gibi.

Ve bana güzel olduğumu söylerken bana bakış şeklinden, sanki bir lafmış gibi gelmemiştii.

Sanki onun nefes alması için ihtiyaç duyduğu hava benmişim gibi gelmişti.

Lucian sonunda, "Normalde," dedi, "bu şartlar altında hiçbir insana güvenmemelisiniz."

En azından yalan söylemiyordu.

"Ama sizin hatırıma," diye devam etti, "size bir şey kanıtlama şansı vermeniz gerekiyor."

Bir adım daha yaklaştı.

"Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım," dedi. "Her şeyi. Gerekirse hayatımı bile feda ederim. Ve şu anda, bu gezegendeki herhangi bir insandan daha çok bana yakın durman senin için daha iyi."

Sesi alçaldı.

"Bunu bana söz verebilir misin, Scar?"

Aynaya, bana bakan yansıma baktım. Parmaklarım kazağımın etek ucunu çekti.

Hayatımda her şey bana ona güvenmem gerektiğini söylüyordu.

Ama içimin bir kısmı zaten bunu yapmıştı.

"Tamam," diye fısıldadım. "Bana güvenmem için bir sebep verene kadar sana güveneceğime söz veriyorum."

Lucian içini çekti. "Bunu alacağım."

Merdivenleri işaret etti. "Aşağı inelim. Orada rahatlayabileceğiniz özel bir oda var, biz de sonraki adımlarımızı planlayalım."

Rahatlamak mı? Bu biraz abartıydı. Ama başımı salladım.

Hareket halindeyken bana kısa bir tur yaptırdı.

Önce üst kata çıktık—daha önce gördüğüm yaşam alanına. Cam kapılı odayı işaret etti. "Ağ operasyon odası," dedi. "Buradaki diğerleri sadece yatak odaları."

Ardından alt kata indik.

Lucian sağdaki kapıyı açtı ve ben donakaldım.

Karşımda profesyonel ekipmanlarla, monitörlerle ve malzeme dolu dolaplarla donatılmış bir travma odası duruyordu. Herhangi bir acil servisin kiskanacağı türden bir düzenektir. Her şey klinik ve düzenliydi.

"Burası tıbbi birim," dedi Lucian. "Birisi yaralanırsa hastaneye gitmez."

Nedenini sormama gerek kalmadı.

Beni ters yöne, başka bir kısa koridora yönlendirdi; koridorda bir yatak odasına açılan bir kapı vardı.

Cehennemden geçmiş insanlar için inşa edilmiş bir sığınak.

"Ben diğerleriyle çalışırken sen burada takılabilirsin," dedi.

Telefonu titredti.

Lucian ekrana baktı, hızlıca bir cevap yazdı, sonra tekrar bana döndü.

Hiç beklemeden eli saçlarımın arasına kayd, parmakları sıkıca kavradı. Başımı gözlerine bakmak zorunda kalacağım kadar geriye çekti.

"Ne olursa olsun," diye emretti, "ya da ne duyarsanız duyun, ben gelip sizi almadıkça bu odadan çıkamazsınız. Anladınız mı?"

Kalp atışlarım hızlandı ama başımı salladım.

Gözlerimi bir an daha süzdü, sonra bıraktı.

Koridora çıktı, kapının yanındaki tuş takımına bir kod girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Kilit tıkırdadı.

Orada tek başıma durdum, kapıya bakıyordum, verdiğim söz kafamda yankılanıyordu.

Bana aksini düşündürecek bir sebep verene kadar ona güveniyorum.

Odanın içinde beş adım ileri beş adım geri yürüdüm. Derimin altında biriken enerjiyi atmak için çok küçüktü. Çok sessizdi.

Lucian'ın az önce aldığı mesaja verdiği tepki neredeyse dizlerimi yerinden oynatacaktı. Gözleri o kadar karanlıktı ki, eğer bakışlar öldürebilseydi, onu kızdıran kişi uzun süre nefes alamazdı. Bu, The Ledger'da gördüğüm vahşi öfke değildi. Ya da aklımı kaybettiğim ve onu kalbinden bıçaklamaya çalıştığım dün geceki neredeyse dizginlenmemiş şiddet de değildi.

Bu tamamen farklı bir şeydi.

Bu ifadeyi görmek bana diğer zamanlara farklı bir bakış açısı kazandırdı. Bu, saf, katıksız bir öfkeydi; kontrollü bir şiddetti.

Benden bir şeyler saklıyordu. Bu çok korkutucuydu ve neyse ki bana yönelik değildi.

Tanrım, hâlâ bu kadar aklımı kaçırmış olduğuma ve onu öldürmeye çalıştığıma inanamıyordum. Gerçekten de bir bıçak alıp kalbine saplamıştım. Utandım ve elimi saçlarımın arasından geçirdim.

Alkol, kontrolsüz duygular ve çırılçıplak haldeyken bir adamın beni kaçıracığı korkusunun birleşimi beni çıldırttı.

Biraz dinlendikten, karnım doyduktan ve düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakika geçirdikten sonra, Bay Gölge Adam'ın başka bir yönünün daha olduğunu görmek kolay oldu.

O, tam bir aziz sabrına sahip olmalı çünkü ben onu zaten cehennemden geçirmiştım. Hatta bunun kanıtı olarak bir yara izi bile var.

Ve daha da kötüsü, onda beni en iyi ve en tehlikeli şekilde heyecanlandıran bir şey vardı.

Cinselliğimle ilgili her şeyden nefret ediyordum. Bana neye mal olduğunu nefret ediyordum. Hayatta kalmanın boyun eğmek, rol yapmak, sırf bir gün daha karnımı doyurmak için erkeklere istediklerini vermek anlamına gelmesinden nefret ediyordum. Bedenim onun için bana ihanet etmiş olsa bile, dokunulma düşüncesi hâlâ midemi düğümlüyordu.

Ona İspanya'ya geri dönmektense ölmeyi tercih edeceğimi söylediğimde, bunu gerçekten kastetmişim.

Bunu anlaması mümkün değildi. Bildiği tek şey, hapse girdiğim, sonra kaçtığım ve şimdi bir gece kulübünde çalıştığım. Bu, olayın temiz versiyonuydu. Kabul edilebilir versiyonuydu.

Gerçekte ne kadar kirli olduğumu bilseydi ne düşünürdü acaba?

Ledger'da yaptığım şeyin buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu anladım. O performans, katlandığım şeylerle, olmasına izin verdiğim şeylerle, hayatta kalmak için yapmayı öğrendiğim şeylerle kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Bana sanki sevmeye değer bir şeymişim gibi dokunmuştu.

Sanki iyi bir kız olduğumu düşünüyormuş gibi yanağımı okşadı.

Ona gerçeği asla söyleyemezdim.

Başımın üstündeki zemine şiddetli bir *gürültüyle* bir şey çarptı.

Sıçradım.

Başımın üstündeki zemine bir bedenin çarpma sesi, düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı.

Beynim olayı kavramadan önce, evin içinde silah sesleri yankılandı. Uyarı atışları değil. Kontrollü atışlar. Gerçek çatışma.

Duvarlar sesi bastırıyordu ama silah sesleri yine de duyuluyordu. Ağır ayak sesleri başımın üstünde yankılanıyordu. Boğuk bağırışlar. Birisi tanımadığım bir dilde emir verdi.

Sonra bir atış daha. Ve bir gürültü daha.

Ve bir diğeri.

Göğsümde panik patlak verdi.

Lucian öldürülmüş müydü?

Kapıdan geri çekildim, sonra durdum. Ellerim titriyordu ve kalbim hızla çarpıyordu, her içgüdüm bana kaçmamı, fırsat varken buradan çıkmamı söylüyordu. Ama Lucian, onunla birlikte olmadıkça buradan ayrılmayacağıma dair bana söz verdirmişti, bu yüzden denemedim bile.

Olan biteni görebileceğim hiçbir pencere yoktu. Tek yapabileceğim burada durup başımın üstündeki savaşı dinlemektir.

Daha fazla silah sesi. Bir çığlık yarıda kesildi. Bir beden daha yere düştü.

Dakikalar öncesine kadar nefes alan insanlar artık yoktu.

Kendimi yere basmak için avuçlarımı uyluklarıma bastırdım. Dizlerim bükülmek üzereydi. Derin bir nefes aldım ve bir nefes daha verdim.

Tekrar volta atmaya başladığımda parmaklarım yumruk oldu, bu sefer adımlar daha kısa ve daha hızlıydı. Yatağın kenarına oturmayı denedim, sonra yerimde duramayınca tekrar doğruldum. Odadaki soğuğa rağmen sırtım boyunca terlemeye başladım.

Kollarımı kendime doladım, tırnaklarım kolluklarıma saplandı, dişlerimi o kadar sıkı kenetledim ki çenem ağrıyordu.

Kaç ya da güven.

Öl ya da bekle.

Silah sesleri hiç azalmadı.

Bu bir uyarı değildi.

Bu bir infazdı.

Bu odada bir saniye daha kalamazdım.

Avuçlarım ter içinde, kalbim gümbür gümbür atarak kapıya koştum. Parmaklarım kapı kolunda gezindi. Lucian'ın sesi kafamda

yankılanıyordu : *"Ben gelip seni almadıkça bu odadan çıkma!"* Ama panik onu bastırdı.

Sonra silah sesleri kesildi.

Ani ve mutlak bir sessizlik hakimdi.

Omuzlarım düştü. Vücudumu kontrol altına almaya çalışarak ciğerlerime tekrar hava çekmeye çalıştım.

Tamam. Tamam.

Bu iyi bir işaret olmalıydı, değil mi?

Titreyen bacaklarımla yatağa doğru döndüm, kendime oturmamı, beklememi, ona güvenmemi söyledim.

İkinci adımı atmadan önce patlama oldu.

Patlama, kulaklarımı parçalayan ve göğsümden nefesimi kesen bir sesle kapıyı paramparça etti. Tahtalar kırıldı, metal çıgılık attı. Kapı içeri doğru patladı, duvara çarptı ve enkaz parçaları odanın her yerine saçıldı.

Geriye doğru sendeledim, yatağın kenarına takılıp düştüm.

İki adam dumanın içinden hızla ilerledi.

Biri maske takmıştı. ICE ajanlarının kapıları kırıp insanları evlerinden sürükleyerek çıkardığı anlarda haberlerde gördüğünüz türden bir adamdı. Bir haydutun üniforması. Rozet yoktu. İsim yoktu.

Diğer adam beni birden durdurdu.

Babam.

Andrew Hayes odaya sanki oranın sahibiymiş gibi girdi.

Yüzü nefretle buruşmuştu, öfkeli ve hırçın bir ifadeydi. Daha önce onda hiç böyle bir ifade görmemiştim. Hayatımda bir kez bile. Göğsümden bir boşluk hissettim.

"İşte buradasın," diye tersledi. "Buraya gel."

Maskeli adam bana doğru atıldı.

Yatağa atladım, botlarım yatağa gömüldü ve aramızda mesafe oluştu. Adam küfretti ve tekrar uzandı.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdım. "Sende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum?"

Babamın dudakları büküldü. "Histerik bir aptal gibi davranmayı bırak."

"Annem öldükten sonra sana ne oldu?" diye bağırdım. "Sen bir canavarsın. Daha çocukken, yas tutarken beni kilit altına aldın, çünkü

benimle uğraşmaktan daha kolaydı!”

Maskeli adam bacağımı yakaladı. Tekmeleyerek kurtuldum ve kalbim hızla çarparken yatağın diğer tarafına savruldum.

“Annem, benim için hazırlanmış bir beton yığınının altında ezildi!” diye bağırdım. “Tuhaf bir kazaydı ve siz bunu seçim kampanyası hikayesine çevirdiniz. Bağış toplamak için onun ölümü hakkında yalan söylediniz!”

“Yeter!” diye bağırdı babam. “Beni rezil ettin. Senato koltuğumu kaybetmeme neden olmuş olabilirsin.”

Haydut tekrar saldırdı.

Bu sefer daha sert zıpladım. O da benden sonra yatağa çıktığında, tüm gücümle yatağa çarptım. Dengesini kaybetti ve sendeledi, kolları savruldu.

"Aşağıya in!" diye bağırdı babam. "Seni eve götürüyorum. Sonra da kolay kolay kaçamayacağın bir yere göndereceğim."

Bana doğru yaklaşırken alaycı bir ifadeyle, "Manastırdan ayrılmana izin verdim. Her ay sana bir kralın fidyesi kadar para verdim. Ve sen bana böyle mi karşılık veriyorsun?" dedi.

Kahkaha attım—çılgınca ve içten içe.

"Bana *izin* mi verdiniz?" diye bağırdım. "Aylık ödeme mi? Bu saçmalık! Parasız, cehennem gibi bir hayat yaşadım, sadece karnımı doyurmak için yapmak istemediğim şeyleri yaptım. Belgelerim yoktu. Telefonum yoktu. Çıkış yolum yoktu."

Maskeli adam tekrar bana saldırdı ama ben çok hızlı davrandım.

"Neredeyse iki yıldır beni görmezden geldin!" diye bağırdım. "Aradım. Yalvardım. Sana ihtiyacım vardı!"

Sesim titredi.

"Senden nefret ediyorum."

"Beni çok kızdırıyorsun Scarlett," diye homurdandı babam. "Ve bunun sonuçları olacak."

Maskeli adam kolumu yakaladı.

Çığlık attım ve dünya yeniden patladı.

Adamın kafası öne doğru fırladı ve sonra artık kafa değildi. Kan ve beyin dokusu yüzünden fışkırarak önündeki duvara ıslak, ağır parçalar halinde sıçradı.

Bedeni ayaklarımın dibine yığıldı.

Eli hâlâ kolumu kavramıştı, parmakları seğiriyor, beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyordu.

Kan üzerinde kayan botumla kendimi kurtardım, kalbim göğsümden fırlamak üzereydi.

Yukarı baktığımda, Lucian'ı elinde silahla kapı aralığında gördüm.

Babam atıldı, koluma yapıştı ve beni yataktan aşağı çekti, tırnakları saplanmış, tutuşu çaresiz ve vahşiydi. "Benimle geliyorsun," diye tısladı. "Hemen şimdi."

"Beni bırakın!" diye bağırdım.

Ceketinin altından bir silah çıkardı.

Lucian ateş etti, kurşun odanın içinden geçti.

Babam, sanki bir kamyon çarpmış gibi geriye doğru savruldu, duvara çarptı ve sert bir şekilde yere düştü.

İleri doğru bir adım atmaya çalıştım, ama botum haliya takıldı ve kanla kaplı zemine düşmeden önce kendimi son anda kurtardım.

Bir anlığına, sadece bir anlığına, kalkabileceğini düşündüm.

Ama yapmadı.

Oda eğildi.

Lucian'a gözlerimi kırptırdım.

"Babamı öldürdünüz!" diye bağırdım. "Babamı öldürdünüz. Babamı öldürdünüz."

Kelimeler ağzımdan defalarca, adeta parçalanarak döküldü; sesim çatladı, boğazım yandı.

Başımı bir yandan Lucian'a, bir yandan da yerde yatan cesede çevirip durdum, zihnim ikisini de kabul etmeyi reddediyordu.

Sonra midem isyan etti.

Döndüm ve şiddetli bir şekilde kustum, vücudumdaki her şey yere döküldü.

Ellerim o kadar çok titriyordu ki kendimi tutamadım. Bacaklarım titredi ve ayakta kalabilmek için geriye doğru şifonyere çarptım.

Her yer kan içindeydi.

Üzerimde. Duvarlarda. Yerde.

Lucian yavaşça bana doğru yaklaştı.

Silahını kılıfına geri soktu ve avuç içleri dışa dönük şekilde ellerini kaldırdı; tıpkı köşeye sıkışmış, kaçmaya hazır bir vahşi hayvana yaklaşır gibi.

"Scar," dedi usulca. "Sorun yok. İyisin. Ben yanındayım."

Onu duyamadım.

Her şey gürültü, renk ve soğuktu, bir de hiçlik vardı.

Dövme dolu, korkutucu görünümlü bir adam ve Henri odaya daldılar ve oldukları yerde donup kaldılar.

Dövmeli adam silahını indirdi. Henri'nin kaşları birden kalktı, gözleri cesetlerin üzerinde gezindi, sonra Lucian'a ve nihayet bana baktı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı tanımadığım adam. "Gitmemiz gerek. Hemen şimdi."

Lucian itiraz etmedi.

Odayı iki adımda geçti ve beni kucağına aldı.

Kollarım işlevsiz bir şekilde yanlarımda sarkıyordu. Başım onun göğsüne yaslanmıştı. Dünya bir slayt gösterisine dönüşmüştü; bulanık kenarlar, ışık parlamaları, anlamsız sesler.

Beni merdivenlerden yukarı taşırlarken, botlarının gürültüsü eşliğinde Lucian, "Ne oldu böyle?" diye bağırdı.

Dövmeli adam hızını kesmedi. "NYPD'nin evinizden bu kadar çabuk ayrılmasının sebebi neydi? Hayes, güvenli ev hakkında ihbar almıştı."

Lucian'ın göğsü sertçe yanıma yaslandı. "Kim bu kahrolasica ihbar etti Nik? Burası yıllardır DarkMatter'ın kalesiydi."

"Evet," dedi adam soğuk bir şekilde. "İçeride bir uzlaşmaya vardık. Bizimkilerden biri bizi yaktı."

Dövme dolu adam Nik'ti, Lucian'ın patronu. Sözler bir anda dağıldı, anlam kazanmadan önce her şey karmakarışık.

Nik, ölümcül bir ses tonuyla sözlerine devam etti: "Bizi kim sattıysa, Bratva'nın birkaç günlük işkencesinden sonra kellesini kaybedecek. Bunu yapan kişi, kendi bağırsaklarını yerken pişman olacak kadar uzun yaşayacak."

Henri merdivenlerin başında, tam arkamızdaydı. "Sadece o ikisini değil," dedi arkamızdaki zemini işaret ederek, "on dört kişiyi daha etkisiz hale getirdik. Adamlarımızdan birkaçı yaralandı, ama olay yerinden uzaklaştırıldılar. Telsizler çılgına dönmüş durumda beyler. Konuşmaya zaman yok. Ortadan kaybolma zamanı."

Gördüğüm kanlı cesetler arttıkça, görüşüm daha da daraldı. Duyuyor ve görüyordum ama hiçbir şey algılanmıyordu.

Nik'in sesi her şeyi yarıp geçti. "Onu hangara götürün. Onu kütadan uzaklaştırmak istiyorum. Bu kız hakkındaki gerçeği öğrenmenizin zamanı geldi."

Arka kapı gürültüyle açıldı ve Lucian merdivenlerden aşağı koşarken yüzüme soğuk hava çarptı.

Uzaktan bir yerlerden siren sesleri geliyordu.

Lucian, kendisinin hallededeceğini söyledi ve Nik de telefonundan emirler yağdırmaya başlamıştı bile.

Lach, kapıları açık, motoru çalışır halde SUV'nin yanında bekliyordu.

Lucian arka kapıyı tekmeleyerek kapattı ve beni kucağına alarak ön koltuğa oturdu. Arabayı garajdan çıkarırken lastikler gıcırdadı.

Arkamızda kaybolan evi son bir kez görebildim.

Dakikalar sonra, Jet Aviation'ın yanındaki yüksek güvenlik çiti açıldı. SUV gürültüyle içeri girdi ve doğruca bir hangara yöneldi.

Düşüncelerim havada, hiçbir yere bağlı kalmadan süzülüyordu.

Her şey hareket, ışık ve motor sesleri içinde birbirine karıştı.

Yirmi Beşinci Bölüm

S. Carlett, Teterboro'ya giderken tek kelime etmedi. İşte bu beni çok gerdi.

Ağlamıyordu. Titremiyordu. Korktuğunda veya kızdığında her zaman yaptığı gibi tartışmıyor, cevaplar istemiyor veya öfkeyle patlamıyordu. Sadece ön camdan dümdüz ileriye bakıyordu, gözleri açık ve boştu, vücudu benimkine yaslanmış, sanki içindeki o hırçın kısım buharlaşmış gibiydi.

Çok hareketsizdi.

Onu daha sıkı tuttum, nefes alışverişinin iniş çıkışlarını hissettim. Canlıydı. İşlev görüyordu. Ama burada değil.

Lach, Jet Aviation'a yanaştı ve motoru durdurdu. Öğleden sonra güneşi, günlerdir ilk kez bulutların arasından sıyrılıp havaalanını altın sarısı bir ışıkla aydınlattı. Bu durum yanlış hissettirdi; yaşananlar için fazla parlak, fazla iyimserdi.

Kapıyı iterek açtım ve Scarlett'i kucağıma alıp dışarı çıktım.

Hiçbir tepki vermedi, gözünü bile kırpmadı. Ben beton zemini geçip bizi bekleyen uçağa doğru ilerlerken bakışları boşluğa sabitlenmişti; sık, uzun gövdeli, kolayca tanınabilir bir uçaktı. G800, merdivenleri çoktan açılmış halde hazır bekliyordu, bir yakıt kamyonu da uzaklaşıyordu. Nik yarım yamalak iş yapmazdı ve sık yeni jet kullanıma hazırды.

Birinci subay beni merdivenlerin dibinde karşıladı.

"Atlantik'in karşısında koşullar iyi," dedi sert bir şekilde, bana uçuş planını uzatmaya çalışırken, ben de elimle reddettim. "Teterboro'dan kalkışta trafik az. Adolfo Suárez Madrid-Barajas'a tahmini uçuş süresi yedi saatten biraz fazla. Yerel saatle gün doğduktan hemen sonra varacağız. Siz uçağa biner binmez tekerlekler havalanacak ve kalkışa hazırlanacağız."

"Hadi gidelim," diye emrettim.

İtiraz etmedi. Sadece başını salladı ve kenara çekildi.

Lach arkamdan koşarak geldi ve acil durum çantamı kabinin içine bıraktı. "Nik, Scarlett için yeni bir pasaport bastırdı," dedi kendi kendine. "Dış cebinde."

Yavaşlamadım veya karşılık vermedim.

Merdivenlerden çıktım ve onu uçağa taşıdım. Kabin sessiz, tertemizdi; deri, cilalı ahşap, uzun uçuşlar için ayarlanmış yumuşak aydınlatma. Yolcuların mesafeyi unutmasını sağlamak için tasarlanmış bir mekan.

Scarlett etrafına bakmadı. Nerede olduğunu ya da neler olup bittiğini anlamadı. Koltuğa yerleşmesine direnmeden izin verdi, elleri kucağında cansızdı, gözleri hala odaklanmamıştı.

Bir anlığına önünde çömeldim ve yüzünü inceledim.

Hiç bir şey.

Korku değil. Öfke değil. Rahatlama değil.

Sadece boş pozisyon.

Kapı kapanırken doğruldum, kabin hafif bir gürültüyle kapandı. Dışarıda yer ekibi dağıldı. Ön tarafta bir yerlerde sistemler çalışmaya başladı ve jet hareket etmeye başladı.

Madrid gezimiz çoktan planlanmıştı.

Ve Scarlett—sessiz, mesafeli ve dayanılmaz derecede hareketsiz—cevaplar alabilmemiz için kaçmak için can attığı yere geri dönüyordu.

Gözleri açıktı ama zihni bambaşka yerlerdeydi.

Tam oturmak üzereyken, "Pilot az önce Madrid'e gideceğimizi mi söyledi?" diye sordu.

"Şimdi kızım, sakin ol. Ben yanımdayım," dedim, sesimi alçak ve sakin tutarak, her kelimeye sakinlik katmaya çalışarak.

Gözünü bile kırpmadı.

"Babanızın borçlu olduğu adamlardan uzaklaşmanız gerekiyor," diye devam ettim, kelimelerimi dikkatlice seçerek. "Madrid'de sizi kimin hapsettiğini anlamamız gerekiyor. Bu sizin güvenliğiniz için—"

Madrid kelimesi ağızımdan çıktığı anda Scarlett'in vücudu kaskatı kesildi; göz bebekleri kocaman açıldı, yanakları kıpkırmızı oldu.

Bu söz, içinde bir şeyleri kopardı.

Patlama gibi oldu ve kadın havaya uçtu.

"Hayır!" diye bağırdı, yerinden fırlayarak kapıya doğru atıldı.

Kapı kolunu çekmeden hemen önce belinden yakaladım.

"Hayır, hayır, hayır—ellerini benden çek!"

Dirseği sert bir şekilde kaburgalarıma çarptı. Onu iyice yakalayamadan döndü ve dizini yukarı doğru itti. Uyluğumla engelledim ve kollarından yakaladım. Kendini öne doğru fırlattı, tıpkı içgüdüsel olarak hareket eden bir hayvan gibi boğazımı ısırmaya çalıştı.

"Geri dönmektense ölmeyi tercih ederim!" diye çığlık attı. "Size söylemiştim! Size söylemiştim!"

Bacağıma tekme attı ve acı şiddetlendi.

"Bunu bana neden yaptın?" diye bağırdı, kollarımı tırmalayarak. "Bana zarar vermeyeceğine söz vermiştin! Beni koruyacağına söz vermiştin!"

Göğsüme yumruklarını indirdi. Onu durdurmadım çünkü içindeki tüm birikmiş öfke ve hayal kırıklığını boşaltabileceği bir yere ihtiyacı vardı.

Sonra saçlarıma uzandı. Ellerinden sıyrılıp onu kollarımın arasına aldım.

"Bunun yerine, babamı öldürdün!" diye çığlık attı, sesi titreyerek ve aynı anda yeniden yükselerek. "Onu gözümün önünde öldürdün! Sen bir canavarsın! Senden nefret ediyorum!"

Çırpındı, kurtulmaya, aşağı inmeye çalıştı. Tekmeledi ve tırmaladı, zarar vermeye çalıştı.

"Bırakın beni!" diye bağırdı. "Beni yere indirin!"

Kabin bunun için çok küçüktü ve biz sarsılarak ilerlerken ayaklarımızın altındaki zemin dengesizdi. Çok fazla keskin kenar, dengesini kaybederse kafasını çarpabileceği çok fazla şey vardı.

Dışarıda dünya daha hızlı hareket ediyordu ve kalkışı iptal etmek zorunda kalma riskini göze alamazdım.

Polisler. Delgado. Hangi şeytanın önce ortaya çıktığı önemli değildi. Havada değilsek, ölmüştük.

O çırpınırken ben de tutuşumu sıkılaştırdım ve ana kabin alanına doğru döndüm.

Kilisede olduğu gibi acımasızca, amansızca ve panikle dolu bir şekilde savaştı.

"Uçaktan atlayacağım!" diye bağırdı. "O cehennem çukuruna ayak basmadan önce atlayacağım!"

"Scarlett!" diye bağırdım. "Yeter artık."

Başını aniden bana çevirdi. Gözleri öfkeyle fal taşı gibi açılmıştı. Onunla mantıklı bir şekilde konuşmak mümkün değildi.

O, ayrılmak istiyordu.

Onu koridordan sürükleyerek büyük kabin koltuklarından birine oturttum ve yana doğru düşmesine fırsat vermeden kucağıma çektim. Kollarımı etrafına sardım, bir kolumu üst bedenine doladım, diğer kolumla da bileklerini kavrayıp kucağına sabitledim.

Kendini ileri doğru fırlatmaya çalışarak şiddetle çırpındı.

Koltuk sallandı.

"Siktir git!" diye bağırdı. "Üzerimden in! Seni öldürürüm—"

"Bunu istediğini biliyorum," diye hırçın bir sesle söyledim, nefesim saçlarına sertçe değiyordu. "Anlıyorum."

Vücudu büküldü, denge sağlamak için çabaladı. Başını geriye attı, burnumu hedef aldı. Tam zamanında döndüm ve yanağımlı yakaladı. Acı, bembeyaz bir şekilde parladı.

"Senden nefret ediyorum!" diye hıçkırdı, öfkesi tamamen hayal kırıklığı gözyaşlarına dönüştü. "Senden nefret ediyorum!"

"Benden istediğin kadar nefret et," diye homurdandım, ona zarar vermeden onu tutmaya çalışarak. "Seni bırakmayacağım."

Vücudumu kaydırarak onu daha sıkı bir şekilde yere sabitledim. Maksimum kontrol—çünkü o kendi kontrolünde değildi.

Kabin görevlisi, sanki doğru anı bekliyormuş gibi mutfaktan çıktı.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Sakinleştirici," diye emrettim. "Hemen."

Hiç tereddüt etmedi. "Evet, efendim."

Scarlett'in başı ona doğru döndü. "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, sakın bana dokunma!"

Kabin görevlisi ortadan kayboldu.

Scarlett, yeni bir panik duygusuyla daha da şiddetli bir şekilde çırpındı.

"Beni uyuşturuyor musunuz?" diye çığlık attı. "Beni geri gönderiyorsunuz! Beni onlara geri götürüyorsunuz!"

"Scarlett, beni dinle—"

"Dinlemek yok!" diye bağırdı. "Babamı öldürdünüz! Onu öldürdünüz ve beni hiçbir şeymişim gibi teslim edeceksiniz!"

"Onu vurdum çünkü seni kaçıyordu," diye hırladım. "Çünkü seni teslim edecekti—"

"Umurumda değil!" diye bağırdı daha da yüksek sesle. "Hepiniz aynısınız!"

Tekrar şaha kalktı, neredeyse kucağımdan kayıp düşüyordu. Onu geri çektim, kollarımı daha sıkı kavradım. Tekme attı, topuğu koltuğun tabanına çarptı, sonra da döndü.

"Benimle kavga etmeyi bırak, kızım."

"Bana öyle seslenme!" diye bağırdı. "Sakın, sakın umursuyormuş gibi davranma!"

Kabin görevlisi elinde bir şırınga ile geri döndü.

Scarlett bunu gördü ve tamamen vahşileşti.

"Hayır!" diye bağırdı, o kadar şiddetli çırpınıyordu ki koltuğun kırılacağını sandım. "Hayır, hayır, hayır—uzaklaştırın onu!"

Ona benimle savaşması için başka bir fırsat vermedim.

Elimi kaydırıp tek elimle kot pantolonunun düğmelerini çözdüm. Onu kucağıma yatırdım, sonra bacaklarını kendi bacaklarımla sardım, kalçalarını aşağı doğru bastırıp orada tuttum.

Kadın çığlık attı, ses kabinin içinde yankılandı.

"Yapma!" diye bağırdı hostese. "Sakın o lanet olası şeyi yapma—"

Kabin görevlisi kalçasını antiseptikle temizledi, ardından kas içine enjekte etti.

Scarlett uludu.

"Kıpırdama," diye hırladım.

"Cehenneme git!" diye bağırdı. "Umarım ölürsün—"

Kabin görevlisi iğneyi çekti ve hemen geri çekildi.

Scarlett'i tekrar dik pozisyona getirdim, sırtını göğsüme yasladım, nefes alışverişi düzensiz ve hırıltılıydı.

Birkaç dakika boyunca çılgınca, şiddetli ve telaşlı bir şekilde direndi, sonra yavaşladı ve direnişi beceriksizleşti.

Öfkesi dinmedi, ama kasları onu yarı yolda bırakmaya başladı.

"Hayır," diye hıçkırdı. "Beni... beni götürmeyin..."

Başımı kaldırdım ve kokpite doğru bağırdım: "Şu lanet olası uçağı hemen yerden kaldırın!"

Kabin sallandı. Uçak pistte hızlanmaya başlarken, zeminde hafif bir titreşim hissedildi.

Scarlett'in paniği, yanaklarından süzülen gözyaşlarına dönüştü; sanki gerçekliği üzerinden atmak istercesine başını sağa sola çevirdi.

"Lucian," diye hıçkırdı, ismim boğazından yırtılırcasına çıktı. "Lütfen. Lütfen yapma. Geri dönemem. Dönemem—"

Vücudu bana yaslandı, ama sesi yükseldi ve histerik bir şekilde ağlamaya başladı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, lütfen—beni Madrid'e geri götürmeyin. Beni o kâbusa geri götürmeyin. Beni geri dönmeye zorlamayın—"

Uçak hızlandı, pistin titreşimi kabin içinde hissediliyordu.

Hâlâ benimkilerin arasında sıkışmış olan kolları gevşedi.

Başını kaldırmaya çalıştı ama tutamadı; yapabildiği tek şey bana bakmaktı.

"Lütfen," diye fısıldadı tekrar, yıkılmış bir halde. "Her şeyi yaparım. Ben—ben—"

Tekerlekler yerden kalkınca kabin yana yattı.

Nefesi kesildi.

"Hayatta kalmak için bedenimi satmak zorunda kaldığım bir döneme geri dönemem."

Hayatta kalmak için bedenini mi satacaktı?

Bunu söylediği an öfkem patladı. Onun çektiği acıyla bağlantılı her hayat, tahsil etmeyi amaçladığım bir borç haline geldi.

Bu kadar çaresiz olmasına şaşmamalı; en kötü şekillerde istismar edilmişti. Ve ona dokunan her erkek çoktan ölmüştü. Sadece henüz bunun farkında değillerdi.

Motorlar kükredi.

Ve dış dünya gözlerinin önünden kaybolurken Scarlett göğsüme yaslanıp hıçkırarak hıçkırarak ağladı.

Sakinleştirici vücudunda etkisini göstermeye başlamıştı. Gözyaşları tişörtümü ıslatırken, tutunacak bir şey arayışıyla güçsüzce kolumu tırmalıyordu.

Onu dikkatlice kollarımın arasına aldım, ağırlığının bana yaslanmasına izin verdim, zihninde fırtına koptuğu sırada onu güvende tuttum.

"Yapma," diye yalvardı. "Beni geri alma. Söz vermiştin. Bana zarar vermeyeceğine söz vermiştin. Beni koruyacağına söz vermiştin, Lucian—"

Adımı söyleme şekli kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. Kontrol edebildiği tek yerde, vicdanımda bulunduğu bir silahtı bu.

"Sana zarar vermiyorum," dedim kısık bir sesle, kanım kaynarken bile sesime zorla bir sakinlik aşilayarak. "Seni bunu sana yapan adamlardan uzaklaştırıyorum ve buna da iş diyorum."

Başını sertçe salladı, hareketi beceriksizceydi. "Beni Madrid'e götürüyorsunuz."

"Evet," dedim ve bu kelimedenden nefret ettim. "Ama kaçtığın yere geri dönmeyeceksin. Benim gözetimim altında asla."

Nefesi kesildi. "Anlamıyorsunuz."

"Deniyorum," dedim. "Anlamak istiyorum—sana bıraktıkları her yara izini, döktüğün her gözyaşını. Parça parça iyileşmene yardım edeceğim ve onların hiçbirinin sana yaptıklarından sağ kurtulamayacağından emin olacağım."

Yarı inilti, yarı hıçkırma gibi hafif bir ses çıkardı ve gözleri odaklanmamış bir şekilde kulübeye değil, başka bir şeye bakıyordu. Kollarımda, kaçamayacağı hayaletlerle savaşılan bir kadın tutuyordum.

"Ben sadece bir barda çalışmadım," diye fısıldadı. "Aslında pek sayılmaz."

Hareketsiz kaldım.

"Sorun yok kızım. Sen dinlen, sonra konuşuruz."

Dudakları titriyordu. Yutkundu ve sesi hem peltek hem de öfkeli bir şekilde çıktı. "Kaçtığım—dışarı çıktığımda—gidecek hiçbir yerim yoktu. Param yoktu. Belgelerim yoktu. Çalışmıyordum." Gülmeye

çalıştı ama kahkahası hıçkırıklara dönüştü. "Kilisenin işlettiği bir yardım kuruluşuna gittim. Çünkü... güvende olacağını düşünüm."

Boğazım düğümlendi.

"Yaşlı bir kadın vardı," dedi burnunu çekerek. "Sanki bana önem veriyormuş gibi davrandı. Bana yemek verdi. Bana bir oda verdi. Bana cesur olduğumu söyledi."

Gözlerini sımsıkı kapattı. "Bana, eğer ona güvenirsem, kendi ayaklarım üzerinde duracak kadar para kazanabileceğimi, bir oda kiralayabileceğimi, eve nasıl döneceğimi bulana kadar geçinebileceğimi söyledi."

İçimde kaynayan İrlandalı öfkesini serbest bırakma dürtüsüne karşı koyarken çenem o kadar sıkı kasıldı ki acıdı. Yutkundum ve sırtını okşadım. Onun için sakın kalmalıydım.

Scarlett kırık bir nefes aldı. "Bir müzayedeydi, Lucian. Bir casa de citas'ta." Sesi acı dolu bir fısıltıydı. "El Privilegio."

Scarlett'in yüzü buruştu, sakinleştirici sözlerini dağıtırken gerçek de bir yandan dışarı çıkmaya çalışıyordu. "Ne demek istediğini anladım," dedi. "Aptal değilim. Bir çocuk gibi kandırılmadım. Ben—" Boğazı zorlanarak konuştu. "Başka seçeneğim olmadığı için kabul ettim."

Bütün vücudu titredi.

"Evrakları imzaladım," diye fısıldadı. "Gülümsedim. Kendime bunun sadece bir işlem olduğunu söyledim." Tekrar yutkundu. "Ve yine de —" Cümlesini tamamlayamadı, ama gözleri ıslak ve vahşi bir şekilde benimkilerle buluştu ve bunun söyleyebileceğinden daha fazlası olduğunu anladım.

Para kılıfına bürünmüş zorlama. Makbuzlu şiddet.

Sesimi sakın tuttum çünkü öfkemi dışa vurursam onu daha da korkutacaktım.

"Beni dinle," diye yalvardım ona. "Aç kalmak rıza anlamına gelmez. Korku rıza anlamına gelmez. Yalnız kalmak rıza anlamına gelmez."

Başını salladı, gözyaşları kulaklarına doğru süzüldü. "Kirliyim," diye fısıldadı. "Sevilemezim. Kullanılmışım." Dudakları büküldü. "Benimle hiçbir ilişkin olmamalı."

"Hayır," dedim tereddüt etmeden. "Hayır. Onların pisliğini kendi üzerine bulaştırma."

Gözleri ilacın etkisine karşı koyarak seğirdi. "Neler olduğunu bilmiyorsun."

"Sana ne yaptıklarını anlamak için ayrıntılara ihtiyacım yok," dedim. "Ve bunların hiçbirini seni benim gözümde daha az değerli yapmaz. Asla."

Hıçkırarak, "Birine anlatmak istiyorum," dedi. "Lütfen. Lütfen size anlatmama izin verin."

Göğsüm sıkıştı. Tutuşumu ayarladım, onu çenemin altına alıp hafifçe salladım. Ağzımı başının tepesine bastırdım.

"Söyle bana," diye fısıldadım. "Sadece istersen."

Uzun bir süre sonra, uykuya dalmış olabileceğini düşündüm. Ama devam etti, "Çok daha yaşlıydı," sesi korkuyla titreyerek. "Yanıma yaklaşmasına izin verilmemesi gereken biriydi... O—" Burnunu çekti. "Kokuyordu. Bana zarar verdi."

Kendimi tutmaya çalışırken ellerim titriyordu.

"Hepsini hatırlamıyorum," dedi. "Zihnim her şeyi engelledi. En kötüsünü engelledi."

Nefes alışverişi kısa kısa aralıklarla oluyordu.

"Aklım başına geldiğinde," diye fısıldadı, "yüzüstü yatıyordum. Yapamıyordum—" Boğazı düğümlendi. "Doğru düzgün hareket edemiyordum."

Kanım buz kesti.

"Arkama baktım," diye fısıldadı. "Ve o... arkamdaydı. Parmaklarında kan vardı. Benim kanım."

Kımıldamadım. Gözümü bile kırpmadım. O sözlerin bana neler yaptığını görmesine izin vermedim.

Uyuşmuş elleri gömleğimi sıkıca kavradı. "Değdiğini söyledi," diye fısıldadı. "Bir bakirenin kanını tatmak için her kuruşuna değdi."

Öfke görüşümü bulanıklaştırdı.

Zorla yuttum. Nefesimi düzenli tutmaya zorladım.

"Para fırlattı," diye fısıldadı kadın. "Ve gitti."

Bir an sessiz kaldıktan sonra tekrar konuştu.

"Lola ise bana çok az bir miktar verdi. Yüzde on. Bana baktığı için ona borçlu olduğumu söyledi." İç çekti. "Ama yemek yemeye yetecek kadardı. Bir oda tutmaya yetecek kadardı."

Andrew Hayes kızına bunu yapmıştı. Onu bu kadar çabuk öldürdüğüme çok üzüldüm. Eğer onu diriltebilseydim, günlerce işkence ederdim.

"Sonra kulüp sahibi bana iş teklif etti." Sözleri pişmanlıkla doluydu. "Hayır dedim. Ölmeyi tercih ederim dedim." Yutkundu. "Ama açlık insanı en kötü şeyleri yapmaya razı ediyor."

"Şşş," diye mırıldandım. "Artık her şey yolunda. O insanların hiçbiri sana bir daha zarar vermeyecek. Benim bedenimde nefes olduğu sürece."

"Canavar benim, sen değil," diye kekeledi. "Lütfen beni affet."

Bunun ne kadar yanlış olduğunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Saçlarını okşadım. "Sen bir canavar değilsin," diye fısıldadım. "Hayatta kalmayı başarmış bir kadınsın. Başardığın şey bu. Çok cesur, güzel bir kız."

Başını güçsüzce salladı. "Ben—"

Göğsüme yaslanıp cansız bir şekilde kaldı.

Başının tepesini tekrar öptüm ve onu sallamaya devam ettim.

"Bana bir zamanlar bulduğum küçük bir kızılgerdanı hatırlatıyorsun," diye mırıldandım, kelimeler içimde saklı bir anıdan çıkıyordu. "Kanadı kırıktı. Uçmak için çırpınıyor, her panik halinde kanat çırpışında kendine daha çok zarar veriyordu."

Hiç kıpırdamadı, sonunda sakinleştiricinin etkisine yenik düştü.

"Merak etme küçük kuşum," dedim. "Seni güvende tutacağım. Kanadını onaracağım. Son nefesine kadar seni koruyacağım ve sana bakacağım; bu, senden uzaklaşmana izin vermem anlamına gelse bile."

Yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzüldü; küçücük bir çocukken hissettiğimden beri böyle bir şey yaşamamıştım.

"Sana zarar veren herkes bedelini ödeyecek. Acını sana hatırlatacak tek bir kişi bile kalmayacak."

Jet, karanlığı yarıp geçti.

Onu saatlerce kucağımda tuttum, sessiz kabinde nazikçe salladım, Madrid ise ileride bekliyordu; hesaplaşma çoktan başlamıştı.

Yirmi Altıncı Bölüm

uyandım Yavaşça , uyku ile uyanıklık arasındaki o alacakaranlıkta bir yerlerde süzülüyordum.

Yumuşacık yastıklar, inanılmaz derecede rahat hissettiren bir yatağın üzerinde başımı ve omuzlarımı destekledi. Bir an için, göz kapaklarımdan içeriye çok parlak bir ışık vururken, kendimi yatağa bıraktım; diğer tarafta beni bekleyen her neyse onunla yüzleşmeye hazır değildim, gözlerimi kapalı tuttum.

Dilimde kuru, kimyasal bir acılık hissettim, uzuvlarım ise hemen tepki vermeyi reddederek ağır ve mesafeli bir his bıraktı.

Sakinleştirici—bu kelime, davetsiz bir şekilde ortaya çıktı.

Her neyse, kaslarımın derinliklerine işlemişti ve ancak şimdi dışarı çıkmaya başlıyordu.

Hareketsiz kaldım, nefes aldım ve sisin kendi kendine dağılmasını bekledim.

Sonra gerçeklik parça parça geri gelmeye başladı; zihnime çarpan, kopuk, anlık görüntüler halinde.

Güvenli olduğu sanılan ama aslında hiç de güvenli olmayan sığınak.

Kapı içeri doğru açılıyor.

Maskeli adam içeri doğru hücum ediyor.

Babam bağırıyor.

Ardından yüksek bir patlama sesi ve bir yüz...

gitmiş.

Yok olmuştu. Beyin parçaları duvara, üzerime, her yere saçılmıştı. Bir kâbustan da beterdi, çünkü asla unutamayacağım bir şeydi.

Ani bir ağrı beynime saplandı. Onu uzaklaştırmaya çalıştım, ama bir sonraki görüntü birden zihnime geldi.

Babam havada geriye doğru savruldu, bedeni yere çarptı. Lucian orada duruyordu, silahı havada, gözleri ifadesiz ve acımasızdı.

Hiçbir uyarıda bulunmamıştı.

Hiç tereddüt etmemişti.

Babamı tek kelime etmeden öldürdü.

İhanet acı ve ani bir şekilde göğsümde kıvrıldı, ama düzgün bir şekilde yerleşmedi. Olması gerektiği gibi değil. Öfkem için düzgün bir yer yoktu.

Çünkü babamın sesi görüntünün hemen ardından geldi.

Manastırdan ayrılmaya izin verdim.

Sana her ay bir kralın fidyesi kadar para verdim.

Midem alt üst oldu.

İzin verilmiş.

Paralı.

Sanki her şey olup bitmiş bir gerçekmiş gibi, görevini yerine getirmiş gibi söylemişti. Sanki yaşadığım cehennem, onun onayıyla yaptığım bir seçimmiş gibi.

Ama bana hiç para gelmemişti.

Bir kere bile değil.

Hiçbir kurtarma girişimi olmamıştı.

Telefon aramalarına geri dönüş yapılmadı.

Neredeyse iki yıllık sessizlik.

Bu da şu anlama geliyordu—

Bu düşünce o kadar aniden aklıma geldi ki başım zonkladı.

Manastır parayı almıştı. Ben ise ödünç alınan odalarda yatıp, karnımı doyurmak için vücudumun parçalarını satıyordum.

Biliyorlarmış.

Mecburdular.

Hayatta kalma yöntemimi biliyorlardı.

Parayı aldılar ve beni acı çekmeye bıraktılar.

Parmaklarım altlarındaki çarşafların arasında kıvrılıyordu.

Rahipler.

Rahibeler.

İtaat ve fedakarlığı vaaz edenler. Saflıktan, acıdan ve Tanrı'nın iradesinden bahsedenler. Benim bedenimi sattığımı izlemişler ve çekleri tahsil etmeye devam etmişlerdi.

Müzayededen haberleri var mıydı?

Lola hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bana yaptıklarından mı bahsediyor?

Başım daha da şiddetli zonluyordu, her soru bir öncekinin üzerine ekleniyordu.

Babam bunu biliyor muydu?

O kadar yozlaşmış mıydı ki, sessiz ve faydalı kaldığım sürece bana neye mal olacağı umurunda değildi?

Yoksa babalık konusunda o kadar beceriksiz, hırslarına o kadar kapılmıştı ki, beni yıkan aynı insanlara güvenmiş ve daha yakından incelemeye zahmet etmemişti?

Her iki durumda da, cevap midemi bulandırdı.

Dünya dengesini kaybetti; doğru ve yanlış birbirinden ayrıldı.

Yukarı aşağıydı.

Doğru olan yanlıştı.

İyilik ve otorite hakkında bana öğretilen her şey yerle bir oldu.

Babam.

Kilise.

Dürüstlük iddiasında bulunan her kurum beni hayal kırıklığına uğrattı. Beni sattı. Acı çekmeme göz yumdu.

Bilinçsizliğin karanlığına geri dönmek istedim.

Bırak beni alsın. Bırak sessizlik her şeyi yutsun, ta ki hiçbir şey bana bir daha dokunamayana kadar.

Ama yapamadım.

Bana verdiği ilaç etkisini kaybetmeye başlamıştı ve bununla birlikte uyumaya devam etmenin beni güvende tutmayacağı kesinliği de geldi. Gözlerimi açmalıydım. Nerede olduğumu ve ne tür bir belaya bulaştığımı bilmeliydim.

İstemsizce esnedim, vücudum içgüdüsel olarak gerindi, kaslarımın protestosuyla hafif bir inilti çıktı ağızımdan. Her yerim ağırdı ama acımıyordu. Gözlerimi yavaşça araladım ve içeriye ışık doldu.

Ve işte orada, pencerenin önünde, tanıdık bir silüet duruyordu.
Gölge Adamım.

Elbette kusursuzca giyinmişti; koyu renk pantolon ve ceket giymişti. Geniş omuzları gün ışığının yarısını engelliyordu. Taştan oyulmuş gibi, devasa ve yerinden oynatılamaz görünüyordu.

Beni güvende tutacağına söz veren dev.

Panik omurgamı tırmaladı.

Madrid.

Geri döndüm mü zaten?

Otel odasını incelerken kalbim hızla çarpmaya başladı—güzel, pahalı, temiz... Manastır değil. Hücre de değil.

Derin bir nefes aldım.

Lucian döndü, bakışları benimkine kilitlendi ve sonra yumuşadı.

"Ah," dedi sessizce, odanın karşısına acele etmeden geçerken. "İşte buradasın, küçük kuşum. Endişelenmeye başlamıştım."

Sesi sakindi.

"Uzun bir uyku çektin."

Kendimi çok hızlı bir şekilde doğrulttum.

Oda yana doğru sallandı, başım dönüyordu ve mide bulantısı şiddetlenince inledim. Baş dönmesi geçene kadar parmaklarımı yatağa sapladım ve gözlerimi kırıştırdım.

Sonra çıplak olduğumu fark ettim ve çarşafı göğsüme kadar çektim.

"Aman Tanrım," diye çıktım. "Elbette çıplakım. Neden hep senin yanında çıplak ve sersemlemiş bir halde uyanıyorum?"

Lucian olduğu yerde donup kaldı.

Çenesi bir kez kasıldı.

Sonra ellerini kaldırdı; avuç içleri açık, tıpkı karşısındaki kadının yanlış bir hareketle kaçıp gidebileceğini bilen bir erkeğin yaptığı gibi.

Yatağın kenarına doğru çekildi ve eğilerek, yumruklarını bacaklarımın iki yanındaki yatağa dayadı, kendini oraya sabitledi. Yüzü benimkine birkaç santim uzaklıktaydı.

"Üzerinizdeki kıyafetleri çıkardım çünkü birinin bir gün önce ölmüş beyin parçalarıyla kaplı bir şekilde uyanmak istemeyeceğinizi düşündüm," dedi sakın bir sesle. "Bilinçsizdiniz ve yapılması gerekeni yaptım."

Midem bulandı.

"Tabii ki," diye homurdandım, çarşafı daha sıkı tutarak. "Bundan sapıkça bir zevk mi alıyorsun? Karşı koyamayan kadınlara bakmaktan? İstedğin kişiyi hırpalayıp buna koruma diyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sana dokunmadım," dedi. "Öyle bir şekilde değil. Ve seni kontrol etmiyorum."

"Elbette ki olmaz!" diye karşılık verdim. "Beni uçağa sen bindirdin. Bana uyuşturucu verdin. Babamı öldüren canavar sensin."

"Canavar" kelimesi acı ve yanlışı geldi ama yine de ağzımdan kaçırdım.

"Benden uzak dur."

Aramızda uzun bir sessizlik hakimdi.

Lucian yavaşça nefes verdi.

"Güvendesiniz," dedi. "Barajas yakınlarındaki bir oteldesiniz. Yaklaşık on iki saat önce indik."

Başımı şiddetle salladım.

"Hayır," dedim. "Bunu yapma. Hayatımı paramparça etmemişken bana güvende olduğumu söyleme."

Gözleri gözlerime kilitlendi. Hiç tereddüt etmeden.

"Şunu açıkça belirtelim. Babanı vurdum çünkü sana silah çekti," diye sabırla açıkladı, gözlerinin arasındaki kırıksıklık daha da derinleşti. "Ve seni daha kötü şeyler yapabilecek adamlara teslim etmeyi planlıyordu. Hayatını kurtardım."

Başımı salladım. "Hayır—"

"Baba dediğin o adam," diye devam etti, sesi tüyler ürpertici bir tonda, "seni çoktan satmıştı. Siyasi bir iyilikti. Bir borçtu. Eğer seni o zaman almasaydım, çoktan El Salvador'a giden bir uçakta olurdun. Delgado'nun kullanacağı bir başka ceset olurdun sadece."

Bu sözler nefesimi kesti.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Bu olmazdı—o bunu yapmazdı —"

Lucian sesini yükseltmedi.

"Sözleşmeyi gördüm," dedi başını sallayarak, gözlerini sıkıca kapatarak, sanki kendini zorlayarak cümleyi bitiriyormuş gibi. "Kendi

gözlerimle. Andrew Hayes'in dünyasındaki her şey gibi, ya bir varlıktınız ya da bir yükümlülük."

İçimde bir şeyler kırıldı.

Oda sallanırken titreyerek ve gözlerimi kırıştıtararak elimle ağzımı kapattım ve ona baktım.

"Hayır," diye fısıldadım. "Bu doğru olamaz. Beni kusursuz bir azize yaptı. On dört yaşından beri. Benimle gurur duyuyordu. Hayatımın ne hale geldiğinden haberi yoktu. Asla—"

Bir anı birden aklıma geldi.

Güvenli evde babamın sesi.

Seni kolay kolay kaçamayacağın bir yere gönderiyorum.

Göğsüm kasıldı.

"Hayır," diye fısıldadım.

Lucian hafifçe doğruldu.

"Ah, evet," dedi sessizce.

Oda dönmeye başladı.

Aklım hemen manastırdan kaybolan kızlara gitti.

Sakladığım belgeler.

Babam dediğim adam bu kadar sapkın bir şey yapabilir miydi?

O kadar mı hasta?

Başımı salladım, gözlerim boşluğa dikilmişti.

"Annem ölmeden önce," diye mırıldandım, çoğunlukla kendi kendime, "iyi bir adamdı. İyileşmem için beni İspanya'ya gönderdi. Beni güvende tutmak için, çünkü yeni belediye başkanı seçilmişti."

Sesim titredi.

"Ama onun nasıl öldüğü konusunda yalan söyledi," diye mırıldanmaya devam ettim, kelimeler ağzımdan dökölüyordu. "Müteahhidi korudu. Büyük para bağışlarını aldı ve en çok ona ihtiyacım olduğunda beni terk etti. Beni sadece -işlerine yarayabileceğim zamanlarda- gördü."

Dünya çöktü.

Göğsüm içime çökerken ellerimi kucağıma bıraktım ve gözyaşlarım kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı aktı.

"Anlamıyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum."

Lucian yüzümü avuçlarının arasına alarak bana bakmaya zorladı.

“Biliyorum,” dedi ve sesi beni altüst edecek şekilde yumuşadı. “Kafanızın karışmasına, beni sorgulamanıza, benden nefret etmenize hakkınız var. Buna dayanabilirim.”

Başparmakları gözlerimin altına değdi.

“Ama güveninizi kazanacağım,” diye devam etti sessizce. “Ne kadar sürerse sürsün. Çünkü size yapılanlar geleceğinizi belirlemez. Hayatta kalmanız asla mümkün olmayan bir şeyden kurtuldunuz ve yine de nefes almaya devam ettiniz. Çok daha iyisini hak ediyorsunuz. Görünmez yaralarınızı görüyorum. Ve iyileşmeniz için ne gerekiyorsa, ben buradayım.”

Ellerini iterek uzaklaştırdım.

“Yapamam—” Sesim titredi.

Lucian hemen geri çekildi ve bana alan bıraktı.

Yataktan aceleyle kalkarken çarşaf etrafımda dolandı.

Paniğimi kontrol altına almak için biraz zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden hızla banyoya koştum, kapıyı sertçe kapattım ve kilitledim.

Duş başlığını çevirdim, çarşafı yere bıraktım ve suyun ısınmış olup olmadığına aldırmadan içeri girdim. Hayatımın son sekiz yılını yıkayıp atmak istiyordum.

Her şey bir yalandı.

Hayatım.

İnancım.

Babam.

Duşun gürültüsüyle birlikte su yükselmeye başlayınca, duvardan aşağı kaydım, odayı buhar kapladı, su tenimi yaktı ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

Annem için.

Masumiyetim için.

Babam sandığım adam için.

Dünyanın bana ne kadar acımasız olabileceğini öğretmesinden önceki halimdeki kız için.

Tanrı nasıl olabilir ki?

İnanmak istedim. İnanmaya ihtiyacım vardı. Ama kutsal olanlar tacizciyken, dürüstler çocuklarını satarken, sistem yırtıcıları korurken —buna hangi tür Tanrı izin verirdi?

Kapının dışındaki şeytan bana hiç yalan söylememişti.

O, korkmam, nefret etmem gereken türden bir adamdı, ama yapamadım.

O asla olmadığı biri gibi davranmadı.

Kendini hiçbir zaman haklı çıkarmadı.

O, gerçek doğasını sözleriyle değil, davranışlarıyla ortaya koydu.

Bu gerçek kalbimi tırmaladı.

Beni Black Ledger'dan sürükleyerek çıkarmıştı çünkü performans sergilemek istemediğimi fark etmişti; utandığımı anlamıştı. Başka hiç kimse bir şey hissedip hissetmediğimi umursamazken, o sahte orgazmımı fark etmişti.

O, karşılığında hiçbir şey beklemeden bana zevk veren adamdı. Benden fazlasını almak yerine beni yatağa yatıran adamdı. Uçakta çığlık attığımda, mücadele ettiğimde ve paramparça olduğumda beni kucaklayan adamdı. " *Senden nefret ediyorum!* " diye bağırdığımda bile yanımda kalan adamdı.

Yaralarımı görmüştü ve hâlâ buradaydı.

Ve ben de karşılığında onun hayatına sadece kaos getirmiştım.

Dünyam altüst olurken, sıcağa rağmen titreyerek fayansların üzerinde kendi içime kapandım, dizlerimi göğsüme çektim.

Artık hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

Bunun dışında:

Canavar benim düşmanım değildi.

Yirmi Yedinci Bölüm

SBanyo kapısından içeriye taşınan gözlemleri, dengesiz ve kontrolsüzdü.

Güneş batarken kollarımı kavuşturup pencereden dışarı bakarak olduğum yerde kaldım, ona başını dikmeden kendini kaybetmesi için alan tanıdım. Scarlett'in bir izleyiciye ihtiyacı yoktu. Ona alan gerekiyordu. Ben de ona bu alanı verebilirdim.

Yirmi dört saat önce, mutfak tezgahımda ağzı bozuk, ateş püsküren ve bana dokunmaya cesaret etmemi isteyen küçük bir yaramazdı. Şimdi ise Madrid'deki bir otel banyosuna kendini kilitlemişti, aynı ağzı, herkesi boğacak kadar büyük bir gerçeği dile getirirken titriyordu.

Cehennem gibi geçen yirmi dört saat yaşamıştı.

Babasının gerçekte kim olduğunu, neler yaptığını, onu ne karşılığında takas etmeye hazır olduğunu öğrenmek, hiçbir kız çocuğunun yaşamak zorunda kalmaması gereken bir şeydi.

Bunu henüz tam olarak idrak edemedi, aniden günah çıkarma odasına girdi ve kollarımda paramparça oldu. Tanrıya şükür sakinleştirici vardı. Ona zorla içirdiğim için bir saniye bile pişman olmadım. O kadar büyük bir yıkımla o minicik metal tüpte uzun uçuşu atlatabileceğini sanmıyorum. Bana bedenini, Tanrı aşkına, bekaretini satmaya nasıl zorlandığını anlatırken ağlamasını dinlemek

içimde bir şeyleri alt üst etti. Artık bu dünyada ona yapılan haksızlıkları düzeltmekten başka bir amacım yoktu. Xyst'e, Sendikaya, önem verdiğim her şeye lanet olsun. Artık var olan tek şey oydu. Bir şekilde bedenini ve ruhunu iyileştirecektim. O benimdi.

Ona acı çektiren herkesi öldürmeye hazırdım. Ve eğer bir kaltak—sanırım Scarlett, Lola demişti—kadın olduğu için boğazını parçalamayacağımı düşünüyorsa, İrlanda öfkesi hakkında hiçbir fikri yoktu demektir.

Scarlett, yedi buçuk saatlik uçuşun büyük bir bölümünde bilinçsizdi ve ardından sakinleştiricinin etkisi geçene kadar yaklaşık on iki saat daha uyumuştı. O uyurken, Nik bana güvenli evde yaşananların sonuçlarını anlattı.

Hayes silahlı saldırıdan sağ kurtuldu.

Daha da kötüsü, hastane odasını bir basın sirkine ve son seçim kampanyası merkezine çevirmiş, benim adım haberlerde yankılanırken kendini mağdur rolüne sokmuştu. Kısa süre sonra hakkımda tutuklama emri çıkarıldı.

Nik elinden geldiğince temizledi. Net fotoğraflar yoktu, sadece gölgeler ve Kara Defter sokağından birkaç kötü açı vardı; bu da benim gerçekte kim olduğuma dair çok az ipucu bırakıyordu.

Tutuklama emri umurumda bile değildi. O iş kendiliğinden hallolurdu.

Benim önemseydiğim Scarlett'ti. Ve bu gece ona başka bir bomba daha vermeye niyetim yoktu. Bu gerçek sabaha kadar bekleyebilirdi.

Hayes'in vurulması ve Scarlett'in kaçması fitili ateşlemişti. Delgado onu istiyordu; Hayes'in evini düzene sokmadığı için acı çekmesini istiyordu. Bunun yerine, daha büyük bir karmaşayla karşılaştı. Bir kez daha, ödülünden mahrum kalmış bir kartel kralı olmuştu.

O tür insanlar *yenilgiyi* bir sonuç olarak değil, bir borç olarak görürlerdi.

Lacey ile yaşananlar ve şimdi de Scarlett olayı göz önüne alındığında, Delgado'nun Sendika ile çözmesi gereken bir intikam hesabı vardı ve bu hesabı ancak bizim kafalarımız, açık büfe büyüklüğünde bir tabakta servis edilerek, dindirebilirdi.

Ama her şeyden önce, küçük kuşuma biraz yiyecek yedirmem gerekiyordu. Yirmi dört saatten fazla süredir hiçbir şey yememişti. Ve

en son ihtiyacı olan şey, babası ve onun, hızla seks tacirleri için bir paravan haline gelen bir manastırla olan bağlantıları hakkında onu sorgulamamdı.

Pencereden döndüm ve süitin karşısına geçtim. Acil durum çantam oturma odasındaki masanın üzerinde açık duruyordu. Alışkanlık gereği silahları tekrar kontrol ettim—şarjörler takılı, namlular boş—sonra onları ulaşabileceğim bir yere koydum. Ellerimi meşgul tutmak için onları bir kez söküp kas hafızasıyla tekrar birleştirmiştim.

Ceketimi üzerimden çıkarıp sandalyenin üzerine fırlattım, sonra beyaz gömleğimin paçalarını kollarımın üzerine doğru kıvırmaya başladım.

Başlangıçta hıçkıra hıçkırık gibi olan ağlaması, ara sıra hıçkırık benzeri inlemelere dönüştü.

Ardından gelen sessizlik, ağlamadan daha ağır geldi.

Sürekli hareket halindeydim, pencereleri kontrol ediyordum, o iğrenç küçük gizli kameralardan veya dinleme cihazlarından herhangi birini arıyordum. Nik'in güvenli olduğuna dair güvencesine rağmen, gardımı indirmeyi reddettim.

Kapıya gelen bir tıkırtı dikkatimi dağıttı.

Vücudum hareketsiz kaldı.

Kapıya doğru, kargo bekleyen bir adam gibi değil, bela bekleyen bir adam gibi yaklaştım.

Önce silah.

Elimle masanın üzerindikilerden birini kaptım ve diğerini de kapatarak kapıya doğru ilerledim.

Kapı koluna uzandığımda telefonum zaten elimdeydi.

Nik'in güvendiği kadının burada olmasını bekliyordum. Scarlett ve benim önümüzdeki birkaç gün için ihtiyaç duyabileceğimiz her şey, kıyafetler, temel malzemeler için gönderdiğim kadın.

Bu, kapıyı körü körüne açtığım anlamına gelmiyordu.

Kapıdaki gözetleme deliğinden içeri baktım. Koridorda uzun boylu, esmer bir kadın duruyordu, kolları poşetlerle doluydu. Telefonuma numarasını tuşladım.

Bir kez çaldı.

İki kere.

Artık sabırsızlanmış bir şekilde, sanki beni beklemekten daha önemli işleri varmış gibi tekrar kapıyı çaldı.

Kapının diğer tarafındaki kadın, "Evet?" diye cevap verdi.

Rusça.

"Pekala," dedim sessizce. "Kapımın önünde olduğunuzu görüyorum."

Kapıyı açar açmaz, sert bir tonda, net bir İngilizceyle, "Beni vurursanız, bu sizin için sakıncalı olur," dedi.

Kuru bir kahkaha attım.

"Rahatsız edici," diye tekrarladım.

"Senin için," diye espri yaptı.

Hiç tereddüt etmeden içeri girdi.

"Katya," dedi. "Nikolai'nin St. Petersburg'dan eski bir arkadaşıyım."

O konuşurken çantaların çoğunu elinden aldım ve oturma alanındaki masaya koydum. Sanki uzun zamandır çanta taşıyormuş gibi omuzlarını silkti.

"Yarın daha fazlası olacak," dedi. "Ama bu o zamana kadar idare eder."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim." Bakışları banyoya kaydı ama hiçbir şey söylemedi.

Katya'nın telefonu titredi. Ekranı baktı, başparmağı hızla hareket ediyordu. "Madrid, kulakları çok açık bir şehir," dedi. "İnsanlar gözlemliyor. İnsanlar konuşuyor. Perdeleri kapalı tutuyorsunuz. Otel personeli için iyilik için kullanmıyorsunuz. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Olağandışı bir şey görürseniz önce beni, sonra Nikolai'yi arayın."

"Emir almıyorum," dedim otomatik olarak.

Katya'nın gözleri kısıldı. "O zaman aptalca ölürsün. Ve o da seninle birlikte ölür."

Bir anlık sessizlik.

Sonra daha alçak bir sesle, "Nik halkını önemsiyor. Bu da onu tehlikeli kılıyor. O yüzden aptallık etme," dedi.

Bu da ona, vermeyi planlamadığım bir saygı kırıntısı kazandırdı.

"Pekala," dedim. "Arayacağım. Yardımınız için teşekkürler."

Katya kapıya doğru geri çekildi. Oyalanmadı.

Onunla birlikte hareket ettim ve kapıyı onun için açtım.

"Yarın," dedi.

"Yarın," diye tekrarladım.

O koridora çıktı ve ben de arkasından kapıyı kapatıp kilitledim.

Duş hâlâ çalışıyordu, bu da Scarlett'in kendi düşüncelerinin içinde hapsoldüğü anlamına geliyordu. Banyo kapısının dışında durdum, sadece suyun sürekli akışını dinledim. Hiçbir hareket yoktu. Suyun yere çarpma sesinden başka hiçbir ses yoktu.

Durumu giderek kötüleşiyordu.

"Scar," diye seslendim bir keresinde. Cevap yok.

Yavaşça nefes verdim ve alışkanlık gereği yanımda taşıdığım ince çok amaçlı aleti cebimden çıkardım. Kilit, standart bir otel mahremiyet kilidiydi; ucuz bir donanım, misafirlerin mahremiyeti için tasarlanmış, daha kötü yerlere daha azıyla girmiş bir adam için değil. Düz kenarı dikişe kaydardım, hafifçe çevirdim ve mekanizmanın yumuşak bir tık sesiyle açıldığını hissettim.

Kapı ardına kadar açıldı.

Önce kalın ve sıcak bir buhar yükseldi.

Duşun zeminine oturdu, dizlerini göğsüne çekmiş, başını öne eğmiş, kollarını sanki ortadan kaybolmaya çalışıyormuş gibi kendine sarmıştı. Su omuzlarından aşağı, sırtına doğru sıçrayarak saçlarını ıslattı.

Çok ufak tefek görünüyordu...

Dünyanın ona yaptıklarına dayanamayacak kadar kırılgandı.

Göğsümde karanlık ve sahiplenici bir şey sıkıştı.

İçeri girdim, uzanıp onun yanından geçtim ve suyu kapattım. İrkilerek başını hızla kaldırdı.

Gözleri gözlerimle buluştu; kocaman, kızarmış, perişan haldeydiler.

Bir elimle duvardaki askıdan kalın, beyaz bir sabahlık aldım, diğer elimi ise avuç içim açık şekilde ona uzattım.

"Buraya gel," dedim usulca. "Bana gel, küçük kuşum."

Yüzü, bu nazik jesti anlamamış gibi, inanmazlıkla buruştu.

"Hadi ama," dedim. "Bana güvenebilirsin. Bunu içgüdüsel olarak biliyorsun."

Tereddüt etti, sonra kekeleyerek elini benimkine koydu.

Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına kenetledim ve onu dikkatlice ayağa kaldırdım. Utangaç bir şekilde göğüslerini boşa

kalan koluyla örttü, bu yüzden gözlerimi özellikle yüzüne diktim—başka hiçbir yere. Aşağıya doğru bir anlık bakış bile.

Onun güvenini adım adım kazanmak her şeyden önemliydi.

Aramızdaki cübbeyi açık tuttum. "Arkana dön."

Evet, yaptı.

Kollarını kolluklara geçirdim, sonra uzanıp ıslak saçlarını yakadan kurtardım ve boynuna sıkışması yerine sırtına doğru dökülmesini sağladım. Biraz eğilip kemeri beline bağladım.

Temasla birlikte hafifçe nefesini tuttu.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım, sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Bana güven, kızım. Sana zarar vermeyeceğim. Bu dünyada yalnız değilsin."

Vücudu titredi, kontrol edemediği tam bir vücut tepkisiydi bu.

Bana karşı çok duyarlıydı.

O itiraz edemedi onu kucağıma aldım ve banyodan çıkarıp yatağa oturttum.

Sonra Katya'nın getirdiği çantalara gittim.

Kutuların arasında aradığımı bulana kadar didik didik aradım: bir saç fırçası, bir saç kurutma makinesi, saç tokaları ve adını bilmediğim bir sürü başka kız eşyası içeren bir set.

Onu yatağın yanına geri getirdim, seti yanına koydum ve ona yer açmak için geri çekildim.

Scarlett, rahatça oturabilmek için sabahlığının kemerini biraz gevşetti, sonra çantasına uzandı. İçine göz attı, bir an donakaldı ve ardından hafifçe nefesini tuttu.

"Aman Tanrım, şuna bakın!"

Eşyaları çıkarmaya başladı ve aramızdaki yatağa koydu. "Tamam, bu şampuan ve saç kremi," dedi, iki şişeyi göstererek. "Aslında bunlar kuaförden aldığım kaliteli ürünler."

Ardından daha küçük bir şişe geldi. "Durulanmayan bakım kremi," diye mırıldandı. "Uç kırıkları için iyi." Saçına baktı, bir avuç alıp uçlarını inceledi.

Küçük bir kutuyu açtı. "Fondöten." Bir tüp. "Kapatıcı." Başka bir ince, siyah tüp. "Maskara." Yavaşça başını salladı. "Bunların hepsi üst düzey ürünler."

Her şeyi özenle sıraladı, onlara adeta birer hazineymiş gibi değer verdi.

"Bunu kim aldıysa, gerçekten çok uğraşmış." Yatağın üzerindeki örtüye baktı, sonra homurdandı. "Siz mafya adamları bir kadına nasıl davranılacağını biliyorsunuzdur."

Daha derine indi ve küçük pembe bir sünger çıkardı. Parmaklarının arasında tuttu ve dalgın bir şekilde sıktı, süngerin eski haline dönmesini izledi.

Kaşlarımı çattım. "Bu ne?"

Bana sanki yerçekiminin ne olduğunu sormuşum gibi baktı. "Makyaj sünger."

"İçin?"

Hafifçe gülümsedi. "Fondöten. Kapatıcı. Sürüyorsun işte."

"Sıçratayım mı?" diye sordum.

"Fondöteni sanki yerleri ovuyormuş gibi sürmek yerine, sadece... hafifçe vurun. Yüzünüze küçük küçük dokunuşlar yapın. Yanaklarınız gibi büyük alanlar için kalın alt kısmını, gözlerinizin köşelerine ulaşmak içinse sivri ucunu kullanın ki zombi gibi görünmeyin. Bir dakika sürüyor ama *spatula ile sürülmüş* gibi değil de, *sanki yeni uyanmış gibi* doğal bir görünüm elde etmenin tek yolu bu."

Kendi kendine güldü ve onu tekrar çantaya attı, sonra tekrar donakaldı. "Bekle—yok artık."

Elindeki paslanmaz çelik bardağı yavaşça çevirdi ve ön yüzündeki yazılı kelimelere geldiğinde durdu.

Bazen ne kadar harika olduğunuzu unutuyorsunuz, işte bu da size bir hatırlatma.

Kendini tutamadan kıkırdadı. "Tamam. Bunları alan kişinin mizah anlayışı var."

Yanına yatağa oturdum. "Katya adında bir kadın. Nik'in arkadaşı."

Scarlett elindeki bardakla duraksadı. "Nik kim?"

"Lach'la birlikte güvenli eve giren adam," dedim. "Koyu saçlı. Her yeri dövme."

Gözleri kocaman açıldı. "Ah."

Yutkundu, sonra bir kez başını salladı. "Şey... ona teşekkür ettiğimi söyleyin."

"Kendin söyleyebilirsin," dedim. "Birkaç gün içinde onu göreceksin."

Dudakları büküldü. "Şey... Onunla tanışmak istediğimden emin değilim. Korkutucu biri."

Kendimi tutamadım, kıkırdadım. "Yani Nik'ten korkuyorsun ama benden korkmuyorsun, öyle mi?"

Bana yan gözle baktı. "Yakınında durduğun için boğazını kesecekmiş gibi bir bakışı var."

"Ya ben?"

"Sen daha çok—" bir an düşündü. "Beni yeterince zorlarsan, yüzünü dağıtırım."

Kahkaha tufanı koptu ağzımdan. Uzun zamandır kendimden duymadığım türden bir kahkaha.

En azından konuşuyordu, hatta şaka yapıyordu.

Anevrizma geçirmeden önce biraz olsun neşelendiğini görmek güzeldi.

Ardından saç fırçasını eline aldı ve çevirirken hafifçe gülümsedi. "Bu çok şirin."

Saç tellerinin arasına dikkatlice uygulamaya başladı, her seferinde bir tutamdaki düğümleri çözüyordu.

Komodinin üzerindeki saç kurutma makinesini uzanıp aldım ve fişe taktım.

Saçlarını fırçayla taramaya yarıda kalmıştı ki fırçayı elinden aldım.

Scarlett olduğu yerde kaldı ve bana şüpheyile baktı. "Affedersiniz."

Başımı yana eğip sııttım. "Dön arkana ve kıpırdamadan otur."

Bu bana yine şüpheci bir bakış kazandırdı, ama yine de vücudunu yana çevirerek sırtını bana döndürdü. Yaklaştım ve dikkatlice, yavaş hareketlerle, düğümleri koparmak yerine nazikçe taramaya başladım.

Ben çalışırken o rahatladı.

Sonra, parmaklarımla tutamları kaldırıp sıcak havayı gereken yere yönlendirerek saçlarını kurutmaya başladım. Sonunda kurutucuyu kapattığımda, dönmeye başladı.

"Kal," dedim.

Donakaldı.

"Henüz işim bitmedi."

Saç kurutma makinesini bir kenara koydum ve saçlarını tepe noktasının biraz yukarisından toplayıp düzgünce ayırdım. Parmaklarım düşünmeden hareket etti, kas hafızası devreye girdi ve

başının arkasından, uzun kızıl saçlarının uçlarına kadar düzgün, eşit bölümler halinde ördüm.

Örgüyü tamamladığımda, bir an durup bitmiş örgüye baktım.

"Saçların inanılmaz," dedim sessizce. "O ateşli renk... görmezden gelmek zor. Tıpkı senin gibi."

Utanarak hafifçe nefes verdi. "Çocukken bundan nefret ederdim," dedi. "Farklıydı. Herkes ortama uyum sağlardı, ben asla sağlayamazdım."

Yatakta hafifçe kıpırdandı. "İşin garibi, bunca zamandır bir rahibe kıyafeti giydikten sonra—her şeyi sakladıktan, ortadan kaybolmaya çalıştıktan sonra—en çok özlediğim şey bu oldu. Görülmek. Kendim olmak..."

Örgülü saç elimde tuttum. "Senin hiç de sıradan biri olman gerekmiyordu. Seni ilk kilisede gördüğümde, bir rahibenin senin gibi görünmesini beklemiyordum."

Kadın homurdandı. "Senin güzellik okuluna gideceğini hiç tahmin etmemiştim, ama işte buradasın, her işe el atan birisin, değil mi?"

Gülerek, "İrlanda'da bir çiftlikte büyüdüm," dedim.

Omuzunun üzerinden bana baktı. "Bunun saç örmekle ne ilgisi var?"

"Atlarımız, koyunlarımız, tavuklarımız ve aklınıza gelebilecek her türlü hayvanımız vardı," dedim. "Sabit durmayan şeylerle nasıl çalışılacağını çabucak öğreniyorsunuz ve benim işim atların yelelerini ve kuyruklarını örmektir. Bu, onların birbirine dolanmasını, çitlere veya ağaç dallarına takılmasını engelliyordu."

Kadın içten içe güldü. "Böylesine kocaman, kaba ellere sahip bir adamın saç örgüsü yapabileceğini asla tahmin etmezdim."

Örgüyü bıraktım, sonra elim omzundan yukarı kaydı ve parmaklarım hafifçe boğazını kavradı. Sıkı değil. Sadece nazik bir yoklama. Başparmağım nabzının düzenli çizgisine dokundu.

Donakaldı.

Dokunuşumun etkisiyle kalp atış hızı hızla arttı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum sessizce.

Hemen cevap vermedi.

"Şimdiye kadar," dedim, parmaklarım hafifçe sıkılaşıp, "seni bin farklı şekilde öldürebilirdim. Daha aşağılık bir adam olsaydım, seninle

istediğimi yapardım. Ama yapmadım. Ve yapmayacağım." Başparmağım bir kez daha atan nabzının üzerinde gezindi. "Ellerimden korkmana gerek yok. Ne kadar güç kullanacağımı ve ne zaman kullanmayacağımı tam olarak biliyorum. Kadınlarla asla kontrolü kaybetmem."

"Elini çek," dedi sakince.

Dediğini yaptım ve çantayı onun omzuna koydum.

Derin bir nefes aldı ve sanki bir sınavı geçmişim gibi omuzlarını tekrar gevşetti. "Teşekkür ederim. Çoğu erkek dinlemezdi."

"Ben çoğu erkek gibi değilim."

Başını salladı, parmakları elbisenin kemeriyle oynuyor, kumaş kıvrılıp açılıyordu. Söylemek üzere olduğu şey onu tereddüt edecek kadar gerginleştirmişti, bu yüzden kendimi hazırladım.

"Yani," dedi daha kısık bir sesle, "eğer Aria ile ilişkiniz sadece profesyonel bir ilişkiyse... hayatınızda başka kadınlar var mı? Evli misiniz? Boşanmış mısınız? Çıkıyor musunuz?"

Sorarken bana bakmadı ama yanakları kızardı ve bu merak içimde bir yerlerde bir gerginliğe neden oldu. Aşk hayatım hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu ama sınırları aşmak da istemiyordu.

Omuzuna güven verici bir şekilde hafifçe dokundum. "Uzun zaman önce bir kadın tarafından yıkıldım," dedim, neden anlattığımdan tam olarak emin değildim; sadece anlamasını istiyordum. "Kalp atışlarımı, beni tekrar böyle incitebilecek her şeyden uzaklaştırmayı seçtim. Bu yüzden ilişki yaşamıyorum," diye homurdandım, kısa bir kahkaha attım. "Ama belki... belki de yumuşamaya başlıyorum. Sonsuza dek yalnız kalmayı hayal edemiyorum."

Homurdandım ve geri çekildim. "Belki ikimiz de biraz rahatlamalıyız."

Hafifçe güldü. "Demek beni iki kez şaşırttınız, Bay Gölge Adam. Birincisi, gizli bir kuaförsünüz. İkincisi, sadece patronunun dediğini yapan kaslı bir haydut değil, çok yönlü bir insansınız."

"Evet, ne de olsa bir kitabı kapağına göre yargılayamazsın. Peki ya sen giyinsen? Şu çantalarda kıyafetler var." Masayı işaret ettim. "O zaman seni doyuracağız. Bize kahvaltı hazırladığından beri hiçbir şey yemedin—ve ona da neredeyse hiç dokunmadın. Seni güzel bir yere

götürüyorum. Yarından önce aklını her şeyden uzaklaştırıp biraz dinlenmen gerekiyor.”

Yatağından kalktı, kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Yarın ne?"

Gözlerime baktım. "Kıyamet günü."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Gülümsememeliydim · Süitimizin kapısı arkamızdan kapanırken aklımdan geçen düşünce buydu. Yaşanan her şeyden sonra—Kara Defter, babam, güvenli ev—mutluluk her şeyle çatışyordu, sanki kaderi zorluyordum.

Kapının yanında topuklu ayakkabılarımı çıkardım, ayak parmaklarım serin zemine değdi, şarabın hafif bir uyuşukluğu damarlarımı ısıttı. Yanaklarım kızarmış, başım hoş bir şekilde uyuşmuştu, vücudum uzun zamandır olmadığı gibi bir şekilde titreşiyordu. Umursamaz değildim. Sadece... neşeliydim. Geçici olarak enkazın üzerinde yükselmişim.

Lucian bunu yapmıştı.

Bu gece bana bir prenses gibi davrandı, Madrid sokaklarında eliyle belime dokunarak ya da belimi sararak, beni hiç sıkıştırmadan hep yakınımda durdu. Bütün akşam, sanki bir randevudaymışız gibi, yaşananlardan kaçmak yerine, sade bir sohbet ettik.

İspanya'da geçirdiğim zamanı, manastırı ya da babamı bir kez bile sormamıştı.

Bu bile başlı başına bir lütuftu.

Bana gönderilen elbise—kusursuzca üzerime oturan, güzel, küçük siyah bir elbise—seçtiği şık restoran için idealdi. Kumaş, markalardan

anlamayan benim gibi biri için bile pahalı olduğunu fısıldayan bir şekilde ışığı yansıtıyordu. Lucian'ın giymem konusunda ısrar ettiği yün paltoyu üzerimden attım ve sandalyenin üzerine serdim.

Lucian ise tetikte kalmış, bize aldığı şişeden sadece bir yudum almıştı.

Manhattan'da yaşamının ne kadar harika olduğundan bahsederken söylediğim bir şeye gülecek kadar rahatlamıştı. Hatta İrlandalı-Amerikan aksanıyla dalga geçtiğimde ve siparişimizi İspanyolca söylediğimde bile gülümsedi. Ama gözleri bir an bile kapılardan ve çıkışlardan ayrılmamıştı. Şimdi bile, süitte, bana dönmeden önce kilidi kontrol etti.

Odanın içine doğru ilerlerken beni izlediğini fark ettim.

Gözlerindeki o bakış, o sessiz sahiplenme duygusu, midemde kelebekler uçuşmasına neden oldu.

Gecenin bitmesini istemiyordum.

Ama Lucian daha uzun süre dışarıda kalamayacağımızı, bunun güvenli olmadığını söylediğinde itiraz etmedim. Korktuğum için değil.

Çünkü ona güveniyordum.

Ve bu farkındalık—aynı anda hem rahatlatıcı hem de tehlikeli—ona doğru döndüğümde göğsümün derinliklerine yerleşti; yüzüm şarapla aydınlanmış ve istemeden de olsa gülümsüyordum.

Lucian takım elbisesinin ceketini üzerinden çıkardı.

Siyah deri çift tabanca kılıfı, beyaz gömleğinin arkasında çapraz şekilde duruyordu; iki tabanca da kaburgalarına sıkıca yaslanmıştı.

Silahlı olduğunu biliyordum. Restorana girmek için arabadan indiğimiz andan itibaren beni yanından ayırmamıştı.

Ne kadar silahlı olduklarını fark etmemiştim.

Nefesim kesildi, engelleyemedim.

Yukarı baktı ve sırttı.

Deri kayışlar kollarının altından geçiyor ve kemerine sabitleniyordu; onu yavaşlatmak yerine onunla birlikte hareket edecek şekilde tasarlanmıştı. Kılıfın dekoratif hiçbir yanı yoktu; sadece ölümcül bir amaca hizmet ediyordu.

Eğilip kollarını dirseklerine kadar sıvadı. Sonra ilk silahı çekti, şarjörü kontrol etti, namlunun boş olduğundan emin oldu ve masaya koydu. İkinci silah için de aynı metodik prosedürü izledi.

Ardından eli kemerine gitti.

Kilidi açtı ve kalın siyah deriyi tek bir hareketle çekip çıkardı. Bir ilmek haline getirdi ve havada sertçe şaklattı.

Çatırdama sesi çok yüksekti, beni yerimden sıçrattı.

Gereksiz yere kısık bir kahkaha attı.

Gösteriş yapıyordu.

"Daha önce hiç silah kullandınız mı?" diye sordu.

"HAYIR."

Kılıfı çekip masaya bıraktı ve silahlardan birini alıp şarjörü çıkardı, daha önce yapmış olmasına rağmen namluyu bir kez daha kontrol etti.

"Onlara her zaman hayranlık duymuşumdur," diye devam etti.
"Çocukluğumdan beri, çiftlikte yaşadığım zamanlardan beri."

Genç halinin, İrlanda kırsalında yalınayak koşuştururkenki görüntüsü—elleri nasırlı, gözleri şimdiden tehlikeli—göğsümde pervasız bir şeyler uyandırdı.

"Gel buraya, küçük kuşum," dedi, sürgüyü geri kilitleyip incelerken.
"Sana göstereyim."

Yanına geçmeden önce sadece bir saniye tereddüt ettim.

"Eve döndüğümüzde," diye ekledi kayıtsızca, "senin düzgün bir şekilde eğitilmeni sağlayacağım. Şehirde üyesi olduğum bir atış poligonu var."

Eve döndüğümüzde.

Kalp atışlarım hızlandı.

Hiç tereddüt etmemişti. Sanki ben zaten planın bir parçasıymışım, zaten onunla birlikte geri dönecekmişim gibi konuşmuştum.

Bunun ne anlama geldiğini çözemedim, arkama geçti, kollarını yanlarıma doladı, göğsü sırtıma değdi. Silahı elime verdi ve parmaklarını benimkilerin üzerine kenetleyerek tutuşumu ayarladı.

"İşte bu," dedi, ağzını kulağıma yaklaştırarak, "güvenlik önlemi. Her zaman kendin kontrol et. Başkasının sözüne asla güvenme."

Başparmağıyla emniyet kilidini metalik bir tık sesiyle aşağı indirdi.
"Ateş etmeyi düşünmediğiniz sürece parmağınızı tetikten uzak tutun. Ve her zaman namluda mermi olduğunu varsayın, mermi olmadığını düşünseniz bile."

Silahın ağırlığı beni şaşırttı. Beklediğimden daha ağırdı.

Pencereye doğru açısını ayarlamama yardım etti.

"Silahlar saygı ister," diye mırıldandı.

Arkamda duruşunu değiştirdi ve kollarımı düzgün bir şekilde destekledi. Sonra—

"Bang!" diye bağırdı, silahı geri tepme hareketiyle yukarı ve geriye doğru hızla çekerken.

Sıçradım ve kahkaha attım, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

O da güldü ve silahı elimden yavaşça aldı, başparmağıyla emniyet kilidini yerine getirdikten sonra masaya koydu.

Sonra beni kendine doğru çevirdi ve kollarını bana doladı.

Elleri sırtımın alt kısmına doğru kaydı ve beni kendine doğru çekti.

Pantolonundaki şişkinlik, karnıma doğru bastırılmış halde, apaçık ortadaydı.

Nefesim kesildi.

Yorum yapmadım.

O da öyle düşünmedi.

"Seni güldürmeyi seviyorum," dedi, gözleri kısa bir an dudaklarıma inerken.

Eli kalktı ve çenemi kavradı, başparmağı yanağıma dokunurken parmakları örgümün dibine doğru kıvrıldı ve yüzümü kendine doğru çevirdi.

"Güzelsin."

Zihnim tepki vermeden önce bedenim tepki verdi ve bacaklarımda bir sıcaklık hissettim.

Ağız tam oradaydı. Nefesini hissedebilecek kadar yakındı.

Onun beni öpmesini o kadar çok istiyordum ki, gözlerimi dudaklarından ayıramıyordum.

Onun yatak odasına gizlice girdiğim anı birden aklıma geldi. Sadece öpüşüp göğüslerimi okşayarak, klitorisimin sertleşmiş penisinin üzerinde titreşmesiyle beni nasıl orgazma ulaştırdığı inanılmazdı. Bıçak yarasının ve meme ucumdaki ısırgan acısının beni bu kadar çok nasıl tahrik ettiğine hala inanamıyordum. Onun sertliğinden hoşlandığım için deli miydim?

Alt dudağım titredi.

Onu gördü.

Başparmağı yavaşça üzerinden geçti.

Ağzım sessiz bir nefesle açık kaldı.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve beni kendine daha da yaklaştırdı; ama istediğim gibi dudaklarımı öpmek yerine, alnıma bir öpücük kondurdu.

Lanet etmek.

Arkasına yaslandı. "Geç oldu. Dinlenmen gerekiyor."

Hayal kırıklığını yuttum ve başımı salladım, çünkü başka ne yapabilirdim ki?

"Önce sen git," diye ekledi. "Yatağa hazırlan."

Geri çekildim, yüz ifademi nötr tutmaya çalışırken masadaki kıyafetler dikkatimi çekti. Büyük siyah bir tişört gözüme çarptı. Onu aldım ve gerçekleşmeyen öpücük yüzünden içten içe hâlâ surat asarak banyoya doğru yöneldim.

Ona neden bu kadar ilgi duyduğumu anlamıyorum.

Onda öyle bir şey vardı ki, içimde bir zincirleme reaksiyon başlatıyordu. Bana dokunduğu anda tüm mantıklı düşüncelerim kayboluyordu. Bu adamda bir şey vardı ki, içimdeki her siniri harekete geçiriyordu. İyi ya da kötü, kontrolsüzce tepki veriyordum.

Onun dokunuşu bana başka hiçbir erkeğin yapamadığı bir şey yapıyor.

Arkamdan banyo kapısını kapattım.

Banyo aynasının ışıkları parlaktı, yansımama bakıyordum. Elbise, makyaj, ayakkabılar hepsi mükemmeldi ve bunların gelişimizden birkaç saat sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi teslim edilmiş olması beni hayrete düşürdü. Lucian parmaklarını şıklattı ve olaylar gelişti.

Daha önce güçlü adamlarla tanışmıştım. Ya da en azından kendilerini güçlü sanan adamlarla. İsteklerini elde etmek için güç, para ve korku kullanan adamlar. Bu süreçte kime zarar verdiklerini umursamayan adamlar.

Ama Lucian hiç de öyle değildi.

Kaslarını göstermesine ya da gösterişli konuşmasına gerek yoktu. Gücü içinden geliyordu; sakinliğinden, sözlerinden çok eylemleriyle konuşuyordu.

O, ortamın daha güvenli hissetmesini sağladı.

Elbisenin fermuarı sırtımdan aşağı kaydı ve ayaklarımda toplandı. Elbiseyi çıkardım ve siyah tişörtüme uzandım. Başımın üzerinden

geçirdiğimde, pamuklu kumaşı yumuşak ve rahat olduğu için beni tamamen sardı.

Lucian bütün gece kusursuz bir centilmen gibi davranmıştı.

Arabanın kapısını açtı, sandalyemi çekti ve mükemmel bir yemek sipariş etti.

Bu gece, tüm dikkati benim üzerimdeydi. Bir iş olarak değil. Bir sorumluluk olarak da değil.

Benim.

Buna bağımlı olabilirim.

Ve Tanrı yardımcım olsun—bunu gerçekten istedim.

Yüzümdeki makyajı temizlerken ve dişlerimi fırçalarken, bunun benim ilk gerçek randevum olduğunu fark ettim.

Bu yüzden manastırı, babamı ve yarını düşünmeyi reddettim.

Bu gece bize aitti. Geçici olsa bile, buna katlanabilirdim. Bana bakış şekli—yanımda getirdiğim karmaşaya rağmen, korunmaya değer bir şeymişim gibi—daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Onun bana gülümsediği gibi gülümsemesinin sebebi olmak istiyordum.

Fransız örgüsünü çekiştirip gevşettim, parmaklarımla telleri ayırarak buklelerim serbest kaldı. Omuzlarımda çılgınca sallanıyorlardı, bu yüzden onları dikkatlice tarayarak daha yumuşak dalgalar haline getirdim.

Lucian'ın saçını örmesine hala inanamıyorum.

Vücudunun uzantısı gibi iki silah taşıyan ve o elleriyle kemik kırabilecek güce sahip bir adamdı. Birdenbire, önünde duran küçük bir kızın saçını örerkenki görüntüsü aklıma geldi. Bu görüntü kalbimi hızlandırdı.

Aynaya son bir kez baktıktan sonra, zihnimdeki tüm karmaşık düşünceleri bir kenara bıraktım; sırtımı dikleştirdim ve banyodan çıktım.

Oturma odasındaki masada, hâlâ giyinik halde, ön kolları uyluklarının üzerinde, telefonunu kullanıyordu.

Hiçbir şey söylemedim, sadece yatağa girdim ve yorganın altına kaydım, onu göz ucuyla izledim.

Bir dakika sonra ayağa kalktı ve banyoya girdi. Su kısa bir süre aktı. Geri döndüğünde hâlâ gömleği ve pantolonuuylaydı.

Ayakkabılarını çıkardı. Çoraplarını çıkardı.

Sonra yatağın diğer tarafındaki örtülerin üzerine uzandı.

Bana dokunma.

Hiç de öyle değil.

Mesaj açtı: o çizgiyi aşmayacaktı.

Bu gece elini sırtımda tutmasının amacı beni korumaktı, bana sahip çıkmak için değil.

Büyük hayal kırıklığı yaşadım, ama annemin İrlandalı kanı yeniden canlandı.

Yan tarafıma döndüm, yüzümü ona çevirdim.

Tanrım, umarım benim kırılğan olduğumu düşünmemiştir.

Ya da bozuk.

Ya da birisiyle cam gibi kırılğan bir şekilde başa çıkmak zorunda kaldığı biri.

Aria bizi bölmeden önce, beni tamamen ele geçirecekti. Bunu gözlerinde gördüm. Ve az önce, beni kollarına sardığında, yine ereksiyon olmuştu. Bana bu şekilde kaç kez tepki verdiğini saymayı bırakmıştım.

O kesinlikle beni istiyordu.

Peki neden kendini geri tutuyordu?

Peki bu durum onu daha da çok istememe neden oldu?

Uzandı ve başucu lambasını kapattı; geriye sadece pencerelerden içeri sızan şehrin sıcak ışığı kaldı.

"Üzerindeki kıyafetlerle mi uyuyacaksın?" diye sordum.

"Evet."

"Bu saçmalık."

"Pratik bir çözüm."

Sırt üstü yattım ve tavana baktım. "Üzerindeki tişörtü çıkarabilirsin. Sana dokunmayacağım."

Ardından bir sessizlik anı yaşandı.

"Ben aynı sözü veremem," dedi.

Sırtımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı.

Kıpırdamamıştı ama yatağın diğer ucundan bile onun kendini tuttuğunu hissedebiliyordum.

Başımı çevirip onu inceledim. Dışarıdan gelen ışık, çenesi ve elmacık kemikleri boyunca gölgeler oluşturuyordu. Kollarını öyle kavuşturmuş halde, oldukça düşünceli ve kontrollü görünüyordu.

Tanrım, ne kadar yakışıklıydı!

Onun bana evinde baktığı gibi bakmasını istiyordum; koruyucu değil, aç bir bakışla. Mutfağında beni tezgâhın üzerine bırakmış ve bir anda beni yere sermişti. O çılgın kontrolünü biraz kaybetmişti ki, bacaklarımı ayırıp sanki bana aç kalmış gibi beni yalamaya başlamıştı.

"Lucian," dedim usulca.

Cevap yok.

Ona daha da yaklaştım ve bacağımı yorganın üzerine attım, dizim uyluğuna değdi.

Hâlâ bir şey yok.

Aramızdaki mesafeyi aşarak elini çekmeden önce yakaladım.

"Taraflınızda kalın," diye uyardı.

"Benim."

Elimi onun elinin avuç içlerine dayadım ve boyut farkını karşılaştırdım. Onun parmakları kalın ve nasırlıydı. Benimkiler onların yanında minicik görünüyordu.

"Bir bakayım," diye mırıldandım.

"Sarhoşsun."

"Biraz sarhoşum."

Parmak ucumla avucunun ortasından aşağı doğru bir çizgi çizdim, gözlerim loş ışığa alışıp çizgileri seçebilecek hale gelmişti. "Uzun can simidi," dedim hafifçe. "Bu iyi."

Sessizlik.

Başka bir çizgiyi takip ettim. "Burada, başlarda bir kopukluk var." Ona baktım. "İlişki çizgisi. Senin dediğin gibi."

Çenesi bir kez kasıldı.

"Ama ondan sonra sorunsuz çalışmaya devam ediyor," diye devam ettim.

Burnundan yavaşça nefes verdi.

"Bu benim hakkımda başka ne söylüyor ki?" diye sordu alaycı bir şekilde.

Karanlıkta gülümsedim. "İnatçı olman ve bir şeyin senin olduğuna karar verdikten sonra kolay kolay vazgeçmemen de bunu gösteriyor."

Parmaklarım altında onun parmakları hafifçe seğirdi.

Başparmağımı bileğinin iç kısmında gezdirdim, nabzının atışını hissettim.

"Hâlâ sana dokunmuyorum," dedim sessizce.

Aramızdaki hava gerginleşti.

Bir saniye sonra, parmakları benimkilerin altında kıvrıldı.

O, hareketsiz kaldı.

Sonra elini elimden hızla çekti.

"Aman Tanrım, Scar," diye mırıldandı yatakta pozisyonunu düzeltirken. "Seninle aynı odada bulunamıyorum, her seferinde ereksiyon oluyorum."

Ağzımdan istemsizce bir kahkaha çıktı.

Başının altındaki yastıkları düzeltti ve yan tarafına dönerek sırtını bana döndü. "Biraz uyuyalım."

Reddedilmek canımı acıttı ama henüz pes etmeye hazır değildim.

"Yapamam," dedim sessizce. "Beynim kapanmıyor."

Cevap vermedi.

"Sadece... beni kucaklar mısın?" Yutkundum. "Sanki normalmişim gibi. Kırılğan değilmişim gibi... kırık değilmişim gibi."

Daha fazla sessizlik.

Ondan birkaç santim uzaklaştım ve yavaşça nefesimi verdim. "Anladım," dedim karanlığa bakarak. "Artık ilgilenmiyorsun. Sana anlattığım her şeyden sonra."

Kıpırdamadı.

"Hangi erkek bir fahişeyle birlikte olmak ister ki?" Bu kelimeyi söylemek acı vericiydi ama gerçek buydu. "Benim seçimim olmasa bile... eminim sen de aynı şekilde iğrenç buluyorsundur."

Sinir krizi geçirdi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Hiç beklemeden ters döndü ve beni altına aldı, bir eli başımın yanında, diğer eli de başımın yanındaki bileğimi sıkıca kavradı.

"Kendine bir daha asla öyle deme," dedi, gözleri benimkine dikilmişti. "Senden faydalanıldı. Sana baskı yapıldı. Bu ihlal sana değil, sana dokunan erkeklere aittir. Sen iğrenç değilsin. Sen bozuk değilsin. Sen mükemmelsin. Bu yüzden beni böyle sınama, Scarlett. Ben nazikçe düzeltmem."

Başparmağı gözümün altına değdi ve gözyaşımın düşmeden önce yakaladı.

"İradeni yok etmeyi amaçlayan, o manastırla Ciro Delgado ve Andrew Hayes gibi kişiler arasında olup biten her neyse, o canavarlarla savaşmanı engellemek için yapılan bir şeyden sağ kurtuldun," diye devam etti, sesi haklı bir öfkeyle doluydu. "Bu seni mahvetmez. Seni güçlendirir. Ve hiç kimse, hiç kimse, seni sana yapılanlara indirgeyemez. Sen bile."

Boğazım düğümlendi.

Dudaklarını yanağıma yaklaştırdı ve oraya yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Bunu yavaş yavaş yapmak istiyorum," diye fısıldadı tenime doğru.

Alnıma bir öpücük daha.

"Güveninizi kazanmak istiyorum."

Dudakları alnıma değdi.

"Bunu isteksizlik olarak algılamayın."

Burnumun ucuna bir öpücük kondurdu.

"Çünkü senin her zerreni istiyorum."

Dudakları tam benimkilerin üzerinde duruyordu.

"Başka bir erkeğin ellerine dair her anıyı, sizin tadını çıkaracağınız... özleyeceğiniz anılarla değiştirmek istiyorum."

Dudakları ağızımın kenarına değdi.

"Size hakkıyla ibadet edilmenin ne anlama geldiğini göstermek istiyorum."

Nefesim kesildi.

"Bu, kendimizi geri tutmakla ilgili değil," dedi sessizce. "Bu, en baştan başlayıp, yaratılış amacımıza uygun olarak zevk almayı ve vermeyi öğrenmekle ilgili. Bu, sizi yakmadan, içten içe yanan bir şey inşa etmekle ilgili."

Kirpiklerimde gözyaşları birikti.

"Ama benim ihtiyacım olan şey," diye fısıldadım, ellerim gömleğini sıkıca kavrarken, "diğer tüm kadınlar gibi istenmek. Bir alışveriş olduğu için değil. Bana acıdığın için değil. Beni seçtiğin için. Bana ihtiyacın var. Nefes aldığın hava gibi bana ihtiyacın var."

Yüzüme kondurduğu nazik öpücükleri durdurdu ve gözlerimi aradı.

Göğsü, kısık bir hırıltıyla benimkine sürtündü.

Parmakları saçlarımın arasında dolandı.

Sonra dudakları benimkine yapıştı.

Ondan ilk aldığım tat, diş macunundan gelen nane tadıydı, ama öpüşün hiçbir yanı soğuk değildi. Dudakları sıcaktı, aceleciydi ve yumuşaklığı saniyeler içinde kayboldu. Dişleri alt dudağımı yakaladı, acıtacak kadar sert ısırdı ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Dudaklarımın bir köşesini, sonra diğerini öptü, ardından tekrar içeri daldı, dili benimkine doğru uzanırken dudaklarımız erotik bir dans içinde birbirine dolandı, umutsuz ve tüketici bir şeydi bu.

Kendimi tamamen kaptırdım.

Oda ortadan kayboldu.

Dudaklarımda sadece onun dudakları, saçlarımda elleri ve beni yatağa doğru bastıran ağırlığı vardı.

Hayatımda hiç böyle öpülmemiştim.

Parmaklarım gömleğinin arkasına kenetlendi, kontrolüm tamamen kaybolurken sıkıca tutundum. Onun yoğunluğunun altında her türlü tereddüt buharlaştı.

O, ruhumun derinliklerine kadar girmeme izin verdiğim ilk erkekti.

Ve ben kendimi tamamen ona vermek istedim.

Öpüşleri değişti; önce nazık, sonra vahşi, sonra tekrar nazık. Bacaklarımın arasındaki sıcaklık, zonklayan bir ıslaklık havuzuna dönüştü. İç çamaşırı giymediğim için, oraya dokunsa bile, onu ne kadar çok istediğimi tam olarak anlayacaktı.

Aniden geri çekildi, dirseğinin üzerine doğruldu ve nefes nefese kalarak ciğerlerimdeki havayı kesti.

Ağzını kovaladım.

Sırıttı.

"O özlem dolu bakış, Scar," dedi, başparmağıyla şişmiş dudağımı okşayarak, "beni mahvediyor."

Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Artık zamanı geldi..."

"Lütfen," diye fısıldadım. "Size sunduğum şeyi kabul edin. İlkim olun. Beni sadece arzuladığı için isteyen ilk erkek olun."

Lucian yan tarafına döndü, bir dirseğine dayanarak doğruldu ve beni inceledi.

Elimle yanağını okşadım ve başparmağımla dudağında bıraktığım yara izinin üzerinden geçtim.

Yalvarmaya ramak kalmıştı.

Ondan derin, sahiplenici bir homurtu çıktı.

Belimi kavradı ve beni kendine doğru çekti, uyluğu bacaklarımın arasına girip kasıklarına bastırdı.

"Kahretsin," diye inledi. "İç çamaşırın yok ve tamamen sırlıslıksın. Küçük kuşum, sanırım deneme uçuşuna hazırsın."

Bu beni kıkırdattı. Daha nefes bile alamadan, dudakları tekrar benimkileri ele geçirdi.

Eli belimden aşağı kaydı, kalça kemiğimin üzerinden geçip bacaklarımın arasına indi. Parmakları vajinamın üzerinde gezindi ve parmaklarının içeri bu kadar kolayca girip klitorisimi çevrelemesinden sırlıslıkam olduğumu anladım. Bu temas beni doruk noktasına getirdi

ve ağız benimkine daha sert bir şekilde bastırırken inlemelerimi yuttu.

Avuç içiyle klitorisime bastırırken iki parmağını içime soktu. Parmakları daha derine inip iç duvarımı kıvrıp okşarken ağızını geri çekti, ta ki tüm düşünceler kaybolana kadar.

Gözlerimi sıkıca kapattım, göz kapaklarımın ardında beyaz bir ışık parladı.

"O parlak yeşil gözlerini aç, Scar," diye emretti, sesi bastırılmış bir şekilde boğuktu. "Parmaklarımın üzerine boşaldığında benim yüzümü görmeni istiyorum."

Gözlerimi zorla açarken kirpiklerim titredi, görüşüm bulanıklaştı.

Yumuşak, neredeyse saygı dolu gülümsemesi beni altüst etti.

Haz, göz kamaştırıcı dalgalar halinde bedenimi sardı, sıcaklık yükselip alçaldı ve sonunda bedenim onun altında çaresizce eğildi.

Bedenim bana ait değildi. Bu zevk o kadar yabancıydı ki; göz kamaştırıcı, ezici, o kadar şok edici derecede güzeldi ki kendimi tutamadım. Kelimeler boğazımda düğümlendi, bu yüzden onun yerine adını haykırdım.

Titremeler daha geçmeden, yer değiştirdi ve bacaklarımın arasına yerleşti. Ağız—hiç doyamadığım o dudaklar—klitorisimi kavradı. Daha önce birlikte olduğum hiçbir erkek beni tatmak için bu kadar önem vermemişti. Lucian beni bu şekilde ele geçiren ilk kişiydi.

Bu gerçeği tam olarak kavrayamadan, parmaklarını tekrar içime soktu ve hassas bölgemi ısırdı; ısırık o kadar keskindi ki nefesim kesildi. İnledim ve yatağa vurdum, hisler vücudumda yankılandı.

Lucian bana doğru kıkırdadı, titreşim beni tekrar sınırın eşiğine doğru itti.

Parmaklarım saçlarına dolandı, sıkıca kavradım, içimdeki her şey çözülürken tutunacak sağlam bir şeye ihtiyacım vardı.

Dilinin aralıksız ritmi, parmaklarının içime girip çıkmasıyla aynıydı.

"Aman Tanrım, evet! Evet!" diye bağırdım.

Biraz geri çekilerek fısıldadı: "Ben senin Tanrın değilim, Scar... ama sen benim kutsal kâsemsin. Ömrümün geri kalanında içeceğim kadehimsin."

Ve bunun üzerine bir kez daha yıkıldım.

O kadar çok titriyordum ki nefes alamıyordum, tüm bu ihtişamdan dolayı inleyip duruyordum.

Sonunda ciğerlerime hava çekip gözlerim aralanana kadar dizlerinin üzerine çöktüğünü fark etmemiştim. Dudakları, boşalmamdan dolayı ıslak ve parıldıyordu. Bakışları yavaşça vajinamdan gözlerime ve tekrar vajinama doğru gidip geldi.

"Benim," diye homurdandı.

Gözlerini vajinamdan ayırmadan yavaşça gömleğinin düğmelerini çözdü ve gömleğini çıkardı. Boyuna göre inanılmaz bir çeviklikle pantolonunun düğmelerini çözüp aşağı indirdi ve tek bir hareketle boxer külotunu da çıkardı.

Bacaklarımın arasına daha da yaklaştı ve elini cinsel organının etrafına sararak yavaşça okşadı.

"Gömleğini çıkar, Scar," dedi, bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Tüm vücudunu görmek istiyorum."

Doğrudum, başımın üzerinden geçirdim, yere fırlattım ve yastıklara yaslandım.

Başını yana eğdi, kaşları hafifçe çatıldı.

"İzin verir misiniz?" diye sordu.

Sadece istemek, yani sadece almak değil, sormak eylemi bile beni titretti.

Başımı salladım. "Lütfen. Lütfen geçmişin tamamını silin."

Lucian bana sertçe girmede. Bunun yerine, penisinin ucunu girişime yerleştirdi ve yavaşça klitorisime kadar kaydırıp tekrar aşağı indirdi, tepkilerimin her birini dikkatle izledi.

Gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Emin misiniz, biz—"

"Evet," diye fısıldadım. "Lütfen durmayın."

Elini uzattı, elimi tuttu ve parmaklarımı cinsel organına doğru yönlendirdi.

"Acele etme, küçük kuşum," dedi. "İçine girerken beni izle. Horozumu kendi hızında içeri yönlendir."

Görebilmek için yastıklara daha da yaslandım, düzensiz bir nefes aldım ve gözyaşlarımı silmeye çalıştım.

Parmaklarımın altında penisi zonluyordu. Büyüktü ama bundan korkmuyordum. Geçmişimin hayaletleri kulağıma fısıldarken, onu

memnun edemeyeceğimden korkuyordum.

Ama ona güvendiğimi göstermek istedim. Onun bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini istedim.

Ben de onu yavaşça okşadım, bir... iki... sonra penisinin başını girişime doğru yönlendirdim. Acı vermeden içeri kaydı ve duvarlarım onu içine almak için açıldı, gerildi.

Topuklarımı yatağa bastırarak kalçalarımı kaldırdım ve o da yavaşça daha derine girdi. Esneme hafifçe, keskin ama dayanılabilir bir şekilde yakıyordu.

Bacaklarımı açtım ve uzanıp kalçalarından tutarak onu kendime doğru çektim.

Dirseklerinin üzerine çöktü ve dikkatlice tamamen içime girdi, tam olarak oturduktan sonra durakladı ve bana alışmam için zaman verdi. Duvarlarım onun etrafında titredi.

Acı yoktu, sadece doluluk hissi vardı. İçimde bir şeylerin yerine oturmasını sağlayan, derin, sabitleyici bir duygu; sanki eksik bir parça nihayet yerine oturmuş gibiydi.

Saçlarımı yüzümden çekti ve yanağımdan öpmek için eğildi. "İşte bu. Çok iyi bir kızsın." Dudakları kulağımın arkasındaki hassas noktaya doğru kaydı. "En kutsal yerini bana emanet ettiğin için."

Kalçaları, boynuma, yanağıma ve sonra tekrar dudaklarıma kondurduğu öpücüklerin temposuna uyarak sallanmaya başladı. Dudaklarımda onaylayıcı, hafif bir ses yankılandı. "Mmm."

Hareketleri derinleştikçe, öpüşü de dizginsizleşti. Dilimi ağzına sokup, onu tahrik ederek, tadına bakarak gezdirdim. Artık nane tadı yoktu, benim tadım vardı.

Ve bu farkındalık kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Daha da uzaklaştı, sonra da ihtiyacı olan ritmi bularak bana sertçe vurmaya başladı.

İçgüdüsel olarak kalçalarım ona doğru kalktı, her sert ve hızlı hamlesine karşılık verdim.

Öpüşmemizi kesti ve ellerinin üzerine doğrulup, iki yanıma yaslandı. Ben de kollarını kavrayıp, onun ritmine uyarak, acımasızca yakışıklı yüzünün her çizgisini ezberlemeye çalıştım.

"İşte bu kadar, Lucian—içime gel."

Ciğerlerinden yankılanacak kadar yüksek bir inilti çıktı.

İçime tekrar tekrar girerken hareketleri sertleşti, neredeyse çılgınca bir hal aldı. İçime boşaldıkça vücudumu sıcaklık kapladı.

Her şey bittiğinde, yavaşça bedenimin üzerine eğildi ve yüzünü saçlarıma gömerek nefes nefese kaldı.

"Mükemmelsin, Scar," diye mırıldandı. "Eksik olduğunu bilmediğim parçayı mükemmel bir şekilde tamamlıyorsun."

Eli saçlarımda sıkılaştı, dudakları şakaklarıma değerek benden ayrıldı. Sonra bizi ters çevirdi, beni de yanında sürükleyerek göğsünün üzerine yayılmış halde bıraktı.

Yanağımı kalbinin üzerine yaslayıp ona sokulduğumda, beni tatmin edecek kadar önemseyen bir adam tarafından kucaklanmanın tamamen yeni bir şey olduğunu anladım. Kadınların seksten neden hoşlandığına şaşmamalıydım ve her saniyesinin tadını çıkarmaya niyetliydim. Yanağımın yanındaki dövmenin üzerinde boş boş daireler çizerken, o da parmaklarıyla sırtımı tembelce okşuyordu. Ne yazdığına dair bir merak belirdi içimde, ama bu soru beklemek zorundaydı çünkü göz kapaklarım açık kalamayacak kadar ağırdı.

Daha önce hiç yaşamadığım bir mutluluk ve huzur içindeydim; sakin, huzurlu ve güvende. Bana gösterdiği özen, içimdeki bir parçayı onarmıştı ve minnettarlık göğsümde sıcak bir sıcaklık yerleşmişti.

Otuzuncu Bölüm

S. Carlett, tıpkı bir koala ayısı gibi bana sarılıp uyudu, yanağını göğsüme yaslamış, bir eli de çarşafların arasında gevşekçe yumruk halindeydi.

Dikkatlice kolumu altından çektim ve onu yavaşça yastığın üzerine bıraktım. Bir kez mırıldandı, kıpırdandı ve ben donakaldım.

"Şşş," diye fısıldadım, şakağına bir öpücük kondurdum ve o tekrar sakinleşti.

Battaniyeyi omuzlarına kadar çektim, sanki kırılacak bir şeymiş gibi etrafına iyice sardım. Kırılacak bir şey değildi. Tanıdığım çoğu erkekten daha fazlasını atlatmıştı. Ama hâlâ iyileşme sürecindeydi. Ve ben onu kollarımda paramparça etmişim.

Bu gece böyle bir şeyin olmasını istememiştim.

Halletmem gereken şeyler vardı. Tahsil etmem gereken borçlar.

Ama bana bakıp kendini fahişe diye nitelendirdiğinde, kanımdaki öfke kızgın bir şekilde alevlendi ve sahip olduğum tüm koruma içgüdüleri ölümcül bir şeye dönüştü. Onu incitenlerin artık nefes almaya hakkı yoktu.

O, değer verildiğini hissetmeyi hak ediyordu.

Seçilmiş hissetmeyi hak ediyordu.

Dokunulmazlıktan o kadar mahrum kalmıştı ki, bu neredeyse zulüm sınırındaydı ve ben de çalınan her anı telafi etmeyi, onu kucaklamayı,

ona özen göstermeyi, ta ki vücudunun her zerresi ve ruhunun her köşesi benim tarafımdan sevildiğini hissedene kadar planlamıştım.

Ve bunu ona kanıtlamak için ömrümün geri kalanını harcamam gerekse bile, yapardım.

Doğrulup oturdum ve güzel küçük kuşumun uyumasını izledim. Rahatlamış ve son derece mutlu bir şekilde uzanırken dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. Kaderin onu hayatıma nasıl düşürdüğünü sorgulamadım. Artık benimdi; ömrümüzün geri kalanında ona bakmak, onu korumak benim görevimdi.

Bu düşünce, kendi babamın da annem hakkında aynı kesinliğe sahip olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

O düşünce tarzına son verdim. Bitirilmesi gereken işler varken duygusallık yapılması gerekenleri değiştiremezdi.

Nik, Madrid'e indikten kısa bir süre sonra dosyayı göndermişti. İsimler. Adresler. Alışkanlıklar. Mali durum. Bu bilgiler, onun bekaretini satın alan adama ve onu o kilise tarafından yönetilen yardım kuruluşuna adım attığı andan itibaren manipüle eden, hayatını kaçırmaya çalıştığı akbabalara teslim eden kadına kadar uzanan bir zinciri oluşturunuyordu.

Álvaro Ruiz de la Torre, İspanya genelinde siyasi bağlantıları olan bir özel sermaye deviydi. Kısa boylu, göbekli ve Katolik bağışçı çevrelerinde ahlakın bir simgesi olarak saygı görüyordu. Özel hayatında ise, zevklerini gizli ve genç erkeklerle yaşamayı tercih eden seçkin kulüpleri sık sık ziyaret ederdi.

Dolores "Lola" Alcaide, Madrid'deki kilisenin yardım kuruluşlarından birinin ön saflarında çalışarak evsiz ve çaresiz insanlara yemek dağıtıyor ve barınak sağlıyordu. Halkın gözünde şefkatli, dindar ve yorulmak bilmeyen biriydi. Gerçekte ise bir aracıydı. Savunmasız kızları tespit edip onları kurtuluş kılıfına bürünmüş bir sisteme dahil eden kadındı.

El Privilegio, bu sürecin son noktasıydı; Scarlett'in bekaretini satmaya zorlandığı ve hayatta kalmak için çalışmaya mecbur bırakıldığı, elitlerin buluşma yeri olarak bilinen bir mekandı. Parlak avizeler ve özel odalarla donatılmış olsa da, lüksün altında, kadınlara erişimin doğuştan gelen hakları olduğuna inanan erkekler için bir bekleme yeri işlevi görüyordu.

Hayır kurumu. Manastır. Kulüp. Bunlar birbirinden ayrı kurumlar değildi.

Onlar bir sistemdi.

Andrew Hayes'ten gelen para akışı tüm bu süre boyunca devam etti; her ödeme, kızının güvende, koruma altında ve itaatkar olduğuna dair bir inançla yapıldı. Kızına ne yaptıklarını asla öğrenmedi.

Belki de onun, kadının manastırı terk edip Madrid'de kendi hayatını yaşadığını ve kendisinden uzak durduğunu bilmekten başka bir şeyle ilgilenmedi.

Scarlett köşeye sıkışmıştı; aç, belgesiz ve yabancı bir şehirde yapayalnızdı. Kilise tarafından işletilen yardım kuruluşuna varışından birkaç saat sonra Lola onu bulmuş ve manastıra geri arama yapmıştı. Oradan, Scarlett'i Madrid'de tutmak, Andrew Hayes'in ödemelerini yapmasını sağlamak ve defterler, kayıp kızlar veya bulunduğu mali kayıtlar hakkında soru sormak için Manhattan'a asla geri dönmemesini sağlamak için bir plan devreye sokuldu.

Hayes, kızın hayatta kalmasını kendi haline bırakmıştı.

Ellerim yumruk haline geldi.

Ona bugünün yargı günü olduğunu söylemiştim.

Ben mecaz kullanarak konuşmamıştım.

Eğilip alnından bir tutam saçı düzelttim. "Uyumaya devam et, küçük kuşum," diye mırıldandım.

En kötü ihtimalle uyanır ve beni evde bulamazdı. Endişelenirdi. Merak ederdi. Bununla başa çıkabilirdim.

Dayanamadığım şey, o ikisinin bir daha gün doğumu görmesine izin vermektir.

Bu, intikam için ilk kez bir can alacağım olay olacaktı.

Savunma amaçlı değil. Mecbur olduğum için de değil.

Çünkü ben öyle seçtim.

Bu farkındalık bir an için içimde ağır bir yük gibi kaldı.

Zevk için öldürmüyordum.

Onun içindeki şeytanları öldürüyordum.

Telefonumu elime aldım ve Katya'ya kısa bir mesaj gönderdim.

Otelden çıkarken kapımı gözetmeniz gerekiyor.

Yanıt saniyeler içinde geldi.

On dakika içinde iki adam yerlerini aldı. Biri dışarıda. Kimse ona yaklaşmıyor.

İyi.

Sessizce giyindim, pantolonumu giyip gömleğimin düğmelerini ilikledikten sonra omuz kılıfını yerine yerleştirdim ve silahlarımı yanlarıma yerleştirdim. Kayışları ayarladıktan sonra ceketimi giydim ve omuzlarımı silkerek tamamen hazırlandım.

Odayı son bir kez daha gözden geçirdim.

Scarlett hiç kıpırdamamıştı ve bir an orada durup nefes alışını izledim.

Ona dünyayı vermek istedim.

Bu gece, öncelikle onun düşüncelerini meşgul eden birkaç şeytanı ortadan kaldırmakla işe başladım.

Sonra sessizce dışarı çıktım ve kapıyı hiç ses çıkarmadan kapattım.

Saat sabah üçtü, küçük kuşuma vahşice davranan o şerefsizin hakkından gelme vakti çoktan gelmişti.

Nik'in takip uygulaması beni El Privilegio'ya getirmişti ve ben de doğru fırsatı bekleyerek gölgelerden izlemiştim.

Fırsat kapıyı çalmadı, duman olup uçtu.

Álvaro Ruiz de la Torre'nin bir tekila shot'ını bir çırpıda içtiğini, ardından kulübün arka kapısından sokağa çıkıp sigara içtiğini izlemiştim. Neredeyse bir saat boyunca özel bir odada kalmıştı ve çıktığında, gevşemiş ve memnun bir şekilde bara geri dönmüştü. Daha sonra, bir bira yudumlarırken, bir paket sigara çıkardı ve avucuna birkaç kez vurdu. Bu benim şansımdı ve bunu kaçırmaya niyetim yoktu.

Ondan önce ara sokağa doğru yöneldim. Tuğla duvardan yankılanan bas sesleri, yapmam gerekenler için yeterli bir örtü sağlıyordu. Karanlık geçidi tarayarak derme çatma bir silah aradım. Elbette, silahlarım kaburgalarımın dibindeydi, ama bu gürültülü olurdu ve balistik izleri takip edilebilirdi, bu yüzden onları kullanmaktan kaçınmak istedim.

Duvarın yanında, kirli bir ızgaranın altında bir lastik levyesi duruyordu. Evet, bu tam işimi görürdü. Elime aldım ve ağırlığını hissetmek için birkaç kez avucuma vurdum.

Kapı gürültüyle açıldı, müzik de onunla birlikte geldi. Arkasında durduğum çöp kutusunun diğer tarafından duman yükselene kadar bekledim.

İleri adım attım.

Lastik levyesi önce dizinin yan tarafına saplandı, kemik kırıldı. Sertçe yere düştü, beni görmeden önce bile yüzündeki alaycı ifade şaşkınlıkla silindi.

İkinci darbe, dişleri tuğla döşeli kaldırıma saçtı.

Çılgık atmaya çalıştı ama müzik sesini bastırdı.

Yakasından tutup onu, ışığın yayılmadığı, herhangi bir müdahale ihtimalinin olmadığı bir yere, sokağın daha derinlerine sürükledim.

Kolumu tırmaladı. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye kekeleydi.

Lastik levyesini kaburgalarına sapladım. Islak bir iniltiyle nefesi kesildi.

"Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum," dedim.

Odaklanmaya çalışırken çenesinden kan aktı.

"Sen tam bir tecavüzcüsün. Paranın sana kadınları cinsel organlarından yakalama, genç kızlara cinsel saldırıda bulunma, bakireleri sapık zevklerinle taciz etme hakkı verdiğini sanan bir adamsın."

"Ne? Sen bir kızın kardeşi misin?" diye sordu ayağa kalkmaya çalışırken.

Göğsüne tekme attım ve yere, poposunun üzerine düştü.

"Çok param var. İyi bir pazarlığı takdir edecek tipe benziyorsun. Cüzdanımdaki 10.000 euro yeterli değilse, daha fazlasını çekmek için banka ATM'sine kadar yürüyebiliriz." Gerçekten de pazarlık yapma şansı olduğunu sanıyordu. Aptal herif.

"Siktir git," diye hırladım. "Hâlâ nefes alıyor olman tek sebep, bana verdiğin acının bir kısmını hissetmeni istemem."

Düşmemi engellemek için, henüz incitmediğim dizimi hafifçe kavradı.

"Peki, bu orospu çocuklarından hangisi senindi?"

Lastik levyesi elimden düştü. Gümleğinden hızla tuttum ve intikamımı hissetmek için yumruğumu yüzüne indirdim. Burnundan akan kan gümleğime sıçradı.

Gülme cüretini gösterdi.

"Ah, eminim bakire vajinasını becerdiğim küçük kız kardeşiydi," diye güldü, ağzını dolduran kanı tükürerek. "Evet, onlar benim favorilerim. Onları yarıp bakır rengi şaraplarını içmeyi severim. Her zaman—"

Zihnimde ara sokak sessizliğe büründü.

Onu yere geri ittim, kafatası kaldırıma çarparak çatladı. Göğüs kemiğini dizimle bastırdım, sonra da yumruklarımı yüzüne tekrar tekrar vurdum, ta ki yüzünün yapısı ellerimin altında değişene kadar. Yanağı içeri çöktü. Gözü şişip kapandı.

Kendini korumaya çalıştı.

Ellerini hızla çekip aldım ve ritmi bozmadan iki parmağını kırdım.

Yalvardı ama hiçbir faydası olmadı.

Bu bir kaos değildi.

Bu, kontrollü bir adalet sistemiydi.

Çiftlikte büyürken, öldürmek pratik bir işti. Tavuklar akşam yemeği için kesilirdi. Sonbaharda domuzlar. Kışın sığırlar. Babam bana keskin bir bıçakla öldürmeyi öğretmişti. Hızlı. Saygılı. Bir hayvan gereğinden fazla acı çekmeyi hak etmezdi. Her parçasını kullanırdınız. Sonlandırdığınız hayata değer verirdiniz.

Bu kural burada geçerli değildi.

Kan kustu ve elimden kurtulmaya çalıştı.

İçimdeki öfke beni kör etmedi, aksine odaklanmamı sağladı.

Yerimde kıpırdadım ve çenesini kavradım.

"Benim olan şeye dokundun!" diye kükredim. "Sana ait olmayan bir şeye zarar verdin."

Nefesi kesik kesik geliyordu. Kibirin yerini panik almıştı.

Yumruğumu boğazına indirdim.

Bir kere.

İki kere.

Öğürdü, elleri güçsüzce ön kolumu tırmaladı.

Yine saldırdım.

Nefes alışverişi boğuk ve hırıltılı bir hale geldi.

Parmak boğumlarımın altındaki kıkırdak yumuşadı ve sonra koptu.
Nefes alma girişimleri suskunluğa dönüşene kadar ona vurdum.
Elleri hareket etmeyi bırakana kadar.

Geriye sadece içeriden gelen müzik ve kendi nefesimin sesi kalana kadar.

Bir an orada, onun üzerinde diz çökmüş halde kaldım.

Bu, kendi isteğimle bir can aldığım ilk seferdi.

Bunun sebebi birinin Scarlett'e silah doğrultması değildi.

Hayatta kalmak zorunda olduğum için değil.

Ama ben onun sonunu getirmeyi seçtim.

Tereddüt edilmesi gerekirdi.

Yoktu.

İçimde buz gibi bir tatmin duygusu aktı, o kadar ki beni ürküttü.

Bu, Byrne ailesinin kanında mı var?

Bizi bu yüzden mi sakladılar?

Parmak boğumlarımı gömleğine sildim ve ayağa kalktım.

Şimdi daha da küçülmüş görünüyordu, beton zeminde soğumaya bırakılmış bir et parçası gibiydi.

Arkama bakmadan ara sokaktan çıktım. Sokak, yerleşim bölgesine doğru uzanan daha dar bir yola çıkıyordu. Kollarımı her savurduğumda eklemlerim zonklıyor, derim yarılıyor, kemiklerim eziliyor ve ellerimdeki çizgilerde kan kuruyordu.

Acıyı memnuniyetle karşıladım çünkü yaptıklarımın ardından duygularımı dengede tuttu.

Kulüpten bu kadar uzakta şehir daha sessizdi. Katya'nın adamlarının beni alacağı buluşma noktasına doğru ilerlerken nefes alışverişim düzene girdi.

De la Torre'yi öldürmek kişiseldi.

Lola'yı öldürmek gerekiyordu.

Dairesi kulüpten üç sokak ötedeydi ve Nik'in gönderdiği dosyaya göre, Scarlett gibi kızları bulmak için kullandığı aynı hayır kurumu tarafından ödeniyordu. Kapısını kilitleme zahmetine girmemiş olması

beni eğlendirdi. Dürüst insanlar nadiren yargının karanlıkta geleceğini hayal eder.

İçeri girdiğimde onu mutfağında gecelikte ayakta dururken buldum. Beni görür görmez kanı gördü.

Ona Scarlett Hayes'in arkadaşı olduğumu söyledim ve yüzündeki gülümseme kayboldu.

Bağırmadım. Tehdit etmedim. Onu konuşturdum.

Ona, çorba kuyruğunda kızları nasıl tespit ettiğini, umut vadeden birini gördüğünde manastırı nasıl aradığını, bir kızı satmanın maaşına değeceğine kendini nasıl ikna ettiğini açıklamasını istedim.

Suçun kendisinde olmadığını, rahibin onu buna zorladığını söylemeye çalıştı. Zengin ve güçlü adamların isteyerek para ödediğini ve dünyanın böyle işlediğini savundu.

Benim etkilenmediğimi görünce, hızla koridora doğru koştu.

İki adım bile atamadı.

Saçından yakalayıp geriye doğru sürükledim. Çığlık atarak kolumu tırmaladı. Ön kolumu boğazına geçirdim ve onu sıkıca kendime doğru çektim, bedeni kör bir panikle çırpınıyordu.

"Kimse gelmiyor," dedim ona.

Geriye doğru tekme attı, topukları fayanslara sürtündü.

O zamana kadar içimde hiç öfke kalmamıştı.

Tek karar.

Tutuşumu değiştirdim, pozisyonumu sabitledim ve boynunu sertçe çevirdim.

Çatlak keskin ve sondu.

Kollarımın arasında ağırlığı azaldı.

Daha kötüsünü hak ediyordu.

Yürümeye devam ederken, aklım insanın karşılaşılabileceği farklı ölüm türlerine kaydı.

Hayatımda ilk defa, insanların yeryüzünden silinmesini istediğim için can almıştım. İnsanlığa karşı işledikleri suçlar için hem yargıç, hem jüri, hem de cellat olmuştum.

Tereddüt edilmesi gerekirdi.

Bunun yerine, iç huzuru vardı.

Bu farkındalık beni olması gerektiğinden daha az rahatsız etti.

Byrnes erkeklerinin görevi bu mu?

Tüm hayatımız boyunca yeraltı dünyasından gizlendik. Başkaları imparatorluklar kurup savaşlar yaparken biz karanlıkta kaldık. Lachlan her zaman benden daha fazla öz kontrol sahibiydi, ama patladığında hiç uyarı vermeden patlardı. Öfkesi sessizdi, ta ki patlayana kadar.

Belki de her zaman yöneldiğimiz yol buydu.

Yargı azizlerden gelmez.

Bu, başkalarının ellerini kana bulamasına gerek kalmaması için kendi ellerini kana bulamaya razı olan erkeklerden geliyor.

Yolun sonunda farlar bir kez yanıp söndü.

Titreyen bir sokak lambasının altında koyu renkli bir sedan araba duruyordu. Katya'nın adamı arabadan indi, arka kapıyı açtı ve kısaca başını salladı. Soru sormadı.

Arka koltuğa geçtim ve kapıyı kapattım. Araba tek kelime etmeden hareket etti.

Madrid bu saatte sessizdi; boş sokaklar, kapalı dükkanlar, sadece birkaç kamyonet şafak sökmeden önce teslimat yapıyordu. Şoför, kameralardan ve ana arterlerden kaçınarak tali yollardan ilerledi, demiryolu bölgesini geçtikten sonra bir dizi sanayi binasına doğru döndü.

Sedan araba, günün her saati açık olan bir çamaşırhanenin yanında durdu. Tavanından buhar yükseliyordu. Makinelerin hafif uğultusu her şeyi bastırıyordu ve havada yoğun bir çamaşır suyu kokusu vardı.

Şoför beni şifreli bir tuş takımı gerektiren yan girişten içeri aldı. İçeride, duvarları paslanmaz çelik masalar kaplıyordu ve endüstriyel yıkama makineleri sürekli dönüyordu.

Duvara monte edilmiş, derin, paslanmaz çelik bir lavabo, tavandan sarkan ve geri çekilebilir bir hortumla donatılmış ağır hizmet tipi bir püskürtücüye sahipti; böylece püskürtücü lavabonun içine çekilebilir veya daha büyük yıkamalar için ızgaralı zemin giderinin üzerine doğru salınabilirdi. Altındaki beton, bir gidere doğru eğilimdi.

Yan taraftaki çelik çalışma masasının üzerinde, katlanmış bir yedek kıyafet ve kalın bir havlu, pamuktan bile kanı çıkaracak kadar güçlü bir endüstriyel leke çıkarıcı şişesinin yanına serilmişti.

Şoför tek kelime etmeden arkasını döndü ve yan kapıdan içeri girdi, bana mahremiyet sağlamak için kapıyı arkasından kapattı.

Üzerimdekileri çıkardım, kılıfımı dikkatlice masaya koydum, yıpranmış kıyafetleri ağır bir çöp kutusuna attım ve musluğu açtım. Su önce soğuk, sonra sıcak aktı. Ellerimi, kollarımı ve yüzümü, lavabodaki pembe lekeler berraklaşana kadar ovdum. Kan, parmak boğumlarımda kurumuş, tırnaklarımın altına işlemiş ve cildimi lekelemişti; çıkarmak için güçlü bir baskı uygulamam gerekti.

Üzerimdeki kalan kalıntıları da duşta yıkadım ve işi bitmiş saydım.

Sabahleyin parmak boğumlarım şişer ve morarırdı, ama cildimde kan izi olmazdı. Üzerime sinmiş hiçbir koku da olmazdı.

Kurulandıktan sonra Katya'nın hazırladığı temiz kıyafetleri giydim ve silahlarımı tekrar kılıfına yerleştirdim.

Gece karanlığına karıştığımda, Scarlett'i travmatize edecek hiçbir şey üzerimde kalmamıştı.

Sadece temiz eller.

Otuz Birinci Bölüm

Gözlerim, hayatımda gördüğüm en nefis manzaraya açıldı. Bay Shadowman, uzun bacaklarını uzatıp bileklerinden çaprazlamış, dirseğini kolçak üzerine dayamış, başparmağını düşünceli bir şekilde dudağına dayamış halde bir sandalyede arkaya yaslanmış oturuyordu. Beyaz düğmeli gömlek ve koyu renk pantolon ona tam oturmuştu.

Uyurken beni izliyordu.

Hayır, beni koruyordu.

Gözünü bile kırpmadı. Zümrüt yeşili gözleri ruhunun pencereleriymi ve tek bir kelime etmeden her şeyi anlatıyordu.

Ben onundum.

İstemsizce yüzümde bir gülümseme belirdi. Tanrım, ne kadar yakışıklıydı. Ama artık mesele bundan daha derindi. Bu dünyada tereddüt etmeden güvendiğim tek insandı. Bizi buraya getiren acımasız yolda bir şekilde, hiç sormadan aklıma, kalbime, geleceğime girmişti ve buna hiç aldırış etmiyordum. Karşımda oturan adamın sonsuza dek birlikte olacağım kişi olabileceği fikri, kendime hayal etmeme izin verdiğimden çok daha fazlasıydı.

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve çarşafı da beraberinde yukarı çektim.

"O muhteşem vücudunu saklamana gerek yok, küçük kuşum. Görmediğim bir yerin kalmadı," dedi ayaklarını içeri çekip öne doğru eğilerek.

Sabah ışığı pencereden içeri süzülüyordu ve birdenbire çıplak tenimin her santiminin farkına vardım. O tamamen giyinmişti; ben ise tamamen çıplaktım.

"Bunu söylemek senin için kolay," diye yanıtladım, bir tutam saçımı parmağıma dolayarak. "Sen zaten giyinmişsin ve güne hazırsın."

Odanın her yerine yayılan ışık, çıplak bedenimin her santimini gözler önüne seriyordu. Ama midemde oluşan gerginlik güvensizlikten değil, beklentiden kaynaklanıyordu. Gözlerinin beni, özellikle de en mahrem bölgelerimi, süzmesinin verdiği heyecan, bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissi yaratıyordu.

Derin bir nefes aldım.

Öncelikle tuvalete gitmem ve temizlenmem gerekiyordu.

Yataktan kayıp kalktım, çarşafı önümde gevşekçe tuttum, serin hava çıplak kalçalarımaya değerkken aceleyle banyoya doğru koştum.

Duş kısa sürdü. Saçımı kuruladım, dişlerimi fırçaladım ve günün neler getireceğini merak ederek aynadaki yansımama baktım. Yanımda kıyafet getirmemiştım, sadece dün geceki elbisem makyaj masasının üzerindeydi, bu yüzden vücuduma bir havlu sardım ve odaya geri döndüm.

"Ah. Aman Tanrım."

Donakaldım.

Lucian tamamen çıplaktı, vücudu arkasındaki pencereden sızan ışıkla kısmen siluetlenmişti. Taştan oyulmuş gibiydi; geniş omuzları, kaslı göğsü, kalın uylukları vardı. Bir Yunan tanrısı gibi görünmesi tamamen haksızlıktı.

O benim seviyemin çok üstündeydi.

Ama yüzündeki açlık bu düşünceyi sildi. O da beni en az benim onu istediğim kadar şiddetle istiyordu.

Elini uzattı. "Gel buraya, Scar. Çekinme. Güne güzel bir başlangıç yapmanı istiyorum."

Bakışları yavaşça vücudumda aşağı doğru gezindi ve tekrar yukarı çıktı.

Bir adım öne attım ve elimi onun eline uzattım. Beni kendine iyice çekti, sırtım göğsüne yaslandı, kolları arkamdan beni sardı. Eğildi ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

“Oda servisi sipariş ettim,” diye mırıldandı. “Bu yüzden seni saatlerce istediğim gibi kutsayamayacağım. Ama bu daha sonra olacak – seni eve götürdüğümde.” Ağzı kulağıma değdi. “Hayatımızın geri kalanını senin her zerreni öğrenerek geçirmeyi planlıyorum. Seni neyin heyecanlandırıldığını, her şeyi unutturup sadece beni düşünmeni sağlayan şeyin ne olduğunu keşfederek.”

Kalp atışlarım hızlandı.

Hayatımızın geri kalanı mı?

Bunun ne anlama geldiğini düşünmeye fırsat bulamadan, eli kolumda gezindi ve saçlarımı boynumdan çekti. Dudakları omzuma, boğazıma, kulağımın hemen arkasındaki o hassas yere doğru ilerledi.

Ağzımdan hafif bir mırıltı çıktı ve tekrar onun göğsüne yaslandım.

Havluyu kenarına parmağını taktı ve havluyu yere düşürdü.

Ağzı yavaşça çenemin üzerinden aşağı doğru inerken, elleri belimden göğüslerime doğru kaydı. Avuç içleri göğüslerimi kavradı, başparmakları meme uçlarımda etrafında daireler çizerek onları sertleştirdi ve dizlerim titredi.

Lucian'ın dokunuşunda beni altüst eden bir şey vardı. Bir silah gibi yapılmış bir adam için bana karşı çok nazikti. Daha karanlık şeyler yapabileceğini biliyordum. Bunun izlerini görmüştüm. Ama benimle birlikte her tepkimi okuyor, kendini ayarlıyor, bekliyor ve sadece dayanabileceğim kadar ileri gidiyordu.

Penisi sırtıma sıcak bir şekilde bastırıyordu.

Bir eli karnımdan aşağı, bacaklarımda arasına doğru kaydı. Parmakları klitorisimin üzerinden geçtikten sonra daha aşağıya indi ve içeri girdi.

Omuzuma sert bir hırıltı yayıldı, göğsümdeki kavrayışı sıkılaştı ve beni kendine daha da yaklaştırdı.

Parmaklarının kayganlığı klitorisime geri döndü ve yavaş, bilinçli daireler çizdi.

Karnımın alt kısmında kıvrılan sıcaklıkla nefesim kesildi.

İki parmağı içime girip çıkarken, başparmağı da düzenli bir ritimle klitorisime dokunuyordu. Gözlerim bulanıklaştı. Zaten uçuşumun

kenarında dengede duruyordum.

Parmaklarını daha derine, daha hızlı bir şekilde itti, dişleri kulak mememi sıyrırken amansız bir tempoyla içime girip çıkıyor ve klitorisimi okşuyordu.

Sonra birdenbire, parmakları meme ucumu sıkıştırırken aynı anda başparmağı da klitorisime sertçe bastırdı.

Dünya patladı.

Haz, şiddetli ve göz kamaştırıcı bir şekilde içimi kasıp kavurdu. Bacaklarım titredi ama o beni yakaladı, dik tuttu ve parmakları vajinama tekrar daldı, duvarlarım onun etrafında kasılarak doruk noktamın her dalgasını sonuna kadar dışarı çıkardı.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı şakağıma. "Parmaklarımdan her yerine boşal."

Ben paramparça olurken o beni sıkıca kucakladı.

Düşüncelerim nihayet yerine geldiğinde, ona hak ettiği zevki yaşatmak için arkamı dönmeye çalıştım.

Ama beni durdurdu.

Bunun yerine, beni yatağa kaldırdı ve dört ayak üzerine yerleştirdikten sonra arkamdan tırmandı.

Titremeye başladım.

Bu eski bir refleksti. Erkekler gözlerinize bakmaktan kaçındığında, acımasız davranmaya hazırlandıkları anlamına geliyordu. Sizi sertçe becerir, istediklerini alır ve sonrasında yüzünüzü yatağa gömerlerdi.

İleri doğru sürünmeye çalıştım ama Lucian kalçalarımın yakaladı.

"Sakin ol, küçük kuşum. Sana hiçbir şey zarar vermeyecek."

Elleri yavaşça kalçalarımın üzerinden, belime ve omurgama doğru, sakinleştirici dokunuşlarla hareket etti. Bir eliyle kendini destekleyerek üzerime eğildi, karnı sırtıma sıcak bir şekilde değiyordu.

"Kontrol her zaman sende," diye mırıldandı. "Dur dediğinde dururum. Bana bir güvenlik kelimesi ver. Her zaman sırrımız olacak bir şey."

Utanç duygusu içimi burktu. Vücudumun böyle tepki vermesinden nefret ettim. Ona güvenmediğim anlamına gelmesinden nefret ettim.

Çünkü öyle yaptım.

Manastırda bana kazınan yaraların kapanmasını istiyorsam, onu içeri almalıydım. Geçmiş silmesine izin vermeliydim.

Derin bir nefes aldım ve tepkiyi bastırdım.

"Merhamet."

Başımı çevirip pazısının sert kıvrımına bir öpücük kondurdum.

"Merhamet," diye tekrarladi. "Küçük kuşum, her zaman senin merhametine sığınacağım. Şunu anla: Bu sözle bana emir veriyorsun. Bu söz sana ait. Ve ben her zaman itaat edeceğim."

Onun verdiği söz içime işledi, bu yüzden kendimi ona teslim ettim.

Omuzlarımı yatağa bıraktım ve sırtımı kamburlaştırarak kendimi ona sundum.

Eğildi, sırtım boyunca yavaş öpücükler kondurduktan sonra kollarını belime doladı ve göğüslerimi avuçladı. Uzun bir süre öyle kaldık, sıcaklığı beni sarmış, şefkatli bir kozaya sarmıştı.

Sonra eli bacaklarımın arasına kaydı, parmakları yavaşça vajinamı okşadı.

Elimi tuttu ve kendi elinin olduğu yere koydu. "Kendine dokun, Scar. Kendi zevkinin kontrolünü ele almanın zamanı geldi. Nasıl hareket ettiğini göreyim."

Avuç içi benimkinin üzerinde duruyordu ben kendimi okşarken. Onun beni izlediğini, incelediğini hissetmek içimi ürpertti. Daha sıkı bastırdım, sonra bir parmağımı içeri soktum.

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettim.

Yıllarca kendime dokunma düşüncesi bile beni tiksindirmişti. Vücudumun o kısmı acıya ve yükümlülüğe aitti. Ama burada, Lucian'ın bakışları altında, durum farklıydı.

Tiksintinin yerini merak aldı. Utancın yerini kontrol aldı.

"Mmm," diye mırıldandım, "çok iyi hissettiriyor."

"İşte bu," diye mırıldandı omzumu öperken. "Zevkine odaklan."

Arkamda doğruldu, ben onun ritmini taklit ederek hareket etmeye devam ederken elleri kalçalarımın üzerinde kaydı.

Parmakları sırtımda gezindi, kalçalarımın üzerinden kaydı, başparmakları kalçalarımın arasındaki yarığa dokundu. Sonra bir başparmağı yavaşça omurgamdan aşağıya, dar açıklığıma doğru indi.

Ani bir irkildim.

"Merak etme Scar. Sen hazır olana kadar orada oynamayacağız."

Başparmağı yüzüğün üzerinde yavaşça daireler çizdi ama daha ileri gitmedi. Oradaki sinirler harekete geçti ve beni tekrar kenara doğru çekti.

Hafifçe geriye kaydı, bir eliyle kalçamı kavradı, diğer eliyle de penisini girişime doğru yönlendirdi ve içerideki parmağımla buluşturdu. Parmağımı geri çektim ve o da penisinin başını çok az içeri soktu, bu da beni nefes nefese bırakmaya yetti.

"Klitorisini çalıştır, küçük kuşum," diye emretti.

Dediğini yaptım ve küçük, sıkı daireler çizerek ovdum.

"İşte bu kadar. Çok iyi bir kızsın. Kendini bana sunuyorsun."

Sadece onunla yaşadığım o muhteşem hazzı kovalarken, bacaklarımın arasında bir sıcaklık yükseliyordu.

Uç kısmını sıkı halkaya doğru geri çekti ve girişime dönmeden önce orada bir kez daha fırçaladı. Sonra daha derine itti. Duvarlarım onun etrafında titredi.

Onun her şeyini istiyordum.

Şimdi.

Daha fazlasını arayarak yukarı doğru sallandım ve o da beni nefis bir şekilde tatmin eden sert bir itişle karşılık verdi. O içeri ve dışarı hareket etmeye, daha hızlı bir tempo oluşturmaya başlarken klitorisimi okşamaya devam ettim. Sürtünme keskinleşti ve ben de ona karşılık verdim.

Sonra ellerini altıma kaydırды ve beni dizlerimin üzerine kaldırdı. Elleri kaburgalarımı kavradı, beni dik tutarken içime doğru ilerledi. Açı her şeyi değiştirdi; daha derin, daha yakın, daha samimi.

Bu görüntünün ayna karşısındaki hali zihnimde belirdi.

Bir eli kaburgalarımın arasına girdi, boğazıma doğru kaydı; diğer eli ise kalçamı kavrayıp tempoyu kontrol ediyordu. Parmakları boynumu çevreleyip hafifçe sıktı. Acı değil, sadece baskı.

Nefesim kesildi. Zihnim bir an "*Merhamet*" kelimesine takıldı ama onu dişlerimin arasında sakladım.

"Kendinle oyna."

Parmaklarımı tekrar klitorisime götürdüm ve okşadım.

Boğazımı hafifçe sıktı, nefesimi keserek başımın dönmesine neden oldu. Vajinam da buna karşılık zonkladı ve onu sıkıca kavradı.

Ona doğru sürtünürken ağzımdan bir inilti koptu.

"İşte bu, Scar. Boşal sikimin üzerine. Duvarların beni sıkıca kavradığını hissetmeme izin ver."

O adamın sözleri sihir gibiydi. Ne emrederse emretsin, bedenim tereddüt etmeden itaat ediyordu.

Sonunda kenar koptu.

Haz, beyaz ışık parlamaları gibi tüm vücudumu sardı, sıcaklık omurgamdan yukarı doğru yayıldı. Kalçalarım onun her itişine karşılık verdi, o hareket etmeye devam ettikçe artçı şokları hissettim.

Omuzlarım tekrar yatağa değene kadar beni aşağı indirdi.

Çarşafı avuçlarımın arasına aldım ve ona doğru yeniden güçlenerek geri çekildim, tıpkı onun beni az önce memnun ettiği gibi onu da memnun etmek istiyordum.

"Ah, kahretsin, evet. İşte benim kızım. O daracık amını sık," diye inledi.

Parmakları kalçalarımın saplanırken ona elimden gelen her şeyi verdim.

"Kahretsin, Lucian. Bana o kadar çok kez sertleşmiş olan sikini ver."

Ve bunun sonucunda, içindeki boşalma duygusu onu paramparça etti.

İçime girerken hareketleri düzensizleşti, her atışta daha derine ve daha sertçe girdi. Son atışında kollarını bana doladı ve beni sıkıca tuttu, boşalırken penisi içimde kasıldı.

Sonra hareketsiz kaldı.

Bir süre sonra, tutuşunu gevşetti ve nefes nefese üzerime doğru eğildi. Dünyanın yeniden yerine oturmasını beklerken, birbirimize dolanmış halde öylece kaldık.

"Cinselliğin böyle olabileceğini hiç bilmiyordum," diye mırıldandım. "Bu... akıl almaz bir şey."

Kıkırdadı, göğsü sırtıma sürtündü. "Scar, çok iyi iş çıkardın. Güvenini, bedenini ellerime bırakman her şey demek. Bana teslim oluş şeklin, benim için hareket ediş şeklin..." Sesi daha da alçaldı. "Kusursuzsun."

Kapıya şiddetli bir şekilde vuruldu.

Lucian homurdandı. "Bu bizim yemeğimiz. Bilmiyorum ama ben açlıktan ölüyorum."

Benden ayrıldı ve yataktan yuvarlanarak doğruca kapıya yöneldi.

"Ne yapıyorsun? ırpınmışsın!" diye bağırdım.

Güldü ve karnını kaşıdı. "Umurumda değil. Açım."

Yatağımdan fırladım, yerden havluyu kaptım ve ona fırlattım. "şu kapının öbür tarafındaki zavallı adamı travmatize etmeden önce bunu kendine sar."

Onu kolayca yakaladı ve beline bağladı, sonra masaya doğru gidip silahlarından birini aldı.

Çıplak ve silahlı.

Görünüşe göre, bir mafya üyesini sevmek böyle bir şeydi.

Hemen banyoya koştum ve kapıyı sertçe kapattım.

Otuz İkinci Bölüm

Tekrar havluya sarındım ve odadan gelen erkek seslerinin mırıltısı kaybolana kadar bekledim.

Sonunda banyo kapısını açtığımda, birden donup kaldım.

Salonun yemek masası, inanılmaz miktarda yiyeceğin altında kaybolmuştu.

"Ne sipariş ettin?" diye sordum, ona bakarak. "Her şeyden birer tane mi?"

Lucian tabağından başını kaldırmadı. "Ne seveceğini bilmiyordum. Hem de çok acıkmıştım."

Sadece kokusu bile dizlerimi titretmeye ramak kala bıraktı.

Gümüş kubbeler kaldırılmış ve kenara itilmişti. İnce dilimlenmiş İspanyol jambon tabakları, balla gezdirilmiş peynir dilimlerinin yanında parıldıyordu. Sepetlerde hala sıcak kruvasanlar, çıtır Fransız ekmekleri ve küçük tereyağlı çörekler vardı. Koyu kırmızı portakallar, olgun incirler, üzümler ve dilimlenmiş kavunlardan oluşan taze meyve kaseleri, zeytin ve közlenmiş domates tabaklarının yanında duruyordu. Porselen bir çorba kasesinde kızarmış hamur çubuklarını batırmak için koyu kıvamlı sıcak çikolata, başka bir kapta ise çıtır patates ve baharatlı sosisin üzerine kırılmış kızarmış yumurtalar buharda pişiriliyordu. Izgara sebzeler, füme somon, ezilmiş kırmızı

biberle kaplanmış avokado tost ve pudra şekeri serpilmiş altın rengi krep yığını vardı.

Taze portakal suyu, espresso ve gümüş bir kovada soğutulmuş bir şişe cava, ziyafeti tamamladı.

Bu aşırıydı.

Mükemmeldi.

Tişörtünü sandalyenin arkasına asılı buldum ve giydim, kumaş dizimin ortasına kadar uzandı. Sonra masaya geçtim ve tabağımı doldurmaya başladım.

İşte o zaman ellerini daha net gördüm.

Parmak boğumları yarılmış, şişmiş ve yara bere içindeydi.

Tabağım neredeyse parmaklarımdan arasından kayıp düşecekti.

Onu yere bıraktım ve uzanıp elini tuttum. Teninin dokunuşum altında yumuşak ve sıcak olduğunu hissettim.

"Uyandığımda tamamen giyiniktin," dedim sessizce. "Ne oldu? Gece yarısı bir yere mi gittin?"

Geri çekilmedi. Gözlerime de bakmadı.

"Bunu fazla düşünme," dedi. "Sabah erken saatlerde halletmem gereken bir işim vardı."

Parmak boğumlarının yarıldığı bir iş.

Tüylerim diken diken oldu ama soruları yuttum. Madrid'deki tek işi benimle, babamla ve onu manastıra bağlayan yolsuzluk ağıyla ilgiliydi.

Bugünün kıyamet günü olduğunu söylemişti.

Bunu birlikte atlatacağımızı varsaymıştım.

Düşen havluyu yerden alıp sandalyenin üzerine katladım ve oturdum. En azından iç çamaşırı giymeden çıplak bir şekilde orada oturmaya niyetim yoktu. Gerçekten istediğim bir kot pantolon ve bir sweatshirt'tü; rahat ve gündelik bir şeyler. Teslim edilen kıyafetler şık ve harikaydı, ama muhtemelen geçireceğimiz gün için fazla abartılıydı.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım, çatalımı aldım ve yemeye başladım.

Lucian karşımda oturuyordu, çıplaklığıyla hiç ilgilenmiyordu, kendi bedeninde son derece rahattı. İkimiz de çok acıkmıştık. Birkaç dakika

boyunca duyulan tek sesler, çatal bıçakların porselen tabaklara çarpma sesi ve pencerenin dışındaki şehrin hafif uğultusuydu.

Sonunda sessizliği bozdum.

"Peki," diye sordum çatalımı bırakarak. "Bugünkü plan ne?"

"Bu sana bağlı," diye yanıtladı, ağzına bir lokma daha atıp düşünceli bir şekilde çiğnerken.

Bu hiç hoşuma gitmedi.

Yutkundu ve ağzını peçeteyle sildi. "Seninle tanıştıktan ve geçmişini araştırdıktan sonra, babanın seni o Tanrı'nın unuttuğu yatılı okula bıraktıktan sonra olanların çoğunu bir araya getirdim. Tam olarak anlamadığım şey ise manastırdan neden kaçtığın ve nasıl Dolores Alcaide'nin kontrolüne geçtiğin."

Portakal suyu bardağımı kaldırdım ve bir yudum aldım, ancak boğazıma takıldı. Öksürdüm, boğazımı temizledim, sonra tabağımdaki meyveyi karıştırdım.

Lola. Adının anılması boğazımı düğümledi; o kadından nefret ediyordum.

En kötü kısımlarını zaten biliyordu.

Yine de bunu sesli söylemek midemi bulandırdı.

Derin bir nefes aldım.

"Haklısın. Yatılı okul berbattı. Özellikle ilk başlarda, dili bilmediğim ve koydukları her kurala itiraz ettiğim zamanlarda." Konuşurken masaya baktım. "Karşı koymanın durumu daha da kötüleştirdiğini çabucak öğrendim. Bu yüzden ağzımı kapalı tutmayı ve başımı öne eğmeyi öğrendim."

Lucian sözümü kesmedi, sadece beni dikkatle izledi.

"Mezuniyet günü nihayet geldiğinde, eve gideceğimi sanıyordum," diye devam ettim. "Ama bana babamın talimatıyla bir manastıra nakledileceğimi söylediler. Yemin törenine hazırlanmaya başlamam bekleniyordu."

Çenesi kasıldı ama sessiz kaldı.

"Beni göndermemeleri için yalvardım. Babamı aramayı denedim." Çatalımı daha sıkı kavradım. "İşte o zaman telefonlarıma cevap vermeyi kesti."

Yavaşça nefesimi verdim.

"Bir süre onlarla birlikte oynadım. Eğer uslu durursam, istedikleri her şeyi yaparsam, onunla konuşmama izin vereceklerini düşündüm. Ve verdiler de. Birkaç kez." İçim boş bir kahkaha attım. "Ama mesele asla ben değildim. Mesele halka açık görünümlerdi. Kontrollü ziyaretlerdi bunlar; ben onun yanında dururken, halkla ilişkiler ekibi de adeta korumalar gibi etrafımda dolaşıyordu."

Lucian'ın yüz ifadesi sertleşti.

"Ben onun kızı değildim," dedim. "Ben sadece bir araçtım."

Hafifçe öne eğildi. "Peki, sonunda sizi kaçmaya iten ne oldu?"

Konuşmadan önce uzun bir süre tabağıma baktım.

Sonunda, çatalımın ucunu porselenin üzerinde gezdirerek, "Birbirine uymayan şeyler vardı," dedim. "Özellikle manastırda. Hatta yatılı okulda bile."

Lucian sözümü kesmedi. Oturduğu yerde, geri çekilmemi imkansız kılan bir dikkatle beni izledi.

"Kızlar gelirdi," diye devam ettim, sesimi titrememeye çalışarak. "Sonra aniden giderlerdi. Her zaman bir açıklamaları olurdu. Ailevi bir acil durum. Fikir değişikliği. Başka bir yere çağrı. Ama hiçbirisi doğru gelmiyordu. Özellikle de gecenin bir yarısı ortadan kaybolduklarında."

Arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kimse bunu sorgulamadı mı?"

Başımı salladım. "Karmelitler sessizlik yemini ederler. Kutsal metin veya dua dışında konuşmamıza izin verilmezdi. Sohbetler teşvik edilmezdi. Merak ödüllendirilmezdi." Yutkundum. "Sırlarımı paylaşabileceğim kimse yoktu. Kimse bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ama bana göre... mantıklı değildi."

Bakışlarımı onun gözlerine kaldırdım.

"Eğer biri o hayatı seçtiyse, sadece uygun olmadığı için çekip gitmezdi. Baş rahibeler ve rahip böyle iddia etti ama mantıklı değildi. Orada olmaktan nefret ediyordum, yine de beni tuttular."

Lucian'ın çenesi kasıldı ama devam etmeme izin verdi.

"Bütün öğretiler fedakarlık ve adanmışlıkla ilgiliydi. Saflıkla. Daha yüce bir amaç uğruna acı çekmekle. Ama etrafımızda olanlar buna uymuyordu." Duraksadım. "Benden belki iki yaş küçük bir kız vardı. Tanıdığım en dindar inançlı insandı. Nazik. Kibar. Bunun ne anlama

geldiğini anlayacak yaşa geldiğinden beri Mesih'in gelini olmak istiyordu."

Derin bir nefes verdim.

"Çok güzeldi. Beyaz sarı saçları, soluk mavi gözleri, neredeyse parıldayan beyaz teni vardı. Bir meleğe benziyordu." Lucian'a baktım. "Ve rahibin onu izlediğini fark ettim. Çok sık. O an adını koyamadığım bir şey vardı yüzünde."

Lucian'ın eli bardağı daha sıkı kavradı.

"Bir gece, hava karardıktan sonra, akşam namazına birlikte gitmek için hücresinin yanına uğradım. Gitmişti." Sesim inceldi. "Oda tamamen boşaltılmıştı. Orada bulunduğu dair hiçbir iz yoktu."

"Bu durum beni o kadar üzdü ki, Peder Velasco'ya gittim. Aklımdaki soruları ona sordum. Ve sonra cezalandırıldım." Gözlerimin içine baktım. "Ağır bir şekilde."

Aramızda sessizlik çöktü.

"İçten içe korkunç bir şeyin olduğunu biliyordum," dedim. "O gece ayrılmaya karar verdim. Hayatta kalıp kalmamam umurumda değildi. Sadece burada kalamayacağımı biliyordum."

Lucian şimdi öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı.

"New York'a geri dönebilmek için pasaportuma ihtiyacım olacağını düşündüm." Acımasız bir gülümsemeyle ekledim: "Bu yüzden rahibin odasına girdim."

Kaşları hafifçe kalktı, neredeyse etkilenmiş gibiydi.

"Dosyaları didik didik aradım, sonunda buldum. Ayrılmadan önce, dolaplardan birinin üzerinde bir yığın kağıt olduğunu fark ettim." Dudaklarımı büzdüm. "Kilise evraklarına benzemiyorlardı. Büyük işlem tutarları vardı. Sevkiyat belgeleri. Farklı ülkeler. İşletmeler. Erkek isimleri."

Lucian'ın yüz ifadesi sertleşti.

"Gördüklerimi anlamadım," diye itiraf ettim. "Ama doğru olmadığını biliyordum. Bu yüzden onları aldım."

"Onları sakladınız," dedi.

Başımı salladım. "Manastır, Casa de Campo Parkı'na çok uzak değildi. Çok büyük bir ormanlık alan. İlk gecemi orada yalnız geçirdim." Bilinçsizce kollarımı kendime doladım. "Ertesi gün yiyeceğe, gidecek bir yere ihtiyacım vardı."

O günün anısı zihnimde hâlâ çok canlıydı. Sonunda özgür olduğumu sanmıştım. Oysa bunun yeni bir kabusun başlangıcı olduğunu bilmiyordum.

"Birinin bahçesindeki çamaşır ipinden kıyafetler aldım, otobüs durağında da bir çocuğun sırt çantasını çaldım." İçimde bir anlık utanç belirdi ama gözlerimi kaçırmadım. "Hayatta kalmak insanı yaratıcı yapar."

Lucian'ın yüz ifadesi değişmedi.

"Centro San Martín de Porres'te gönüllü olarak çalıştığımı hatırladım. Fakirleri doyuran bir yardım kuruluşuydu." Yavaşça nefes verdim. "Bu yüzden oraya yardım bulabileceğimi düşünerek gittim."

Bakışları karardı.

"Lola ile orada tanıştım."

"Nazik ve şefkatli görünüyordu. Şehirde yalnız olmanın nasıl bir şey olduğunu anladığını söyledi." İçimden yapmacık bir kahkaha attım. "Gerçekte kim olduğunu hiç bilmiyordum."

Lucian'ın parmakları masaya hafifçe kıvrıldı.

"Ama sanırım," dedim sessizce, gözlerinin içine bakarak, "gerisini zaten biliyorsunuzdur."

Lucian birkaç saniye bekledi ve sonra çatalını bıraktı. Sandalyesine yaslandı ve o sarsılmaz bakışıyla beni inceledi.

"Evet," dedi sonunda. "Sana ne olduğunu bilmem gereken her şeyi biliyorum." Bakışları yumuşamadı. "Lola'nın manipüle ettiği tek kızın sen olmadığını, fuhuşa ittiği tek kızın sen olmadığını anlıyor musun?"

Sözleri sert çıkmıştı ama kırmak istememişti. Bana değil, duruma kızgındı.

"Hayır," diye itiraf ettim. Parmak ucumla kahve fincanımın kenarını okşadım. "Son zamanlarda olan her şeye kadar bilmiyordum. Ama ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok anlam kazanıyor. Manastır. Lola. El Privilegio. Babam. Bahsettiğin Delgado adamı. Hepsinin birbiriyle bağlantılı olması gerekiyor." Ona baktım. "Tesadüf olamaz."

Başını salladı.

"Sanırım onları satıyorlar," dedim sessizce. "Öyle olmalı." Yutkundum. "Ama kanıtım yok. Gerçekten yok. Sadece senin zaten bildiklerin var."

Lucian parmağıyla masaya vurdu.

"Bence elinde kanıt var Scarlett," dedi. "Çaldığın o belgeler. Neredeler?"

Parmaklarım bardağın etrafını daha sıkı kavradı.

"Onların benden alınmasından korkuyordum," diye açıkladım. "Bu yüzden onları sakladım. Bir daha asla geri dönüp onları almadım." Yavaşça nefes verdim. "Küçük bir daire kiralayıp bir nebze de olsa bağımsızlık kazanmayı başarmış olmam, gözetim altında olmadığım anlamına gelmiyordu. Lola ve kulüp sahipleri beni sürekli gözetim altında tutuyorlardı. Her zaman nerede olduğumu biliyorlardı."

Lucian'ın çenesi kasıldı ama sessiz kaldı.

"Ve son on sekiz ayda hayatım ne kadar berbat olsa da," diye devam ettim, "yine de manastırdan daha iyiydi." Çenemi kaldırdım. "O çatının altına geri dönmektense bedenimi satmayı tercih ederim."

Açık sözlülüğüm karşısında hiç tereddüt etmedi.

"Artık bunun için endişelenmene gerek yok," dedi. "Ben yanındayım, Scarlett." Hafifçe öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Biliyorum bu konuşma kolay değil. Bunu paylaştığın için cesursun. Duymayacağım kadar küçük bir ayrıntı yok. Ve o belgeleri istiyorum."

Bakışları gözlerime kilitlendi.

"Yemekten sonra gidip onları alacağız," diye devam etti.

Göğsüme sessiz bir güç yerleşti.

"Artık korkmuyorum," dedim. "Eskisi gibi değil." Peçeteme uzanıp parmaklarımın arasında dikkatlice katladım. "Bana inandınız. Abarttığımı veya bir şey sakladığımı hiç sorgulamadınız. İlk defa umudum var. Sadece kendim için değil, o yerdeki her ne kadar şeytani bir düzenin içinde hapsolmuş kızlar için de."

Lucian'ın yüz ifadesi hafifçe karardı.

"Scarlett," dedi, gözlerinin arasındaki kırılganlık daha da derinleşirken. "Sana söylemem gereken bir şey var. Ve bunun kolay olduğunu iddia etmeyeceğim."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. Yüz ifadesi bana bomba gibi bir şey söylemek üzere olduğunu gösteriyordu.

Eğer benim hakkımda öğrendiği her şeyden sonra nasıl tepki vereceğimden endişeleniyorsa, söyleyeceği her şey onu incitecekti.

"Nedir o?" diye sordum tabağımı kenara iterek. "Söyle gitsin. Bilmemekten nefret ediyorum. Sırlardan tiksiniyorum."

Ayağa kalktı ve boş tabakları toplayıp otelin sağladığı tepsiye düzgünce yerleştirdi. Son kahvesini fincanına doldurdu ve her şeyi kapının yanındaki büfeye taşıdı. Geri döndüğünde tekrar oturmadı.

Bunun yerine, sandalyemi yavaşça geriye çekti ve önümde tek dizinin üzerine çöktü.

Elleri benimkileri kavradı.

"Scar," dedi sessizce, "baban hayatta."

Sözler adeta bir darbe gibi geldi.

Boğazımdan bir nefes koptu.

"Babam hayatta mı?"

Ellerimi onun ellerinden hızla çektim ve o kadar hızlı ayağa kalktım ki, sandalyenin ayakları fayanslara sürtündü. Bir an için oda yana doğru eğildi.

Canlı!

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve önümde hâlâ tek dizinin üzerinde duran, tamamen çıplak ve bundan hiç rahatsız olmayan Lucian'a baktım, oysa benim hayatım paramparça oluyordu.

"Açıklayın," dedim.

Yavaşça ayağa kalktı. "Kurşun göğsünden geçti," diye başladı, sesi olayı çoktan idrak etmiş gibi sakindi. "Kalbi ıskaladı. Akciğerleri ıskaladı. Kasları parçaladı, başka bir şey olmadı. İyileşecek."

Ellerimin titremesini engellemek için onları sıktım.

Lucian sözlerine şöyle devam etti: "Sadece hayatta kalmakla kalmadı, hastane odasını da seçim kampanyası merkezine çevirdi. Kameralar yüzüne doğrultulmuş, yatağından basın toplantıları veriyor. Bunu sonuna kadar kullanıyor."

"Nasıl kullanacağım?"

"Kendini şehit gibi göstermeye çalışıyor." Çenesi kasıldı. "Haberlerde sürekli ondan bahsediliyor. Adımı biliyor ve hakkımda tutuklama emri var. Beni organize suçla ilişkilendiriyorlar, RICO soruşturması başlatılması için baskı yapıyorlar."

Midem düğümlendi.

"Nik bunun üzerinde çalışıyor," diye devam etti, "ama babanız bir medya sirkine dönüştü. New York'taki her mafya ailesinin üzerine suç atıyor."

Bunu sessizce içime sindirdim.

Hayattaydı.

Çok başarılıydı.

Bundan faydalanıyordu.

Üzerime tuhaf bir sakinlik çöktü.

"Belki bir dahaki sefere kalbini özlemezsin," dedim sakin bir sesle.
"Üzerini giy. Hadi gidelim."

Lucian'ın kaşları hafifçe kalktı.

"Manastırdaki o şerefsizlerin hakkından gelme zamanı geldi," diye devam ettim. "Ve belki Lola'yı da ziyaret etmeliyim. O kadına söylemek istediğim birkaç şey var."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi.

Ayağa kalktı ve elleriyle yüzümü kavradı. "İşte benim kızım," diye mırıldandı. "Noel gecesı Meryem Ana Kilisesi'nde tanıştığım kız."

Alnıma sıkı bir öpücük kondurdu.

"Şu belgeleri alalım. Ondan sonra ne yapacağımıza karar verimiz."
Bir an durakladı, sonra neredeyse umursamaz bir tavırla ekledi: "Peki Scar? Lola'nın işi halledildi."

Gözlerim ellerine, parmak boğumlarının üzerindeki deriye kaydı.

Ve anlayış ortaya çıktı.

"Ah."

Parmaklarını bir kez oynattı ve alaycı bir şekilde sırttı, yüzünde karanlık bir memnuniyet ifadesi vardı. Sonra odanın karşısına geçti ve giyinmeye başladı.

Bir gün önce teslim edilen çantalara yöneldim ve içlerini karıştırmaya başladım. Giymek istemediğim ipek bir bluzu kaldırırken, "Bunların hepsine minnettarım," diye mırıldandım, "ama bir çift kot pantolon için neler vermezdim."

Lucian pantolonunu giyerken kıkırdadı. Silahlarından birini alıp kapıya doğru ilerledi, kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden içeri baktı.

Dışarıda iki alışveriş poşeti düzenli bir şekilde duruyordu.

Onları geri aldı ve içeri getirdi.

"Dileğiniz benim emrimdir, kraliçem," dedi hafifçe.

Poşetleri yırtarak açtım ve neredeyse kahkaha atacaktım. Kot pantolon, yumuşak, gri bir kazak ve pamuklu bir iç çamaşırı.

"Sonunda," diye fısıldadım.

Hızlıca giyindim, kot pantolon giydiğim ve sergilenmek için hazırlanmış biri gibi değil de kendim gibi hissettiren bir şey giydiğim için minnettardım. Ben işimi bitirdiğimde, Lucian gömleğinin düğmelerini iliklemiş ve tabanca kılıfını ceketinin altına yerleştirmişti.

Bana elini uzattı.

Birkaç dakika sonra kapıdan çıktık ve bizi bekleyen arabaya doğru yöneldik, sabahın yorgunluğu üzerimize çökmüştü.

Otuz Üçüncü Bölüm

“Nereye?” diye sordum, Scarlett'in yanındaki arka koltuğa otururken.

“Centro San Martín de Porres,” diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden. “Yardım için ilk gittiğim yardım kuruluşu.”

Kadın öne eğildi ve şoföre adresi verdi. Adres, Madrid'in ana yerleşim bölgesinin hemen dışında, eski mahallelerin yakınındaydı.

Yolculuk otuz dakikadan az sürdü. Şehir merkezinden uzaklaştıkça trafik azaldı, yerini alçak sıvalı binalar ve eski sanayi alanları aldı. Önümüzde, mütevazı ama geniş bir hayır kurumu kampüsü yükseliyordu; ana yapı eski taştan yapılmıştı ve arkasına daha yeni bir ek bina yapılmıştı.

Scarlett bizi yan taraftan dolaştırdı.

“İşte orada,” dedi, asıl binaya o kadar yakın inşa edilmiş bir depoyu işaret ederek ki, aralarında sadece birkaç santim mesafe vardı.

Sürücü, bir sıra çitin yakınına park etti.

Scarlett önce çıktı, ben de onu takip ettim.

Omuzları gergindi. “Bulmuş olsalardı... ondan kurtulurlardı.”

“Bahse girerim kimse bulamadı,” dedim.

Bana şöyle bir baktı.

Telefonumu çıkardım ve el fenerini açtım. Kulübe ile bina arasındaki dar boşluk, moloz ve rüzgarla savrulmuş çöplerle doluydu.

Tuğlalara örümcek ağıları yapışmıştı.

Scarlett önce çömeldi.

"Onu oraya geri ittim," diye mırıldandı.

Işın, boşluğun derinliklerine sıkışmış siyah plastiği yakaladı.

Derin bir nefes aldı. "İşte bu kadar."

Elimi uzatıp paketi çıkardım. Çöp torbası sıkıca bağlanmış ve tozla kaplıydı, ama sağlamdı.

"Hadi gidelim," dedim.

Başka bir şey söylemeden arabaya geri döndük.

"Sessiz bir yer," dedim şoföre.

Scarlett, "Casa de Campo," diye önerdi. "Gölün yakınlarında günün bu saatinde kalabalık olmayan yerler var."

Şoför başını salladı ve uzaklaştı.

Suyun manzarasına bakan ağaçların gölgesine park ettik. Sabah ışığı yaprakların arasından süzülerek kaputun üzerinde değişen desenler oluşturunuyordu.

Scarlett, çantayı açmadan önce bir süre kucağında tuttu.

İçerisinde kağıtlar vardı; buruşmuş ama kurumuşlardı.

Derin bir nefes verdi ve onları ayıklamaya başladı.

"Çoğunlukla İspanyolca," dedi, ilk sayfayı çevirirken. "Finansal işlemler. Tarihler. Hesap numaraları."

Daha yakına eğildim. İspanyolcam restoran menüsü ve sokak tartışması için yeterliydi. Ama adli muhasebe için değil.

Okurken sesli olarak tercüme etti.

"San Juan de la Cruz Manastırı... *kültürel mirasın korunması* amacıyla yapılan bağışlar listelenmiş." Sayfayı çevirdi. "Milyonlarca dolarlık meblağlar. Birden fazla banka havalesi."

Antetli kağıdı ve yönlendirme numaralarını taradım.

"Bu hayır parası değil," dedim.

Okumaya devam etti.

"Farklı ülkeler. İngiltere. Amerika Birleşik Devletleri. Suudi Arabistan. Macaristan. Rusya. Venezuela. Kolombiya. El Salvador."

Çenem kasıldı.

"Bunlar küçük bağışçılar değil," diye devam etti. "Bunlar kurumsal hesaplar."

Telefonumu çıkardım ve Nik'i aradım.

İkinci çalışta telefonu açtı. "Bana bir şey bulduğunu söyle."

"Evet," dedim. "Manastırla bağlantılı mali kayıtlar. Uluslararası yönlendirme numaralarıyla büyük para transferleri."

"Güzel," diye yanıtladı. "Elde ettiklerinizin fotoğraflarını çekin ve güvenli yükleme uygulamasını kullanın."

Scarlett yardım edebilmek için daha da yaklaştı.

Nik'in telefonuma yüklediği şifreli uygulamayı açtım. Uygulama, uluslararası birçok düğümün arkasına gizlenmiş, onun kontrolündeki özel bir sunucu üzerinden yönlendiriliyordu. Bize her sayfayı koltuğa düz bir şekilde yerleştirmemizi ve uygulama içinde fotoğrafını çekmemizi söyledi. Yazılım, meta verileri otomatik olarak ayıklıyor ve iletimden önce doğrulama için bir karma değer oluşturunuyordu.

Nik, "Orijinal belgelerinizi koruyun," diye uyardı. "Ve halka açık Wi-Fi ağlarına bağlanmayın."

"Ben aptal değilim," diye mırıldandım.

Scarlett dikkatlice çalıştı ve çeviriyi bir yandan da yaptı. Nik ise telefonda kalarak isimleri ve numaraları gerçek zamanlı olarak aradı.

Sonra sustu.

"Bu isim işleri daha da ilginç hale getirdi," dedi.

"Hangisi?" diye sordum.

Franklin Whitaker. Eveline & Co.'nun CEO'su.

Scarlett kaşlarını çattı. "Bu küresel bir moda markası. İç çamaşırı ve kozmetik ürünleri üretiyorlar."

"Ne olduğunu çok iyi biliyorum," diye yanıtladı Nik. "Ve o sadece bir bağışçı değil. Ödemelerin izi, onunla bağlantılı paravan şirketlere kadar uzanıyor."

Scarlett sayfaları taramaya devam etti.

"Başka ne?" diye ısrar ettim.

Nik yavaşça nefes verdi. "ABD başkanlarına bağlı hesaplardan yapılan transferler var. İngiltere ve Suudi Arabistan veliaht prensleri. Macaristan ve Rusya devlet başkanları. Güney Amerika siyasi aileleri. Teknoloji yöneticileri. Medya holdingleri. Liste uzayıp gidiyor."

Suya baktım.

"Bu manastır bir manastır değil," dedim.

"Hayır," diye onayladı Nik. "Bu bir huni."

"Ne için?" diye sordu Scarlett.

Nik tereddüt etti. "Sorun da bu zaten. Para girişi oluyor ama sevkiyatlarla bağlantılı giden transferler ya da ne satın alındığına dair herhangi bir gösterge göremiyorum. Henüz değil."

"Yani fon transferleri var," dedim. "Ama bunun nedenine dair bir kanıt yok."

"Doğru," diye yanıtladı Nik. "Şu anda bu, küresel ölçekte kara para aklama gibi görünüyor. Ancak hacmi ve gizliliği, daha büyük bir şey olabileceğini düşündürüyor."

Scarlett son sayfayı indirdi.

"Cinsel ticaret," dedi sessizce.

Nik doğrudan cevap vermedi. "Finansal yolsuzluğa dair kanıtlarınız var. Bu tek başına çok önemli bir kanıt. Ancak henüz bunu insan ticaretiyle ilişkilendiren bir belgeye sahip değilsiniz."

Gözlerimi kısa bir an için kapattım.

"Daha fazlasına ihtiyacımız var," dedim.

"Evet," diye yanıtladı Nik.

Scarlett gözlerime baktı.

Bunu söylemesine gerek yoktu.

En çok korktuğu yere geri dönüyorduk.

"Teşekkürler Nik. Daha fazla bilgi edindiğimizde seni bilgilendireceğim," diyerek telefonu kapattım.

Belgeler arka koltukta, aramızda üst üste yığılmıştı; arabanın içindeki hava, az önce ortaya çıkardıklarımızın kokusuyla ağırlaşmıştı.

Telefonumdaki güvenli uygulamayı kapattım ve ceketimin cebine koydum.

"Tek başıma gidiyorum," dedim.

Scarlett yavaşça bana döndü. "Hayır."

"Evet."

Çenesi kasıldı. "Bu benim durumum, Lucian. Senin değil."

"Bana onların sana ne yaptığını anlattığın anda benim oldu."

Başını salladı. "Bunu iddia edemezsin."

Sürücü, dinlemiyormuş gibi yaparak dümdüz ileriye baktı.

Scarlett bana daha da yaklaştı. "Onların kontrolü altında yaşayan bendim. Babam yüzünden hayatımın yıllarını kaybeden bendim." Sesi hiç titrememişti. "Gençlik yıllarımı çaldılar. Mezuniyet balolarımı. Üniversite hayatımı. Hayatın özgür, aptalca ve eğlenceli olması gereken yılları."

Ellerinin kucağında yumruk haline geldiğini izledim.

"Bunu benden aldılar," diye devam etti. "Babamın siyasi hırslarına engel olduğumdan başka hiçbir sebep yoktu. Beni oraya o koydu. Hayatta kalmak için mücadele etmek zorunda kaldığım koşulları o yarattı."

Gözlerimi süzdü. "Ve şimdi, beni karşı koymak zorunda bırakan da o oldu."

Hiçbir şey söylemedim.

"Dürüst olalım," diye devam etti. "Bu kadar parası olan erkekler, vitrayları sevdikleri için milyonlarca doları bir manastıra göndermezler. Bu bir alışveriş meselesi. Her zaman öyledir. Ve bu kadar gizlilik gerektiren tek alışveriş türleri seks ticareti, uyuşturucu veya silah anlaşmalarıdır. Bu seviyede, bunu kadınların yapması gerekiyor."

Sesi keskinleşti. "Bu benim mücadelem. Benim intikamım. Siz bunu hallederken ben arabada oturup sonra da bana koruma altında olduğumu söylemeyeceğim."

"Koruma altındasınız," dedim sakın bir sesle.

"Çaresiz değilim," diye karşılık verdi. "Ve bir daha asla öyle hissetmek istemiyorum."

Ses tonumu sabit tuttum. "Babanın günahlarının bedelini zaten ödedin. Dünyaya daha fazla kan borcun yok."

Bana dik dik baktı. "Sence bu borçla ilgili mi?"

"Bu senin için en iyisi neyse onunla ilgili," diye yanıtladım. "Daha yeni iyileşmeye başlıyorsun. Bunu riske atmayacağım. Seni riske atmayacağım."

Yüz ifadesi sertleşti. "Ya sana bir şey olursa?"

"Öyle olmayacak."

"Bunu bilmiyorsun."

Hafifçe öne eğildim. "Bugün kan dökülürse, o kan onların kanı olacak."

Sesi alçaldı. "Beni geride kalmaya zorlarsan, kurduğumuz tüm güveni yerle bir edersin. Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğine karar vererek bunu mahvetme."

Onu uzun süre inceledim.

"Manastırı biliyorum," diye devam etti. "Ortaçağdan kalma, dar koridorları ve gizli geçitleri var. Resmi planlarda olmayan odalar mevcut. Eğer körü körüne içeri girerseniz, sizi tuzağa düşürebilirler."

"Körlemesine içeri girmeyeceğim."

"Sen orada yaşamadın," dedi. "Ben yaşadım."

Elini uzatıp yanağıma dokundu, eli benimde sıcaktı. "Bu dünyada sahip olduğum tek kişi sensin. Sen ölürsen, ben de ölürüm."

Sözleri, tam da istediği gibi, insanın içini acıtan bir yumruk gibiydi.

"İkimizden de kimse ölmeyecek," dedim sessizce.

Gözlerime baktım. "Ruhum zaten yanmış durumda. Asla geri dönmeyeceğim şeyler yaptım. Senin hâlâ temiz bir hayat yaşama şansın var."

Kısa ve tatsız bir kahkaha attı. "Clean çoktan binayı terk etti."

Aramızda sessizlik çöktü.

Yavaşça nefes verdim. "Bunu sevmiyorum."

"Beğenmenize gerek yok."

"Risklerin farkındasınız."

"Ben bunu senden daha iyi anlıyorum."

Yanılmıyordu.

Elimi aramızda açtım.

Hiç tereddüt etmedi. Avucunu benimkine sertçe vurdu.

Parmaklarımı onun parmaklarının etrafına kenetledim.

"Pekala," dedim. "Bunu birlikte yapacağız."

Omuzlarını dikleştirdi.

"Hadi şu işi yapalım," diye ekledim.

Öne eğildim ve şoföre kısaca başımı salladım.

"Manastıra."

Motor çalıştı.

Ve arabayla yola koyulduk.

Sürücü ana girişe varmadan durdu ve arabayı selvi ağaçlarının arasında yarı gizlenmiş dar bir servis yoluna yavaşça sürdü.

San Juan de la Cruz Manastırı, dış duvarının ardında, dua için değil de kuşatmaya dayanacak şekilde inşa edilmiş bir yapı gibi yükseliyordu; kalın ve süssüz, soluk granit bloklardan oluşan ortaçağdan kalma bir yapı kompleksi ve taş duvarı yol boyunca uzanıyordu. Sokaktan sadece çevre duvarı görünüyordu. Bu duvar, içerideki her şeyi -manastırları, avluları, hücreleri- saran, dünyayı dışarıda ve inananları içeride tutmak için yüzyıllardır örülmüş taş duvarların ardında gizlenmiş, sade bir kaleyi çevreliyordu.

Scarlett bana döndü. "Buradan çok uzak olmayan gizli bir kapı var," dedi sessizce. "Sessiz teslimatlar için kullanılıyor. Çoğu insan fark etmiyor."

Yer döşemesinin üzerinden küçük sırt çantasını kaptım ve omzuma astım. Dışarı çıkmadan önce her iki tabancayı da kontrol ettim. Oturmuş, dolu ve ceketimin altında gizlenmişlerdi.

Scarlett çizmelerinin bağcıklarını iki kez bağladı ve ağaçlık alanın yakınındaki bir bölgeye doğru başını salladı.

Dış duvar boyunca ilerledik, taşlar avucumun altında pürüzlü ve kadimdi. Duvar üç metre yüksekliğe ulaşıyor, burayı dünyadan izole ediyordu.

"Bu taraftan," diye fısıldadı.

Dar, ahşap bir kapı, yıpranmış ve izsiz bir şekilde, payandanın içine oyulmuştu. Elini yanındaki taşın içindeki sığ bir çukura bastırdı ve ağırlığını öne doğru verdi. Mandal yerinden oynadı.

Kapı sessizce içeri doğru açıldı.

İçerideki hava değişti; daha serin ve durgun hale geldi.

Dar bir antreye girdik, içerisi hafifçe tütsü ve taş kokuyordu.

Scarlett arkamızdan kapıyı dikkatlice kapattı.

"Bunu malzeme dışında kimse kullanmıyor," dedi. "Hatta malzeme olsa bile nadiren kullanıyorlar."

Kompleksin daha derinlerine doğru ilerledik.

Önümüzde manastır avlusu açılıyordu; kemerli geçitlerle çevrili kare bir avlu. Ortadaki bahçeden alçak bir taş kuyunun yanında selvi ağaçları yükseliyordu. Kahverengi cübbeli rahibeler, başları öne eğik bir şekilde, sessizce geçidin karşı tarafını geçiyorlardı.

Öğlen saatlerindeki aktiviteler rutin anlamına geliyordu.

Rutin, kalıplar anlamına geliyordu.

Scarlett hiç tereddüt etmedi.

Adımlarımızı ölçülü tutarak, beni pasajın gölgeli kenarı boyunca yönlendirdi. Boyum dezavantajdı. Bağlantı koridorlarının yakınında tavanlar alçalıyordu ve bu da oyma taş kemerlerin altından eğilerek geçmemi gerektiriyordu.

"Bu geçitler tevazu için inşa edildi," diye mırıldandı. "İsteseniz de istemeseniz de eğilirsiniz."

Bu ironiyi gözden kaçırmadım.

Yemekhanenin yanından geçtik. Yarı açık bir kapıdan, düzenli sıralar halinde dizilmiş uzun ahşap masalar gördüm. Küçük bir kürsüde bir rahibe durmuş, kutsal kitaptan okuyordu, diğerleri ise sessizce yemek yiyordu.

Scarlett yavaşlamadı.

Manastırın avlusundan ayrılan daha dar bir koridora girdik. Işık azaldı ve duvarlar kalınlaştı.

"Kilise binası solda," diye fısıldadı. "Rahibin odası ise onun ötesinde."

Alçak kapılar, geçmek için belimden iyice eğilmemi gerektirdi. Omzum taşa değdi.

"Burada uzun süre hayatta kalamazsın," diye mırıldandı hafiften kıkırdayarak.

Ona bir bakış attım ama cevap vermedim.

Demir menteşeli, ağır bir ahşap kapıya ulaştık.

"İçeride olmayacak," dedi. "Bu saatte ziyaretçilerini kabul ediyor."

"Emin misin?"

"Yüzde yüz."

Kolu itti.

Kilidi açıldı. Güveniliyor.

İçeri girdik.

Ofis oldukça sadeydi; taş duvarlar, basit bir masanın üzerinde asılı bir haç, karşı duvarda sıralanmış uzun dolaplar. Dar bir pencereden ince bir gün ışığı şeridi içeri giriyordu.

Scarlett hemen dolaplara doğru ilerledi.

Kapıyı sessizce kapattım ve etrafı gözlemledim. Dışarıda ayak sesi yoktu. Yaklaşan hiçbir ses de yoktu.

Birinci dolabın üst çekmecisini açtı ve belgeleri karıştırmaya başladı.

"Açıkça görünen bir şey yok," diye mırıldandı.

Başka bir dolaba geçtim ve bir çekmeceyi açtım.

İçeride düzgün bir yazıyla etiketlenmiş klasörler vardı. Kelimeleri seçebiliyordum: Kültürel Koruma. Eğitim Faaliyetleri. Uluslararası Yardım.

İlk klasörü şöyle bir karıştırdım. Daha önce gördüğümüz kayıtlara benziyorlardı; büyük miktarlar, kodlar ve yönlendirme numaraları. Bunlar saklanmaya değerdi.

Scarlett masaya geri döndü. "Daha fazlası olmalı, bu dolapların ötesinde bir şeyler olmalı. Tüm kayıtlar bilgisayar tarafından oluşturulmuş gibi görünüyor. Bir dizüstü bilgisayar ya da benzeri bir şey olması mantıklı olurdu," diye homurdandı.

Çekmecelerin her birini açtı, ancak olağanüstü bir şey bulamadı. Kararlı bir şekilde masanın yanına çömeldi ve elini en alt çekmecenin altına götürdü.

"Burada bir püf noktası var," dedi heyecanla.

Gizli bir mandal tıkırdadı ve sahte bir panel kayarak açıldı.

İçinde yaklaşık dört inç genişliğinde, ince ve siyah küçük bir harici sabit disk ve basılı elektronik tablolarla dolu kalın, kapalı bir zarf vardı.

Yavaşça nefes verdi.

"Bunun zekice bir fikir olduğunu düşündü."

Sürücüyü aldım ve elimde çevirdim.

"Bu gerçekten iyi bir şey," dedim sessizce.

Scarlett başını salladı. "Bahse girerim o sadece bir rahip değil. O bir kapı bekçisi."

"Ne için?"

Gözlerime baktı. "Erişim."

Sabit diski ve zarfı sırt çantama koydum, sonra dolaba geri döndüm ve klasörü aldım.

"Harekete geçmemiz gerek," dedim.

Scarlett itiraz etmeden ayağa kalktı.

Geri döndük. İki rahibe ilerideki koridordan geçti; onlar geçene kadar bir girintiye çekildik. Sandaletlerinin taş zemine sürtünme sesi hafifçe duyuluyordu.

Şu ana kadar kimse bizi görmemişti.

İkinci çıkışa geri götürecek koridora beş adım kala bir ses bizi dondurdu.

"Scarlett Hayes."

Taş duvarların ardında onun adının yankılanması, adeta bir tokat gibiydi.

Manastırın giriş holünün en ucunda bir rahip duruyordu, elleri cübbesinin kolları arasında kavuşmuştu, duruşu sakin ve vakurdu. Güneş ışığı arkasındaki avluyu aydınlatıyor, yüzünün yarısını gölgede bırakıyordu.

Scarlett donakaldı.

Bir adım öne çıktı, gözleri onu açıkça küçümseyerek süzdü.

"Ona bir adım daha yaklaşma baba," diye hırladım ve o da durdu.

"Söylentiler duymuştum," dedi İngilizce olarak yumuşak bir sesle. "Şeytanın tuzağına düştüğünü, yeminlerini bir genelevde çalışmakla değiştirdiğini." Bakışları keskinleşti. "Bu kutsal yere nasıl girmeye cüret edersin? Bu duvarlar içindeki Tanrı'nın huzurunu kirletiyorsun."

Scarlett yanımda irkildi.

Artık yeter demiştim.

Onun önüne geçtim.

"Sen, düzinelerce insan satın alan erkeklere kız satıyorsun," dedim sakin bir şekilde. "Onunla Tanrı hakkında konuşma."

Yüz ifadesi hafifçe değişti.

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz."

"Varsayımda bulunmuyorum," diye yanıtladım. "Okuyorum."

Sırt çantamın içine uzanıp mali tabloların birini çıkardım.

"Eveline & Co.'dan bağışlar. Franklin Whitaker'a bağlı paravan hesaplardan transferler. Cayman Adaları'ndaki offshore bankalarla bağlantılı havaleler." Kağıdı tekrar çantaya soktum. "Veliaht prensler.

Devlet başkanları. Şirket devleri. Bu manastırdan milyonlarca dolar akıyor."

Çenesi kasıldı.

"Sence o adamlar hayır işlerine mi para yatırıyorlar?" diye sordum. "Ya da yetim çocuklara mı?"

Scarlett yanımda daha dik durdu.

"Asıl günahkâr sensin," diye devam ettim. "Bu odada nefes alan tek şeytan sensin."

Rahibin soğukkanlılığı bir anda bozuldu.

"Sen kibirli haydut," diye çıkıştı. "Dünyayı anladığınızı mı sanıyorsunuz? Güç sahibi adamlar ihtiyatlı olmalıdır. Düzenlemeler yapmalıdırlar."

"Çocuklar için mi?" diye sordu Scarlett. "Gecenin bir yarısı ortadan kaybolan kızlar için mi?"

Ona sırtını döndü.

"Masummuş gibi davranmayın," dedi. "Zorlanmadınız. Size kurtuluş sunuldu ve siz kaçmayı seçtiniz."

Ellerinin titrediğini gördüm.

"Onları sen tımar ettin," dedim sessizce. "Onları besledin. Katalogladın. Sonra da sattın."

Dudakları kıvrıldı.

"Bekârlık bıkkınlık verici hale geldi," dedi, kibir daha çirkin bir şeye dönüşmüştü. "Yıllarca taş bir hücrede yalnız kaldım. Bir hayırsever sizi adasına, bir cennete davet ettiğinde... Kısacası, güzel bir genç kızın kollarında dini buldum ve bir daha asla geriye bakmadım."

Scarlett keskin bir nefes aldı. "Sen iğrenç herif."

Eli hareket etti.

Cübbesinin altından bir tabanca çıktı.

"Eller yukarı," diye emretti.

Açık avuçlarımı yavaşça kaldırdım ve Scarlett'in biraz önüne geçtim.

Yanıma sıkıca sarıldı, bir eli teslimiyet işareti olarak yukarı kalktı.

Rahip gülümsedi.

"Ne kadar uygun," dedi alaycı bir kahkahayla. "Arka tarafta bir mezarlık var. Burada yeni kazılmış mezarları kimse sorgulamaz."

Ses tonumu sakın tutarak, "Bir dua etmelisiniz." dedim.

"Ne için?"

"Kendin için."

Arkamda Scarlett kıpırdandı.
Eli dikkatlice, bilinçli bir şekilde sırtımda yukarı doğru kaydı.
Ona nasıl kullanacağını gösterdiğim tabancayı buldu.
Rahip bunu fark etmedi.
Yüzümü izlemekle çok meşguldü.
Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "İtiraf et."
Sırıttı.
Emniyet mandalının devre dışı kalma sesi yumuşaktı.
Bunu neredeyse hiç fark etmedim.
Sonra, BAM!
Scarlett ceketimin altından ateş etti.
Silah sesi koridorda yankılandı.
Kurşun o şerefsizin tam göğsüne isabet etti.
Vücudu geriye doğru savruldu. Düşerken silahı ateş aldı, mermi
arkamızdaki pencereyi cam ve ışık patlamasıyla paramparça etti.
Taş zemine sertçe yığıldı.
Vücudunun alt kısmına kan yayıldı.
Bir rahibe elinde tabancasıyla kapıdan içeri dalınca Scarlett hiç
tereddüt etmedi.
İmzamı çizmek için hareket ettim—
—ama Scarlett benden uzaklaştı, silahı kaldırdı ve ateş etti.
Kurşun rahibenin yüzüne isabet etti. Kahretsin, kızımız iyi
nişancıymış.
Kemik ve kan parçaları arkasındaki duvara sıçradı ve kadın anında
yere yığıldı.
Scarlett'in sesi öfkeyle titriyordu. "Dizlerim kanadığı her seferinde
bunun için dua etmiştim."
Göğsü kabarıp inip kalkarken, gözleri ayaklarının dibindeki
bedenlere kilitlenmiş halde, silahı biraz aşağı indirdi. "Yıllarca
kafamda yaşadın. Kabuslarımda yer aldın." Çenesi kasıldı. "Artık
değil. Seni artık kafamda taşımak zorunda değilim," diye bağırdı.
Bir anlığına, mekânı sessizlik kapladı.
Ardından binanın daha iç kısımlarından bağırışlar yükseldi.
İmzamı çizdim.
"Hadi gidelim," diye emrettim.
Scarlett başını salladı.

Bir sonraki koridora geçtik.

Köşeyi dönen bir başka rahibe, silahını kaldırmış ama titreyerek duruyordu.

Bir kez ateş ettim.

Kurşun boğazını delip geçti. Taşa çarptı ve aşağı doğru kayarak ardında koyu bir iz bıraktı.

Koşarak uzaklaştık.

Dakikalar öncesine kadar sessiz olan manastır avlusu şimdi bağırsık çağırışlar, ayak sesleri ve kapı çarpmalarıyla dolmuştu.

Scarlett önden giderek, yemekhaneyi atlayan bir yan koridordan ilerledi.

İki acemi, donakalmış bir şekilde bize bakıyordu.

Onları görmezden geldim.

Kale duvarına ulaştık ve ikinci kapıyı zorla açtık.

Sürücü motoru zaten çalıştırmıştı. Çıkan kargaşayı duymuş olmalıydı.

Arabaya bindik ve dar yolda hızla uzaklaştık, arkamızdan sirenler çığlık çığlığa çalışıyordu.

Madrid yönüne doğru giden trafiğe karıştığımızda, polis arabaları karşı yönden hızla yanımızdan geçti. Ambulanslar da onları takip etti.

"İyi misin?" diye sordum, parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirerek.

Zayıf bir şekilde gülümsedi.

Ama gözleri artık aynı değildi.

Bir can almak insanı değiştirir. Bunu neden yaptığının veya ne kadar haklı olduğunuzun önemi yoktur. İçinizden bir şey söküp atar ve bir yara izi bırakır. Bu duyguyu çok da uzun zaman önce yaşamadım. İlk kez tetiği çekip bir adamı öldürdüğümde, dünyanın ekseni kaymıştı. Sıradan olanla affedilemez olan arasında bir çizgi vardı. Bir kez geçildiğinde, silinmezdi ve Scarlett o çizgiyi yeni aşmıştı.

Bu bilgi göğsüme ağır bir yük gibi çöktü. Bu, onun taşıması gereken bir başka yaraydı. Franklin Whitaker, Delgado ve babası gibi insanların varlığı yüzünden masumiyetinin bir parçası daha yanıp kül olmuştu.

Hiç tereddüt etmeden hareket etti ve gözünü kırpmadan ateş etti.

Bu durum beni hem çok korkuttu hem de çok etkiledi.

Yeraltı dünyası sizi öylece yutmadı. Sizi adım adım, gerekli bir eylemle, üst üste yığılmış bir gerekçeyle kendine doğru çekti. Ta ki uyanıp artık onun dışında olmadığınızı fark edene kadar.

Scarlett şimdi o uçurumun kenarında duruyordu.

Ama daha kötülerini de atlatmıştı.

Aşağılanmaya, zorlamaya, sürgüne, ihanete katlanmıştı ve yıkılmamıştı. Eğilmiş, uyum sağlamış, dayanmıştı.

Küçük kuşum görüldüğünden daha güçlüydü.

Sandığından daha güçlü.

Ve onun bu yükü asla tek başına taşımak zorunda kalmamasını sağlayacağım.

Otuz Dördüncü Bölüm

bakıldığında Manastır arka pencereden ağaçların arasında kaybolmuş, küçülmüştü.

Ellerim kucağımda, avuç içlerim açık, hâlâ silahın geri tepmesinden dolayı uyuşuyordu. Normalde dehşete kapılmam gerekirdi. Şok. Pişmanlık. Bir şey.

Bunun yerine, berraklık hissettim.

Peder Ignacio Velasco ve Rahibe Consuelo, er ya da geç lanetlenmeyi hak ettikleri için öldüler. Kızları hayvan gibi alıp satarken kendilerini yeminlere ve haçlara sarmışlardı. Kutsal yazıları arkasına saklanıp buna kurtuluş demişlerdi.

Hiç suçluluk hissetmedim.

Beni rahatsız eden şey, onların canlarını alma eyleminin kendisi değil, bunun ardındaki otoriteydi. Onları yargılamıştım. O yargıyı uygulamıştım. Kimsenin sizi seçmediği bir role adım atmıştım.

Tanrı rolünü oynamak benim haddim miydi?

Duman dağıldıktan çok sonra bile bu soru peşimi bırakmadı.

Şimdilik tek önemli şey, kelepçelenmeden İspanya'dan çıkmaktı.

Lucian yanıma oturdu, geniş omuzları boşluğu dolduruyordu, bir kolu koltuğun arkasına uzanmıştı. Eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu.

"Cesur bir kadınsın, Scar," dedi sessizce. "Hadi şehre dönelim ve seni benim evime yerleştirelim."

Ona doğru döndüm ve alnımı onun alınına yasladım.

"Bu fikri beğendim," dedim. "Ama bana acıdığınız için beni tutmak zorunda hissetmeyin. Kızgınlığım, yıkılmış değilim. Belki de az önce yaptıklarımın dolaylı kendimi kötü hissetmeliyim, ama hissetmiyorum. Bu yüzden endişelenmeyi bırakabilirsiniz."

Bir an beni inceledi.

"Sana acımıyorum," dedi. "Ve istemediğim şeyleri saklamam."

Bu, yüzümde hafif bir tebessüm oluşmasına neden oldu.

"Yanımda olmanı istiyorum," diye devam etti. "İyi zamanlarda da kötü zamanlarda da. Ama aklın önemli. Az önce olanları görmezden gelemezsin. Bir can aldığında, haklı olsun ya da olmasın, bir iz bırakır. Bundan kaçamazsın. Ve bununla yalnız başına yüzleşemezsin."

Sesi titrememişti. Sesinde yumuşaklık yoktu, sadece kesinlik vardı.

"Aynı anda birden fazla şey hissetmek normal," diye ekledi. "Öfke. Suçluluk. Şüphe. Bunlardan herhangi biri daha sonra ortaya çıkarsa, bana söyleyin. Gizlemeyin. Sadece bana karşı değil, kendinize karşı da dürüst olmalısınız."

"Yapacağım," diye söz verdim. "Duygularımı önemseyen ilk kişisin. Üstelik, tanıdığım en dürüst insansın. Annem hariç tabii."

Annemi düşündüğümde her zaman buruk bir his olurdu. Babamın nasıl bir adam haline geldiğini görseydi şok olurdu.

"Lourdes Meryem Ana Kilisesi'nden beni almaya gönderen kişinin sen olmana çok sevindim," diye devam ettim. "Biliyorum, çok şey yaşadın. Ben de çok şey yaşadım. Ama benim için yaptıklarını görüyorum Lucian. Ve bunu ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum."

Ellerimle yüzünü kavradım ve içimde kalan tüm gücümle onu öptüm. Artık hiçbir tereddüt yoktu. Hiçbir korku yoktu. Bu adama tamamen aşık olmuştum ve kalbimin ona ait olduğunu bilmek için onun karşılık vermesine gerek yoktu.

Ama her şeyden önce, Manhattan'a geri dönmemiz ve polisin eline düşmememiz gerekiyordu. Bir hapisane hücrelerinden küresel bir operasyonu dağıtamazdık.

Lucian, gidişimizden endişelenmiş gibi görünmüyordu. Onun gibi insanların farklı kurallara göre hareket ettiğini zaten öğrenmiştim. Yeraltı dünyası kaos değildi. Yapılandırılmıştı. Anlaşmalar. Güç. Etki.

Ve orayı yöneten adamlar gri tonlarının birçok farklı çeşidinden oluşuyordu.

En kötöleri, ne olduklarını itiraf edenler değildi.

Dürüst olduklarını iddia edenler onlardı.

Zihnimde babamın yüzü belirdi.

Eğer o kızları savunmuş olsaydı, bunların hiçbirisi olmazdı. Eğer hırs yerine dürüstlüğü seçmiş olsaydı, günah çıkarma odaları ve manastırlar yerine mezuniyet balosu fotoğraflarım ve üniversite oda arkadaşlarım olurdu.

Ben sadece onun kızı değildim.

Ben de annemin çocuğuydum.

Ve eğer son nefesime mal olsa bile, her neyse bu gerçeği ortaya çıkarıp gün ışığına çıkarırdım.

Elizabeth'in soluk mavi gözleri zihnimde belirdi.

O neredeydi?

Ona ne yapmışlardı?

Havaalanındaki özel terminale yaklaşırken araba yavaşladı. Uçağı, buraya gelirken kullandığımız uçak olarak tanıdım. Büyük bir hangarın yanında, öğleden sonra gökyüzüne karşı zarif bir şekilde duruyordu.

Birdenbire aklıma geldi—

"Lucian," diye bağırdım ona doğru dönerek. "Oteldeki eşyalarımız ne olacak? Pasaportlarımız?"

Sanki güneşin doğup doğmayacağını sormuşum gibi gülümsedi.

"Katya halletti," dedi. "Bagajlarımız zaten uçağıya yüklendi. Tek yapmamız gereken uçağıya binmek."

Nefesimi verdim.

Elbette yapmıştı.

Araç terminalin önünde durdu. Şoför arabadan indi ve tek kelime etmeden kapımızı açtı.

Lucian elini uzattı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Uzandım ve aldım; fazlasıyla hazırdım.

Sırt çantasını yerden aldı ve elini arkama koyarak beni içeriye yönlendirdi.

Bina sessizdi, cilalı mermer zeminleri ve parlak öğleden sonra ışığını yansıtan cam duvarları vardı. Resepsiyonu atlayarak hızla içeri girdik.

Dışarıda, kapısı açık ve merdivenleri indirilmiş halde jet bekliyordu. Madrid'e giderken kullandığımız jetin aynısı olmasına rağmen, onu gerçekten görmemiştim. Çok meşguldüm, kafam karışmıştı.

Şimdi uçağın gövdesinin zarif hatlarını, kendini duyurmaya gerek duymayan, abartısız bir şekilde parıldayan paranın ışıltısını fark ettim.

Lucian ve Sendika'nın servetlerini nereden elde ettiklerini öğrenmek istiyor muydum?

Muhtemelen hayır.

İçeride, kabin hafifçe yeni deri ve kahve kokuyordu. Koltuklar geniş ve yumuşaktı, duvarlarda cilalı ahşap kaplama vardı ve tavandan gelen yumuşak aydınlatma, mekanı kapalı değil, özel hissettiriyordu.

Kabin görevlisi bizi anlamlı bir gülümsemeyle karşıladı. "Bayan Hayes, umarım bugün sakinleştirici ilaç gerekmiyordur."

İstemedim de olsa güldüm. "Söz veremem. Uçmaktan hoşlanmıyorum."

Başını yana eğdi. "En azından histerik bir şekilde başlamıyorsun."

Lucian ona kısa bir bakış attı ve oturmam için işaret etti. Deri koltuğa oturdum ve parmaklarımı dikişlerin üzerinde gezdirdim.

Ceketini üzerinden sıyırdı. Altındaki deri çift tabanca kılıfını da çıkardı. Tabancaları kılıflarından çıkarırken vücudunu koridordan uzak tuttu, el yordamıyla kontrol etti, sonra tekrar kılıflarına yerleştirdi ve tüm ekipmanı ayaklarının dibindeki sırt çantasına koydu. Çanta, küçük sabit disk, kalın belge zarfı ve yanımızda getirdiğimiz dosya ile zaten şişmişti. İçindekileri kaydırды, silahların hatlarını belli etmemek için sırt kısmına sıkıca yerleştirdi. Fermuarını kapattı, ayağa kalktı ve çantayı öne taşıyarak uçağın ön tarafındaki dolaba yerleştirdi, ardından koltuğuna döndü.

Herkes emniyet kemerlerini bağladıktan sonra kabin kapısı sıkıca kapandı. Motorlar önce kısık sesle, sonra da giderek yükselen bir sesle çalışmaya başladı.

Lucian'ın telefonu zaten elindeydi. Mesaj gönderirken ve güncellemeleri incelerken tavrı tamamen iş odaklı bir hal aldı. Ekip verimli bir şekilde çalıştı; kontrol listeleri tamamlandı, kapılar kilitlendi, izinler verildi.

Kabin görevlisi içeceklerle geri döndü. Lucian için bir bardak viski, benim için bir kadeh şampanya.

"Cesaret için," dedi hafifçe.

Bir yudum aldım. Tadı berrak ve kuruydu, dilimde hafif bir karıncalanma hissi yarattı.

Uçak taksi yapmaya başladı.

Pistte dönerken motorların sesi daha da yükseldi.

Lucian telefonunu cebine koydu ve elimi tuttu.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," diye yalan söyledim.

Uçak hızla ileri fırladı. İvme beni koltua doğru itti ve pist pencereden hızla geçip gitti.

Ardından tekerlekler yerden kalkınca hafif bir sarsıntı hissettik.

Nefesim kesildi ve Lucian'ın eli daha da sıkılaştı.

Başparmağıyla bir kez parmak boğumlarımın üzerinden geçti.

"Gözlerinizi üzerime çevirin," dedi sessizce.

Ona doğru döndüm.

"Size hiçbir şey zarar vermeyecek," diye ekledi. "Ne yer, ne gökyüzü, ne de başka bir şey."

Sesindeki sakinlik beni gerginliğin eşiğinden geri çekti.

şehir ayaklarımızın altından kayıp gitti, ışık ve karanlık ızgaralarına dönüşerek küçüldü.

Yükseliş düzleşmeye başlayınca motorların sesi kısıldı ve nabzım da buna paralel olarak azaldı.

Ona doğru eğildim, başımı omzuna yasladım. Buraya gelirken uçakta dağıldığımda, ona canla başla karşı koyduğuımda, küfürler savurup t k rd ğ mde beni bir arada tutmuştu.

Yine de beni kucaklamıştı.

Dikkatlice. Sabırla.

Bunu hak etmediğim zamanlarda bile.

"Bu kısmı hatırlıyorum," diye mırıldandım. "Ben aklıımı kaybederken sen hiç endişelenmiyormuş gibi davrandın."

"Numara yapmıyordum," dedi kuru bir sesle. "Sonunda iyileşeceğini biliyordum."

Gülümsedim.

"Bırakmadın."

"Bırakmam," diye yanıtladı.

Bunda hiçbir övünme yoktu. Sadece gerçek.

Yüzümü yukarı doğru eğdim ve hiç tereddüt etmeden onu öptüm.

Eli kısa bir süre çenemi kavradıktan sonra tekrar uyluğumun üzerine yerleşti.

"Rahatlayın," dedi. "Eve gidiyoruz."

Ev.

Kelimenin anlamı şimdi değişti.

Havada yeterince zaman geçirdikten ve motorlar sabit bir uğultuya oturduktan sonra, kabin sessizleşti.

Lucian'ın parmakları avucumun üzerinde kayarak, gelişigüzel desenler çizdi. Sonra, yavaşça, dokunuşu uyluğum boyunca daha yukarıya doğru ilerledi.

Aşağıya doğru baktım.

Pantolonunun altındaki çıkıntı gözden kaçması imkansızdı.

"Doyumsuz" kelimesi bile bunu anlatmaya yetmez.

Daha yakına eğildi. "Uçakta sevişme kulübüne katılmak ister misin?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Ağzı kıvrıldı. "Bu çok sevimli."

Dudaklarını kulağıma değdirdi. "Ben Kaptan rolünü oynayayım... sen de emirleri yerine getiren hostes rolünü oyna?"

Kendimi durduramadan kahkaham ağızımdan kaçtı.

Bir kaşını kaldırdı, yüzündeki eğlence yavaş yavaş daha karanlık bir şeye dönüştü.

Sonra duruşu değişti.

Alay etmenin yerini otorite aldı.

"Bayan Hayes," dedi sakın bir sesle, emir verir bir üslupla, "Sek bir viski istiyorum. Ve döndüğünüzde, kapıyı arkanızdan kilitlediğinizden emin olun."

Ondaki bu değişim, bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikmesine neden oldu.

Bu, her zaman dikkatimi çeken tondu.

Vücudumun sorgusuz sualsiz tepki vermesini sağlayan şey buydu.

Uzun bir uçuştı. Ya gerçek hostes içeri girerse? Onu yeterince travmatize etmemiş miydim? Risk aklımın bir köşesinde belirdi ama heyecan bunu bastırdı.

Belki de onun kontrolünü kaybetmesini sağlamak benim sıramdı.

Emniyet kemerimi çözdüm ve ona doğru döndüm.

"Evet efendim, Yüzbaşı. Hemen geliyorum."

Çenesini eliyle ovuşturdu, beni tıpkı avının inine isteyerek girmesini izleyen bir avcı gibi inini inceliyordu.

Kabin görevlisinin tabletinde bir şeyler incelediği mutfağa sessizce girdim. Beni görünce yerinden fırladı.

"Size bir şey getireyim mi?"

"Lucian bir viski ister," dedim sesimi hafifçe alçaltarak. "Ve belki biraz da yalnız kalmak."

"Pekala, olur. Hemen ona götüreceğim," dedi, istiflenmiş şişelere doğru dönerek.

"Hayır, anlıyor musun? Benden onu ona getirmemi istiyor... şey, biliyorsun, rol yapmamı istiyor—"

Kaşlarımı oynattım ve sııttım.

Hemen anladığını belirterek güldü. "Ah, bu konuda yardımcı olabilirim."

İçeceği doldurduktan sonra bana baktı. "Yedek üniformamı ödünç almak ister misin? Temiz ve senin bedenine uygun."

Hiç tereddüt etmedim. "Bu fikre bayıldım."

Birkaç dakika sonra, üzerime tam oturan lacivert eteği ve ütülü beyaz bluzu giydim, topuklu ayakkabılarım ayaklarıma sıkıca oturdu, fularımı boğazıma düzgünce bağladım. Bardağı aldım, ona teşekkür ettim ve kabin kapısını arkamdan sıkıca kapatıp kilidi yerine oturttum.

Lucian yukarı baktı.

Yüzüne yayılan o gülümseme nefesimi kesti.

İlk başta tek kelime etmedi, bu da durumu daha da kötüleştirdi.

Yavaşça yaklaştım, önüne masaya bir peçete koydum ve viskiyi dikkatlice masaya bıraktım.

"Efendim," diye sordum başımı hafifçe yana eğerek, "başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Bakışları topuklarımdan boğazıma ve tekrar topuklarıma kadar gidip geldi.

Bir kez dilini şıklattı.

"Bayan," dedi soğukkanlılıkla, "bu üniforma şirket standartlarına uymuyor. Bluzu çıkarın."

Parmaklarım hiç tereddüt etmeden düğmelere uzandı. Kumaşın omuzlarımdan kaymasına izin vererek düğmeleri tek tek açtım.

Yavaşça bir yudum viski içti.

"O sütyen de standartlara uygun değil," diye devam etti. "Çıkarın onu."

"Evet, efendim."

Elimi arkama uzattım, tokasını açtım ve yere düşmesine izin verdim.

"Yaklaşın," dedi. "Diz çökün."

Bir adım öne attım ve bacaklarının arasına çöktüm.

Gözlerindeki ateş açıkça belliydi.

Boyun eğmek, kendi tercihim olduğunda mutlaka bir zayıflık anlamına gelmiyordu.

Bu, benim verebileceğim bir tercihti.

Altımızdaki uçağın sürekli titreşimi ve bana bakış şekli iç çamaşırımı sırlıslıklam etti.

Uzun bir aradan sonra parmağını çenemin altına sokup yüzümü kaldırdı.

Eli, boğazımdaki eşarba gitti.

Sağın uçlarını parmaklarının etrafına doladı.

"Bunu beğendim," diye mırıldandı.

Parmak ucu ilmeğe takıldı ve kumaş gerildi.

Akciğerlerimdeki hava inceldi.

Kalp atışlarım hızlandı ama panik yapmadım.

Ona güvendim.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bakışlarını ondan ayırmadan, ne kadar ileri gideceğini görmek için bekledim.

İçgüdüleri harekete geçmeye başladığı anda baskıyı azalttı.

İçimdeki sıcaklık artarken ciğerlerime tekrar hava doldu.

Avucu yanağıma kaydı.

"Bana olan güvenin artıyor, Scar," dedi, başparmağıyla alt dudağını dişlerimin arasından kurtarıırken. "Bunu seviyorum."

"Efendim," dedim, bakışlarımı bilerek pantolonunun fermuarından dışarı taşan kalın çıkıntıya indirerek, "Sanırım emniyet kemerinizde bir sorun var."

Yavaşça başını salladı.

Tokasını açıp kenara koydum, sonra belindeki siyah deri kemere yöneldim. Parmaklarımla kemeri gevşettikten sonra pantolonunun düğmesini açıp fermuarını aşağı indirdim.

Elbette.

İç çamaşırı giymemişti.

Parmaklarımı beline geçirdim ve sertçe çektim. Kalçasını biraz yukarı kaldırdı, böylece pantolonu ayak bileklerine kadar indirebildim. Ayakkabılarını çıkardım ve ayak bileklerini tamamen serbest bıraktım.

Dizlerimin üzerine geri çöktüğümde, bacakları iyice açılmıştı ve cinsel organı tamamen sertleşmişti.

Ağzım sulandı.

Hemen ellerimi onun etrafına sarmak istedim ama rolümü hatırladım. Topuklarımla üzerine geri oturdum, çenemi aşağı indirdim, ellerimi arkamda birleştirdim.

Boğazından kısık bir hırıltı çıkardı.

Öne eğilerek ağzı kulağıma değdi. "Bayan," dedi sakın bir sesle, "sikimi em."

Bu bir rica değildi.

Arkasına yaslandı, içkisini aldı ve derin bir yudum aldı. Viski boğazından aşağı kayarken hissettiği rahatsızlık inanılmaz derecede yoğundu.

Bana gereken tüm izin buydu.

İki elimle penisini kavradım ve kökünden ucuna kadar okşadım, parmaklarımla altında her damarı, her nabzı hissettim. Başında bir damla meni öncesi sıvı oluştu ve aşağı doğru aktı. Dudaklarımı yaladım.

Bana açıkça memnuniyetle baktı, bu da midemi kasıp kavurdu.

Ona sadece onun zevk alması için tasarlanmış bir haz yaşatabildiğim ilk seferdi.

Dilimin düz kısmını kullanarak, ellerimle kaslarımı sıkarak penisinin gövdesini yukarı doğru sürükledim. Dokunuşum altında penisi seğirdi. Ellerim yukarı aşağı kayarken, dilimin ucunu hassas çıkıntı üzerinde ileri geri hareket ettirdim. Sonra dilimle ucunu çevreledim ve başını ağızıma aldım.

Onu daha derine çekerken ellerim ritmik bir şekilde hareket etti, sürtünmeyi artırmak için hafifçe kıvırdım. Parmakları saçlarımın arasına kaydı, buklelerime sıkıca dolandı.

Aklıma bir fikir gelince, onu bu pozisyonda elimden geldiğince ilerlettim.

Onu ağızımdan çıkardım ve ayağa kalktım.

Koltuğun yan tarafına uzanıp kumandalara bastım. Sırtlık yumuşak bir şekilde geriye doğru yattı, ayak dayama yeri de yukarı kalktı.

Gülerek, "Zeki kız," dedi.

Eteğimi ve külotumu çıkardım. Geriye doğru koltuğa tırmanarak, dizlerimi kalçalarının iki yanına dayayarak inanılmaz derecede rahat bir altmış dokuz pozisyonuna geçtim. Bu sandalye açığı mükemmel hale getiriyordu.

"Mmm, kahretsin. İşte bu kadar, kızım," diye mırıldandı, elleri uyluklarımda yukarı doğru kayarken. "Bu manzarayı seviyorum."

Bir elimi koltuğa dayayarak, penisini tekrar ağızıma aldım. Boğazımı açtım ve bu sefer daha derine indirdim, burnum tenine değene kadar yuttum. Parmakları etime saplandı.

İstikrarlı bir ritimle hareket ettim, onu sonuna kadar içeri çektim, sonra da sırt kısmının boğazımın arkasına takılmasına yetecek kadar geri çekildim.

Başparmağı omurgamdan vajina yarığıma kadar kıvrımı takip etti ve sonra içeri daldı. Islaklığımda döndürdükten sonra, boğazımın başının sırtına sürtünme ritmine uyarak klitorisimi okşamaya başladı.

"Kahretsin," diye inledi.

Kalçaları yukarı doğru hareket etmeye başladı, daha hızlı bir tempo istiyordu. Ona ayak uydurarak, açığı kontrol altında tutarken ağızımı kullanmasına izin verdim.

Vücudu gevşemeye hazırlanırken tam da harekete geçti.

Tek bir akıcı hareketle doğruldu, bir koluyla beni geriye çekti ve beni döndürerek kalçalarının üzerine oturttu.

Çenemi elimi tersiyle silerken hafifçe güldüm. Koltuğun kumanda düğmelerine uzanıp sırtlığı tekrar dik konuma getirdim.

Dudaklarını kendi dudaklarıma yaklaştırıp onu sertçe öptüm.

Elleri kalçalarımın üzerinde kaydı, parmakları etime saplandı ve beni tek bir kararlı hareketle kaldırıp penisinin üzerine oturttu. Sırılsıklam olmuştum, vücudum ona karşı hiçbir direnç göstermeden açılmıştı ve o kadar derine indim ki testisleri tenime değdi.

Elleri güçlü ve istikrarlı bir şekilde sırtımda yukarı doğru hareket etti.

Öpüşmeyi kesti ve beni kendine doğru çekerek, sıkı meme uçlarımdan birini ağzına aldı. Sürtünmeye duyduğum özlemle, klitorisimi vücudunun sert hatlarına sürterek ona doğru kıvrıldım.

Bir eliyle göğsümü yoğurup sıkarken, diğer eliyle de beni sıkıca kendine doğru çekiyordu.

Daha fazla sürtünmeye ihtiyacım vardı. Yerimde duramıyordum.

Kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye, ona sürtünmeye, o baskıyı koalamaya başladı. Ağzımdan bir yalvarış, bir talep sesi çıktı.

Göğüs ucumdan elini çekti ve hafifçe geriye yaslanarak kalçalarımın tuttu. Başparmağı klitorisimi buldu.

Bir kez okşadı.

Ama yine de.

Onun penisinin üzerinde yükselip alçalıyordum, o da elini kalçama koyarak ritmi belirliyordu. Avuç içlerim, kendimi daha sert ve daha hızlı bir şekilde aşağı doğru iterken, destek almak için kolçaklara dayanmıştı.

Duvarlarım onun etrafında kenetlendi.

Dünya, aramızdaki sıcaklığa indirgendi.

Gözlerim ışıkla aydınlanırken, inledi ve beni üzerine sertçe bastırdı; boşalması içimi tamamen kapladı. Başparmağı hareket etmeye devam etti, vücudumdaki son dalgaları da çekip alırken, bir yandan da içime doğru yukarı doğru hareket ediyordu.

Yoğunluk yavaş yavaş azaldı.

Nefesim kesik kesik bir halde, göğsüne yığıldım.

Kollarını bana doladı ve beni sıkıca kucakladı. Kalbi düzenli bir ritimle benim kalbimle birlikte çarpıyordu.

Parmakları nazikçe saçlarımın arasında dolandı, beni geriye doğru çekti, ta ki yüzlerimiz birbirine birkaç santim kadar yaklaşıp durdu.

"Gözlerini bana çevir, Scarlett," diye emretti.

Gözlerimi onun gözlerine diktim.

"Seni seviyorum, küçük kuşum. Tüm kalbimle. Senin her zerreni seviyorum; kızıl saçlarını, keskin dilini, o ateşin ardında sakladığın gücü. Benim için asla başka bir kadın olmayacak. Adın dudaklarımda öleceğim."

Göğsüm sıkıştı.

Sözler boğazımda düğümlendi, bu yüzden onun yerine onu öptüm. Sesimi bulduğumda ise neredeyse fısıltıdan ibaretti.

"Seni seviyorum, Lucian. Seni çok seviyorum."

Onu tekrar tekrar öptüm, kelimeler gözyaşlarına dönüşüp utanmadan yanaklarımdan aşağı süzülene kadar bunu tekrarladım. Onu sevmek en güzel şekilde acı veriyordu.

Başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi, sonra beni göğsüne çekip kucakladı. Beni sallarken eli boynumun arkasındaydı. Parmakları, hâlâ boğazıma dolanmış olan atkının kenarını okşadı.

Hafifçe kıkırdadı. "Bunu kendine sakla. Üzerinde hoşuma gidiyor. Bana fikirler veriyor."

Tenine doğru gülümsedim. "Tamam. Yapacağım."

Uçağın altımızda vızıldaması eşliğinde, dünya ikimizin senkronize nefes alışverişine daralmışken, beni orada uzun süre tuttu.

Sonra ayağa kalktı, beni zahmetsizce kaldırıp yanındaki koltuğa oturttu. Beni yatırdı, üzerimi bir battaniyeyle örttü ve koltuğu geriye yatırdı.

Yorgunluk beni çabucak ele geçirdi.

Hatırladığım son şey, yanımda çömelip alnıma bir öpücük kondurmasıydı.

Otuz Beşinci Bölüm

açtığımda Gözlerimi , Lucian yine önümde çömelmiş, tamamen giyinmiş halde, saçlarımı yüzümden çekiyordu.

"Uyanma vakti geldi, Scar. Yakında iniş yapacağız."

Gülümsedim. Her anlamda dünyanın zirvesindeydim.

Yeryüzünde bizi ne beklerse beklesin, o her zaman yanımda olacaktı. Koruyucum. Şampiyonum. Aşkım.

Gerindim ve kabin görevlisi üniformamı giymek için acele etmedim; diğer kıyafetlerimi banyoda bırakmıştım. Lucian'ın bakışları kıyafetimi onaylarcasına üzerimde kaldı ve ben de güldüm.

Kabin kapısını kaydırarak açtı ve iki şişe su istedi. Kabin görevlisi şişeleri uzattı ve bize içten bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"New York'ta güneşli ve hava sıcaklığı 15-20 derece civarında," dedi. "Ocak başı için mükemmel."

Bir an duraksadı, sonra ekledi: "On bin fit yüksekliğe ulaştık ve iniş için kabini emniyete alıyoruz. Lütfen yerlerinize oturun ve emniyet kemerlerinizi bağlayın."

Lucian şişeyi açtı ve bana uzattı, inişe hazırlanırken diğer elimi de tuttu.

Koltuklarımıza geri yerleştiğimiz anda interkomdan cızırtılı bir ses geldi.

Kaptan'ın sesi gergin ve kesik kesik bir şekilde, "Bay Byrnes," dedi. "FMS'den az önce bir bildirim aldık. Teterboro'da bir güvenlik ekibi bekliyor. Kapıyı açar açmaz gemiye binmeyi planlıyorlar."

Midem alt üst oldu.

Lucian gözünü bile kırpmadı. "Ne biçim bir güvenlik önlemi?" diye kükredi, sözleri dar alanda yankılandı.

Kaptan, "Federal görev gücü," diye yanıtladı. "Çok kalabalıklar. Size birkaç dakika kazandırmak için, Jet Aviation'da buluşacağımızı söyledim. Manifestoda yazıyor. Ben de diğer uçta Atlantic Services'e doğru taksi yapacağım. Bu, ne olup bittiğini anlamadan önce FBO'dan geçmeniz için size kısa bir süre kazandıracaktır."

Lucian çoktan kemerini çözmüş ve telefonunda bir şeyler yazmaya başlamıştı bile.

"Bu gerçekten kötü," diye fısıldadım kendi kendime, ben de kemerimi çözerken.

Telefonuna yüzünü buruşturarak baktı, birkaç tuşa daha bastı ve cebine soktu. Yüzünde yarı öfke yarı kararlılık ifadesi vardı. Tıpkı o gece The Black Ledger'da olduğu gibi. *Bu çok kötüydü.*

Elimi tuttu ve beni kokpite doğru çekti.

Ekibin yüz ifadeleri bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Hapse girmek üzereydik, hatta daha kötüsüyle karşılaşacaktık.

Lucian pilotlara, "Scarlett'i buradan çıkarmanız gerekiyor. Ne olursa olsun, ona el koymalarına izin vermeyeceğim," diye emretti.

Kabin görevlisine döndü. "Siz de. O da sizinle birlikte mürettebatın bir parçası olarak içeri girecek, doğrudan FBO'ya (Sabit Üs Operatörü) gidecek. Oradan onu alacak birini hazır bulunduracağım."

Kabin görevlisi öne çıktı. "İkinizi de arayacaklar, o yüzden ben de sizinle geleyim. Onun kıyafetlerini giyebilirim, böylece onun olduğumu düşünecekler."

Cevap beklemeden tuvalete girdi.

Lucian mutfakta beni kendisinden uzaklaştırdı. Bir hava boşluğuna girdiğimizde uçak alçaldı. Dengeyi sağlamak için elimi uzattım.

"Saçlarını saklayalım," dedi, saçlarımı hızla toplayıp parmaklarıyla kafa derimde gezinerek, otelde yaptığı gibi arkama doğru Fransız örgüsü yapmaya başladı. Boynumdaki eşarbı çözüp örgüyü onunla bağladı.

İniş başladığımızda motorlar vızıldamaya başladı.

"Bu ciddi bir durum," dedi sessizce, yüzümü kendisine çevirirken.
"Bana güvenmek zorundasın. Hiç tereddüt etmemelisin."

Boğazım düğümlendi. "Ne yapacaksın?"

Küçük depolama dolabına doğru gitti ve sırt çantasını çıkardı.
Çantayı ellerime tutuşturdu.

"İçeride disk ve belgeler var. Onları Nik'e götüreceksin. Ne olursa olsun."

"Peki ya sana ne olacak?" diye ısrar ettim.

"Tutuklanmak üzereyim."

İniş takımları açıldığında uçak tekrar sarsıldı.

"Eminim ki manastıra yaptığımız ziyaretten haberdar olmuşlardır ve cinsel istismar şebekesine karışan kilit isimleri ortaya koyan bilgileri aldığımızı varsayıyorlardır. Eğer delillerin nerede olduğunu bilmiyorlarsa," diye devam etti, elleri kollarımı kavradı, "beni öldürmezler. Bunu örtbas etmek için beni koz olarak kullanırlar. Ne yapacağımızı ve tam olarak ne bildiğimizi görmek için beklerler, böylece hasar kontrolü yapabilirler."

"Ya aldığımız şeyleri umursamıyorlarsa?" diye karşılık verdim.

Daha da yaklaştı. "Scarlett."

İki parmağıyla çenemi kaldırdı.

Yutkundum.

"Ekiple birlikte o FBO'ya giriyorsunuz, omuzlarınız dik, sanki onlardan biriymişsiniz gibi. Lobiden geçiyorsunuz. Önden çıkıyorsunuz. Ya Nik ya da Lach sizi karşılayacak."

"Ya zamanında orada olmazlarsa?"

"O halde savaşırsın ve kaçarsın. Başkasıyla birlikte gitmezsin."

Kalp atışlarım gümbür gümbür atıyordu.

"Seni vuracaklar," dedim. "Direndiğini iddia edecekler. Bu her gün oluyor. Babamın bunun için baskı yapacağını biliyorsun."

"Yapmayacaklar," dedi. "Henüz değil."

Onun özgüveni beni rahatlatmalıydı.

Öyle olmadı.

Kabin görevlisi benim kıyafetlerimi giymiş halde çıktı. Bana kısaca başıyla selam verdi.

"Acele edin," dedi. "Hepimizin emniyet kemerlerini takması gerekiyor."

Koltuklarımıza geri döndük. Kabindeki gerilim boğucuydu.

Pist hızla önümüzde belirdi.

Tekerlekler sertçe yere çarptı ve kabin sarsıldı.

Uçak pistte ilerlerken, aniden keskin bir dönüş yaparak terminale doğru yöneldi.

Lucian çoktan ayağa kalkmıştı.

"Haydi gidelim!" diye bağırdı.

Kabin görevlisi kapıyı açtı ve motorlar tamamen kapanırken basamaklar açıldı.

Lucian kapıdan ilk çıkan oldu, ardından da hostes geldi.

Sırt çantamı omzuma attım ve pilotların arasına sıraya girdim.

Uçağın gövdesinden dışarı adımımı atar atmaz Lucian'ın koştuğunu ve hostesin de arkasından geldiğini gördüm. Havaalanının diğer ucunda, bir sürü koyu renkli araç pistte hızla ilerliyordu. Kapılar ardına kadar açıldı. Taktik teçhizatlı adamlar ellerinde tüfeklerle araçlardan indiler.

Lucian yavaşlamadı.

Doğrudan onlara doğru koştu.

Pilotlar beni öne doğru itti.

Gözlerimi ondan alamıyordum. Hiç tereddüt etmeden, başı öne eğik bir şekilde yoluna devam etti. Uçuş görevlisi, Allah rahmet eylesin, aniden durdu ve ellerini havaya kaldırdı.

Ardından, koyu renkli giysiler giymiş maskeli adamlardan oluşan bir grup onlara doğru yaklaştı. Bir ajan Lucian'ı betona çarptı. Bir diğeri sırtına dizini geçirdi. Yumruklar kaburgalarına isabet etti. Bir bot omzuna saplandı.

Onlarla savaştı.

Zor.

Ama sayıları çok fazlaydı.

Kabin görevlisi onu da yere yatırırken çığlık attı.

Göğsüm sıkıştı.

Durma.

Ayaklarımı zorlayarak arka kapıdan geçip lobiye kadar ilerledim.

İnsanlar etrafta amaçsızca dolaşıyor, kahvelerini yudumluyor, telefonlarında geziniyorlardı. Alarm yoktu. Panik yoktu.

Pilotlardan biri kolumu sıktı. "Ön kapı hemen şuradan," dedi sola doğru işaret ederek. "İyi şanslar."

O, diğer pilotla birlikte bir koridora doğru ilerlerken ben de sırt çantamı omuzlarımda daha yukarıya kaldırdım.

Birkaç adım daha attıktan sonra, ön kapılar karşımızda belirdi.

Dışarıda, soğuk hava yüzüme çarptı.

Otopark alanını gözden geçirdim.

Siyah bir SUV aniden sağa döndü ve hızla bana doğru geldi.

Saniyeler sonra yolcu kapısı açıldı.

Ayaklarım tökezledi ve kalbim paramparça oldu. Lucian'la ilgili aklımda kalan son görüntüler, onun dövüldüğü anlardı.

Benim yüzümden.

Bunu ona ben yapmıştım. Onu, Andrew Hayes'in kızı olmanın ne anlama geldiğine dair kâbusun içine sürüklemiştim.

Omuzlarım geriye doğru döndü.

"Haydi gidelim, Scarlett!" Ses, düşüncelerimin gürültüsünü yarıp geçti.

Sesin geldiği yöne döndüm; koyu saçlı, parlak mavi gözlü ve birçok dövmesi olan adam, bir eliyle direksiyonu sıkıca kavramıştı.

Ben.

Onu güvenli evden tanıyordum, ancak sesini duymak farklıydı. Rus aksanı sert ve buyurgan bir tondaydı.

Sert bir şekilde işaret etti. "Harekete geçin!"

Lucian bana Nik ile gitmemi söyledi.

Lucian'a güvendim.

Bu yüzden Nik'e güvendim.

Sırt çantamı omuzlarımdan hızla indirdim, son birkaç adımı koşarak attım ve yolcu koltuğuna daldım. Kapıyı sertçe kapatırken çanta ayaklarımın arasına düştü.

Nik zaten hızlanıyordu.

SUV, kaldırımdan hızla ayrıldı, park alanından çıktı ve ben arkama dönüp bakmaya fırsat bulamadan trafiğe karıştı.

Göğsüm yanıyordu.

"Ne yaptı ki?" diye sordum.

Nik'in çenesi kasıldı. "Her zaman yaptığı şey. Ne pahasına olursa olsun doğru olanı yapar."

SUV, otoyola doğru keskin bir dönüş yaptı.

Nik, gözlerini yoldan ayırmadan sözlerine şöyle devam etti: "Kahramanlık yapacağını biliyordum. Ama bu sefer biraz fazla ileri gitmiş olabilir."

Midem alt üst oldu.

Nik açıkça, "Ciddi bir belada," dedi. "Eğer ikinizin buldukları Hayes ve diğerlerini müzakereye ikna etmeye yetmezse, pervasızca bir şey yapacaklar. Ve iktidardaki pervasız adamlar önce öldürür, sonra temizlerler."

Bu sözler içimi acıttı.

"Ölmüyor ki!" diye tersledim.

Nik bana baktı, kaşlarından biri hafifçe kalktı.

"Güzel," dedi. "Umarım bunu destekleyecek verileriniz vardır, çünkü hayatta kalmasını sağlayacak tek şey bu olacak."

"Onun hakkında böyle konuşamazsın," diye karşılık verdim. "Ona yardım etmen gerekiyor."

Dudaklarının kenarı seğirdi.

"Ona yardım ediyorum," diye yanıtladı. "Gerçeği tatlı dille anlatmak hiçbirimize fayda sağlamaz."

"Sen tam bir eşeksin," diye mırıldandım.

Gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Bunu bana ilk kez duymuyorum."

Manhattan'a girdiğimizde şehir bizi adeta yuttu.

Pencereden dışarı baktım, Lucian'ın yere yığıldığı anı tekrar tekrar gözümde canlandırımdım. Sırtına nasıl diz vurduklarını, nasıl direndiğini...

Sessizce gitmemişti. Bunu onların dikkatini benden uzaklaştırmak için yapmıştı. Ve o anda, onun kahramanım olmasından nefret ettim. Belediye başkanının pek de aziz olmayan kızı olarak kahraman olmamı tercih ederdim.

Nik, SUV'yi Central Park South'a bakan yüksek bir binanın altındaki yeraltı otoparkına doğru sürdü. Kapı otomatik olarak açıldı. Ayrılmış bir park yerine girerken kameralar bizi takip etti.

Motoru durdurdu.

"Yakında kal," dedi.

Dışarı çıktık, Nik sırt çantasını da yanına alarak güçlendirilmiş kapıların ardında gizlenmiş özel bir asansöre doğru ilerledi. Nik kameranın önüne geçti ve kapılar açıldı.

Yukarı çıkış sessiz geçti.

Kapılar, geniş bir çatı katına açılıyordu. Lucian'inkine benzer, yerden tavana uzanan pencereler parka bakıyordu. Uzun bir köşe koltuk takımı oturma alanının merkezindeydi.

Sonra duvara monte edilmiş devasa bir televizyonun etrafında küçük bir kalabalığın toplandığını ve ekranda son dakika haberlerinin yanıp söndüğünü gördüm.

Tanıdığım ilk yüz Lachlan'ın yüzüydü.

Lucian'ın erkek kardeşi, omuzları dik, gözleri çoktan bana dikilmiş bir şekilde kanepenin arkasında duruyordu. Bu ışık altında Lucian'a olan benzerliği daha da belirgindi.

Göğsümde hem rahatlama hem de gerginlik birbirine karıştı.

Ben daha konuşmadan sarışın bir kadın bana doğru koştu.

"Sen Scarlett olmalısın," dedi sıcak bir şekilde. "Ben Lacey."

Ben tepki veremedim kollarını bana doladı. Boğucu değildi. Güvende olduğunun bir işaretiydi.

"Her şey yoluna girecek," dedi usulca kulağıma.

Arkasında, koyu saçlı ve gözleri Nik'inkine neredeyse tıpatıp benzeyen uzun boylu bir kadın duruyordu. Yanında ise asker duruşuna sahip, geniş omuzlu ve birçok dövmesi olan bir adam vardı.

Lacey'i odanın içine doğru takip ettim.

"Bu Nik'in kız kardeşi Ana ve bebeğinin babası Conan," diye sırtı ve onları işaret etti.

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," dedim güçsüz bir sesle.

Nik vakit kaybetmedi.

Televizyonda canlı görüntüler yanıp sönüyordu ve nefesim kesildi.

Ekranda terminalin arkasındaki güvenlik kamerası görüntüsü vardı. Lucian yere sertçe düştü. Sekiz ajan etrafını sardı. Biri sırtına dizini geçirdi. Diğer yüzüne vurdu ve yüzünü betona bastırdı.

Lachlan'ın elleri yumruk haline geldi.

"Ona böyle vurmalarına gerek yoktu," dedi Ana soğuk bir şekilde.

Conan, "Bir mesaj vermek istediler," diye ekledi.

İçimde bir şeyler koptu.

Nik'e dönerek, "Bir şey yap," diye emrettim. "Ona yardım et."

Sırt çantasını elinden kapıp karnına soktum.

"İşte," dedim. "Korktukları şey bu."

Nik alaycı bir gülümsemeyle bunu aldı ve bulunduğumuz odanın yanındaki ayrı bir odaya doğru ilerledi. Odayı oturma odasından buzlu cam bir duvar ayırıyordu. Diğerleri de onu takip etti, ben de onların arkasından gittim.

İçeri girdiğimizde, buzlu cam açıldı ve oturma odasındaki televizyonu rahatça görebildik. Tasarımcılar bu evi tasarlarken hiçbir masraftan kaçınmamışlardı. Oda devasa büyüklükteydi; sıra sıra monitörler, çok sayıda klavye, sunucular, hepsi soğuk, iklim kontrollü bir odada vızıldıyordu. Burası sadece bir ev ofisi değil, ekranlar ve ekipmanlarla dolu, adeta bir istihbarat teşkilatının beyni gibi bir operasyon merkeziydi.

Nik, sabit diski ve belgeleri çelik bir masanın üzerine yerleştirdi ve sistemi çalıştırdı; sistem anında hayata geçti.

"Pekala, bakalım İspanya'daki kutsal liderlerimizin aklında neler var," dedi.

Sürücüyü ağın geri kalanından izole edilmiş bir iş istasyonuna bağladı. Ekran veri satırlarıyla doldu.

"İnkâr edilemez bir şeye ihtiyacımız var," diye mırıldandı. "Hayes ve Delgado'nun bir sonraki hamlelerini yeniden düşünmelerini sağlayacak bir şeye. Onları köşeye sıkıştıracak bir şeye."

Odada herkes nefesini tuttu.

Arkamızdaki televizyonda, Lucian'ın kelepçelenerek ayağa kaldırıldığını gördük.

Tırnaklarım avuç içlerime saplandı.

"Dayan," diye fısıldadım kendi kendime. "Sadece dayan."

Nik'in parmakları klavyede hızla hareket ediyordu.

Ve bütün oda bekledi.

Lacey'nin yanında durdum, kollarımı sıkıca göğüs kafesime yasladım, Lach ve Conan ise Nik'in sandalyesinin arkasında bekliyorlardı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Nik.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Her şey," diye yanıtladı arkasına bakmadan. "Tam yedekleme. Her işlem. Her bağışçı. Her iç ödeme."

Ekranda düzenli sütunlar halinde sayı satırları belirdi.

"Geri dönün," dedi Lach. "Baştan başlayın."

Nik yaptı.

"Başlangıçta," dedi, etrafı tarayarak, "bağışlar küçük. Bölgesel. Kilise bağlantılı vakıflar. Dikkat çekici bir şey yok."

Tuşa hafifçe dokundu.

"Sekiz yıl önce ise..." diye yakınlaştırdı. "İşte o zaman zirveye ulaştı."

"Ne kadar?" diye sordu Ana.

"Yılda yüz binlerden on milyonlara kadar."

Oda bunu sessizliğe bürünmüş bir şekilde içine sindirdi.

"Planın o zaman başlamış olması gerekiyor," dedi Nik.

Daha da yaklaştım.

"Ne tür ödemeler?" diye sordum.

O, tuşlara basmaya devam etti.

"İşlemlerin çoğu gelen parayla ilgili," dedi. "Ancak düzenli olarak yapılan birkaç ödeme de var."

"Kime?" diye sordu Lach.

Nik bir köşe yazısını öne çıkardı.

"Maaşlı rahibeler. Yatılı okulunuzun yöneticileri," dedi bana bakarak. "Avrupa ve Güney Amerika'daki diğer seçkin okullardan da."

Midem alt üst oldu.

"Okullar mı?" diye fısıldadım.

"Evet," dedi kesin bir dille. "Beş yıl önce ödemeler El Salvador'daki özel kurumlara yönlendirilmeye başlandı. Sonra Kolombiya'ya. Sonra da Honduras'a."

Hızlıca yazdı ve bilgileri birbiriyle karşılaştırdı.

"Bekle," dedi sert bir şekilde.

"Ne?" diye sordu Conan.

Nik başka bir pencere açtı ve El Salvador okullarından birinin kayıtlarını çekti.

"Bunu hiç sevmeyeceksin."

Oda öne doğru eğildi.

"El Salvador'daki akademide manastırdan düzenli olarak mali destek alan öğrencilerden biri de Ciro Delgado'nun kızı."

Sessizlik hakimdi.

Lach, "Delgado'nun çocukları olduğunu düşünmemiştim," dedi.

"Ben de bilmiyordum," diye yanıtladı Nik. "Ama bu kız kendi soyadıyla kayıtlı."

Lacey kaşlarını çattı. "Sence kendi kızını kaçırmıyordu?"

Ana başını salladı. "Pek olası değil."

Lach yavaşça, "Ya da," dedi, "belki de bu şekilde içeri girdi."

Nik başını salladı.

"Okullara erişim. Kız çocuklarına erişim. Siyasi ve mali bağlantıları olan ailelere erişim."

Bunun sonuçları çok ağırdı.

Lach karanlık bir ses tonuyla ekledi: "Lacey'nin kendisine bir varis doğurmasını istiyordu, sanki hiç varisi yokmuş gibi. Belki de o kız bir aracı, bir çocuk yetiştiricisidir."

Nik arkaya yaslandı ve çenesini ovuşturdu.

"Bunu söyleyemeyiz, bu yüzden aceleci sonuçlara varmıyoruz," dedi. "Ancak yine de, bu manastırdan Delgado'nun çevresine doğrudan bir mali bağlantı."

Conan, "Andrew Hayes'in manastırla bağlantılı olduğunu zaten biliyoruz," dedi.

Kalp atışlarını hızlandı.

"Yani Hayes ve Delgado bu şekilde bağlantılı," dedim. "Peki tüm bu varlıklı bağışçıları birbirine bağlayan şey ne?"

Nik monitörleri inceledi.

"İşte tam da bunu arıyordum."

Verileri türüne ve kaynağına göre sıralamaya ve sınıflandırmaya başladı.

"Devlet başkanları, kraliyet aileleri, teknoloji devleri, medya baronları, lüks holdinglerin CEO'ları, liste uzayıp gidiyor," diye mırıldandı.

Nik mırıldanarak, "Aynı isimler birçok vakıfta karşımıza çıkıyor," dedi. "Aynı varlık yöneticileri. Aynı danışmanlar."

Lach, "Para yöneticilerini takip edin," dedi.

Nik'in parmakları klavyede hızla hareket ediyordu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, uzuvlarımdaki titreme dindi. Bu noktada, eğer biri beni pencereden aşağı atacak veya babama teslim edecek olsaydı, bunu yapardı.

Nik, şirket kayıtlarını, vergi kayıtlarını ve denizaşırı paravan şirketleri çapraz referans yöntemiyle karşılaştırmıştı.

Sonra, aniden donakaldı.

"İşte bu gerçekten de harika bir şey."

"Ne?" diye sordum.

Nik, "Hemen hemen her bağışçının mali evraklarında aynı kişi yer alıyor," dedi. "Danışman, müteveli, vekaletname sahibi, servet stratejisti olarak."

Ekranın ortasında bir isim belirdi.

Franklin Whitaker.

"O kim?" diye sordum.

Nik, "Kendisi Leon Brands'in CEO'su," diye açıkladı.

Lacey kaşlarını çatı. "Leon Brands'i hiç duymadım."

Nik ona şöyle bir baktı.

"Öyle yaptın," dedi. "Sadece farkında değilsin."

"Leon Brands, Eveline & Co., Ravelle Couture, Blackthorne & Co., Ardent Reserve Bank ve Meridian House Publishing şirketlerinin ana şirketidir."

Lacey'nin gözleri kocaman açıldı.

"Ah."

Nik sözlerine şöyle devam etti: "Leon Brands, bu adamların çoğunun servetini yöneten paravan şirketlerin sahibi. Maxwell, Leon portföyü üzerinde tam yetki aldıktan sonra, sosyal erişimi katlanarak arttı."

"O, onların kapı bekçisi," dedi Lach.

"Dahası da var," diye yanıtladı Nik. "O onların sorun çözücüsü."

Oda birdenbire sessizliğe büründü.

"Demek ki ortak payda o," dedim sessizce.

Nik başını salladı.

"Manastıra büyük bağış yapanların her biri ya Maxwell'in finansal hizmetlerinden yararlanıyor ya da Leon Brands'in düzenlediği etkinliklere katılıyor. Sekiz yıl önce, Washington'da büyük bir katılımı

gerçekleşen bir başkanlık galası vardı. Ertesi gün mü? Katılımcılardan manastıra büyük bir bağış dalgası geldi."

Bu örüntü inkar edilemezdi.

"Manastırı finanse ediyorlar," dedim. "Manastır okulların parasını ödüyor. Okullar da kız öğrencileri kendine çekiyor."

Nik elini kaldırdı.

"Henüz insan ticareti kanıtımız yok," diye uyardı. "Ancak finansal hareketlilik kanıtımız var. Kara para aklama belirtileri var. Yapılandırılmış ödemeler var."

"Ama kızların gittiği yer değil," dedi Lach.

Nik'in çenesi kasıldı.

"Henüz değil."

Ekranda Franklin Whitaker'ın yüzüne baktım. Bakımlı. Kontrollü. Kibirli.

"O zehirli bir örümcek," dedim.

Kimse itiraz etmedi.

"Ve o, ağın merkezinde oturuyor ve her geçen gün daha da şişmanlıyor," diye homurdandım.

Oda birden sessizliğe büründü.

Lucian yakalanmış ve onu kırmak için örülmüş ipliklerle bağlanmıştı.

Rahip ölmüştü.

Manastırın foyası ortaya çıktı.

"Ve şimdi bir ismimiz var," diye tısladım. "Franklin Whitaker."

"Ama sadece isimler yeterli değil. Somut kanıtlara ihtiyacımız var," dedi Nik uzun bir sessizliğin ardından. "Kızları nereye gönderiyorlar? Kim onay veriyor? Ulaşım masraflarını kim ödüyor?"

Lach, "Ve bunu nasıl gizli tutuyorlar?" diye ekledi.

Yutkundum.

Elizabeth'in yüzü zihnimde belirdi.

Daha yakındık.

Ama yeterince yakın değil.

Franklin Whitaker'ın adı duyulduktan sonra oda uzun bir süre sessiz kaldı.

Nik sandalyesine yaslandı ve ellerini başının arkasına koyarak, ekranları sanki bir satranç tahtasıymış gibi, küresel bir suç

şebekesinin kanıtları değilmiş gibi inceledi.

"Onu buradan çıkarabilirim," dedi sonunda.

Başımı hızla ona çevirdim. "Nasıl?"

"Çünkü ellerindeki kozu fazla kullandılar." Sesi sakın, neredeyse sıkılmıştı. "Eğer RICO suçlamalarını öne sürerlerse, ifşa etmeyi göze alamayacakları bağışçılarla bağlantılı mali yolsuzlukla karşılık veririz. Eğer onu güvenli evdeki silahlı saldırıyla, Madrid'deki cinayetlerle ilişkilendirmeye çalışırlarsa, yüksek profilli isimleri açıklayarak bunu örtbas ederiz. Bilgi bombaları. Ben bunların yok olmasını sağlayabilirim."

"Emin misin?" diye ısrar ettim.

Nik'in gözleri benimkine kaydı. "Ailemle kumar oynamam."

Sözün etkisi tahmin ettiğimden daha derin oldu.

Aile.

Lacey yaklaştı ve koluma elini koydu. "O halleder. Nik her zaman halleder."

Ana başını salladı. "Lucian onlara doğru koşarken ne yaptığını biliyordu."

O görüntü zihnimde canlandı: Lucian'ın betona çarpması, etrafını saran ajanlar.

"Kanıyordu," dedim sessizce.

Lach'in çenesi kasıldı. "Bunun bedelini ödeyecekler."

Nik, gözlerini ekranlardan ayırmadan elini kaldırdı. "Bu gece olmaz."

Lacey kolumu nazikçe sıktı. "Neden burada kalmıyorsun? En azından Lucian serbest bırakılana kadar."

Tereddüt ettim.

"Engel olmayacaksınız," diye ekledi hemen. "Ve yalnız da olmayacaksınız."

Yalnız kalmak istemediğim tek şeydi.

"Tamam," dedim. "Sadece o eve gelene kadar."

"Güzel," diye yanıtladı Lacey. "Arkadaş kalabalığını severim. Ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi."

Nik'in parmakları klavyeye sessiz saldırısına yeniden başladı.

"Bunun üstesinden gelmek biraz zaman alabilir," dedi. "Ama işim bittiğinde ve o da gittiğinde, onu bugüne bağlayan tüm resmi kayıtlar

küle dönüşecek."

Sesindeki kesinlik beni biraz rahatlattı ama hapishanede geçirdiğim her dakika bir riskti. Siyasi adamların düşmanları parmaklıklar ardına girdikten sonra uzun süre yaşayamıyor gibiydi.

Lacey elimi hafifçe çekti. "Hadi gel. Sana biraz çay getirelim."

Mutfak, geniş ve şık bir ada tezgahıyla ayrılmış, oturma odasına bağlıydı; mermer tezgahlar yumuşak aydınlatma altında parıltıyordu. Sanki bir tasarım dergisinden fırlamış gibiydi.

Lacey dolaptan kupalar çıkardı, anında sıcak su sağlayan küçük bir musluk kullanarak kupaları doldurdu ve içine papatya çayı poşetleri koydu.

Lacey hafif bir gülümsemeyle, "Bu dünyaya geldiğim ilk haftayı hatırlıyorum," dedi. "Çok etkileyiciydi."

"Bunu ifade eden kelimelerden biri bu," diye mırıldandım.

Ana tezgâha yaslandı. "Sanırım buna alışıyorsun. Gerçi ben pek bilmiyorum; bu kaostan içine doğdum."

"Buna asla alışamayacağımı düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Servet. Güç. Ve hepinizin gri alanda faaliyet göstermesi."

Lacey bana dumanı tüten bir fincan çay uzattı ve tatlandırıcı çeşitlerini işaret etti. "Şaşıracaksın, dünyanın çoğu griyle çalışıyor."

Mutfak adasının başına oturduk.

"Peki," dedim, ikisine de göz gezdirerek. "Bu... ailede kim kim?"

Lacey hafifçe güldü. "Bu, ne kadar derine inmek istediğinize bağlı."

"Temellerden başlayalım," dedim hafifçe gülerek.

"Pekala," diye başladı Anastasia. "Nik, dijital işlerin sorumlusu. Yeraltı dünyasının karanlık tarafı diyebiliriz. İstihbarat. Altyapı. Genellikle herkesten önce hamleleri görür."

Lacey sözlerine şöyle devam etti: "Lach, çoğunlukla Xyst için lojistik ve kolluk kuvvetleriyle ilgileniyor, ancak artık Sendika üyesi olduğu için başka projeler üzerinde de çalışıyor. Lucian'dan daha sessiz, müthiş bir kuru mizah anlayışı var, ama bunu yumuşaklık sanmayın."

"Hayır, yapmadım," dedim.

Ana geniş bir gülümsemeyle, "Conan da Tacoma'da acil servis hemşiresi," dedi.

"Acil servis hemşiresi!" diye bağırdım. "Bunu hiç beklemiyordum."

"Ana, Conan'la zor yoldan tanıştı ama bu başka bir günün hikayesi," diye güldü Lacey. "Batı Yakası ailesinin tamamını hâlâ çözmeye çalışıyorum."

"Ya sen?" diye sordum Lacey'e.

Gülümsedi. "Ben sadece Nik'in dünyayı yakıp yıkmasını engellemeye çalışıyorum."

"Bu doğru değil," diye araya girdi Ana. "Sen artık meşru tarafı yönetmeye başladın. Yardım kuruluşları. Kamuoyu algısı."

Lacey gözlerini devirdi. "Kulağa geldiği kadar göz alıcı değil."

"Peki ya Lucian?" diye çekinerek sordum.

Ana'nın yüz ifadesi değişti.

"Xyst'in gerçekten hayata geçmesini sağlayan o," dedi. "Eğer o ve onun azmi olmasaydı, hiçbirimiz burada sizinle konuşuyor olmazdık. Ben hayal edilebilecek en kötü kurbağayla evlendirilirdim, Lacey büyük ihtimalle El Salvador'da bir kısrak olurdu ve diğer adamlar asla bir araya gelmezdi... asla Sendika'nın bir parçası olmazlardı."

Lacey, "Bu ciddi konuşmalardan yeter artık," dedi.

Ellerimi sıcak kupanın etrafına sardım ve buharın içine baktım.

Ana nazikçe, "Sen de sandığından daha güçlüsün," dedi.

Gözlerimi ondan ayırmadım.

"Ben kırılgan değilim," dedim.

"Biliyoruz," diye yanıtladı Lacey. "Ama şu anda ne hissettiğinizi anlıyoruz."

Bir süre daha orada oturduk, daha basit şeyler hakkında sohbet ettik; New York hakkında, kışın Central Park hakkında, Ana'nın Conan'la nasıl tanıştığı hakkında. Her şeyin normalden çok farklı geçtiği bir günün üzerine eklenmiş sıradan bir sohbetti bu.

Sonunda Lacey ayağa kalktı. "Geç oluyor. Size odanızı göstereyim."

Konuk süiti parka bakıyordu ve camın ardında şehrin ışıkları parılıyordu.

Oda, daha önce yaşadığım tüm dairelerden daha büyüktü.

Lacey, "İhtiyacınız olduğu sürece bu sizin," dedi.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım.

Bir an duraksadı, bana ihtiyacım olacak şeyleri gösterdi, sonra öne doğru adım atıp bana sarıldı.

"Geri dönecek," diye fısıldadı.

"Umarım öyledir," dedim.

O gittikten sonra, daha önce yatağa bıraktığı yumuşak bir eşofman altı ve tişört giydim.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra yatağa girdim.

Sessizlik beni iyice sardı.

Gözlerimi kapattım ama Lucian'ın yere düşüşünün görüntüsü tekrar tekrar zihnimde canlandı. Onu nasıl yumruklayıp tekmelediklerini hatırladım.

Göğsüm sıkıştı.

Geri dönecekti.

Mecburdu.

Dünya zaten çok fazla değişmişti.

Yorgunluk yavaş yavaş içime işledi ve vücudumdaki gerginliğe rağmen beni tamamen ele geçirdi.

Uykuya dalmadan önce aklımda kalan son düşünce, uçakta dizlerinin arasına çöktüğüm zamanki yüz ifadesiydi. Elbette, onu bir kez daha böyle memnun etme şansım olacaktı.

Otuz Altıncı Bölüm

durup Bir an kapı aralığında onu uyurken izledim. Sabahın erken saatlerindeki ışık, konuk odasına yayılarak yastığın üzerine dağılmış kızıl saçlarını aydınlatıyordu. Silahlı bir rahibe karşı koymuş ve federal bir güvenlik çemberinden gözünü kırpmadan geçmiş bir kadın için, son derece huzurlu görünüyordu.

Sessizce odanın karşısına geçtim ve yatağın kenarına oturdum.

"Yara izi," diye mırıldandım, parmak boğumlarımla omzunu hafifçe okşayarak.

Gözleri birden açıldı.

Yarım saniye boyunca hiç kıpırdamadı. Sonra birden üzerime atıldı.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı, kollarını boynuma dolayarak.

İstemsizce homurdandım.

Donakaldı.

"Aman Tanrım, özür dilerim." Hemen geri çekildi, elleri yüzüme gitti. Bakışları beni baştan aşağı süzdü, her yerimi inceledi. "Yaralanmışsın."

"Önemli değil," dedim.

Önemsiz bir şey değildi ama rahatsız olmuş gibi davranırsam panikleyeceğini biliyordum. Kaşımın üzerindeki kesik kurumuştu.

Yanağım şişmişti. enemde bir sıyrık ve kaburgalarımın üzerinde derin bir morluk vardı; her derin nefes aldığımda zonkluyordu.

Gözümün yakınındaki keşiğin üzerinden hafifçe parmağıyla geçti. "Bu *polis memurları* tam bir haydut, tam bir çöplük, maskelerin arkasına saklanıp rüşvet alıyorlar," diye tükürdü.

"Sakin ol, daha kötüşünü de yaşadım," diye yanıtladım. "Lach daha kötüşünü yaptı."

Kaşları atıldı.

"İrlandalı kardeşler doğuştan kavga ederler," diye açıkladım. "Kardeş sevgimizi böyle gösteririz."

Bu, yüzünde hafif bir tebessüm belirmesine neden oldu, ama bu uzun sürmedi.

"Seni öldüreceklerini sandım," dedi sessizce. "Ya da bir hücreye kapatıp ortadan kaybolmanı sağlayacaklarını."

Yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Yapmayacaklar. Nik halletti. Sadece zaman meselesiydi."

Parmakları ön kollarımı daha sıkı kavradı. "Bu konuda çok sakinsin."

"Sorgu odasında saatlerce düşünme fırsatım oldu," dedim sakın bir şekilde. "Onlar kendilerine güvenmiyorlardı. İşte bu yüzden davanın benim lehime sonuçlanacağını biliyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"aresizlik," diye açıkladım. "Dedektif aynı soruları üç farklı şekilde sordu. Sürekli telefon görüşmeleri için dışarı çıkıyordu. Yukarıdan baskı görüyorlardı. Ben de onları tedirgin edecek kadarını verdim."

Scarlett beni inceledi.

"Neyden yeterince?"

"Onlara elimizde koz olduğunu göstermeye yetecek kadar," dedim. "Ama onlara resmin tamamını göstermeye yetmeyecek kadar."

Gözleri daha da keskinleşti.

"Bildiğiniz gibi, Nik ihtiyacı olanı sabit diskten aldı," diye devam ettim. "Ardından Hayes ve Delgado'yu uyardı. Franklin Whitaker ile olan bağlantılarının farkında olduğumuzu açıkça belirtti."

Scarlett daha dik oturdu. "Babamın yanına nasıl geldi?"

Yüzümü hafifçe tebessüm ettirdim.

"Bilgisayar odasını gördün," dedim. "O sadece Nik'in oyun odası. O tam bir bilgisayar korsanı."

"Babamın sistemlerine mi sızdı?"

"Amatör anlamda *siber saldırı* yapmıyor," diye düzelttim. "Gerçekten de sistemleri parçalara ayırıyor. Maxwell'in ağını. Hayes'in kampanya sunucularını. Delgado'nun denizaşırı hesaplarını. En kötü güvenlik açıklarından oluşan seçilmiş bir örnek yayınladı."

Scarlett göz kırptı. "Bir örnek mi?"

Başımı salladım. "Onlara ne kadar sorun çıkarabileceğine dair bir fikir verdi."

"Ve?"

"Ve net bir mesaj verdi."

Kaşları, söylediklerimden şüphe duyduğu zamanki gibi çatıldı. "Ne yazıyordu?"

"Şöyle bir şeydi—" Nik'in birkaç dakika önce nasıl ifade ettiğini hatırlayarak elimi çeneme sürdüm. "Bu sadece bir ön izlemeydi. Lucian Byrnes serbest bırakılıp aklanmadığı sürece günleriniz sayılı. Benimle uğraşmayın beyler. Bu gezegende asla tahammül etmeyeceğim bir şey varsa o da cinsel ticarettir. Resmen uyarıldınız. Ya durdurun ya da batarsınız; seçim sizin."

Dudakları hafifçe aralandı.

"Gerçekten bunu mu söyledi?"

"Aşağı yukarı," diye yanıtladım. "Nik'in kötü tarafına bulaşmamalısın. Hele de böyle bir şey yüzünden."

İnanmazlıkla kısa bir iç çekişle, "Onu dün gece izledim. Onun bilgisayar odası... bilim kurgu gibiydi." dedi.

Gülerek, "Beyninin çoğu insandan farklı çalıştığı kesin," dedim.

Scarlett başını yatak başlığına yaslayarak her şeyi dikkatle dinledi.

"Bütün bunları aklım almıyor," diye mırıldandı. "Küresel yolsuzluk. Başkanlar. Kraliyet aileleri. Teknoloji devleri. Ve bunların hepsi kadınlara... kızlara tecavüz etmek için."

Sesi çatlamadı, aksine daha da güçlendi.

"Bu çok iğrenç."

"Öyle," diye onayladım.

Ona doğru eğildim ve nazikçe öptüm.

"Onlar gölgede faaliyet gösteriyorlar çünkü bunlar bol parası olan ve ahlak anlayışı olmayan adamlar," dedim. "Dolandırıcılar ve yalancılar. Yollarına çıkan herkesi korkutabilen veya rüşvetle susturabilenler."

"Geri adım atmayacağım," diye homurdandı. "Bir şekilde Elizabeth'i bulacağım ve kaçırılan, istismara uğrayan tüm kızlara yardım edeceğim."

"Senden de daha azını beklemezdim," diye yanıtladım.

Elini uzatıp başparmağıyla morarmış yanağımı okşadı. "İyi olduğundan emin misin?"

"Yaşayacağım."

Yavaşça nefes verdi, sonra öne eğilip alnını benim alnıma dayadı.

"Burada olmana sevindim," dedi.

"Madrid'deki o şeytanlardan kurtulduğuna çok sevindim," dedim, yüzünden düşen bir saç telini elimle düzeltirken. "Artık seninle aynı havayı soluyamayacaklar."

Scarlett kuru bir kahkaha attı. "Evet, şeytanlarım artık nefes almıyor." Gözleri parladı. "Şey, eskiden babam dediğim adam hariç. O alçak herif herkesin hedef listesinde olmalı."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.

"Bak sana," dedim. "Şimdiden tam bir mafya karısı gibi konuşuyorsun."

Başını hızla kaldırdı. "Eşim mi?"

"Bu sadece zaman meselesi."

Öne eğildi, kollarını kavuşturdu ve beni kızdıracak bir şey söylemek üzere olduğunu belirten bir bakış attı. "Öyle mi? Ben de özgürlüğümü yeni buldum. Ondan vazgeçmeye pek hevesli değilim. Sofia bekar olmaktan çok memnun. Hayatını tam istediği gibi yaşıyor. Belki ben de onun gibi bir sosyal medya fenomeni olmalıyım."

Daha fazla bir şey söyleyemeden, ben hareket ettim.

Bileklerinden yakalayıp sırt üstü çevirdim ve kollarını başının üstünde yatağa doğru bastırdım. Nefesi kesildi ama direnmedi. Ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istediğinde asla direnmezdi.

"Sofia ateşle oynuyor," dedim, dudaklarımı kulağına yaklaştırarak. "Vücudunu bir silah gibi kullanıyor ve buna güçlenme diyor."

Bulabildiği her sınırı zorluyor. Bir gün bu onu, konuşarak kurtulamayacağı bir yere götürecektik."

Scarlett'in dudakları meydan okurcasına kıvrıldı.

"Ve sen," diye devam ettim, sözümü vurgulamak için tutuşumu biraz daha sıkılaştırarak, "bir oyuncak değilsin. Sen benimsin. Erkeklerin sana tüketilecek bir şeymişsin gibi bakmalarına seyirci kalmayacağım."

Gözlerini devirdi ve hafifçe kıkırdadı.

"Ateşle oynamak istiyorsan," diye homurdandım, "seni o alışkanlığına geri döndürebilirim. Böylece içindeki şeytani kediye sadece ben bilirim."

Kıkırdamaları giderek daha da şiddetlendi.

"Sanırım rahibelere karşı bir saplantın var," diye takıldı. "Katolik okulunda bir rahibe yanından geçtiğinde heyecanlanıp durdun mu? Eteğinin altına bakmaya çalıştın mı? Parmak boğumlarına cetvelle vurduğunda zevk aldın mı? Aman Tanrım, yaramaz çocuk... Lourdes Meryem Ana Kilisesi'nde bana karşı bu kadar sertleşmene şaşmamalı."

Kulağının memesini hafifçe ısırđım, sonra da boynunun kıvrımına dişlerimi geçirdim, tam da nefesi kesilmesine yetecek kadar sertçe.

"Dikkatli ol," diye uyardım geri çekilirken.

O sadece sırttı.

Yatağımdan kalktım ve geriye doğru bir adım atarak gömleğimi düzelttim.

"Üzerini giy," dedim. "Eve gidiyoruz."

Ben arkamı dönüp odadan çıkarken o güldü, neşeli hali arkamdan geliyordu.

Koridor sessizdi. Koridordan geçip Nik'in oturma odasına girdim; bedenim hala onu o yatağına geri sürükleyip başladığı işi bitirme ihtiyacıyla doluydu.

Çıglıkları buranın her yerinde yankılanırdı ve ev uyuyan misafirlerle dolu olduğundan, böyle bir manzaraya hiç ihtiyacım yoktu.

Onun cesareti. Onun mücadelecisi ruhu. Beni en başından beri etkileyen şey buydu. Pes etmedi. Hayır, benim kızım sonuna kadar mücadele etti.

Ve zorlanmaktan hoşlanıyordum.

Ama bunu zayıflık sanmasın sakın. Şımartmadım. Sınırlarını zorladım.

Onun Sofia'nın dünyasına adım atması, bir tür kamuoyu figürü haline gelmesi düşüncesi kanımı kaynatıyordu. Maxwell'in ağı açığa çıkmış ve politikacılar telaş içindeyken, sırf yapabileceklerini kanıtlamak için ona sahip olmak isteyen çok fazla erkek vardı.

Scarlett henüz bunun farkında değildi ama kilit bir rol oynuyordu.

Artık Sendika'ya bağlıydı. Genç kızları sapık bir spor dalında kupa gibi gören milyarder uzay kovboylarına hizmet eden bir siyasi makineye bağlıydı.

Parka bakan pencereye doğru yürüdüm ve kollarımı göğsümde kavuşturarak, aşağıda doğanın böldüğü şehir silüetine baktım; içimde bir huzursuzluk kaynıyordu.

Bırakın gelsinler.

Çok geçmeden bazı şeylerin satılık olmadığını öğreneceklerdi.

Scarlett Hayes de onlardan biriydi.

Nik yanıma pencereye geldi ve İspanya'da kullandığımız sırt çantasını bana uzattı.

"İyi ki kılıfın üzerinde değil de buradaydı. Yoksa o güzelim SIG'i kendilerine saklardı."

Güldüm. "Kesinlikle şanslıydım. Biliyorsun, bugünlerde onsuz hiçbir yere gitmiyorum. Sadece uzun uçuş için ve kız arkadaşımın biraz daha yakın ve özel zaman geçirme isteğinden dolayı çıkardım."

"Hayes'in küçük rahibesini almayı teklif ettiğin gece bunun olacağını tahmin etmiştim. Kaderi kışkırttın ve Tanrı'nın bunu fark etmesine meydan okudun."

"Saçmalık. Sen böyle bir şeyden haberin yoktu."

Nik kıkırdadı.

Ona bakmadım. "Komik olan ne?"

"Şu ifade," dedi. "Hayes kızını sahiplendin, şimdi de onunla ne yapacağını bilmiyorsun."

Burun kıvırdım. "Yorum yapacak son kişi sen olmalısın. Lacey'den önce tam bir felakettin."

Gülümsedi. "Ve işte, evlendim."

"İlişkilerle işim yok," dedim kesin bir dille.

"Sen de bir tane yapıyorsun."

Ona doğru döndüm. "Fikrim bir kaldiraç etkisi yaratmaktı. Korunmaya ihtiyacı olan uysal küçük bir rahibe. Ona düzgün bir aile babası bulup, temiz bir başlangıç yapmasını sağlayıp, yoluma devam edecektim."

Nik'in sırtışı daha da genişledi. "O plan, onu görür görmez suya düştü."

Bunu inkar etmedim.

"İki seçeneğin var," diye devam etti daha ciddi bir şekilde. "Birincisi, onu şimdi serbest bırak. Ona yeni bir kimlik oluşturabilirim ve o da ortadan kaybolur, yeni bir hayata başlar."

Bu düşünce beni bir şeye vurmak istememe neden oldu.

"Ya da kızla evlen. Onu resmen korumamız altına al. Hayes'e ve diğer herkese ona dokunmanın bir savaş eylemi olduğunu açıkça belirt."

Bunun yerleşmesini bekledim.

"Bir kadının parmağına yüzük takacağımı hiç düşünmemiştim," diye itiraf ettim.

Nik kollarını kavuşturdu. "Sekiz federal ajan tarafından alt edileceğinizi hiç düşünmemiştiniz, değil mi?"

Bu beni kahkahaya boğdu. "Beni yerden kaldırmak için sekiz tanesi gerekti. Üstelik ben dümdüz onlara doğru koşuyordum."

Nik başını salladı. "Sen bir aptalsın. Günümüzdeki gibi silah kullanmaya bu kadar meyilli insanlara bakılırsa seni vurmamalarına şaşırdım."

"Doğru," dedim. "Ama başka bir adamın ona dokunması düşüncesi..." Çenem kasıldı. "Beni pervasız, şiddete meyilli yapıyor."

"Aşk insana bunu yapar," dedi. "Sizi değiştirir ve artık geri dönüş yoktur."

"Seni duyuyorum," diye yanıtladım. "Ona el uzatan her adamın, onu satabileceğini düşünen her kişinin, farkında bile olmadıkları bir son kullanma tarihi var. İspanya'da en kötülerinden dolayı ellerim kan içinde, ama işim henüz bitmedi. Andrew Hayes bunun bedelini uzun ve ağır bir şekilde ödeyecek."

"Onunla acele etmememiz gerekecek. Lacey'e yaptıklarından dolayı onun derisini yüzmeyi ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Luca'nın bodrumunu kullanabiliriz, haftalarca orada gizim yapabiliriz."

"Scarlett'i evime yerleştirdikten sonra bunu hallederiz," dedim, içimdeki anlık intikam arzusunu bastırmaya çalışarak.

Nik omzuma elini vurdu. "Anlaşılan kararını çoktan vermişsin. Sadece henüz sesli söylemedin."

Avucumdaki yara izine baktım, asla tamamen kaybolmayacak olan o çizgiye.

Nik sözlerine şöyle devam etti: "Luca'nın kilise düğünü konusunda ısrar edeceğini biliyorsun. Onu kendi elleriyle nikah masasına götürmek isteyecek. O eski dünya ritüellerine bayılıyor."

Derin bir nefes verdim. "Evet. Luca ve yeminlere olan takıntısı. Eski kitaplardaki isimleri sanki evren için bir anlam ifade ediyormuş gibi bağlamak."

"Sanırım yle olabilir," dedi Nik alaycı bir gülümsemeyle.

Lacey'nin sesi mutfaktan duyuldu. "Nik, sana ihtiyacım var!"

Omuzunun üzerinden bir göz attı.

"Bir düşünün," dedi bana dönerek. "Eşler birbirlerine karşı tanıklık etmezler. Madrid'de bıraktığınız cesetlerin sayısı göz önüne alındığında, bu işinize yarayabilir."

Gözlerimi ondan ayırmadım.

"Evet," dedim. "Bunu aklımda tutacağım."

Başını salladı. "Resmiyet kazandırmaya hazır olduğunuzda bana haber verin."

Sonra beni manzarayla baş başa bıraktı.

eneme elimi sürdüm ve parmaklarım dünkü yere yatırılma olayından kalan morluğa değdiğinde yüzümü buruşturdum. Sekiz kişiydiler, silahları ekiliydi. Ve yine de beni tutmakta zorlanıyorlardı.

Bu yönetimin yeni görev gücüne bunca para akıttığını düşünürsek, onları daha iyi eğiteceklerini sanırdınız.

ř ana kadar durum böyle görünmüyor.

Bizim için iyi oldu.

Çünkü eğer beni susturarak küresel bir seks tacirleri çetesini koruyabileceklerini sandılarsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Gökyüzüne doğru baktım ve Nik'in sözlerinin doğruluğunu sindirmeye çalıştım.

Scarlett artık bir koz değildi.

O benimkisiydi.

Ve bunu test etmek isteyen herkes bunun tam olarak ne anlama geldiğini öğrenecektir.

Lacey'nin sesi oturma odasına kadar ulaştı.

Yüksek sesle. Canlı bir şekilde. Her kelimeyi sanki sahnede konuşuyormuş gibi vurgulayarak söylüyordu.

Pencereden döndüm ve sesin geldiği yöne doğru ilerledim.

Nik'in mutfakı açık ve aydınlıktı, espresso makinesi cızırtı yapıyordu. Lacey makinenin önünde durmuş, cilalı çeliğe doğru elini sallıyordu.

"Yemin ederim bu iş için doktora derecesi gerekiyor," diye belirtti. "Nik, gösterişli ekipmanlara bayılıyor."

Scarlett kayıtsızca güldü.

Ses tam göğsüme saplandı.

Lacey'nin tişörtlerinden birini ve eşofmanını giymiş, kızıl saçları sırtına dökülmüş, omuzları rahat ve gözleri ıslık ıslık bir şekilde mutfak adasında duruyordu.

Sadece iki kız takılıyor.

Lacey onun için iyi bir seçim olurdu.

Lacey bu dünyaya gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde girmiş ve kendini kaybetmeden uyum sağlamıştı. Scarlett'in de böyle bir müttefike ihtiyacı olacaktı. Yeraltı dünyasının kurallarını anlayan ama aynı zamanda bu dünya onu ele geçirmeden önce kim olduğunu da hatırlayan birine.

Tam o sırada Scarlett başını kaldırdı ve beni izlerken yakaladı.

Gülümsedi.

Mutfakta girdim.

Lacey döndü ve bana bir fincan uzattı. "Kahve. Ölüler bile diriltecek kadar sert."

"Mükemmel," dedim, alarak.

Scarlett beni inceledi. "Pencerenin yanında neden böyle dalgın dalgın duruyorsunuz, bayım?"

"Somurtmuyorum," diye yanıtladım. "Sadece yorgunum. Uykusuz kaldım. Ve odam amatör dedektiflerle doluydu, bütün gece bana aynı soruları sordular."

Scarlett kalçasını tezgaha yasladı. "Sanırım yemeğe ve biraz uykuya ihtiyacı var."

Sırıttım. "Haklısın. Hadi gidelim."

Lacey'ye döndüm. "Seni görmek güzeldi. Kızımla ilgilendiğin için teşekkürler."

Scarlett'in beline kolumu doladım.

Lacey'nin kaşları birden kalktı. Scarlett'e baktı ve kaşlarını oynattı. "Senin kızın, ha?"

"Evet," dedim Scarlett'i kendime daha da yaklaştırarak. "Benim kızım."

Scarlett itiraz etmedi.

Lacey sırtıttı. "Tanıştığımıza memnun oldum canım. Buraya her zaman hoş geldin. Nik'ten seni güvenlik profiline eklemesini isteyeceğim, böylece istediğin zaman uğrayabilirsin."

Scarlett'in gülümsemesi daha da genişledi. "Teşekkür ederim."

Lacey sözlerine şöyle devam etti: "Ve arkadaşlarım Nat ve Jae ile tanışmalısınız. Onlar benim tiyatro ekibim. Onları çok seveceksiniz."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Scarlett. "Akşam yemeği ve gösteri düzenlememiz gerekecek. Arkadaşım Sofia'yı da davet edeceğim. Çok komik biri. Onu çok seveceksin."

Elimi arkasına koyarak onu lobiye doğru yönlendirdim. "Bunu göreceğiz," diye mırıldandım.

Lacey arkamızdan güldü.

Asansör düğmesine bastım.

Kapılar açılmadan önce Ana, saçlarını hâlâ gevşek bir topuz halinde toplamış halde koridordan aşağı indi.

"Ne?" dedi. "Buradasın ve merhaba bile demeden gidiyorsun?"

Öne doğru bir adım attım ve yanağından öptüm. "Öyle değildi. Seni uyandırmak istemedim."

Gözlerini kısarak sordu: "Ne kadar süredir şehirdesiniz?"

Asansörün kapısı zil sesiyle açıldı.

"Conan ve ben bugün Tacoma'ya geri dönüyorduk," dedi, ona daha da yaklaşarak. "Ama yaşanan her şeyden dolayı, senin durumunun ne olacağından emin değildik."

"Burada kalmalısın," dedim. "Xyst hakkında sana bildirmem gereken şeyler var. Fikrini almam gereken özel bir parti var."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi. "Özel parti mi? Ne zamandan beri biz—"

Hafifçe öne eğildim.

Gözleri daha da keskinleşti.

"Ah," dedi hızla. "Doğru. Hamilelikten kalma. Tabii ki. Bu konuda yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Eminim Nik, birkaç gün sonra jetini ödünç almamıza itiraz etmez. Conan uyandığında ona da söylerim."

"Güzel," dedim. "Yarın konuşuruz. Şu an duş almam ve karnımı doyuracak bir şey yemem gerekiyor."

Ana, Scarlett'e döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum. Son birkaç günün çok zor geçtiğini biliyorum ama harika bir şekilde üstesinden geldin. İkiniz de akşam yemeğine gelmelisiniz. Lacey harika bir ev sahibi. Güney mutfağı yemekleri sizi mahvedecek."

"Scarlett burada harika bir kızarmış yumurta ve patates yemeği yapıyor. O ve Lacey birbirleriyle bilgi alışverişinde bulunmak zorunda kalacaklar," dedim.

Ana güldü. "Buraya geldiğimizden beri on kilo aldım. Başka birinin benim için yemek pişirmesine ihtiyacım olup olmadığını bilmiyorum."

Asansöre bindim ve Scarlett'i de yanımda içeri çektim.

"Seni daha sonra arayacağım," dedim Ana'ya.

Kapılar kayarak kapandı.

Bir an için sadece ikimizdik.

Scarlett başını bana doğru eğdi. "Senin kızın mı?"

Gözlerine baktım. "Evet."

Asansör aşağı doğru inmeye başladı.

Nik'in DarkMatter güvenlik ekibinden biri bizi aşağıdaki garajda karşıladı ve bizi şehrin diğer ucundaki binama kadar arabayla götürdü.

Lobideki özel asansöre bindik ve asansör bizi hiç ses çıkarmadan yukarı taşıdı. İkimiz de düşüncelere dalmıştık.

Asansör kapıları benim katıma doğru kayarak açıldı.

Scarlett ilk önce dışarı çıktı. Ben de kapının yanındaki tarayıcıya elimi bastırmak yerine telefonumu çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Göreceksin."

Güvenlik uygulamasına girdim ve onun için kişisel bir profil oluşturdum. Sonra elini tuttum ve avucunu cam panele düz bir şekilde bastırdım.

Tarayıcı hafifçe vızıldadı, ardından yumuşak bir bip sesi ve yeşil bir ışık yanıp söndü.

Scarlett elini yavaşça geri çekti. "Bu neydi?"

"Sizi sisteme ekledim," dedim. "Artık çatı katına ve asansörlere tam erişiminiz var."

Kaşları kalktı. "Emin misin?"

"Elbette eminim." Kapıyı iterek açtım. "Artık burada yaşıyorsun. Kendini evinde hissetmeni istiyorum."

İçeri girdim, ceketimi çıkardım ve yürürken kollarımı sıvadım.

"Ah," dedi arkamdan hafifçe. "Yani burada mı yaşayacağım? Yani... bir son kullanma tarihi yok mu?"

Arkamı döndüm ve mizahın altında yatan belirsizlik izini yakaladım.

"Scarlett," dedim, "Sana benim olduğunu söylemiştim. Ciddiydim."

Aramızdaki mesafeyi geçip elini tuttum ve onu daha da içeriye doğru yönlendirdim.

"Başka bir yerde yaşamak ister misin?" diye sordum.

Hemen başını salladı. "Hayır. Burada olmak istiyorum. Seninle." Tereddüt etti. "Sadece... bana ilişki yaşamadığını söylemiştin. Bir yer bulmamı isteyeceğini varsaydım. Belki bir süre Sofia'nın yanında kalırım diye düşündüm. Biliyorsun... normal insanlar gibi çıkacağımızı sandım."

Hafifçe kıkırdadım.

"Artık sıradan bir erkek olmadığımı anlamış olmalısın," dedim. "Ne istediğime karar verdiğimde pazarlık yapmam."

Gözleri yüzümü inceledi.

"Benimle gel," dedim. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Onu koridordan aşağıya, yatak odama götürdüm. Hiç duraksamadan, giyinme odamın sürgülü kapısını açtım.

Nefesi kesildi.

Duvarlarda sıralanmış elbiseler, özel dikim ceketler, bluzlar, kazaklar ve kot pantolonlar vardı. Ayakkabılar renk ve stile göre düzenlenmişti. Alttaki çekmecelerde ise Aria'nın cerrahi hassasiyetle seçtiği takılar, eşarplar ve diğer parçalar bulunuyordu.

"Bu senin için," dedim. "Küçük kuşum artıklardan daha fazlasını hak ediyor."

Scarlett yavaşça içeri girdi ve kendi etrafında döndü.

"Bu çok fazla," diye mırıldandı. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bunu nasıl başardın—"

"Aria'nın sihirli dokunuşunu yapmasını sağladım."

Kumaşların eriyip gideceğinden korkuyormuş gibi parmaklarını kumaşların üzerinde gezdirdi. Bir çekmeceyi açtı ve kadife kutular ile narin mücevherler buldu. Çekmeceyi dikkatlice, neredeyse saygıyla kapattı.

En uçta, yan tarafta topuklu ayakkabı raflarının bulunduğu aynanın önünde durdu. Yansıması ona şaşkınlıkla bakıyordu.

Onu izlemek her kuruşa değdi.

Henüz bunun kalıcı olduğunu anlamamıştı. Artık kira, faturalar veya geçim sıkıntısı çekmek zorunda kalmayacaktı. Bir daha asla hiçbir şey satmak zorunda kalmayacaktı. Ne bedenini, ne onurunu, ne de zamanını.

Scarlett, onu korumakla görevli kişiler tarafından paramparça edilmişti. Ona yalan söylenmişti. Kullanılmıştı. Takas edilmişti.

Ve onu koruması gereken adam ona ihanet etmişti.

Yanıma doğru yürüdü ve avuç içlerini göğsüme yasladı.

Parmak uçlarına yükselerek beni nazıkçe öptü.

"Bu şimdiye kadar aldığım en güzel sürpriz," dedi. "Kimse beni böyle şımartmamıştı. Seni hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum ama Tanrı'ya şükrediyorum. Belki de Noel gecesi dualarımı duymuştu." Gözleri yaşlarla doldu. "Seni seviyorum, Lucian."

Göğsümde öyle şiddetli bir çatırdama oldu ki, geriye doğru sendeledim.

Burası yıllar önce kapattığım bir yerdi.

Benim gibi erkekler sevgi beklemezdi. Sadakat ve saygı beklerdik.

Scarlett koşulsuz bağlılık gösterdi.

Bu olay içimde temel bir şeyi değiştirdi.

"Seni seviyorum, Scar," dedim.

Sözler tereddüt etmeden döküldü.

Onu tekrar öptüm, bu sefer daha derinden, sonra kolumu beline doladım ve onu kaldırdım, ona göstermeyi reddettiğim acıya hazırlanıyordum.

Onu kucağıma alıp banyoya götürürken güldü ve bacaklarını bana doladı.

Onu makyaj masasına oturttum, dizlerinin arasına girdim. Avuçlarım kalçalarının iki yanındaki tezgaha dayalıydı, onu adeta kafese almıştım.

Öne eğildim ve burnumu onun burnuna sürttüm.

"İdrar ve umutsuzluk kokan bir gözaltı hücresinde geçirdiğim bir gecenin ardından," diye mırıldandım, "duş almam gerek."

Bakışlarım önce dudaklarına, sonra daha aşağıya indi.

"Ve ikimiz de başka hiçbir şey düşünemeyecek kadar yorgun düşene kadar bedenine ellerimde ihtiyacım var."

Otuz Yedinci Bölüm

Lucian elini duşa uzattı ve kolu çevirdi. Yukarıdaki duş başlığından geniş bir su akışı fışkırdı ve neredeyse anında buhar yükseldi.

Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Sertlik çok belirgin değildi, ama fark etmem için yeterliydi.

Omuzlarındaki kumaşı silkelediğinde nefesimi tuttum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Sana ne yaptılar?"

Tezgahtan kayarak ona yaklaştım, ellerim dokunmaya korktuğum için havada asılı kaldı. Kaburgalarında koyu morluklar vardı. Yan tarafı mor ve mavi lekelerle kaplıydı, özellikle kalçasında derin bir morluk belirginleşmişti. Bir diğeri de belinin alt kısmında gölgelenmişti.

Etrafında daireler çizerek, bastırmadan hasarın izini sürerken parmaklarım ona neredeyse hiç değmedi.

"Seni fena halde dövdüler."

"Önemli değil," dedi.

Önünde durdum. "Lucian, bu önemsiz bir şey değil."

Omuzlarını bir kez silkti, yüzünü buruşturdu ve hemen bunu gizledi.

"Sana söylediğim gibi, Lach'tan daha kötü şeyler de gördüm," diye yanıtladı.

Ona ters bir bakış attım. "Bu rahatsız edici."

Elini yüzüme uzattı, çenemi parmaklarının arasına aldı. "Kanım akıyor. Ayakta duruyorum. O yüzden bana ölüm döşeğindeymişim gibi bakmayı bırak."

"Lucian, ya kaburgaların kırılırsa?"

"O zaman iyileşirim."

Bu durum beni daha da sinirlendirdi.

"Tıp böyle işlemez."

Daha yakına eğildi. "Yara izi."

Uyarı ortadaydı.

Derin bir nefes verdim, kollarımı kavuşturdum ve gözlerimi devirdim. "Her zaman sert adam olmak zorunda mısın?"

"Eğer o parlak yeşil gözlerini bana bir daha devirirsen," dedi, yüzünde yavaşça yayılan bir sırıtişla, "o bembeyaz kığına el izi bırakmak zorunda kalabilirim."

İstemsizce midem alt üst oldu.

Lacey'nin ödünç aldığı tişörtü başımdan geçirip bir kenara attım.

"Sözler, sözler," diye karşılık verdim.

Bakışları yavaşça üzerime indi.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı. "Başını belaya sokmaya kalkma. Beklediğinden daha fazlasıyla karşılaşabilirsin."

Eşofmanımı çıkarıp önce duşta girdim.

Üzerindeki kıyafetlerin geri kalanını da çıkardı ve suyun altına yanıma geldi.

Yakından bakıldığında hasar daha da kötüydü. Kalça kemiği boyunca uzanan bir morluk ve dizinin üzerinde koyu bir iz vardı.

Geri çekildim.

Ama beni yakaladı ve göğsüne çekti.

"Benim için endişelenme dedim," diye mırıldandı saçlarıma doğru.

Avuç içlerimi gövdesine bastırdım ve onu hafifçe geriye doğru ittim.

"Pekala," dedim. "Eğer o morlukların önemsiz olduğunu iddia edersen, en azından bana seninle ilgilenmeme izin vermelisin."

Kaşlarını kaldırdı.

"Eğer bu duşta kalmamı istiyorsanız," diye devam ettim, "bana dokunmazsınız. Bırakın işi ben yapayım."

Ağız seğırdi. "Öyle mi?"

"Evet."

Beni bıraktı ve ellerini teslim olurcasına kaldırdı.

"Nasıl isterseniz öyle yapın."

"Dön arkana," dedim, nazikçe kalçalarından tutarak onu fayans duvara doğru yönlendirdim. "Ellerini başının üstüne koy. Duvara. Ayaklarını birbirinden ayır."

Gülümseyerek dediğini yaptı.

Yağmur gibi yağan suyun etkisiyle etrafımızda buhar yükseldi ve şehre döndüğümüzden beri ilk defa endişelerimi bir kenara bırakıp tamamen Lucian'a odaklanmama izin verdim.

Avucuma bol miktarda sıvı sabun sıktım ve köpürene kadar ellerimi birbirine sürdüm.

Söylendiği gibi durdu, ellerini fayanslara dayadı. Vücudu morluklarla kaplı olsa bile, gördüğüm en yakışıklı adamdı. Hayatımda yaşanan her şeyden sonra, onunla burada, rahatça çıplak bir şekilde durduğuma hala inanamıyordum.

Ayaklarının dibinden başladım.

Ellerim ayak parmaklarından ayak bileklerine, oradan da baldırlarına ve kaval kemiklerine doğru kayarak köpüğü derinin her santimetrekaresine yedirdi. Dizlerinden uyluklarına doğru devam ettim, acele etmeye hiç çalışmadım.

Burnundan nefes verdi.

Daha fazla sabun almak için uzandım ve ona geri döndüm, avuçlarımı kalçalarının sıkı kıvrımları üzerinde gezdirdim. Sanki bu sıradan bir rutinmiş gibi, her şeyi olabildiğince klinik bir şekilde yaptım.

Hafifçe yer değiştirdi.

Parmak uçlarımı sırtının yanlarından, omurgasından aşağı, sonra da kalçalarının arasından, ta ki elim testislerine değene kadar gezdirdim.

Ani bir irkilme yaşadı.

İstemsizce ağızımdan kaçan hafif bir gülümseme oldu.

Geri çekildiğimde, penisi taş gibi sertleşmişti.

İyi.

Daha fazla sabun aldım ve sırtından yukarı doğru, omuzlarından başlayarak, morlukların etrafında dikkatlice ilerledim. Avuçlarım geniş

vücudunda gezindi, keşke dudaklarım olsaydı diye düşündüm ama kendimi tuttum.

Sonra yaklaştım ve kollarımı beline doladım, göğüslerim sırtına değerken arkadan göğsüne sabun sürdüm.

"Pekala," dedim usulca. "Dönebilirsin."

Ellerini indirdi ve bana döndü.

Daha fazla sabun almak için uzandım ve sol omzundan başlayarak kolundan aşağı, pazısının üzerinden, ön kolu boyunca ve eline doğru sabunu sürdüm.

Parmak boğumları hâlâ şişmiş ve yarılmıştı.

Bir an aklıma geldi; ben uyurken Madrid'deki otel odasından çıkıp gitmişti.

Yutkundum ve bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Avucunu yukarı çevirerek, parmak ucumla oradaki çizgileri takip ettim.

"Evet," diye mırıldandım. "Kesinlikle inatçı."

Keyiften kaynaklanmış olabilecek hafif bir homurtu çıkardı.

Sağ koluna geçtim ve aynı hareketi tekrarlardım, ama avucumu yukarı çevirdiğimde donakaldım.

Üzerinde kalın bir yara izi vardı.

"Ne oldu?" diye sordum, baş parmağımla çıkıntıyı okşayarak.

"İşte bu," dedi sakın bir şekilde, "gerçek bir adamın işaretidir."

Ona baktım.

"Bir ritüel," diye devam etti. "Kanla dövülmüş ve etle yakılmış. Avuç içinde bir azizin resminin yakılmasıyla mühürlenmiş bir kesik."

Göğsüm sıkıştı. "Bu şiddet içeriyor. Bunu sen mi seçtin? Yoksa biri mi seni zorladı?"

Kısaca güldü. "Bunu ben seçtim. Benimle birlikte olan her adam da aynısını yaptı."

Başparmağımla yara izini tekrar takip ettim.

"Acıtmış olmalı."

"Öyle oldu," dedi. "Mesele de bu zaten. Bazı şeyler acı çekmeyi gerektirir."

Başımı hafifçe salladım. "Seni incinmiş görmek hoşuma gitmiyor. Bu kabul edilemez."

Yüz ifadesi değişti.

Yaralı elini kaldırdı ve yanağını avuçladı.

"İşte," dedi sessizce, "ben de sana karşı tam olarak böyle hissediyorum."

Sesindeki samimiyet yumuşak değildi. Kararlıydı.

Sonra bakışları ikimiz arasında gidip geldi ve dudaklarında yavaşça bir sırıtış belirdi.

"Sanırım bir noktayı atladınız."

Bakışlarını onun yönüne çevirdim.

Hâlâ çok sert biriydi.

Gülümsedim.

"En güzel kısmını sona sakladım."

Tekrar sabuna uzandım ve acele etmeden ellerimin arasında ovdum.

Önünde diz çökerken ellerimi yanlarından aşağı doğru gezdirdim. O da avuç içlerini omuzlarıma koydu.

Ellerim kalçalarının üzerinden kayarak, keskin V şeklindeki kasları takip edip penisinin etrafına dolandı. Orada dokunuşumu istediğini biliyordum. Sadece onu bekletmekten zevk alıyordum.

Dünyasındaki her şeyi kontrol ediyordu.

Ben hariç.

Tanıştığımız ilk andan itibaren ona meydan okudum. Onu zorladım. Onu şaşırttım. O da bundan keyif aldı.

Elimle nazikçe testislerini kavradım ve parmaklarımla arasında yuvarladım. Göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseldi.

Diğer elimle penisinin gövdesini kavradım ve sabunlu suyun uzunluğu boyunca kaymasına izin verdim. Özellikle başın altındaki hassas çıkıntıya dikkat ettim ve ileri geri okşadım.

Dokunuşumdan irkildi.

Hafifçe geriye yaslandım, onu akan suyun altına doğru yönlendirdim ve ellerim yavaşça kaymaya devam ederken sabunu duruladım.

Parmakları saçlarımla arasına kaydı ve başımı geriye doğru çekti, böylece yağmur saçanakları yüzüme ve göğüslerime yağdı.

"Muhteşem," diye homurdandı. "Kesinlikle muhteşem, Scarlett."

Dudaklarımdan su aktı. Onu yaladım.

Başparmağı alt dudağıma bastırdı. Ağzımı açtım, onu içeri davet ettim.

İleri doğru itti ve ben de başparmağını ağzıma alıp dilimle etrafında döndürdüm. Homurtması daha da derinleşti.

Sonra elini çekti ve başımı öne doğru çekti.

Ellerimle penisini sıkıca okşarken, penisin başını ağzıma doğru yönlendirdim. Saçlarımı daha sıkı kavradı. Islak kirpiklerimin arasından bakışlarımı kaldırdım ve gözlerine kilitlendim.

Yüzündeki keyif ifadesi midemin alt kısımlarında bir gerginliğe neden oldu.

Bunu çok sevdi.

Ve bunu ona elimden gelen en iyi şekilde vermek istedim.

Penisini bıraktım, ayağa kalktım, elini tuttum ve suyu kapattım.

Onu duştan çıkarıp yatak odasına götürürken, arkamızda su birikintileri bırakarak tenimizden aşağı sular aktı.

Hiç sorgulamadan onu takip etti.

Yatağa çıktım, yatağın ortasına doğru kaydım ve başımı kenardan sarkıtarak arkama yaslandım.

Nefesi kesildi.

"Kahretsin," dedi kendini okşayarak. "Böyle uzanmış olmana bayılıyorum. Beni memnun etmeye bu kadar istekli olmana."

Ona doğru uzandım. O da yaklaştı ve ben de kalçalarını doğru pozisyona getirdim.

Bir elimi uyluğuna dayayarak, diğer elimi de penisinin etrafına sardım ve başını dudaklarıma götürdüm. Ağzımı sıkı bir daire şeklinde bükerek onu öne doğru ittim.

O yaklaştıkça dilim düzleşti. Emdim, yanaklarımı içeri çekerek onu tamamen kavradım. İnledi ve daha da derine bastırdı.

Ucu boğazımın arkasına değdiği anda, onu içeri çektim ve yuttum.

Vücudundan bir ürperti geçti.

Nefesimi toparlarken, o biraz geriye kaydı, parmaklarım ise penisinin etrafındaki baskıyı korudu.

Sonra sallanmaya başladı.

Önce yavaş, sonra yavaş yavaş, onun temposuna ayak uydurarak ilerledim.

O bastırđı ve ben yutkundum, nefes almak için biraz geri çekildim, sonra onu tekrar aldım.

Kontrolü elinde tuttu.

Ben yapmadım.

Birkaç vuruştan sonra dizlerimi açarak bacaklarımı araladım. Tamamen açıktaydım, savunmasızdım ve bakışlarının tamamen farkındaydım.

Bir elim bacaklarımın arasına kaydı. Parmaklarım klitorisimi bulurken diğeri elim de onu okşamaya devam etti.

"İşte benim kızım," dedi kaba bir sesle. "Ben boğazından aşağı inerken sen de parmaklarını oynat."

Sadece sesi bile beni mahvedebilirdi.

O İrlanda aksanı, o buyurganlık... damarlarımda bir ateş dalgası yarattı.

Onun hareketleriyle aynı ritimde klitorisimi okşadım. Sonra iki parmağımı içime soktum.

Hareketleri hızlandı. Sertleşti.

Nefes almak, onun için zevkin yanında ikinci plana atılmıştı.

Uzaklaşmayı reddettim.

Yukarı çıktıkça gözlerimin köşelerinden yaşlar süzüldü, her kulağ atışıyla basınç artıyordu.

Daha derine girdi ve ben de parmaklarımı içimde sıktım.

Uçurum hızla ve acımasızca yaklaştı.

Felçleri düzensizdi.

Boşalırken ağzından hırıltılı bir ses çıktı, sıcak meni ağzımı doldurdu ve boğazımdan aşağı aktı.

Ve ben de onunla birlikte uçurumdan aşağı düştüm.

Zirveye ulaşmam beni paramparça etti. Gözlerimin önünde yıldızlar patladı ve penisinin ağzımdan kayıp gittiğini zar zor fark ettim.

Yanımda diz çöktü, bir eli karnımın üzerindeydi.

"İşte bu, Scar," diye mırıldandı. "Hadi şu parmaklarını. Her artçı şoku kovala."

Dudakları boynuma değerken, parmak uçları tenimde yavaş ve dalgın desenler çiziyordu. "Senden asla bıkmayacağım. Sen asla kurtulamayacağım bir bağımlılıksın."

Nefesim normale dönene kadar zevkin son dalgalarını yaşadım.

Tekrar hareket edebildiğimde, beni doğrulttu ve kendine çekti. Arkama yatağa çıktı ve kollarını belime dolayarak beni sıkıca tuttu.

Karnı guruldayana kadar öylece kaldık.

Hafifçe güldüm. "Birisi acıkmış galiba."

"Evet," dedi. "Hücrede bana yemek vermediler. En son yediğim şey, uçakta atıştırmalık diye ne varsa oydu. Bir porsiyon daha kızarmış yumurta ve patates kızartması ister misin?"

"Şey," dedim yataktan kalkarken, "seni memnun etmek kolay."

Normalde bir çarşaf alırdım. Bunun yerine, üzerimi örtme zahmetine girmeden mutfağa doğru yürüdüm.

"Umarım o yerden tavana kadar uzanan pencerelerin camları yansıtıcıdır," diye seslendim arkamdan, "çünkü çıplak bir şekilde gece geç saatlerde atıştırmalık yemekten daha fazlasını planlıyorum."

"Ah, küçük kuşum," diye homurdandı, sesi eğlenmiş gibiydi, "kanatlarını nasıl da açmışsın."

Buzdolabının kapağını açtım ve yumurtalarla pastırmayı aldım.

"Aria'nın bizi nerede böldüğünü unutmadığımı sanmayın," diye ekledim. "İnsanların içeri girmesini engellemenin bir yolu var mı?"

"Evet," dedi arkamdan gelerek. "Ama bu yakalanmanın heyecanını bozabilir."

Ona şöyle bir baktım. "Senin de bir teşhircilik huyun var, değil mi?"

Arkamdan kollarını bana doladı, sertleşmiş penisi zaten belimin alt kısmına dayanmıştı. "Kızım, ne kadar çok sapkınlıktan hoşlandığımı tahmin bile edemezsin."

Kalçalarımı ona doğru bastırdım. "Bu zorlu bir mücadele gibi görünüyor."

Kalçama hafifçe vurdu. "Bir süre buradan ayrılmayabiliriz. Bu sana nasıl geliyor?"

"Harika," diye yanıtladım. Sonra, kendimi tutamadan bir düşünce ağzımdan kaçtı. "Bu, beni oyun odanla tanıştıracak anlama mı geliyor?"

Duraksadı, yumurtaları ve pastırmayı elimden aldı ve tezgâhın üzerine koydu.

Beni çevirdi ve elleriyle yüzümü kavradı, kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşti.

“Scarlett,” dedi sakın bir sesle, “o oda tam bir güven gerektiriyor. İyi iş çıkardın, beklediğimden de iyi. Ama seni aceleye getirmeyeceğim. Zamanı geldiğinde anlayacağız ve birlikte oynayabiliriz. O zamana kadar birbirimizi sevmeye, her birimizi neyin mutlu ettiğini öğrenmeye odaklanalım.”

Dudaklarını benimkine yapıştırdı ve her türlü tartışmayı susturdu. Haklıydı.

Artık hiçbir şeye karşı yarışmıyorduk. Günleri saymıyordum ya da kaçış planları yapmıyordum. Hayatımda ilk defa hayatta kalmaya çalışmıyordum.

Çok başarılıyım.

Sonunda kendimi ait hissettiğim bir yer bulmuştum.

Evim.

Sonsuza dek benim.

Benim sığınağım.

Otuz Sekizinci Bölüm

Lucian , *bir süre buradan ayrılmayabileceğimizi* söylediğinde , bunu kelimenin tam anlamıyla kastettiğini anlamamıştım.

Yaklaşık iki haftadır onun çatı katındaki dairesinin duvarlarının dışına adım atmamıştık.

Ve ben bundan hiç rahatsız olmamıştım.

Öğleden önceki ışık yatağın üzerine yayılıyor, çarşafların kaydığı çıplak omzumu ısıtıyordu. Yerden tavana uzanan pencereler, Hudson Nehri'ni soluk gümüş renginde çerçeveleyiyor, ötesinde ise Jersey silüeti çelik ve camdan oluşan temiz hatlarla yükseliyordu. Dışarıda dünya hareket halindeydi—nehirde tekneler ilerliyor, sokaklarda trafik akıyordu—ama burada her şey sadece bizimle ilgiliydi.

Yavaşça gerindim, o iki haftayı nasıl geçirdiğimi hatırlatan o nefis kas ağrısıyla yüzümü buruşturdum.

Lucian amansızdı.

Bana her santimime tapacağına dair verdiği sözde abartmamıştı. Bedenim, bir zamanlar korkuyu öğrendiği gibi, onun ellerini de öğrenmişti, ama bu sefer darbe için hazırlık yapmaya gerek yoktu. Sadece beklenti vardı. Dokunuşla ilgili her anıyı metodik bir şekilde yeniden yazıyordu. Artık sadece bana belli bir bakış atması yeterliydi ve bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık dalgası yükseliyordu. Dokunuşuna ne kadar bağımlı hale geldiğim utanç vericiydi.

Utandırıcı.

Ve bu tamamen doğru.

O günleri sadece yatakta geçirmemiştik. Saatlerce konuşmuştuk. İrlanda hakkında. İnşaat işleri, uzun kışlar ve bir şeyleri kırmakta ne kadar iyi olduğunu ilk fark ettiği an hakkında. Annem hakkında. Madrid hakkında. Hayatımın özenle parçalara ayırdığım kısımları hakkında.

Sorduğum her soruya cevap vermişti.

Hepsi bir arada.

Hiçbir kaçamak yoktu. Yarım yamalak gerçekler yoktu. Cilalı yalanlar yoktu. Adam bir mafya lideriydi ve benim onu nasıl anladığımı asla kontrol etmeye çalışmamıştı. Kilisede beni ilk kez kandırmaya çalıştığı andan itibaren, olduğu kişi konusunda dürüst olmuştum.

Bu dürüstlük, benim de kendimi açmamı kolaylaştırdı.

Nefret ettiğim şeyler yapmıştım. Hatırlamak istemediğim şekillerde hayatta kalmıştım. Lucian bunları yüksek sesle söylediğimde hiç tereddüt etmedi. Acıma duygusuyla sesini yumuşatmadı. Sadece bunları gerçekler olarak kabul etti ve yoluna devam etti.

"Yapman gerekeni yaptın," demişti. "Ve dimdik duruyorsun."

Bu, rahatlıktan daha önemliydi.

Terapist fikri de ona aitti.

Bunu hiç düşünmemiştim bile. Terapi bana dergilerdeki kadınların bahsettiği bir şey gibi geliyordu, yıllarca sessizliğin itaat olduğu söylenen kadınlar için değil. Ama Lucian, Lacey'den ve güvendiği doktordan bahsetmişti. O, bu dünyaya doğmuş bir kadındı. Kuralların burada farklı olduğunu anlayan, ama bazı sınırların asla aşılması gerektiğini bilen bir kadındı.

Dr. Maria St. Clair.

Telefonu benim önümde açtı. Bizi tanıştırdı. Sonra da odadan çıktı.

Dışarı çıktım ve kapıyı kapattım.

Başımızda dikilmek yok. Duvarların arkasından dinlemek yok. Sonrasında rapor istemek yok.

Ekranda bir yabancıya bakakalmıştım, nereden başlayacağımı bilemiyordum. Kelimeler ağızımdan yabancı geliyordu. Ama bir kere başladılar mı, durmadılar.

Sonrasında Lucian, ne konuştuğumuzu hiç sormadı. Bir kere bile. Haftaya tekrar görüşme konusunu açtığımda başını sallayıp, "Neye ihtiyacın varsa," dedi.

Neye ihtiyacım varsa.

Bu ifade beni hâlâ şaşırtıyor.

İyileşmemi kontrol etmeye çalışmadı. Beni düzeltmeye çalışmadı. Beni yanlış bir dokunuşla paramparça olabilecek kırılgan bir şey gibi görmedi.

İhtiyaçlarıma karar verme konusunda bana güvendi.

Güven, korumadan daha güçlüydü.

Elbette, konu benim güvenliğim olunca, o inanılmazdı, hatta aşırıya kaçıyordu.

Üç gün içinde yeni bir telefon gelmişti; şık, pahalı ve tüm özellikleriyle donatılmıştı.

Ayrıca tamamen gözetim altında.

Aksini iddia etmemiştii.

Mermer tezgahın üzerinden bana doğru kaydırırken, "İçeri giren ya da çıkan her şeyi görebiliyorum," demişti.

"Ya ben Sofia'ya senin hakkında kötü şeyler söylemek istersem?" diye sormuştum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

"Öyleyse bunu telefonun olduğu odada yapmayın."

İstemedenden de olsa güldüm.

Telefon kapalıyken bile takip özelliği kapatılamıyordu. Uygulama doğrudan Nik'in sistemine bağlıydı. Lucian bunu özür dilemeden açıklamıştı. Kontrol amaçlı değil, güvence amaçlıydı.

Kendime aradaki farkı anladığımı söyledim.

Bazı günler öyle yaptım.

Diğer günlerde, bu yatakta uzanıp ufuk çizgisine bakarak, tek başıma sokağa inmenin nasıl bir his olacağını merak ederdim. Kahve almak için. Arkamdan bir gölge bile gelmeden kalabalığın içine karışmak.

Bu düşünce göğsümde huzursuz bir his uyandırdı.

İsyan değil.

Sadece farkındalık.

Yan tarafıma döndüm ve uzanıp parmak uçlarımla onun daha önce olduğu boşluğa dokundum. Çarşaf lar serindi çünkü erken çıkmıştı. Beni buraya geri getirdiğinden beri bugün ilk kez çatı katından dışarı çıkmıştı.

Beni uyandırmamıştı.

Bir yanı m onun bunu yapmasını dilemişti, diğer yanı m ise yapmadığı için rahatlamıştı.

Mutluydum. Daha önce hiç olmadığı kadar, tam anlamıyla, sessizce mutluydum. Ona güveniyordum. Geleceğimize inanıyordum.

Ama o pencerelerin dışındaki dünya hâlâ vardı. Delgado hâlâ vardı. Franklin Whitaker hâlâ vardı.

Yeraltı dünyası hâlâ ilgiyi hak ediyordu.

Nehre uzun uzun baktım, sonunda dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi.

Yaklaşık iki haftadır, bu yataktan ve bana koşulsuz istenmenin ne demek olduğunu öğreten adamdan başka hiçbir şeye ait değildim.

Düğün töreni olmadan balayı gibiydi.

Lucian, benim onun, onun da benim olduğumu açıkça belirtmişti. Beni hapsedecek bir şekilde değil, beni sakinleştirecek bir şekilde. Beni sevdiğini söylemişti ve bunu kelimenin ağırlığını anlayan bir adam gibi söylemişti. Kalbim sevgiyle doluydu.

Sırt üstü uzanmış, tavana bakıyordum, kalkmam gerektiğini biliyordum. Bu duvarların içinde kurduğumuz sessiz baloncuk sonsuza dek süremezdi. Onun yönetmesi gereken işleri vardı. İster istemez ona hesap veren bir şehir vardı. Ve benim de kurmam gereken bir hayatım vardı.

İlk defa bu düşünce beni korkutmadı.

Aklım sürekli mimariye dönüyordu. Annemin çizim masası. Çizgilerden, taşıyıcı duvarlardan ve sizden daha uzun süre yaşayacak bir şey inşa etmenin sessiz sorumluluğundan bahsetme şekli. Sanatı her zaman sevmiştim, ama yapıyı da seviyordum.

Hiç kimse onun gibi ölmemeliydi. Bunun sebebi bir şantiyede işin kolayına kaçılması olmamalıydı. Bunun sebebi ağgözlülüğün çelikten, cıvatalardan ve denetimlerden daha önemli olması da değildi.

Hem güzel hem de güvenli binalar tasarlayabilseydim, belki bu bir tür adalet olurdu.

Ama öncelikle, planlarla hiçbir ilgisi olmayan işler yapılması gerekiyordu.

Lucian, Sendika ve şimdi de ben; herhangi bir kulüp veya manastırdan daha büyük bir şey üzerinde çalışıyorduk. Henüz bunu ortaya çıkaracak yeterli kanıtımız yoktu. Yeterli ayrıntı yoktu. Yeterli isim yoktu. Ama manastırdan aldığımız sabit disk ve belgeler bir hikaye anlatmaya başlıyordu.

Desenler oluşmaya başlamıştı.

Para izleri. Transferler. Tesadüf olmayan kayıt boşlukları.

Lucian, Nik'in yetenekleri hakkında, dijital kamuflej katmanlarını nasıl soyup gerçeği ortaya çıkarabildiği hakkında daha fazla bilgi vermişti. Bunu kesin bir dille söylemişti. "Nik bu iş için doğru adam," demişti bana. "Ona zaman verin."

Ona inandım.

The Syndicate'in desteğiyle, mesele olup olmayacağı değil, ne zaman olacaktıydı.

Ama ben kenarda oturup olan biteni izlemekle yetinmedim.

Gözlerimi kapattığımda Elizabeth'in yüzü bazen hâlâ belirliyordu. Nerede olduğunu, hatta hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordum, ama kaybolduğunu kabul etmeyi reddediyordum. O manastırdan kaybolan kızları bulmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Daha kolay olduğu için karanlığa karışmalarına izin vermeyecektim.

Karnımın alt kısmında hafif bir gerginlik hissettim.

Bugün dünyaya yeniden adım attığım ilk gündü.

Lucian, Xyst'teki işleri halletmek zorundaydı ve beni oraya getirmekten bahsederken neredeyse çocuksu bir tavır sergiliyordu. Sıfırdan, diğer adamlarla omuz omuza nasıl bir şirket kurduklarını anlatırken, buranın onun için kârdan daha önemli olduğu açıktı. Kendi elleriyle başardıklarının, başarısının kanıtıydı bu.

Öyle net bir şekilde resmetmişti ki, aydınlatmayı, düzeni, odadaki elektriğin akışını, kimse isim vermeden bile zihnimde canlandırabiliyordum.

Bu sabah duş almak için beni kucağından indirmeden hemen önce, bana bakıp akşam için şık giyinmem gerektiğini söylemişti. Kulüpteki işini bitirdikten sonra beni güzel bir yere akşam yemeğine götürecekti.

"Xyst'te buluşacağız," demişti. "Önce halletmem gereken şeyler var."

Geri kalanını çoktan düşünmüştü.

DarkMatter'dan iki adam beni alacaktı. Bana fotoğraflarını mesajla göndermişti, her biri profesyonel ve netti.

"şifreli kelimeyi kullanacaklar," dedi. "Kızarmış yumurta ve patates kızartması."

O kadar çok güldüm ki neredeyse yataktan düşüyordum.

"Zavallı adamlar," demiştim. "Onların bunu ciddi bir yüz ifadesiyle söylemelerini mi sağlayacaksınız?"

Dudakları hafifçe kıvrılmıştı. "Eğer bunu çekinmeden söyleyemiyorlarsa, seni arabayla götüremezler."

Bu çatı katının kapısında duran o iki deneyimli güvenlik görevlisinin Lucian'ın en sevdiği kahvaltıyı duyurması düşüncesi bile hâlâ yüzümü güldürüyordu.

İçimde bir heyecan dalgası yükseliyordu.

Aynı şekilde biraz da gerginlik hissettim.

Xyst sadece bir kulüp değildi. Lucian'ın bölgesiydi. Onun dünyasıydı. Ona hesap veren insanların olduğu bir yerdi.

İlk defa o dünyaya bir koz olarak değil, onun bir aracı olarak adım atacaktım.

Battaniyeyi kenara itip dođrulдум.

Harekete geçme vakti gelmişti.

Lucian'ın Aria'nın yardımıyla satın aldığı kıyafetler yasa dışı olmalıydı.

Her parça üst düzey, özel dikim, dikkat çekmeyi bekleyen kadınlar için tasarlanmıştı. Sofia'nın gerekli gördüğu türden bir gardırop. Benim için değil.

Her şeyi tek tek incelemek saatlerimi almıştı: şık takım elbiseler, gösterişli ama bayağı olmayan elbiseler ve nasıl duracağınızı biliyorsanız silah gibi hissettiren ayakkabılar. Her seçeneği yatağın üzerine serdim, değerlendirmek için geri çekildim, fikrimi değerştirdim ve baştan başladım.

Bu gece çok önemliydi.

Onun yakın çevresinden birkaç kişiyle zaten tanışmıştım, bir araya geldiklerinde odada bulunanların önemini anlamaya yetecek kadar.

Ama Xyst farklıydı. Lucian'ın anlattığına göre, sadece bir kulüp değildi. Yeraltı dünyasının bir kavşağıydı. Para. Güç. Nüfuz. Sadece kendilerine hesap veren adamlar.

Onun gurur duymasını istedim.

Koruyucu değil. Şımartıcı da değil.

Gurur duymak.

Sofia'nın Xyst hakkında her şeyi bildiğine eminim.

Bugün onu iki kez aramayı denedim. Ayrıca bu sabah ve öğle yemeğinden sonra da mesaj attım. Cevap yok, ama bu alışılmadık bir durum değildi. Sofia kendi programına göre yaşıyordu. İspanya'dan döndüğümüzde ve Lucian sonunda bana nefes alacak kadar alan tanıdığında, sinirlerim bozuk bir şekilde ona ulaşmıştı. Öfke bekliyordum. Belki de Kara Defter olayı yüzünden duyduğu hayal kırıklığı.

Bunun yerine, diziyi adeta yutmuştu.

Elbette isim vermeden bu konuda paylaşım yapmıştı, ancak sadece spekülasyonlar bile takipçi sayısını üç milyonu aşmasına neden olmuştu. Tıpkı diğer insanların rutinden zevk alması gibi, o da kaostan zevk alıyordu.

Ona Lucian hakkında biraz bilgi verdiğimde, telefonda çığlık atmıştı.

"Mafya üyesiyle mi çıkıyorsun?" diye sormuştu. "Scarlett, bu elit bir çevre."

Hatta şaka yollu, belki de Giovanni'ye sonunda gerçek bir şans verebileceğini bile söylemişti.

Aslında bu akşam dışarı çıkacaktık. Lucian bana Xyst'te olması gerektiğini ve benim de orada olmamı istediğini söyleyince bu plan suya düştü. Sofia bir dakika surat astı, sonra böyle daha ilginç olduğunu söyledi.

Onunla bir başka çılgın gece geçirme fikrini özleyen bir yanımdı.

Ama dürüst olmak gerekirse, Lucian'ın olmadığı hiçbir yerde olmak istemezdim.

Bugün, güvenli evden beri ilk kez birkaç saatten fazla ayrı kalmıştık. Bu ayrılık beni, yakından incelemek istemediğim bir şekilde sarsmıştı. Panik değildi. Zayıflık da değildi.

Bu bir farkındalıktı.

Bu dünyanın dişleri vardı.

Öğleden sonrayı kendime bakım yaparak geçirdim. Tam bir vücut makyajı.

Sonunda seçtiğim elbise beyaz ve vücuda oturan, dikkat çekmeden ışığı yansıtan boncuk işlemeli bir modeldi. Kısa kolları omuzlarımı çerçeveliyordu. Etek boyu dizimin birkaç santim yukarısındaydı. Yakası da göğüs dekoltemi gösterecek kadar alçaktı.

Ayakkabılar siyahtı, topukları bileğimi kırma tehlikesi yaratmadan bacaklarımı daha uzun gösterecek kadar yüksekti. Oturma odasının uzunluğu boyunca bir kez, sonra iki kez yürümeyi, adımlarım doğal gelene kadar tekrarlardım.

Mücevher kutusunda, pencereye doğru kaldırdığımda parıldayan damla şeklinde bir kolye buldum. Kendi kendime bunun kristal olması gerektiğini söyledim, çünkü gerçek bir elmas olsaydı, kaybetmekten çok endişelenirdim. Aria'nın bana ilk dairemin fiyatından daha pahalı bir şey vermeyeceği kesindi.

İki makyaj videosu izledim ve dumanlı göz makyajını en iyi şekilde yeniden yaratmaya çalıştım. Margaretta seviyesinde bir sanat eseri değildi belki ama yüz hatlarımı belirginleştirdi ve bakışlarımı derinleştirdi. Aynada kendime uzun süre baktım.

Sanki Lucian'ın koluna aitmişim gibi görünüyordum.

Bu farkındalık içimde yavaş yavaş bir sıcaklık dalgası yarattı.

Siyah paltomun kemerini sıkıca bağladım ve saate baktım. Saat neredeyse yediye.

Tam zamanında, interkomdan bir ses geldi.

Ses, çatı katının sessizliğini bozdu.

Telefonumdaki güvenlik uygulamasını açtım ve ön kameranın görüntüsünü kontrol ettim. Kapının önünde iki adam duruyordu. Koyu renk paltolar giymişlerdi. Yüz ifadeleri nötrdü. Profesyonel bir duruş sergiliyorlardı.

Herhangi biri olabilirdi.

Kalp atışlarım durmadan hızlandı ve Lucian'ın bana gönderdiği fotoğraflarla karşılaştırmadan önce bunu fark ettim.

Mikrofon simgesine dokundum. "Merhaba."

İkisinden daha uzun olanı kameraya yaklaştı. Kibarca yarım bir gülümseme sundu.

“Bayan Hayes. Ben Angelo. Bay Byrnes bizden sizi Xyst'e kadar götürmemizi istedi.” Bir an durakladıktan sonra ekledi, “Size kızarmış yumurtalarınızı ve patates kızartmanızı çok sevdiğini söylememizi istedi.”

Göğsümdeki gerginlik azaldı.

Boğazımdan bir kahkaha kaçtı, daha yutkunamadım. Lucian'ın bu talimatı ciddi bir yüz ifadesiyle verdiğini hayal ettim.

“Elbette yaptı,” diye mırıldandım.

Ekrana bir kez daha baktım ve onu fotoğraflardan biriyle karşılaştırdım. Eşleşiyorlardı.

Omuzlarımı dikleştirdim, derin bir nefes aldım ve kapıya doğru yürüdüm.

Bu, onun dünyasına atılan ilk adımdı.

Kilidini açtım ve içeri çektim.

Gösteri başlamıştı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

durmaz Araç Xyst'in önünde durur kapı açıldı. Kaldırım, insan ve seslerden oluşan bir duvarla kaplıydı. Geniş omuzlu bir adam kapıda duruyordu, yanında koyu renk takım elbiseli birkaç kişi daha vardı. Onların ötesinde, küçük bir kalabalık bariyer hattına yaslanmış, ellerinde telefonlarıyla bekliyordu.

Aman Tanrım.

Buna hazır değildim.

Kalp atışlarım hızla yükselirken, parmaklarım deri koltuklara kenetlenmiş bir halde koltuğa geri kaydım.

Sonra Lucian göründü ve kolunu kapı çerçevesine yaslayarak eğildi, yüzü görüş alanımı tamamen kapladı. Gürültü azaldı ve göğsümdeki baskı hafifledi.

Gülümsedi ve açık avucunu uzattı.

"Gel sevgilim," dedi. "Seni arkadaşlarımla tanıştırayım."

Elimi onun eline koydum.

Arabadan kolayca inmeme yardım etti, sonra kapıyı açan adama döndü.

"Scarlett, bu Slade. Xyst'te güvenlikten sorumlu ve ona hayatımı emanet edebilirim."

Bu giriş kasıtlıydı. Lucian sadece isimleri sıralamıyordu. Kimin güvende olduğunu işaretliyor, bana kimlerin kendi çemberinde olduğunu gösteriyordu.

Elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Slade."

Elini sıkıca ama saygılı bir şekilde tuttu. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Hemen geliyorum."

Sesinde hiçbir kibir yoktu, sadece son derece gerçekçiydi.

"Teşekkür ederim. Bunu aklımda tutacağım."

Her yönden dikkatler üzerime yığılmıştı. Limuzinle kimin geldiğini merak edenlerin üzerine bir koruma kalkanı kurulmuştu. Bunaltıcıydı ama boğucu değildi. Lucian'ın eli sırtımın alt kısmını buldu, sıkmadan, sakın ve sahiplenici bir şekilde. Beni kapılardan içeri, giriş holüne doğru yönlendirdi.

Gürültü bekliyordum.

Müzik. Bedenler. Kaos.

Bunun yerine sessizlik hakimdi.

Lobi, sıcak tonlarda aydınlatılmış, sessiz bir halde duruyordu. Hiç misafir yoktu. Personel dışında hiçbir hareketlilik yoktu.

Gülümseyen bir kadın yaklaştı. "Paltınızı alabilir miyim?"

Lucian onu omuzlarımdan kaydırıp bana uzattı. Yanağımdan kısa ama anlamlı bir öpücük kondurdu.

"Ashe, Scarlett'in paltosunu giymesine yardım eder misin ve onu içeriye kadar uğurlar mısın?"

"Elbette. Bir dakika bile sürmez. Onu masanıza getireceğim."

Ona baktım, yüzümde kısa süreli bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bu normal miydi?

Göz kırptı ve hiçbir açıklama yapmadan uzaklaştı.

Ashe'ye döndüm. Beni mütevazı bir kapının ardında gizlenmiş bir vestiyere götürdü. Mekan tertemizdi; askılar düzenliydi ve Ashe sessizce hareket ediyordu. Bir dakika içinde, paltom için gereken her şeyi bitirmişti.

"Bu taraftan, Bayan Hayes," dedi koridoru işaret ederek. "Lucian ikiniz için oldukça güzel bir gece planladı."

Koyu renk ahşap panellerle kaplı bir duvar boyunca ilerledik, ardından açık bir kapıdan geçerek ana salona girdik.

İçerisi mağara gibiydi ve kenarları hariç tamamen karanlıktı.

Sol duvarda, mekanın uzunluğu boyunca uzanan bir bar vardı. Cam raflar aynalı panellere yaslanmış, şişeler sıralar halinde dizilmiş ve yukarıdan ve aşağıdan aydınlatılmıştı. Işık kristal camlara çarpıyor ve bar boyunca yansımalar oluşturunuyordu.

Odanın üst katlarını çevreleyen balkonların hatları, alçak ve gizli aydınlatmayla belirginleştirilmişti. Büyüklüğü ancak bakışlarımı yukarı kaldırdığımda anlaşıldı.

Çok büyüktü.

Ve boş.

Neler olduğunu sormak için Ashe'ye döndüm.

Daha konuşmadan, tepede tek bir spot ışığı aniden açıldı.

Karanlığı yarıp geçti ve odanın tam ortasına indi.

"Ah."

Elim hemen göğsüme gitti.

Lucian o ışığın ortasında tek dizinin üzerine çökmüştü.

Kaldırdığı elinde küçük, siyah bir kutu duruyordu.

Bir an için vücudum hareket etmeyi unuttu.

Dünya, sadece ona, odadaki tek oksijen benmişim gibi bana yukarıdan bakışına indirgendi.

Katın diğer tarafına geçtiğimi hatırlamıyorum.

Ama nedense, tam karşısında duruyordum.

Elindeki küçük siyah kutu açıldı.

"Scarlett."

Adımı söylerken, İrlanda aksanı daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak bir şekilde adımı süsledi.

"Bu dünyada bir daha asla başka bir can için diz çökmeyeceğim." Çenesi kasıldı. "Ama senin için diz çökeceğim."

Nefesim kesildi.

Elini uzatıp elimi tuttu ve ben de elimi parmaklarının arasına yerleştirdim.

"Senin için öldürdüm. Senin için şehirleri yakardım. Sana dokunmaya hakkı olduğunu düşünen her canavarın arasına girerdim."

Elim onun elinde titriyordu. Başparmağı parmak boğumlarıma değdi, beni sakinleştirdi.

"Ömrümün geri kalanında her sabah senin yanında uyanmak istiyorum. Seninle bir yuva kurmak istiyorum. O yuvayı kahkahalarla,

gürültüyle, senin ateşini taşıyan çocuklarla doldurmak istiyorum."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

"Sana bakacağım. Seni koruyacağım. Bu hayatta birlikte yürürken yanında olacağım. Bir daha asla nereye ait olduğunu sorgulamayacaksın."

Sesi sertleşti.

"Eğer cennet bizi bekliyorsa, orada seninle buluşacağım."

"Eğer orası cehennemse, benimle orada kal, ben de sana orada bir krallık kuracağım."

Yüzüğü kaldırdı.

"Sana adımı veriyorum. Sadakatimi. Gücümü. Geleceğimi. Sana değer verildiğin, güvende olduğun, her gün istendiğin bir hayat vaat ediyorum."

"Gel, benimle yaşlan."

"Eşim olur musun?"

Hiç tereddüt etmedim.

"Evet," diye fısıldadım başımı sallayarak.

Yüzüğü parmağıma taktı. Elmas ışığı yansıttı ve yüzük sanki her zaman oraya aitmiş gibi yerine oturdu.

Kendimi onun kollarına attım.

Elleri beni kavradı, bir anlığına yerden kaldırdı, sonra tekrar yere indirdi ve dudaklarımla buluşarak viski ve zafer tadında bir öpücük verdi.

Alkış sesleri bu gürültüyü bastırdı.

Etrafımızı alkışlar, ısıklar ve kahkahalar sarmıştı.

Işık değişti, karanlıktan sıcak bir parıltıya dönüştü. Gözlerim yavaş yavaş alıştı ve yalnız olmadığımızı fark ettim.

Ama kalabalık değildi.

İnsanlar balkonlara dağılmıştı. Barın kenarında. Merdivenlerin yakınında. İçeri girdiğimde fark etmediğim birkaç kişi de büyük sahnede duruyordu.

O sadece evlenme teklifi etmemişti.

Kendi halkının önünde beni kendisine ait ilan etmişti.

Lucian ayağa kalktı ve beni de kendisiyle birlikte kaldırdı.

"Tebrikler, canım arkadaşım!"

Sofia bize doğru koşarken, kahkaha atıp alkışlarken sesi her şeyi bastırdı. Kollarını bana doladı ve nefesimi kesecek kadar sıkıca sıktı.

"Sofia? Burada mısın?"

Beni kısa bir süreliğine bıraktı, Lucian'ın kolunu tuttu ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Eşiniz benden biraz yardım istedi. İyi birini bulmuşsunuz, Scarlett." Onaylayarak ikimize de baktı.

Sonra elimi tuttu.

"Pekala, gitme vakti geldi. Geç kalamayız. Rahip bekliyor."

Beynim durdu.

"Rahip mi?"

Sofia topuklarının üzerinde sekerek, "Sürpriz! Umarım sakıncası yoktur ama eşiniz benden nedime olmamı istedi. Ve bunu çok ciddiye aldığımı biliyorsunuz." dedi.

"Ama... kilise mi? Bugün mü?" Lucian'a döndüm.

Başını yana eğmiş, yüzündeki her zamanki ciddiyetin yerini bir gülümsemenin aldığı bir şekilde orada duruyordu.

"Neden bekleyelim ki?" dedi omuz silkerek. "Evet dedin."

Kalbim göğüs kafesime çarptı.

Onun az önce başlattığı şeyin büyüklüğüne karşı kendimi rahatlatmak için tekrar onu öpmek üzere yaklaştım, ama Sofia beni geri çekti.

Hayır. Bu, " *Evet* " dedikten sonra olmalı.

Gülmeye devam ederek beni çıkışa doğru çekti.

Lucian'ın yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlattığı için onun beni götürmesine izin verdim.

Kalbimde zaten onun karısıydım.

Gerisi sadece kutlamadan ibaretti.

Sofia kolunu benimkine geçirerek beni kulüpten hızla çıkarıp bekleyen limuzine bindirdi.

Kapı arkamızdan sert bir gürültüyle kapandı.

Ve birdenbire sadece ikimiz kaldık.

"Sofia," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Bunu nasıl başardın?"

Gözlerimi kırpmama rağmen gözyaşlarım süzüldü. "Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

Beni sıkıca kucakladı ve tıpkı küçük kızlarımız olduğumuz ve dünyanın daha basit olduğu zamanlardaki gibi bizi nazıkçe salladı.

"Scarlett," diye fısıldadı. "Seni çok sevdim ve çok özledim. Sana olanlar haksızlıktı. Bu, sana ne kadar değer verdiğimi gösterme şeklim. Annem de kilisede bizi bekliyor. Seni görmek için sabırsızlanıyor."

Nefesim tekrar kesildi. Gözyaşlarım daha da şiddetlendi.

"Ah, Sofia. Ne diyeceğimi bilemiyorum." Başımı omzuna yasladım. "Teşekkür ederim. Her şey için. Sensiz bunların hiçbirisi olmazdı. Seni seviyorum. Sen benim hiç sahip olamadığım kız kardeşimsin."

Geri çekildi, elinin tersiyle yanağını sildi, sonra kollarımı kavrayıp sıkıca sıktı.

"Artık gözyaşı yok," diye emretti. "Düğün fotoğraflarınızda perişan görünmek istemiyoruz."

Ağzımdan titrek bir kahkaha çıktı.

"Şimdi endişelenme," diye devam etti, tekrar emir verici bir tona geçerek. "Mükemmel bir elbise seni bekliyor. Ve bir stilist. Muhteşem görüneceksin."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Bekle. Hangi kiliseye gidiyoruz?"

Dünyanın en bariz şeyiymiş gibi sırtıttı. "Lourdes Meryem Ana. Tabii ki. Biliyorsun, Peder McHale seninle evlenmezse çok üzülürdü."

Derin bir nefes verdim. "Sanırım uygun bir yer. Lucian'la orada tanışmıştık."

Başını hızla bana çevirdi. "O adamla kilisede mi tanıştın?"

"Evet, Noel gecesini."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Senin..."

"Ahhh," dedi yavaşça, gerçeği idrak ederken.

Gözlerimden dökülen yaşların arasından güldüm. "Evet. Beni kaçırmaya çalışan adam o."

Bir an bana baktı, sonra başını salladı. "Henüz çok yol kat etmemiz gerekiyor."

Koltuğa yaslandı ve bacaklarını çaprazladı. "Kendi içerik üretici hesabını açmalısın. Bunların hepsi çok değerli. Birlikte çalışabiliriz. Birlikte etkinliklere katılabiliriz. Hadi dışarı çıkalım—"

"Hayır, hayır," diye hemen araya girdim. "Kesinlikle yapmamam gereken şey bu. Bence en iyisi senin görünmez arkadaşın olarak

kalmak."

Başımı salladım. "Lucian aklını kaybederdi."

Güldü. "Evet. Çok karamsar, 'Scarlett'e bakma hakkı sadece bana ait' havasında."

"İnatçı bir kişiliğe sahip," diye itiraf ettim.

Öne eğildim. "Peki, ikiniz bunu nasıl başardınız?"

"Şey," dedi kaşlarını kaldırarak, "anlaşılan o ve Giovanni aynı çevrelerde takılıyorlarmış. Gio çok öfkeliydi. Çalışanlarından birinin eline bıçak saplanması bunu yapar."

Bu anıyı hatırladıkça midem kasıldı.

"Margaretta ve ben kaçırıldık," diye devam etti. "Ve Gio'nun çok öfkeli olduğunu söylemiş miydim? Bir şekilde Lucian bize ulaştı. Bir şey diğerini tetikledi. Ödemeler yapıldı. Videolar silindi ve serbest bırakıldık. Korkunç bir geceydi. Sanırım Margaretta'yı derinden etkiledi."

Yaklaştı ve yüksek sesle fısıldadı: "Kimseye söyleme ama Gio o gece inanılmaz ateşliydi."

Ona dik dik baktım. "İnanılmazsın."

"Senden daha fazlası değilim," diye karşılık verdi ve elimi uzattı.

Başparmağı parmağımdaki yüzüğe hafifçe dokundu. "Bu muhteşem. Sana çok yakışmış."

Bana baktı. "Sanırım sevgilin numaramı bir yerden bulmuş ve yakın olduğumuzu anlamış. Birkaç gün önce bunu ayarlamak için aradı."

Gözlerini devirdi. "Daha çok bana düzenlemeleri yapmamı emretti gibi. Kesinlikle çok otoriter biri."

Yüzümde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Tam ona benziyor."

Yüz ifadesi yumuşadı.

"Scarlett, aradığında bana senin neler yaşadığını biraz anlattı." Elimi sıktı. "Kalbim paramparça oldu. Ve o da çok üzüldü. Sesinden anlayabiliyordum."

Göğsüm sıkıştı.

"Bana sürpriz düğünden bahsettiğinde hiç tereddüt etmedim. Sana iyi bir şey vermek anlamına geliyorsa, ne isterse yapardım. O iyi bir adam. Ve senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı."

Gözleri yeniden parladı.

"İkiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz," dedi kısaca. "Bundan daha mutlu olamazdım."

Koltuğun üzerinden uzanıp ona tekrar sarıldım. Bu sefer, gözyaşlarımızı durdurabileceğimizi sanmadan, ikimiz de gözyaşlarımızın akmasına izin verdik.

Araba yavaşladı, sonra hafifçe sarsılarak durdu.

Sofia geri çekildi ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Senin evlenebilmen için ağlamayı bir süreliğine bırakmalıyız."

Sürücü hareket etmeden önce kapı koluna uzandı. "Neyse ki harika bir stilistim var."

Kapı açıldı ve içeriye serin hava doldu.

Şoför geldi ve kapımı açtı. Sofia çoktan dışarı çıkmış ve beni öne doğru çekiyordu.

Saniyeler içinde beni tanıdık yan girişten geçirip gelinler için ayrılmış küçük salona götürdü.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Bu gerçekten oluyordu.

Arkamızdan salonun kapısı kapandı ve kilisenin gürültüsünü dışarıda bıraktı.

Kuaför çoktan oradaydı, aletleri uzun bir masanın üzerine askeri bir hassasiyetle dizilmişti; fırçalar, tokalar, maşalar, paletler düzgün sıralar halinde dizilmişti. Bir kez başını kaldırdı, beni tek bir bakışta süzdü ve gülümsedi.

Ama onu neredeyse hiç fark etmedim.

Tüm dikkatim elbiseye takıldı.

Müzik dünyasının koruyucu azizesi Aziz Cecilia'nın kemerli duvar resminin önündeki bir askıda asılıydı. Kumaş, yukarıdaki ışıkların altında parıldıyordu.

Hayatımda gördüğüm en güzel elbiseydi.

Dantel, vücut hatlarımı takip edecek şekilde, vücuda oturan denizkızı silüetine dönüştürülmüştü. Kuyruk, şapel uzunluğunda, düzgün bir çizgi halinde geriye doğru uzanıyordu. Yanındaki duvak ise, elbisenin desenini ezmeden yansıtan, dantelle kenarlanmış hafif tül katmanlarından oluşuyordu.

Nefes alışverişim yavaşladı.

Yıllarca bana kutsal bir şeye ait olduğum söylendi. İtaate. Sessizliğe. Fedakarlığa.

Bu bilgi, nefesimi kesen bir netlikle beni vurdu.

Artık Mesih'in gelini değildim.

Ben Lucian Byrnes'in geliniydim.

O bir aziz değildi. O bir kurtarıcı da değildi.

Ama o benimle cehennem arasına girmişti ve bu, herhangi bir duadan daha değerliydi.

Elbiseye yaklaştım ve elimi uzatarak parmak uçlarımla danteli okşadım, bunun benim elbisem olduğuna inanamıyordum.

Sofia arkamdan geldi ve çenesini omzuma yasladı.

"Beğendin mi?" diye sordu usulca.

Yutkundum. "Mükemmel."

Kuaför öne çıktı. "Hadi sizi hazırlayalım."

Kırkıncı Bölüm

kısa Bir saatten bir süre sonra, boy aynasının karşısında durdum ve bana bakan kadını zar zor tanıdım.

Dantel, sanki sadece benim için yapılmış gibi vücudumu sarıyordu. Saçlarım başımın arkasında gevşek bir topuz şeklinde toplanmıştı, peçe ise ince bir dantel parçası gibi topuzdan aşağı dökülüyordu. Makyajım yumuşak ama belirgindi.

Gerçekten de sadece birkaç haftadır tanıdığım bir adamla evlenmek üzere miydim?

Bakışlarım boğazıma kaydı. Özenle sürülmüş fondötenin altında, hafif bir iz hâlâ görünüyordu. Lucian'ın izi. Hiçbir pudranın tamamen silemeyeceği küçük bir morluk.

Göğsümün alt kısmında bir sıcaklık hissettim.

Evet.

Tamamen hazırdım.

Hayatıma usulca girmemişti. Fırtına gibi girmiş, hayatımı alt üst etmiş, yalanları söküp atmış, gerçeği gün yüzüne çıkarmış ve beni gömmek isteyen adamlardan kurtarmıştı. Çocukluk masallarından çıkmış, cilalı bir prens gibi gelmemişti. Çok daha tehlikeli bir şeydi.

O benim karanlık şövalyemdi.

O, tereddüt etmeden savaş açacak bir adamdı. Koruması gereken şeylere dokunan herkesi yerle bir edecekti.

Ve bana saygıyla yaklaşan tek adam oydu. Kendimde değer göremediğim zamanlarda bende değer gören tek kişi oydu.

Bugün, hayal bile edemeyeceğim bir hayata ilk adımı attım. Çoğu insanın korktuğu ve yokmuş gibi davrandığı bir dünyaya.

Garip bir şekilde, geride bıraktığım her şeyden daha dürüst hissettirdi.

Oraya yeraltı dünyası adını verdi.

Orası benim evimdi.

Küçük salonda keskin bir vurma sesi yankılandı.

Kimse cevap veremedi kapı açıldı.

Yaşlı bir adam içeri girdi, konuşmadan önce varlığı odayı doldurdu. Pahalı, koyu renk bir takım elbise giymişti ve sağ elinin bir parmağında kalın bir altın yüzük vardı; yüzüğünü dalgın bir şekilde eklemine sürtüyordu. Ondaki yayılan otorite, çok şey anlatıyordu.

Sofia ve stilist şaşırdılar.

"Hanımlar," dedi derin ve ölçülü bir ses tonuyla. "Güzel gelinle biraz görüşmem gerekiyor."

İtalyan aksanı belirgindi, ritmi kontrollüydü.

Sofia itiraz etmek için ağzını açtı, ama adam bakışlarını ona çevirdi.

Tehdit edici değildi.

Kesin karardı.

Ağzını kapattı.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen dışarıda olacağız, Scarlett," dedi hızla, stilistin kolundan tutarak onu dışarıya doğru yönlendirdi. Kapı arkalarından kapandı ve oda sessizleşti.

Adam aramızdaki mesafeyi acele etmeden, sakın adımlarla kat etti. Arkamda durduğunda aynada gözlerini onun gözlerine diktim.

Gülümsedi.

Bu nazik bir davranış değildi, aksine onaylayıcıydı.

Elini uzattı.

Biraz döndüm ve tereddüt etmeden paramı içine koydum. Lucian, bu gece asla tehlikeli bir adamın bana yaklaşmasına izin vermeyecekti. Bir daha asla.

"Ne güzel bir gelin, Bayan Hayes," dedi, yansımamı değerlendirir bir bakışla inceleyerek. "Ben Luca Genovese. Nişanlınızın iş ortağı ve aile üyesiyim."

"Aile" kelimesini kullanma şekli bana tam olarak ne demek istediğini anlattı.

Uzak bir akrabalık değildi.

Bu bir yemindi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

"Bu akşam sizi nikah masasına kadar götürmek benim için bir onur."

Nefesim kesildi.

"Yanımda kimsenin yürüyeceğini düşünmemiştim."

Beni nazıkçe kendine doğru çevirdi. Eli yukarı kalktı ve yanağımı avuçladı. Dokunuşu sert ama dikkatliydi, başparmağı bir kez gözümün altına değdi.

"Anlamanız gereken tek bir şey varsa, o da şudur," dedi, "aile aileye sahip çıkar."

Yüzümü bıraktı ve ceketinin iç cebine uzandı. Eli cebinden çıktığında, parmaklarının arasında küçük, yıpranmış bir aziz kartı tutuyordu.

Görebilmem için onu çevirdi.

Aziz Longinus.

Resme bakarak, "İsa'nın yanını delen Romalı asker," dedim. "Mızrağı ona saplayan kişi."

Luca başını salladı ve kartı elime verdi.

"Kanın ve suyun akmasına neden olan yara," dedim yavaşça, anılarım canlanırken. "Şiddet içeren bir eylemde bulundu. Ve kan ona değdiğinde, tanık olduğu şey karşısında değişime uğradı."

Parmaklarım kartı daha sıkı kavradı.

"O, kutsal olduğu için seçilmedi. Seçilmesinin sebebi, bu delinmenin gerçeği ortaya çıkarması ve onu değiştirmesiydi."

Bakışlarımı Luca'ya çevirdim.

"Ama neden bana bunu gösteriyorsunuz?"

"Hikayeyi bildiğinize sevindim," dedi sessizce.

Luca sözlerine şöyle devam etti: "Lucian, aileye kan yemini ettiği gece Aziz Longinus kartını aldı. Bizimle birlikte olan her adam bir azizle işaretlenmiştir. Rastgele seçilmezler. Asla rastgele değil. Aziz, o adamın nasıl biri olduğunu ve yerine getireceği kaderi yansıtır."

Azizenin resmine bakarken parmaklarım titriyordu.

"Tıpkı İsa'nın yanını delen asker gibi, Lucian da gerçeğin ortaya çıkması için kan dökmekten çekinmeyen bir adamdı."

Bakışları keskinleşti.

"Kocanız sizi görmeden önce bile Longinus olarak damgalanmıştı."

Oda sanki yana doğru eğiliyordu.

Luca gözlerini ondan ayırmadı.

"Öldürdüğü ilk adamı, seni korumak için öldürdü; seni güvenli evde yakalayan federal ajanı. Lucian onu hiç tereddüt etmeden vurdu."

Midem alt üst oldu.

"Babanı, seni manipüle edip o evden çıkarmaya çalıştığı için vurdu."

Boğazım tılandı.

"Bekaretini satın alan adamı bulup öldürdü."

Gözlerimin arkasında yaşlar birikti.

"Ve Lola," diye devam etti sakın bir sesle, "seni İspanya'da fuhuşa zorlayan, seni yırtıcılara yem eden ve hayatta kalmadan kâr sağlayan kadın... Lucian onun da sonunu getirdi."

Ağırılığı göğsüme çöktü.

Luca, "Hiç tereddüt etmedi," dedi. "Bir an bile. Çünkü o da, Aziz Longinus gibi, şiddet eylemini gerçekleştirdi ve tanık olduğu olaydan etkilendi."

Gözlerim bulanıklaştı.

Luca, sesi şimdi daha yumuşak bir tonda, "Senin için öldürdüğünde ruhunu feda etti," dedi. "Ve bunu tekrar yaptı. Tekrar tekrar. Ve tekrar. Güç için değil. Para için değil. Senin için."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü.

"Bana fedakarlığın kutsal olduğuna inanarak büyüdüm," diye fısıldadım.

Luca'nın yüz ifadesi yumuşamadı, ancak yüzünde bu gerçeğin ciddiyetini kabul eden bir şey vardı.

"O zaman anlıyorsunuz," dedi. "Kocanız bir aziz değil. Ama sizin asla kan dökmenize gerek kalmaması için kan dökmeye hazır bir adam."

Kartı ona geri vermeye çalıştım.

"Onu saklayın," dedi. "Aziz Longinus artık onun kadar sizin de malınız."

Kartı dikkatlice elbisemin göğüs kısmına yerleştirdim ve kalbime bastırdım.

Luca geri çekilerek beni bir kez daha inceledi.

"Gelenekler önemlidir. Kutsal ayınlar önemlidir. Yaptıklarımızı yapsak ve ruhlarımız kararsa bile, kutsal olanı onurlandırırız. Ritüelleri takip ederiz ve sonunda her şeyi Tanrı'ya bırakırız."

Öne eğildi ve önce bir yanağına, sonra diğerine bir öpücük kondurdu.

"Ailemize hoş geldin, Scarlett."

Hafif bir tıkırtı sessizliğı bozdu.

Sofia'nın başı kapı aralığından göründü, gözleri heyecanla açılmıştı. "Peder McHale hazır. Ve kilise dolusu insan onu bekliyor."

"İnsanlarla dolu bir kilise mi?" diye tekrarladım, kelimeler boğazımda düğümlemişti.

Luca şaşırmış görünmüyordu. "Aile, önemli geçiş törenleri için bir araya gelir," dedi, sanki bu çok açık bir şeymiş gibi.

Elbette yaptılar.

Sofia kapıyı daha da açtı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yanıtladı Luca ben daha cevap vermeden. "Şimdi ilerleyin ve gelini koridordan geçirmeme izin verin."

"Ah." Sofia bana baktı, yüzünde kısa bir anlık şaşkınlık belirdi.

Başımı salladım ve gülümsedim.

Sofia'yı şaşırtmak nadir bir durumdu. Bu kısa süreli beklenmedik gelişmeden keyif aldım.

Omuz silkerek güldü ve arkasını dönerek, kilise girişine doğru koridorda gözden kayboldu.

Luca yaklaştı ve elimi kolunun kıvrımına doladı. Duruşu dik ve sağlamdı.

Koridorun sonundaki büyük ahşap kapılara doğru birlikte yürüdük. Kapılar kapalıydı, heybetliydi ve üzerlerinde çocukluğumda merakla incelediğim sahneler oyulmuştu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

O kapıların ardında Lucian'ı tanıyan insanlar oturuyordu. Ortamda söz sahibi olan erkekler. Onların yanında duran kadınlar. Yakında benim dünyam olacak bir dünya.

Luca durdu ve beni kendine doğru çevirdi.

"Adım adım ilerleyin," dedi sessizce. "Tıpkı hayatınızın geri kalanı gibi."

Elini peçemin en üst katmanına uzattı ve yüzümün üzerine doğru çekti. İnce dantel dünyayı yumuşattı.

Kalp atışlarım bir kademe daha hızlandı.

Bir an beni inceledi. "Lucian çok şanslı bir adam. O kehribar başlı bebekleri senin kollarında görmeyi dört gözle bekliyorum."

Nışan. Düğün. Evlilik. Bebekler.

Kelimeler zihnimde onları işleyebileceğimden daha hızlı bir şekilde birikti. Gelecek, kendime asla hayal etmeme izin vermediğim yönlerde doğru genişledi.

Görüşüm bozuldu.

Ben sendelemeden önce Luca'nın eli elimi sıkıca kavradı ve gösteriş yapmadan beni dengede tuttu.

"Nefes al," diye mırıldandı, elimi kolunda daha sıkı tutarak. "Savaşa gitmiyorsun."

Kutsal alandan müzik yükseldi, taş duvarlarda yankılandı. İlk notalar göğsümde yankılandı.

Kapılar açılmaya başladı.

Genişleyen aralıktan ışık sızıyordu.

Sofia başını dik tutarak, omuzlarını dimdik tutarak, zarafetle öne çıktı.

Bir anlığına, kalbimin bir saniyesi kadar, olduğum yerde donakaldım.

Sonra Luca hafifçe çekti ve ben de ilk adımı attım.

Lucian'ı koridorun sonunda Lachlan'ın yanında dururken ilk gördüğümde donakaldım.

Bir anlığına vücudum hareket etmeyi unuttu. Luca kolumu daha sıkı tutmasaydı tökezleyecektim.

Lucian, ütülü beyaz bir gömlek ve boğazına mükemmel oturan bir papyonla siyah bir smokin giymişti. Muhteşemdi. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı.

Yaklaştıkça, zırh gibi taktığı somurtkan ifade yumuşadı. Yerini yavaş bir gülümseme aldı ve bu gülümseme göğsümün derinliklerinde bir şeyleri açığa çıkardı.

Bu adama hiçbir şeyi asla reddetmezdim.

Luca, Peder McHale ve sunağın önünde toplanmış diğerlerinin yanına vardığımızda durdu. Koluma bir kez dokundu, sonra elimi Lucian'ın eline koydu.

Lucian'ın kavrayışı benimkini daha da sıkılaştırdı.

Kutsal alanın sınırları bulanıklaştı.

Elini uzatıp dikkatli parmaklarıyla peçeyi yüzümden kaldırdı, saçlarımın üzerinden geriye doğru çekti ve omuzlarımın arkasına yerleşmesine izin verdi. Peçeyi düzeltirken parmak boğumları yanağıma hafifçe değdi.

Sonra yaklaştı, dudakları kulağıma değdi, İrlanda aksanı sadece benim duyabileceğim kadar alçaktı.

"Tanrım bana yardım et," diye mırıldandı. "Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Ve hayatımın geri kalanında seni korumak benim görevim."

Nefesim birden kesildi.

Doğruldu ama başparmağı parmaklarımın etrafına dolanmış halde kaldı, bizi birbirimize bağladı.

Peder McHale gülümseyerek öne çıktı.

"Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına."

Cemaat karşılık verdi. Ben de düşünmeden onların sözlerini tekrarladım.

Açılış duası başladı. Ardından Kutsal Kitap'tan ayetler okundu. Sesler yükseldi ve alçaldı. Ritüel etrafımızda gerçekleşti, ancak sözler bana ulaşmadan içimden geçti.

Görebildiğim ve düşünebildiğim tek şey Lucian'dı.

Omuzları dik, çenesi sıkı, bakışları hiç benden ayrılmıyordu, sanki önem taşıyan tek sunak benmişim gibi.

Peder McHale'in sesi sisin arasından duyuldu.

"Buraya özgür iradenizle ve hiçbir çekinceniz olmadan birbirinize evlilik yoluyla bağlanmak için mi geldiniz?"

Lucian ilk önce cevap verdi. "Evet."

"Evet," diye ekledim ve bunu gerçekten kastettim.

"Hayatınızın geri kalanında birbirinizi sevecek ve saygı gösterecek misiniz?"

"Yapacağım," dedi.

"Yapacağım."

"Tanrı'dan gelen çocukları sevgiyle kabul edip, onları Mesih'in ve Kilisesi'nin kanunlarına göre yetiştirecek misiniz?"

Lucian'ın eli benim elimi daha sıkı kavradı.

"Yapacağız."

"Yapacağız."

Peder McHale memnuniyetle başını salladı.

Lucian tamamen bana döndü ve ellerimi tuttu.

Dünya, aramızdaki boşluğa kadar daraldı.

"Scarlett Rose Hayes," sesi kilisenin her yerine yayıldı. "Beni kocan olarak kabul ediyor musun?"

"Evet."

Hiç tereddüt etmedi.

"Scarlett, seni eşim olarak kabul ediyorum. Yanımda durman için. Adımı paylaşman için. Hayatımızı birlikte kurman için. Bu dünyada ve ahirette her ne olursa olsun."

Yemininde hiçbir süsleme yoktu. Hiçbir gösteri yoktu. Sadece bir kesinlik, zaten eylemleriyle kanıtladığı türden bir vaat.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

"Lucian—" diye kekeledim, ikinci adını bilmediğimi fark edince yanaklarım kızardı.

Gülümsedi ve bana doğru yaklaştı, nefesi tenime değdi.

"Killian," diye mırıldandı.

Kilise sıraları arasında hafif bir kahkaha dalgası yayıldı.

Boğazımı temizledim, çenemi yukarı kaldırdım ve gözlerine baktım.

"Lucian Killian Byrnes, beni karın olarak kabul ediyor musun?"

"Evet," dedi, başını hafifçe yana eğerek, dudaklarında her zaman dizlerimi titreten bir gülümseme belirmişti.

Derin bir nefes aldım.

"Lucian, seni eşim olarak kabul ediyorum. Yanında durmak için. Adını paylaşmak için. Hayatımızı birlikte kurmak için. Bu dünyada ve ahirette her ne olursa olsun."

Bakışları hiç değişmedi.

Lachlan elinde küçük bir kadife kutuyla öne çıktı. Gözlerime kısa bir an baktı, ifadesinde koruyucu ve gururlu bir şey vardı, sonra yüzüğü Lucian'a uzattı.

Sofia sıradaki hamleyi yaptı ve Lucian'ın bilekliğini avucuma yerleştirdi; saklamayı reddettiği gözyaşları arasında titreyen bir gülümseme vardı yüzünde.

Peder McHale yüzükleri kutsadı.

Lucian yüzüğü parmağıma taktı.

"Bu yüzüğü al," dedi, sesini sadece benim için alçaltarak, "sevgimin ve sadakatimin bir nişanesi olarak."

Başparmağıyla altının üzerine bir kez bastırarak onu yerine sabitledi.

Yüzüğünü parmağına taktım.

"Bu yüzüğü sana olan sevgimin ve sadakatimin bir nişanesi olarak kabul et."

Metal, aramızdaki ışığı yansıttı.

Peder McHale ellerini kaldırdı.

"Allah'ın birleştirdiğini kimse ayırmasın."

Lucian beklemedi.

Beni kendine doğru çekti ve tek bir hareketle geriye doğru eğdi, kolu belimi sıkıca sarmıştı. Kilise sıralarından nefes kesici nidalar yükseldi. Dudakları hiç tereddüt etmeden benimkileri ele geçirdi.

Kilise ortadan kayboldu.

Kalabalık ortadan kayboldu.

Etrafımda sadece beni tutan adam vardı, sanki dünya kalbimin atışıyla sınırlı kalmıştı.

Öpüşmeyi, kasıtlı bir boğaz temizleme sesi yarıda kesti.

Lucian beni yavaşça doğrulttu, geri çekilmeden önce dudaklarıma doğru gülümsedi.

Peder McHale bize doğru eğildi, sesi sadece bizim duyabileceğimiz kadar alçaktı.

"Bu sefer bütün çiçekleri dik tutmaya çalışalım, olur mu? Saksıların yerlere saçılmasını yine istemeyiz."

Boynumda bir sıcaklık hissettim.

Lucian'ın göğsü bastırılmış bir kahkahayla kabardı.

Ardından Komünyon geldi. Ekmek dilimin üzerindeydi. Şarap hafifçe yakıyordu. Peder McHale'in son kutsaması, ciddi ve sarsılmaz bir şekilde üzerimize göktü.

Ve daha sonra-

Döndük.

Kapılar açıldı. Alkışlar yükseldi ve kilise salonunu doldurdu.

Lucian'ın eli benimkini sıkıca ve emin bir şekilde kavradı ve beni koridordan aşağıya doğru yönlendirdi. Yüzler hızla geçti. Kahkahalar, sıcaklık ve gerçekten de dimdik durmuş çiçeklerin kokusu...

Kapılardan dışarı.

Taş basamaklardan aşağı.

Kaldırımında bekleyen siyah limuzine doğru.

Lucian kapıyı açtı, sonra durdu. Bana sanki hâlâ kendisine ait olduğuma inanmadığı bir şeymişim gibi baktı.

"Gel, karım," dedi usulca, beni içeriye doğru yönlendirirken.

Kapı kapandı.

Ve işte böylece, kilise çanlarının yankısı ve bana sonsuza dek sürecektir bir hayat sözü veren adamın istikrarlı varlığı altında eski hayatım sona erdi.

Kırk Birinci Bölüm

kapısı Çatı katının arkamızdan kapandı. Scarlett, gelinliğiyle, duvağı hâlâ iğnelerle tutturulmuş, dantelleri loş ışıktaki parıldayarak giriş holünde duruyordu. Ona baktığımı gizlemeye çalışmadım. Sanki gerçek olduğuna dair kanıtı ihtiyacım varmış gibi, onu yavaşça süzdüm.

Karım.

Bu kelime hâlâ göğsüme yediğim bir yumruk gibiydi.

Törenin ardından Xyst'e geri dönmüştük. Geceyi başka hiçbir yerde bitirmek istemezdim. Kapılar, açtığımızdan beri ilk kez halka kapalıydı; ışıklar kısıldı, müzik hafifledi, özel bir resepsiyon yemeği ve kutlama için tüm alan sadece bize aitti.

Kardeşim yanımda duruyordu. Nik de oradaydı, kolunda Lacey vardı—kelimenin tam anlamıyla kraliçesi. Ana ve Conan, olanları duyar duymaz şehre geri dönmüşlerdi, kaçırmak istemiyorlardı. Rory, görevde olmasa bile, barın yakınında tetikte duruyordu ve Henri de elinde kadehiyle yanında oyalanıp, her çıkışı tarıyormuş gibi yapmıyordu. Gabriel, Julian, Slade—bu yeri kurmak ve işletmek için benimle birlikte kan döken adamlar—kadehlerini kaldırdılar.

Sofia aynı anda hem ağladı hem de güldü.

Luca, kurduğu hanedanlıktan memnun bir kral gibi masanın başköşesinde oturuyordu. Sık sık gülümsemezdi, ama bu gece

gözlerinde bir onay ifadesi vardı.

Ve personel—Allah onları korusun—odanın kenarlarını doldurmuştu. Barmenler, garsonlar, güvenlik görevlileri. Biz sadece bir taslak ve bir hayalken bize güvenen insanlar. Bu sadece bir düğün kutlaması değildi. Bu bir teşekkürdü. Sadakat için. İnşa ettiğimiz şeye inandıkları için.

Yemek yedik. İçki içtik. Eşime evlenme teklifi ettiğim yerde kadeh kaldırdık.

O kulüp alın teri, inatçılık ve riskle kurulmuştu. Ve bu gece, en önemli şeyi elinde tutuyordu.

Ailem, hem kan bağıyla hem de seçimimle, onu sahiplenmeme şahit olmuştu.

Hayatımda hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Cebimdeki telefonum titredi ve düşüncelerimden sıyrıldım.

Kaşlarımı çattım ve onu çıkardım.

Slade.

Scarlett'in paltosunu vestiyerde buldum. Telefonu cebindeydi. Senin isteyeceğini düşündüm.

Scarlett'e baktım. "Slade paltonu ve telefonunu bırakıyor. Ben de garaja inip alacağım. Hemen döneceğim."

Geceden kalma ısıltısıyla başını salladı. "Tamam."

Onu beş dakika bile yalnız bırakmak istemiyordum.

Ama beş dakika ne ki?

Asansörle aşağı indim, Slade'den paltoyu aldım, ona kısaca başımla selam verdim ve tekrar yukarı çıktım.

Kapılar kayarak açıldı.

"Scarlett?"

Cevap yok.

O, oturma odasında değildi.

İçeriye tamamen girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Yara izi mi?"

Hiç bir şey.

Mutfak boştu. Hiçbir hareket yoktu. Mermer zeminde topuk sesi duyulmuyordu.

Soğuk bir korku tüm vücudumu sardı.

Yatak odasına doğru ilerledim.

Yatak hiç kullanılmamıştı. Banyo ışığı kapalıydı. Dolabı kontrol ettim, boştu.

Akciğerlerimdeki hava daraldı.

Koridordan geri yürüdüm ve ofisimin kapısını açtım. Kimse yoktu.

Birinci misafir süiti. Boş.

İkinci misafir süiti. Boş.

Adımlarım hızlandı.

Kahretsin.

Acaba biri onu kaçırmış olabilir mi?

Kalp atışlarım hızlanmaya başladı, bu hissi nadiren yaşardım. Panik, yıllar önce kendimden uzaklaştırdığım bir zayıflıktı.

Yine de tırnaklarıyla yukarı tırmandı.

Şimdi daha hızlı hareket ettim, tekrar oturma odasından geçerek veranda kapılarını kontrol ettim. Kilitliydi. Ötesindeki nehir simsiyah ve kayıtsızca uzanıyordu.

Zorla giriş izine rastlanmadı.

Herhangi bir mücadele belirtisi yok.

Telefonuma uzandım.

Gülümsemek.

Aklım çoktan çeşitli senaryoları değerlendirmeye başlamıştı. Asansör kayıtları. Garaj erişim kayıtları. Güvenlik kameraları görüntüleri.

Yüzeyin altında öfke kaynıyordu.

Düğün gecemizde ona dokunmaya cüret eden olursa—

Saçlarımı elimle düzelttim ve kendimi nefes almaya zorladım.

Düşünmek.

Merdiven.

Yavaşça ona doğru döndüm.

Üst kat.

Spor salonu.

Oyun odası.

Her şey birden aklıma geldi.

Yukarı çıkabilirdi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Spor salonu boştu.

Oyun odasının kapısı kapalıydı.

Sapı tutmak için uzanırken çenem kasıldı.
Kapıyı iterek açtım, içeride sadece karanlık gördüm.
"Scarlett?"
Sessizlik.
Midem alt üst oldu.
Bu kadın neredeydi Allah aşkına?
Geriye doğru bir adım attım, zeminin geri kalanını da parçalamaya hazırlanıyordum ki o sesi duydum.
Hafif bir nefes uğultusu.
Donakaldım.
Sonra elimi ışık düğmesine sertçe vurdum.
Oda yumuşak altın rengi bir ışıkla doldu.
Ve işte oradaydı.
Odanın arka tarafındaki boy aynasının önünde duruyor.
Kalçalardan biri yana doğru çıkık. Dirsek bükülü. Avuç içi yukarıya doğru, dramatik bir pozda.
Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu.
Bir an için, öfkeden mi yoksa cinsel uyarılmadan mı tahrik olduğumu bilemedim.
Arkasını dönmedi.
Hiç gözünü kırpmadı.
Aynada bana baktı.
Yavaşça ona doğru yaklaştım.
Ellerim yakama gitti. Kravatı gevşettim ve göz temasını kesmeden yere düşmesine izin verdim.
"Çok kötü bir kızsın," dedim sakince.
Dudakları kıvrıldı.
O küçük sırıtma.
Bana meydan okudu.
Aramızdaki mesafeyi kapatırken, açık avucunda ne olduğunu gördüm.
Sustalı bıçak.
Buraya geldiği ilk gece göğsüme sokmaya çalıştığı şeyin aynısı.
Bellek aniden ısındı.
Altımda, gözlerinde öfke, elinde bıçakla duruyordu.
Bunun üzerine penisim sertçe kasıldı.

O küçük yaramaz kız.
Beni sınıyordu.
Kontrolümün sınırlarını zorluyorum.
Göğsüm elbisesinin arkasına değene kadar arkasından yaklaştım.
Bir elimle saçlarını ve duvağını topladım ve yana doğru savurarak boynunun zarif çizgisini ortaya çıkardım.
Söylenmeden başını yana eğdi.
Eğildim ve dudaklarımı tam kulağının altına bastırdım, gözlerimiz aynada birbirine kenetlendi.
Bakışları avucundaki bıçağa kaydı.
Kısık ve karanlık bir şekilde kıkırdadım.
Scarlett bu akşam oynamak istedi.
Cinsel hayatımızı bir üst seviyeye taşımak için düğün gecemizi seçti.
Şaşırtıcı değil.
Odayı daha önce birkaç kez sormuştu, gözlerinde merak vardı ama hayır dediğimde hiç itiraz etmemişti.
Bu gece, o sormuyordu.
O, konuşuyordu.
Ve onun ne kadar ileri gidebileceğini görmek beni çok ilgilendiriyordu.
Oynamak istedi.
İyi.
Ama onun bu odaya ne anlama geldiğini anlamadan girmesine izin vermeyecektim.
"Hım." Daha yaklaştım. "Küçük kuşum kendi başına uçmaya hazır galiba."
Aynada çenesini yukarı kaldırdı, dudaklarında kendinden emin bir gülümseme belirdi.
"Kocama ona güvendiğimi kanıtlamak istiyorum," dedi. "Bunun için bedenimi onun insafına bırakmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"
Çenem kasıldı.
Merhamet.
O kelimeyi ne kadar dikkatli kullandığımdan haberi yoktu.
Ona asla zarar vermezdim. Ne öfkeyle, ne de dikkatsizlikle. Ama ne istediğini biliyordum. Sınırları test etmesi gerekiyordu. Onu uçurumun

kenarına götürüp, çizgiyi aşmadan orada tutabilir miyim diye görmek istiyordu.

Hem kendimi hem de ortamı kontrol edebildiğime dair kanıta ihtiyacı vardı.

Ona bunu verebilirdim.

Tamamen arkasına geçtim ve uzanıp saçlarının arkasından kavradım. Başını geriye doğru eğmek için yeterince çektim.

"O halde kuralları biz belirledik," dedim.

Aynada gözlerim onun gözleriyle buluştu.

"Bu odada, tartışmaya gerek kalmadan bana teslim olacaksınız. Durmak isterseniz, bunu söyleyeceksiniz. Güvenlik kelimenizi kullanacaksınız ve anında ellerim çekilecek. Hiç tereddüt yok."

Nefes alışverişi derinleşti ama hiç kıpırdamadı.

"Sınırlarınızı zorlamaya istekli olmalısınız," diye devam ettim. "Acının, kontrol altına alındığında zevke dönüşebileceğini anlamalısınız. Vücudunuzun beklemediğiniz şekillerde tepki verebileceğini bilmelisiniz."

Ona daha da yaklaştım, ağızım kulağına çok yakındı.

"Ve bu odanın farklı olduğunu anlamanız gerekiyor."

Gözlerini yavaşça kırptırdı.

"Yatak odamızda, mutfak tezgahında, duşta yaşadığımız seks—" Kelimeleri havada bıraktım. "Bunlar bizim. Mükemmel. Fazlasıyla yeterli."

Arkasında kimin durduğunu hatırlatmak için elimi biraz daha sıktım.

"Ama burada roller oynuyoruz. Kendimizin farklı versiyonlarına bürünüyoruz. Söylediklerimiz bu dört duvarın içinde kalıyor."

Altındaki uyarıyı duymasını istedim.

Cinsel anlamda kendini denemek, yeni şeyler deneyimlemek anlamına geliyordu. Rahatsız edici olabilecek şeyleri hissetmek. Birbirinizi farklı bir açıdan görmek.

Onun gözleri kapalı bir şekilde yürümesini istemezdim.

"Anladığını söyle."

Gözlerini hiç kırpmadan aynada gözlerime baktı.

"Lucian, anlıyorum," dedi. Sesi titrememişti. "Sınırlarımı zorlamayı istiyorum, böylece her tepki senin olsun. Böylece olası her korku benim kontrolüm altına girsin."

Eliyle avucundaki sustalı bıçağı sıkıca kavradı.

"Sana güvendiğimi bilmeni istiyorum," diye devam etti. "Ve gerekirse seni durduracağıma inandığını da bilmeni istiyorum."

Başını yana eğdi.

"Bugün bana bir söz verdin. Sözünü tutmanı bekliyorum."

Ve işte böylece, bana meydan okumayı bıraktı.

Kendi hakkını savunuyordu.

Gözlerimi ondan ayırmadım. "Öyle olsun," dedim, geri çekilip ceketimi çıkarıp cezalandırma sehpasına fırlattım. "Karım ne isterse onu alır."

Kol düğmelerimi çıkardım ve gömleğimin düğmelerini çözerek pantolonumdan ayırdım. Gömleği ve kolları yere bıraktım, ayakkabılarımı çıkardım, çoraplarımı çıkardım, sonra beyaz içliğini başımdan geçirdim, üzerimde sadece siyah pantolonum kaldı.

Scarlett kımıldamadan duruyordu, o lanet bıçak hâlâ avucundaydı.

Arkasından yaklaşıp ellerimi kalçalarına koydum. "Kendine bak sevgilim. Gördüğüm en güzel kadınsın. Bu elbise sana çok yakışmış." Parmaklarımı incecik duvağın üzerinde gezdirdim ve duvağı ağzıma götürdüm. "Bana seni ilk gördüğüm anı hatırlatıyor. Sanki cennetten bana gönderilmiş bir melek gibi. Belki de dinleyen bir Tanrı vardır."

Sağındaki duvağı dikkatlice çıkardım. İkonik bir parçaydı. İkimiz de onu kıymetli bulacaktık ve bu odada en iyi şekilde kullanacaktık. Ama şimdilik, onu bu elbiseden kurtarmam ve ellerimi onun pürüzsüz tenine değdirmem gerekiyordu.

Peçeyi atılmış kıyafet yığınının üzerine fırlattım.

Gözleri heyecanla parlıyordu, içlerinde en ufak bir korku izi yoktu.

Ama onun güvenli kelimesini söyleyeceğinden emin olmam gerekiyordu. Gerekirse hatırlayacağından emin olmam gerekiyordu.

Saçlarını yana ittim ve boynunun kıvrımına bir öpücük kondurdum. Sonra elim bıçağı uzandı. Bıçağın ağzını hızla açtım ve boğazına dayayarak başını geriye doğru çektim.

Nefesi kesildi.

Gözleri birden açıldı, göz bebekleri kocaman açıldı. Gözlerinde korku vardı.

İyi.

Bıçağı tenine dayadım, saçlarını sıkıca kavradım.

"Söyle," diye emrettim. "Güvenlik kelimeni söyle."

Gözlerini bir kez kırptırdı. "Merhamet," dedi sakın bir şekilde, bana doğru yaslanarak.

Bıçağı indirdim ve aynada onun bakışlarıyla karşılaştım.

"Aferin kızım," diye mırıldandım. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Parmakları birbirine kenetlenmişti, beklenti omuzlarını geri yordu.

Sırtından aşağı doğru uzanan sinir bozucu düğme dizisine odaklanmak için biraz geri çekildim. Tek tek, bıçağın ucuyla Rouleau ilmeklerini kestim; bu, bıçağın kullanışlı bir kullanım şekliydi.

Bel hizasına ulaştığımda, dantelin altında hiçbir şey giymediğini gördüm.

Sadece deri.

Sırtının kremisi beyaz tenine dağılmış çiller, sadece benim takip etmeme izin verilen bir harita gibiydi.

Bıçağı çevirdim ve kör tarafını boynundan beline kadar omurgası boyunca gezdirdim. Metalin tenine değmesinin soğukluğu onu ürpertti.

Dokunuşlarıma her zaman karşılık verirdi.

İşe geri döndüm ve kalan ilmekleri kestim. Sonuncusunda, bıçak hala elimdeyken başparmaklarımı ayrılmış kumaşın altına kaydırdım. Omuzlarından elbiseyi açtım ve yere düşmesine izin verdim.

Su ayaklarının dibinde birikti.

Onunla birlikte küçük bir şey de kayıp gitti.

Bir kart.

Topuğunun yakınına konmadan önce bir kez kanat çırpı.

Scarlett bakışlarımı takip etti.

Eğilip onu yerden aldım.

Aziz Longinus.

Kaderime dair beklenmedik bir hatırlatma.

Gözlerini kırptırarak bana baktı, yüzü artık hüzünlüydü.

"Luca bana verdi," diye fısıldadı.

Bir anlığına gözlerine baktım.

Soru yok. Açıklama yok.

Sadece takdir.

O kartın anlamını sadece Scarlett anlayabilirdi. Ne yaptığımı, onun için ilk kez kan döktüğümde neye dönüştüğümü. Ve ondan sonraki

her seferinde de.

O benim kaderimdi.

Kartı bir kez katlayıp pantolonumun arka cebine koydum.

Sonra karıma baktım.

Üzerinde sadece beyaz dantelli bir tanga vardı.

Vücuduna olan güveni artmıştı ve artık içgüdüsel olarak kendini örtmeye çalışmıyordu. Hiç utanmıyordu. Ve o kartın anlamını da geride bıraktık.

Bunun yerine, hafifçe geriye doğru eğildi, çenesini aşağı indirdi ve bana içimi ısıtan o kediye özgü gülümsemeyi verdi.

Bıçağın düz tarafını omzuna bastırdım.

Ne demek istediğimi tam olarak anlamadı.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye hırladım kulağının dibinde.

Alt dudağını ısırды ve yere çöktü.

Bıçak onu takip etti.

Arkasına diz çöktüm ve avucumu sırtının ortasına koydum. Kalp atış hızı yüksekti ve bu hoşuma gitti. Korkmuş değil, heyecanlı olması hoşuma gitti.

Parmaklarımı külotunun bir kayışına doğru indirdim. Hızlı bir hareketle kayışı kestim; bu hareketle sırtı gerildi. Aynı kesimi diğer tarafta da tekrarladım.

Bıçağın kör tarafını kullanarak, tanga külotunun üst kısmını belinin alt kısmından yakaladım ve yavaşça kalçalarının arasındaki yarığı takip ederek aşağı doğru çektim. Dantel serbest kaldı ve dizlerinin arasına düştü.

Bıçağın ucu, aşağı doğru hareket ettirirken yanaklarının arasında kaldı.

"Kıpırdama, Scar," diye uyardım.

Çeliği vajinasının yarığına doğru yönlendirdim ve içeri girmesine izin verdim.

O nefesini tutarken ben de hareketsiz kaldım.

Sonra bıçağı dikkatlice geri çektim ve dilime götürdüm. Önce düz tarafını, sonra diğer tarafını dilimin üzerinde gezdirdim, onun tatlılığını tattım.

İsa.

Ona asla doyamadım.

İçgüdülerim bana onu sırt üstü çevirip, dantel ve ipekten oluşan o ıslak vajinanın içine, tam burada gömülmemi söylüyordu. Ama bu onun ilk oyun gecesi idi. Acele etmeyecektim.

Bıçağı bir kenara attım ve beline kolumu dolayarak onu geriye doğru çektim, ta ki omurgası göğsüme değene kadar.

"Dizlerini aç, karım," diye emrettim.

Hiç tereddüt etmeden itaat etti.

Bir elimle göğsünü kavradım. Diğer elimle de belinden başlayıp karnından aşağıya, vajinasına doğru yavaş bir çizgi çizdim. O kadar kaygandı ki parmaklarım kolayca içeri girdi.

"İspanya'yı hatırlıyor musun?" diye fısıldadım kulağına. "İşte böyle hayal etmiştim. Bu aynanın önünde, dizlerin açık, parmaklarım senin içine girip çıkıyor."

Başını bana doğru çevirdi.

"Ben de," diye fısıldadı.

"İzle," diye talimat verdim. "Şu güzel kedicik parmaklarımı nasıl yutuyor, izle."

Bakışları aynadaki elime kaydı.

"Senden de bir tane ekle," dedim. "Bunu sevdiğini biliyorum."

Gülümsedi ve elini benimkinin altına kaydırarak diğer parmağını da içine soktu. Birlikte, onu yavaşça esnettik.

Parmaklarımın arasında meme ucunu yuvarladım, ellerimizin her itişiyi baskıyı artırdım.

"Başparmağını kullan, Scar," dedim. "Duvarlarının titrediğini hissedebiliyorum. Kendini boşalt."

Ve öyle de yaptı.

Boşalmaya çalışırken kalçaları yukarı aşağı hareket etti, gözleri yavaşça kapandı.

"Gözlerinizi açın," diye emrettim. "Şu kediye dikkat edin."

Parmaklarımızı daha derine ve daha hızlı bir şekilde ittim.

Kadın adeta patladı.

Vücudu etrafımızda kasılırken nefesi kesik kesik hırıltılara dönüştü.

Durmadım.

Benim küçük kuşum her zaman daha fazlasına sahip oldu.

Kalçaları topuklarının üzerine oturana kadar geriye doğru çöktü, ama ellerimiz hareket etmeye devam etti, kasları parmaklarımızın

etrafında titrerken her dalgayı pompalayarak ona eşlik ettik.

Titremeleri dinene, son nabızı da atmaya başlayana kadar onu orada tuttum.

Parmaklarımı geri çektim, omzunu öptüm ve arkasında durdum.

Bana doğru baktı, kaşlarında kısa bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi.

Sırıttım. "Merak etme. O sadece ısınmaydı. Şimdi uslu bir kız ol ve gidip yatağın ortasına otur."

Hafif bir kıkırdamayla ayağa kalktı ve yatağa doğru ilerledi.

"Daha önce hiç oyun odasında bulundunuz mu?" diye sordum.

Başını salladı.

Bu, onun bu yere ilk tepkisiyle örtüşüyordu. Onu korkutan belirli bir şey yoktu; her şeyin aynı anda var olması onu korkutmuştu. Bu odaya ilk girdiğim anı hatırladım. Her nesnenin büyüklüğü ve ardındaki amaç açıkça ortadaydı. Hiçbir masraftan kaçınılmamıştı.

Aziz Andrew Haçı'na doğru yürüdüm ve parmaklarımı deri kayışlardan birinin üzerinde gezdirdim.

"Bunu bir ara oynamak eğlenceli olacak," dedim, omzumu çevirip ona bakarak.

"Seni buna bağlamama izin verir misin?" diye sordu.

Güldüm. "Sırayla yapabiliriz. Nasıl olur?"

Gülümsedi ve başını salladı, dizlerini önüne çekti. Bu açıdan, bacaklarının arasındaki koyu pembe dudaklarını engelsiz bir şekilde görebiliyordum.

Kahretsin.

Bu gece bu odada kontrol yeteneğim sınanacak.

Ortak ahşap dolaba doğru yürüdüm. Üstünde, her biri dekorasyon amaçlı değil, amaca yönelik seçilmiş darbe aletleri – kürekler, kırbaçlar, kamçılar, bastonlar, kayışlar – vardı. Yanlarındaki gümüş tepside kelepçeler, mumlar ve kayganlaştırıcı jel duruyordu.

Parmaklarımı yavaşça darbeleri oyuncakların üzerinde gezdirdim.

Gözleri hareketleri takip etti.

"Bu akşam bunları merak ediyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti, ama elim deri bir kayışın üzerinde durduğunda omuzları hafifçe düştü.

Merak.

Bunu bir kenara not ettim.

Dolabın altındaki çekmecelerden birini açtım ve gerçekçi şekilli, oldukça büyük bir dildo çıkardım.

Başını sallarken yüzü buruştu. "Pekala. Kesinlikle hayır."

Başka bir yorum yapmadan bir kenara bıraktım.

Ona kalan eşyaları sessizce gösterdim, duruşundaki her değişikliği, parmaklarının her kasılmasını dikkatle izledim. Dikkatlice seçtim; bunaltıcı hiçbir şey yoktu, çok hızlı bir şekilde çok ileriye götürecek hiçbir şey yoktu.

Bu geceki amaç onu terbiye etmek değildi.

Mesele kapıyı açmaktı.

Bir mum, bir çakmak, uzaktan kumandalı küçük bir titreşimli fiş, kayganlaştırıcı jel ve bir çift meme ucu kelepçesi seçtim. Bunları tepsiye yerleştirdim ve yatağın yanındaki komodinin üzerine taşıdım.

Yüzüstü döndü, eşyaları ilgiyle inceledikten sonra bana baktı.

Yüz ifadesinde bir meydan okuma vardı.

Ve güven.

"Bence eğlenceli olabilecek bir şey daha var," dedim cebime uzanarak.

Kiliseden aldığım koyu kırmızı boncuklu tesbihi çıkardım ve onun önüne tuttum.

Gözleri boncuklardan gözlerime, sonra tekrar boncuklara kaydı. Bir kaşı kalktı.

"Peki," dedi, "bu gece birden fazla orgazm yaşamak için seks tanrılarına dua mı edeceğiz, yoksa ne?"

Kendimi tutamadan bir kahkaha ağızımdan kaçtı. Tespihi tepsiye düşürdüm.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök. Şimdi, karım," diye emrettim yatağı işaret ederek.

Hiç tereddüt etmeden pozisyonunu alırken yüzünde heyecan belirdi.

Meme uçlarına takılan kıskaçları elime aldım ve göğüslerinin bu pozisyonda nasıl durduğuna, dolgun, ağır ve açıkta olduğuna bir anlığına hayran kaldım.

"Bunlar meme uçlarınız için," dedim. "Önce biraz yakıyorlar. Sonra da aşırı hassas hale getiriyorlar. Onları çimdiklediğimde ne kadar hoşunuza gidiyorsa, bunları da o kadar çok seveceksiniz."

İlk kısıkaç keskin bir tık sesiyle yerine oturdu.

Ani bir irkilme yaşadı.

"Ah, kahretsin. Canım acıyor."

Durdum.

Ona nefes alma alanı verdim. İhtiyaç duyarsa merhametini dile getirmesine izin verdim.

Dudaklarını içeri doğru kıvırdı, iki derin nefes aldı ve omuzlarını gevşetti. Bir an sonra başını salladı.

İkinci kelepçeyi takmadan önce, parmak ucumla birincisinin etrafında yavaşça bir daire çizdim.

Nefesi kesildi.

"Aah."

Alt dudağı dişlerinin arasına kaydı.

Elimi, sevdiği gibi, yavaş ve nazıkçe sırtının ortasından aşağı doğru gezdirdim, ona tutunabileceği sağlam bir nokta verdim.

Ardından ikinci kelepçeyi de taktım.

Homurdandı ama bir daha şikayet etmedi.

Bunun üzerine, küçük vibratöre uzandım.

Yaşadığı zorluklara rağmen o dar deliği nasıl dokunulmadan koruyabildiğini hâlâ anlamıyordum ama minnettardım. Travma—kolay iyileşmeyen bir yaraydı. Onu ilk kez oraya götürme düşüncesi zihnimin bir köşesinde duruyordu. Aceleye getirilecek bir şey değil, hak edilmiş bir şey olacaktı.

Beni dikkatle izledi.

Kayganlaştırıcıyı açtım ve arkasına geçtim. Fişin üzerine bolca sıktım ve kısa bir süre belinin alt kısmına yerleştirdim.

Bir elimle kalçalarını araladım. Diğer elimle daha fazla kayganlaştırıcı sürdüm. Soğuk dokunuşla irkildi, bu yüzden kayganlaştırıcıyı iyice yedirdim, vücudu parmaklarımın altında yumuşayana kadar sıkı halkasının üzerinde çalıştırdım. Parmak ucuma biraz daha kayganlaştırıcı sürdüm ve girişine bastırarak yavaşça içeri kaydırdım ve sonra durdum.

"Derin nefes al, karım. Kontrol sende."

Derin bir nefes aldı ve sırtını kamburlaştırarak kendini daha da açtı. Geri çekildim, daha fazla kayganlaştırıcı ekledim ve tekrar bastırdım—bir parmak boğumu derinliğinde. Hareketi tekrarladım, her seferinde

daha fazla ekleyerek, iki parmak boğumu ve daha fazlasını içeri sokana kadar dikkatlice açtım.

"Parmaklarımı kıcına çok iyi alıyorsun," diye mırıldandım. "Bu tıkaçtan çok hoşlanacaksın."

Parmak ucumu yavaşça çektim. Sanki baskıyı özlemiş gibi nefesi kesildi.

İyi.

Tıpayı tekrar yağladım ve nazikçe girişine bastırdım.

İnledi ve kalçalarını geriye doğru ona doğru salladı.

Tek bir akıcı hareketle, en geniş kısmı kas halkasından geçip tamamen yerine oturana kadar ittim. Geri çekildim, kumandayı aldım ve en düşük ayara getirdim.

Nefesi kesildi ve boğazından hafif bir inilti çıktı. Saniyeler içinde vücudu tepki vermeye başladı. Gözleri kapalıydı, kalçaları küçük, huzursuz daireler çizerek hareket ediyordu.

Yine yakına gelmişti.

Bir elimi belinin alt kısmına kaydırdım, diğer elimle de uzanıp parmağımın klitorisine dokundum.

Bu onu çok kızdırdı.

Omuzları yatağa düşerken çığlık attı. Göğüs uçları yüzeye değdiğinde, parmağımın sürtünmesini kovalayarak tekrar nefes nefese kaldı.

Bu orgazm farklıydı. Bedeni içgüdüsel olarak hareket ediyordu; zihni ise tamamen başka bir yerdeydi. Orada durup onun dağılışını izledim.

İsa.

O an kendini tamamen kaybettiğinde çok etkileyiciydi. Tüm o ifadeler ve çıkardığı küçük sesler, benim için adeta yaşam kaynağıydı. Kalçalarından geçen titremeler...

Bağımlılık yapıyordu.

Kendine gelip başını kaldırabilecek duruma geldiğinde bana gülümsedi.

"Bu gerçekten harikaydı," diye içini çekti.

"Bir başkası için dua etmeye hazır mısın?" diye sordum, tesbihi kaldırarak.

"Benimle oynamak istemiyor musun?"

"Bu sorulacak bir şey mi ki?"

Güldü.

"Doğrulun ve arkanıza dönün."

Tesbihi aldım ve ellerini teker teker tutarak arkasına doğru çektim. Boncukları bileklerinin etrafına doladım ve sıkıca düğümledim. Yardımım olmadan kurtulamayacaktı. Parmakları sallanan boncukların etrafına dolandı, onları kavrayıp çevirdi.

Pantolonumun düğmelerini çözdüm, aşağı indirdim ve içinden çıktım. Ona kendimi bırakmadan bu kadar uzun süre nasıl dayandığımı anlamıyordum.

Yatakta bana yer açmak için kenara çekildi ve kıpırdandığını fark ettim. Titreşim hala o daracık deliği çalıştırıyor, vücudunu hazır halde tutuyordu.

Bacaklarımı yukarı doğru savurdum ve kalçalarından yakalayarak onu üzerime doğru çektim, ta ki kalçalarımın üzerine oturana kadar.

Kolları arkadan bağlıydı, öyle bir savunmasızlığı vardı ki, bu durum göğsümün derinliklerinde bir şeyleri sıkıştırdı.

Kalçalarını kaldırdım ve onu sertleşmiş penisimin üzerine doğru yönlendirdim. Nefesini içine çekti ve yeni gerilmeye karşılık kalça kaslarını sıkı.

"Ah, kahretsin," diye inledim. "Kıcındaki o vibratör çok iyi hissettiriyor."

Kıvrandı, ağzı açıldı, benim dolgunluğumun tıkaç üzerine bastırılmasına alışmaya çalışıyordu. Bu kombinasyon, vücudunun nereye odaklanacağına karar vermekte zorlanmasına neden oldu.

Sırtımı yastıklara ve başlığa yasladım, hareketlerini izledim. Sırtı kavisliydi. Kalçaları dönüyordu. Meme uçları kelepçelerin altında sıkı ve kızarmıştı.

"Seni seviyorum, karım," dedim, onu yerimde tutarken parmaklarım bacaklarına saplanmıştı.

Gülümsedi ve beni öpmek için öne eğildi. Gergin meme uçları göğsüme değdi ve sürtünmeden dolayı inledi, acıyı dindirmek istercesine tekrar meme uçlarını bana sürttü.

Onu dik pozisyona getirdim ve bir meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarladım. Nefesi kesildi. Kalçaları amaçlı bir şekilde hareket etmeye başladı.

Çok yakındı.

İki elimle uzanıp kelepçeleri hızlıca ardı ardına açtım.

Kan hücumuyla çılgık attı.

Başparmağımı klitorisine kaydırdım ve diğer elimle meme uçlarından birini sıkıştırırken klitorisini okşadım ve o da kendinden geçti.

Vücudu beni sıkıca kavradı, zevkin etkisiyle kalçaları titriyordu. Tanrım, inanılmaz bir his veriyordu. Hazır olmadan önce içime boşalmamak için kendimi zor tuttum.

O dalgaların arasından geçerken ben de nefes almaya zorladım kendimi.

Kasları gevşeyip başı öne doğru düştüğünde, uzanıp kumandayı aldım ve fişi çektim, böylece kendine gelmesi için biraz zaman tanıdım.

Ama işim henüz bitmemişti.

Aklımda başka bir şey vardı. O tepsiyi komodinin üzerine koyduğumda hiç tahmin etmediği bir şey.

Başını yavaşça kaldırdı, gözleri şehvet sarhoşu, dudakları aralıktı. İşimizin bittiğini sanıyordu.

Hiç de öyle değil.

"Sınırlarını biraz zorlamaya ve farklı bir şey denemeye hazır mısınız?" diye sordum.

Hafifçe güldü. "Sanırım kıcımda olan bu şey zaten farklı sayılır. Ama eğer sırtıttığın şey bunun yarısı kadar bile iyiye, o zaman ben de varım."

O kahkaha tam göğsüme saplandı.

Mutlu bir eşim vardı.

Bedenini bana emanet eden, zevkini bana bırakan, onu ateşe verip yanmasına izin vermeden orada tutma yeteneğime güvenen bir eş.

Uzandım ve tepsiye uzanıp mumu aldım. Bir süredir yanıyordu ve erimiş mumdan bir birikinti oluşmuştu. Başını yana eğdi ve alt dudağını dişleriyle tırmaladı, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi.

"Bu mumla yapılan oyunlar için," diye açıkladım. "Hassas bölgelere biraz damlatıyorsunuz. Acı, mumu dökerken ne kadar uzakta tuttuğunuza bağlı. Ne kadar uzakta tutarsanız, cilde değmeden önce o kadar soğur. Ne kadar yakın tutarsanız, acı o kadar keskin olur."

Şüpheli bir ifadeyle baktı.

Mumu bacağının üzerinden iyice yukarı kaldırdım ve küçük bir damla damlattım. Soğuk mum, uyluğuna değdi.

"Ben hiç öyle hissetmedim."

"Biraz daha sıcak deneyelim."

Yüksekliği düşürdüm ve tekrar döktüm. Bu sefer damlama anında sıçradı. Parmağımla balmumunu temizledim.

"Gördünüz mü? Fena değil."

Kumandaya uzandım, tekrar açtım ve titreşimi biraz artırdım. Daha güçlü titreşim, penisimin onun içinde seğirmesine neden oldu.

İnledi ve gözlerini kapattı. "Mmm, buna bayılıyorum," dedi kalçalarını sallayarak.

Onu dengelemek için dizlerimi yukarı çektim. "Arkaya yaslan ve ben bir damla daha dökerken o zevke odaklan."

Başını salladı.

Mumu göğsünün üzerine, yakacak kadar yaklaştırdım. Mumun erimiş kısmı tenine değdi ve gözleri birden açıldı. Buna karşılık kalçalarını yukarı doğru iterek dikkatini dağıttım ve bu hisle birlikte gülümsedi.

Diğer göğsüne de bir damla daha damlattım. Nefesi kesildi ama keskinlik zevke dönüştü.

"Gözlerini kapat," dedim. "Sürpriz her şeyi daha iyi hale getirecek."

O da itaat etti.

İki hızlı damla verdim; birini aynı göğsüne, diğerini uyluğuna. Yoğun bir haz duygusu oluşmaya başlarken inledi, ağzı aralandı. Bu tür bir acının getirebileceği hazzı yakalıyordu.

Başparmağımlı klitorisine kaydırđım ve okşamaya başladım. Sonra mumla devam ettim, güvenli olduğu kadar tenine yaklaştırdım ve tahmin edilemeyen yerlere düşmesine izin verdim. Nefes alışverişı düzensizleşti. Kalçaları sallandı. Uçurumun kenarında sallanıyordu.

"Yükseklerde uç, küçük kuşum," diye mırıldandım, vajina dudaklarını hafifçe aralayıp klitorisinin hemen üzerine bir damla bıraktım.

Ani bir şekilde öne fırladı, çığlık attı, çırpındı ve etrafımda paramparça oldu.

Artık kendimi tutamadım.

Mumu kenara koydum, onu üzerimden kaldırdım, çevirdim ve arkadan girdim. Duvarları anında sıkılaştı, içindeki tıkaç hala çalışıyor ve her şeyi güçlendiriyordu. Düzenli vuruşlarla içine girdim.

Tesbihi kaptım ve bağlı bileklerini çekştirerek sırtının daha da geriye doğru kıvrılmasına zorladım. Daha sertçe ittikçe boğazından keskin, hızlı inlemeler döküldü.

Boşalma beni çok çabuk altüst etti.

Ellerim kalçalarına kenetlenmiş, parmaklarım tenine saplanmış halde orgazmı yaşadım ve içime boşaldım. Yoğun orgazm dindiğinde ve görüşüm netleştiğinde, yavaşça içinden çıktım.

Yoğun hislerden ve amansız titreşimden bitkin düşmüş, kıvranıyordu. Uzandım ve kapattım. Ardından gelen sessizlik onu eritti, omuzları yatağa gömüldü, kalçaları hala havadaydı, tıkaç kalçalarının arasına yerleşmişti.

Hayatımda gördüğüm en seksi manzaraydı.

Boşaldıktan sonra bile penisim seğirdi.

Elimi yavaşça sırtından kalçalarına doğru gezdirdim. "Ne kadar iyi bir eşsin," diye mırıldandım. "Beni sert bir şekilde kabul ediyorsun ve kendini yeni şeyler denemeye zorluyorsun."

Eğilip sırtının tam ortasına bir öpücük kondurdum. Dudaklarından hafif bir inilti çıktı. Artık konuşamıyordu.

Parmaklarımı yanaklarının arasına kaydardım ve tıpayı dikkatlice çıkarıp tepsiye geri koydum. Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar iyi olabileceğini kim düşünürdü ki?

Tespihi bileklerinden çözdüm ve boncukların iz bıraktığı yerlerdeki deriyi ovdum.

Yan tarafına döndü, uzuvları gevşedi, nefesi ağırlaştı.

Kemiksiz. Memnun kaldım.

O benim kutsal azizemdi.

Onu kollarımın arasına alıp yatağımıza taşıdım. Kalan ışıkları da söndürdükten sonra uzandım ve onu göğsüme bastırdım. Bedeni oraya mükemmel bir şekilde oturdu, sanki her zaman oraya aitmiş gibi.

Gözleri bulanık ama kesin bir şekilde gözlerime dikildi.

"Seni seviyorum, kocam," diye fısıldadı.

Kirpikleri indi ve birkaç saniye içinde nefes alışverişı normale döndü.

Scarlett göğsümde huzur içinde uyurken, dünyamız huzurluydu.

Hayatımda ilk defa daha fazlasını istemedim.

Çünkü kollarımda benim için önemli olan tek şeyi tutuyordum.

Lachlan

Annem bu gece ağlardı. Da, kollarını kavuşturmuş, hiçbir şey hissetmiyormuş gibi yaparak arkada dururdu ama gözleri onu ele verirdi.

Oğullarınıza on yıl boyunca kızgın kalmak çok uzun bir süreydi. Çok uzun.

Lucian bunları burada hak etti.

Xyst'in ortasında, dans pistimizin üzerinde durmuş ve sevdiği kadına, sanki bu dünyada ondan başka hiçbir şey yokmuş gibi evlenme teklif etmişti. Sonra kiliseye gitmişler ve sırf inatla sıfırdan inşa ettiğimiz bu yerde birlikteliklerini kutlamak için geri dönmüşlerdi.

Xyst, bu gece tarihinde ilk kez kapılarını kapattı; hem de bizim seçtiğimiz aile için.

Bezi yavaş ve istikrarlı bir şekilde bar tezgahının üzerinden sürükledim, bir yandan da ne kadar yol kat ettiğimizi düşünürken kendi düşüncelerime dalmıştım.

Personelin bir kısmı hâlâ süslemeleri söküp, Lucian ve Scarlett'in evine gönderilecek çiçekleri kutulara koyuyordu. Her yerde kırmızı güller vardı. Lucian'ın Sofia ve Aria'dan tek isteği buydu ve onlar da bunu yerine getirmişlerdi.

Saat geç olmuştu ve yarın için hazırlık yapmamız gerekiyordu. Sonra da buradan ayrılacaktım.

Ön kapıda aniden çıkan bir gürültü sessizliği bozdu.

"Kapalı demek kapalı demek!" diye bağırdı Slade girişten.

"Bunu tekrar düşünmek isteyeceksiniz," diye yanıtladı adam.

Bezi yere bıraktım ve barın ucunda dolaştım.

Önce iki NYPD üniformalı polis memuru içeri girdi.

Sonra onların arkasından içeri girdi.

Uzun siyah saçlı, minyon yapılı, enerjik bir kadın, lacivert takım elbisesi ve ütülü beyaz bluzuyla hiç tereddüt etmeden bana doğru yürüdü.

Güzel.

Etrafına bakıp etkilenmiş gibi davranmadı. Bunun yerine, gözleri etrafı tek bir bakışta taradı ve sonra bana odaklandı.

"Bu işletmeden kim sorumlu?" diye sordu.

Kendinden emin sesi odanın her tarafına yayıldı.

"Öyleyim," diye yanıtladım.

Gözleri benimkilerle buluştu. Korku yoktu. Tereddüt de yoktu.

İlginç.

Yaklaştı ve elindeki dosyayı uzattı.

"Isabella Delgado," dedi. "Club Xyst ve sahiplik grubuna karşı açılan bir hukuk davasında davacıyı temsil ediyorum. Ayrıca, idari inceleme sonuçlanana kadar içki ruhsatınızın geçici olarak askıya alınmasıyla ilgili olarak da buradayım."

Delgado.

Sözlerinin geri kalanından önce ismi aklına geldi.

Dosyayı daha sıkı kavradım.

"Soyadınız neydi?" diye sordum.

Kaşları hafifçe kalktı. "Delgado."

"Ciro Delgado ile akrabalık mı?" diye hırslı bir şekilde sordum.

Gözlerini kırptırdı. "Kim olduğunu bilmiyorum."

Tepkisi sakindi, en ufak bir savunma belirtisi bile yoktu.

Ya çok iyi yalan söylüyordu ya da onu gerçekten tanımıyordu.

Ben ona daha fazla soru sormadan önce konuşmaya devam etti.

"Geçen yılın 25 Mayıs'ında, reşit olmayan bir erkek sahte kimlik kullanarak bu mekâna girdi. Mekânda alkol tüketti ve daha sonra bu mekânla bağlantılı olarak genç bir kadına cinsel saldırıda bulundu. Olay yerine gelen bir NYPD memuruna fiziksel olarak saldırdı."

Çeneme elimi sürdüm, Ana ve Luca'nın ilgilendiği sarhoş, reşit olmayan bir çocukla ilgili bir olayı hatırladım.

Müşterilerimizden birinin aptal genç kuzenlerinden biri, paranın onu dokunulmaz kıldığını sanıyordu, ama bir kadına yapılan saldırıyı hiç umursamıyordu.

Luca, NYPD'deki bağlantılarını kullanarak bu karışıklığı sessizce halletmiş ve olayı örtbas etmişti.

Görünüşe göre yeterince iyi değil.

"Mağdur, hukuk davası açtı," diye devam etti. "Ayrıca, şehir, sistematik ihmal kanıtlarına dayanarak bir uyumluluk incelemesi başlattı."

Sanki zaten mahkemede bulunuyormuş gibi konuştu.

Polis memurları yanıımızdan geçerek bara doğru ilerlediler ve sessiz bir incelemeye başladılar.

Kahretsin.

Lucian'ın son birkaç haftadır yaşadığı her şeyden sonra, düğün gecesinde ihtiyacı olan son şey buydu.

Luca, bu emri hangi karakolun onayladığını görünce çok sinirlenecekti. NYPD'nin Altıncı Karakolu'ndaki biri ya dikkatsiz davranmıştı ya da taraf değiştirmişti.

"Bu konuda avukatlarımızla görüşmeniz gerekecek," dedim, dosyayı ona geri vermeye çalışırken.

O, bunu almayı reddetti.

"Bu bir nezaket uyarısı değil. Bu bir yaptırım eylemi. Siz ve ortaklarınız işbirliği yaparsanız, bu durum verimli bir şekilde çözülebilir. Aksi takdirde, süreci daha üst mercilere taşıyoruz."

Sesi yükselmedi; buna gerek de yoktu. Dikkat çekmeye alışmıştı.

Evrakları tekrar inceledim.

Delgado.

Kalp atışlarım boğazımda şiddetli bir şekilde hızlandı.

"Yani bana bunun, burada olmaması gereken sarhoş bir çocuk ve bir polisle kavga yüzünden olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedim sakın bir sesle.

"Ve saldırıya uğrayan bir kadın," diye karşılık verdi.

İşte o haklı öfke oradaydı.

Kadına saldıran birini diri diri derisini yüzecek kadar tehlikeli davranışlarda bulunduklarını hiç tahmin etmemişti.

Bu ironi beni neredeyse güldürecekti.

Bunun yerine, onu inceledim.

Orada duruşu, bana bakışları, kalçasına dayadığı yumruğu...

Ben yaklaştığımda bir santim bile geri çekilmemesi.

O, benim rol yaptığımı düşündü.

Odada tehlikeli olan tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu.

"İyi ki burayı kapatıyorum o zaman," diye ekledi, çenesini havaya kaldırarak. "Burası yasa dışı faaliyetler kokuyor."

Burası kapatılıyor.

Bu kadın ciddi miydi?

Bu sadece bir kulüp değildi. Sadece içki ruhsatları ve evrak işlerinden ibaret değildi.

Hepimiz bir şekilde Xyst için kan dökmüştük, burayı aile babaları ve politikacıların anlaşmazlıklarını çözebilecekleri tarafsız bir zemin olarak kurmuştuk. Birkaç ay sonra reşit olacak aptal bir çocuk yüzünden, ağzı laf yapan, kendini beğenmiş, lacivert takım elbiseli bir avukatın burayı yıkmasına asla izin vermeyeceğim.

"Kırk sekiz saat," dedi, klasöre hafifçe vurarak. "Ondan sonra, durumu daha üst mercilere taşırız."

Arkasını dönüp topuklarının yere vuran sesleriyle girişe doğru geri yürüdü.

Isabella Delgado.

Çıkarken neredeyse Slade'i ezdiğini izledim.

Lanet etmek.

Lucian'ın bu gece buna ihtiyacı yoktu.

Yarın da bekleyebilirdi, çünkü onun düğün gecesini mahvetmeye kesinlikle niyetim yoktu.

Bu kadının ne tür bir oyun oynadığını sandığını anlamadım.

Ama eğer ortalığı karıştırabileceğine inanıyorsa, uğraştığı adamları anlamamıştı.

Günah Sendikası Serisinin 3. Kitabının Tanıtımı

O, sessiz olanıydı.
Sadık kardeş.
Kontrolü asla kaybetmeyen adam.
Ta ki hukukun üstünlüğüne inanan bir avukat olan Isabella Delgado,
Xyst'i kapatmak için içeri girene kadar.
Yolsuzluğu temizlediğini sanıyordu.
Daha iyisini biliyordu.
Ama ikisinin de farkında olmadığı şey, soyadının tesadüf olmadığıydı.
Lachlan Byrnes onun gerçekte kim olduğunu keşfettiğinde, bir seçim
yapmak zorunda kalacak—
ailesini korumak,
ya da onu parçalayabilecek kadın.

"Eyes of the Unholy"i okuduğunuz için çok teşekkür ederim !

Günah Sendikası serisi, saplantı, kanla lekelenmiş sadakat ve yeraltı dünyasının ahlaki açıdan gri adaletini merkez alan altı bağımsız mafya aşk hikayesinden oluşacak. Her hikaye , **Gözlerin Üzerinde adlı** kitapta tanıtılan güçlü bir adamın en beklenmedik yerde aşkı keşfetmesini konu alıyor. Bu dünyada, sonsuza dek mutlu yaşama giden yol asla kolay değildir, ancak mücadeleye her zaman değerlidir; çünkü burada aşk, en tehlikeli günahdır.

Okumaktan keyif aldınız mı?
Lütfen birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakın!
Bağımsız yazarlar için yorumlar her şeydir ve **zaman ayırıp bir yorum bırakırsanız veya yıldız puanına tıklarsanız çok memnun olurum.**
Yapmanız gereken tek şey birkaç kelime yazmak.

Teşekkür ederim!

Kitaplarım

Günah Sendikası serisi:

[Gözler Senin Üzerinde](#)

[Kutsal Olmayanların Gözleri](#)

Kırık Kahramanlar üçlemesi:

[Gece Vardiyası](#)

[Gündüz Vardiyası](#)

[Görev Değişikliği](#)

Touch and Go serisi:

[Noel İptali](#)

*Where to
Find Me*

Web sitesi: EvieJames.com
Instagram: [@evie.james.author](https://www.instagram.com/evie.james.author)
Facebook: [@evie.james.author](https://www.facebook.com/evie.james.author)
TikTok: [@evie_james_author](https://www.tiktok.com/@evie_james_author)

Acknowledgments

Sevgili okurlarım: Bu hikayeye şans verdiğiniz ve zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Kitaplar, diziler, dikkat dağıtıcı şeyler ve yükümlülüklerle dolu bir dünyada, zamanınızı bu karakterlerle geçirmeyi seçmek, asla hafife almadığım bir lütuf.

İster bir yorum bırakın, ister bir mesaj gönderin, kitabı bir arkadaşınıza tavsiye edin, isterse de sadece son sayfayı çevirin, tek bir romandan daha fazlasını destekliyorsunuz. Bir hayali, bir kariyeri ve benim biraz daha ateşli ve biraz daha karanlık hikayeler yazmaya devam etme yeteneğimi destekliyorsunuz.

Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Sonsuz minnettarım.

Sevgili editörüm Alex Morris'e: Aylarca yeni bir editör aradıktan ve epey tereddüt ettikten sonra, bir daha asla doğru kişiyi bulamayacağıma inanmaya çok yaklaştım. Sonra tam da doğru zamanda devreye girdiniz.

Hiç tereddüt etmediniz. Yavaş yavaş başlamadınız. Tam gaz işe koyuldunuz ve bu kitabı özenle, hassasiyetle ve sürekli teşvikle bitirmeme yardımcı oldunuz. Düzenlemeleriniz düşünceliydi, hikayeyi asla köreltmeden güçlendiriyordu. Sesime saygı duyarken onu geliştirmeme de yardımcı oldunuz ve bu denge hiç de küçümsenecek bir şey değil.

Ama siz sadece el yazmasıyla yetinmediniz. Bültenimi organize etmeme ve dağıtmama, perde arkası çalışmaları yönetmeme ve en çok ihtiyaç duyduğum anda ivme kazanmama yardımcı oldunuz.

Tam da birine gerçekten ihtiyacım olduğu bir dönemde, sen benim için bir kurtarıcı oldun.

Profesyonelliğiniz, sabrınız ve benimle birlikte zorlukların üstesinden gelme isteğiniz için teşekkür ederim. Bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için derinden minnettarım.

Vanessa Medina: İlk günden beri istikrarlı, yaratıcı ve kararlı oldunuz. Oluşturduğunuz güzel grafikler ve düşünceli açıklamalar, okuyucularla kendi başıma asla başaramayacağım şekillerde bağlantı kurmamı sağlıyor. Sosyal medyanın günlük ritmini bunaltıcı değil, anlamlı kılıyorsunuz ve bu tutarlılık tahmin edebileceğinizden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

Ama bu yıl yaptıklarınız ekranın ötesine geçti.

İşinizden ve ailenizden zaman ayırıp Dallas'taki ilk kitap imza etkinliğimde yanımda oldunuz. Standı kurmama yardım ettiniz, okuyucuları sıcaklık ve coşkuyla karşıladınız, kaçırabileceğim takasları ve eğlenceli detayları takip ettiniz ve yine de hepimizle birlikte akşam yemeğinde oturup rahatlamak için zaman buldunuz. Sadece destek olmadınız. Bir dayanak noktası oldunuz.

Sadakatin, çalışma azmin ve yüreğin, bu yolculuğun başından beri bir parçasıydı. Bunu asla unutmayacağım.

April, Jynnifer, Kinjal, Megan, Melissa, Mimi ve Natalie'ye: Bu el yazmasını beta okuması yaparak ve gözümünden kaçan küçük hataları bularak zamanınızı gönüllü olarak ayırdığınız için teşekkür ederim. Notlarınızı nezaket ve özenle paylaşmanız, tahmin edebileceğinizden çok daha fazla anlam ifade ediyor ve desteğiniz bu kitapları her seferinde daha da güçlü kılıyor. Sizin gibi kişilerin yanımda ve The Sin Syndicate Sokak Ekibi'nin bir üyesi olarak bulunmasından dolayı çok minnettarım.

About the Author

Evie James,   m  r boyu yaratıcı, kitap tutkunu ve aşk romanları yazarıdır. Kalp kırıklığı, tutku ve beklenmedik olaylarla dolu, gerilim dolu, hızlı tempolu çağdaş romanlar kaleme alır. Erkeklerin her d  ğmesine nasıl basılacağını bilen g     , cesur kadın kahramanlar ve kadınları i  in d  nyayı yakacak kadar sahiplenici erkek karakterler yaratır. Evie, her kitabında zorlu bir m  cadeleyle kazanılmış mutlu bir sonu garanti eder.

Ger  ek bir romantik ve hayvansever olan yazar, Yenge   burcu   zelliklerini tam anlamıyla taşıyor: Derin duygusal, son derece sadık ve sezgileriyle hareket eden biri. Bu   zelliklerini yazılarında da yansıtarak, tutku ve kırılganlıkla yankı bulan karakterler ve hikayeler yaratıyor.

Yazmadığı zamanlarda, Nashville, TN'de fırıncılıkla u  raşırken, ailesiyle vakit geçirirken veya d  rt k  peğıyle ilgilenirken bulunabilir.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM